

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΠΙΣΤΕΥΕΤΕ στα ψυχικά φαινόμενα;... Όχι... Ούτε κι' εγώ πίστευα ως τη στιγμή που έγινε το περιστατικό που πρόκειται να σας αφηγηθώ.

Είχα περάσει το καλοκαίρι του 1936 στο Σαίν - Ζυλ κι' όπως ο καιρός ήταν έ- ξαιρετικά καλός, παρέτεινα τη διαμονή μου εκεί και το μεγαλύτερο μέρος του φθινο- πώρου.

Έμενα στο σπίτι της Ναταλίας Μπουασ- σέλ, μιας μακρινής συγγενούς μου, που είχε προθυμοποιηθεί να με φιλοξενήσει.

Η Ναταλία κι' εγώ ήμασταν άλλοτε συμ- μαθήτριες στο παρθεναγωγείο της Αγίας Γενεβιέβης, στο Παρίσι, και αγαπώμασταν πολύ εκείνη την εποχή. Έπειτα η ζωή μας είχε χωρίσει.

Και να που τώρα ξανάβρισκα τη Νατα- λία στο Σαίν - Ζυλ. Πώς; Η ιστορία της, όπως μου την αφηγήθηκε, ήταν πολύ απλή. Λίγον καιρό μετά την αναχώρησή της από το παρθεναγωγείο, πέθανε ο πατέρας της, αφήνοντας μια περιουσία γεμάτη υποθήκες και χρέη. Ο συμβολαιογράφος Έρικός Μπουασσέλ ανέλαβε τότε να τακτοποιήσει τα πράγματα και το κατάφερε όσο υπο- ρούσε να γίνει πιά καλά. Αυτή η τακτο- ποίηση κράτησε περίπου τρία χρόνια. Και, στο διάστημα αυτό, ο Μπουασσέλ πήγαινε συχνά στο σπίτι, για να κατατο- λίσση τα μέλη της σχετικά με τα άποτε- λήσματα των προσπαθειών του. Στο τέλος, ζήτησε τη Ναταλία σε γάμο και έπειδή η- ταν ένας άνθρωπος πολύ καλός, σοβαρός και αρκετά πλούσιος, η μητέρα της δέχθη- κε πρόθυμα την αίτησή του. Ήταν σίγουρη πως η κόρη της θα εύχουσε μ' αυτόν. Εί- χε άλλως τε τη γνώμη πως αυτή έπρεπε να κανονίσει το μέλλον της Ναταλίας. Όσο για τη γνώμη της Ναταλίας, δεν λογαριάζονταν. Η νέα δεν ήξερε, άλλωστε, σοβαρές αντι- ρρήσεις, γιατί δεν είχε κανένα αίσθηματικό δεσμό, που θα μπορούσε να την κάμνι να έχη διαφορετική γνώμη.

Έτσι, η φίλη μου έγινε σύζυγος του συμβολαιογράφου. Έζησε μαζί του, αν- δ- ρα μια ζωή ευτυχισμένη, τουλάχιστον κά- πως άνετη. Τον άντρα της τον σεβόταν, τον εκτιμούσε, μά, όπως ήταν φυσικό, δεν τον αγαπούσε με έρωτα. Αισθανόταν γι' αυτόν μια στοργή, μιαν αφοσίωση. ΑΛΛ' ο άντρας της πέθανε έπειτα από μερικά χρό- νια, αφήνοντας της μιαν αγαθή ανάμνηση και μια μεγάλη περιουσία.

Η Ναταλία ελκεν αποταραχθεί τότε στο Σαίν - Ζυλ, σ' ένα μεγάλο κτήμα του συ- ζύγου της και ζούσε εκεί μαζί με τις δυο κουνιάδες της, που ήταν λιγάκι γκρινια- ρες — είχαν μείνει γεροντοκόρες και οι δυο — αλλά την ελάτρευαν.

Δεν λογάριζε να παντρευτεί. Ή του-λάχιστον δεν είχε κάνει ακόμη καμμία σκέ- ψη γύρω σ' αυτό το ζήτημα.

Όπως σας είπα, είχα πάει εκείνο το καλοκαίρι στο Σαίν - Ζυλ κι' όταν έφθασα στη μικρή πόλη, άρχισα ν' αναζητώ ένα σπίτι, όπου θα μπορούσα να μείνω. Πέ- ρασα όμως μπροστά από το σπίτι της Να- ταλίας και η παλιά φίλη μου με είδε από το παράθυρο και με αναγνώρισε.

Τα υπόλοιπα τα καταλαβαίνετε. Η Να- ταλία με ξεναγάκασε στην κυριολεξία να μείνω κοντά της και οι δυο κουνιάδες της με δέχθηκαν επίσης με μεγάλη καλωσύνη και προθυμία.

Έτσι, οι μήνες του καλοκαιριού πέρα- σαν πολύ γρήγορα και ευχάριστα. Έπειτα ήρθε το φθινόπωρο, που έμοιαζε εκείνη τη χρονιά σαν μια δροσερή προέκταση του καλοκαιριού.

Αλλά, στις 16 Οκτωβρίου — βρισκό- μουν ακόμη στο Σαίν - Ζυλ — έσπασε μια άσυνθηστη σε όρη και βιαιότητα θύελλα. Νόμιζες πως το πελώριο σπίτι με τις μεγάλες αίδουσες και τους απέραντους διαδρόμους, θα ξεσηκώνονταν από το έδα- φος. Ο κήπος ολόγυρα έμοιαζε σαν λίμνη. Και τα μεγάλα αιωνόβια δέντρα, χτυπώ- ντας τα κλαδιά τους, κάτω από την όρμη του ανέμου, έκαναν ένα δαιμονισμένο θό- ρυβο.

Εκείνο το βράδυ, συγκεντρωθήκαμε κά- πως ένωριτερα στην τραπέζια και καθί- σαμε γύρω στο μακρόστενο τραπέζι. Η Ναταλία καθόταν στην κορυφή. Εγώ ήμουν

«Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΦΩΛΙΑ»

Παράξενο διήγημα

καθισμένη προς τα δεξιά της και οι δυο κουνιάδες της κάθονταν προς τα αριστερά. Ξαφνικά, ένα τρομερό βουητό ακούστη- κε μέσα στο σπίτι, σαν να είχε πέσει κε- ραυνός. Και, την ίδια στιγμή, ένας πίνα- κας ζωγραφικής με βαρεία κορνίζα, που κρεμόταν στον τοίχο, έφυγε από τη θέση του και, κάνοντας ένα πήδημα τριών περί- που μέτρων, πήγε να χτυπήσει τη Ναταλία στο κεφάλι. Το παλί του είχε κομματιασθή σαν με μαχαίρι και η κορνίζα του έγινε συντρίμια.

Δεν σās μίλησα ακόμη γι' αυτόν τον πίνακα. Δεν ήξερα, άλλωστε, για δαύτον πολλά πράγματα πρωτίτερα. Την ιστορία του την έμαθα κατόπιν από τη Ναταλία, σε μια στιγμή που παραμιλούσε.

Γιατί ο πίνακας, πέφτοντας πάνω στο κεφάλι της, της είχε κάμει μια μεγάλη πληγή από την κορυφή του κρανίου ως το δεξί αυτί και η κατάσταση της ήταν πολύ επικίνδυνη.

Δεν κατάλαβα ποτέ αν η Ναταλία είχε συναίσθηση ότι μιλούσε σε μένα και μου έκανε μια εξομολόγηση ή αν μιλούσε σε κάποιον φανταστικό πρόσωπο, όπως συμ- βαίνει σε κείνους που παραμιλούν.

Όποιοδήποτε, να την η ιστορία που μου αφηγήθηκε.

Ο πίνακας ήταν έργο ενός Ισπανού ζωγράφου και παρίστανε ένα ήρεμο τοπίο με μεγάλα δέντρα και πολύχρωμα λουλού- δια, που πλαισιώναν ένα μικρό και κομψό σπίτι. Ο ζωγράφος είχε βάψει όλη την ψυχή του σ' αυτόν. Ήταν πραγματικά ένα έργο τέχνης, με τα ζωηρά του χρώματα και το έσοχο σχέδιό του. Ο τίτλος του ή- ταν «Ερωτική φωλιά».

Τον είχε αγοράσει ο άντρας της η, για την ακρίβεια, του τον είχαν φορτώσει κατά τη διάρκεια μιας φιλανθρωπικής αγοράς για την ενίσχυση των θυμάτων του Ισπα- νικού εμφυλίου πολέμου. Ο Έρικός νικολό έμφυλλο τον εύρισκε αξιοσημείωτο και Μπουασσέλ τον εύρισκε αξιοσημείωτο και συνέστησε στη γυναίκα του να τον πετάξει στην αποθήκη του σπιτιού. Αντίθετα, η Ναταλία τον εύρισκε υπέροχο. ... Υπέρο- χος! Όχι. Δεν είχε αυτή η κατάλληλη λέ- ξη; Η Ναταλία δεν έκρινε τον πίνακα. Έ- ρεις. Η Ναταλία δεν άκατανίκητη έλξη γι' α- νοιόθε με μόνον μια μυστηριώδη δύναμη τον. Ήταν σαν μια μυστηριώδη δύναμη να βγαίνει από το κάθε δέντρο και από το κάθε λουλούδι του και να την γοήτευε. Αντί, λοιπόν, ν' ακολουθήσει τη συμβουλή του συζύγου της, κρέμασε τον πίνακα στο μπουντουάρ της και περνούσε ολόκληρες ώρες μπροστά του, βυθισμένη σε μια σιω- πηλή ονειροπόληση.

Έπειτα ο άντρας της πέθανε. Κι' η Να- ταλία ένοιωσε τότε μια άκατανίκητη επιθυ- μία να φύγει από το Παρίσι. Πήγε, λοιπόν, στο Σαίν - Ζυλ, κοντά στις κουνιάδες της κι' εκεί έδωσε και τιμητική θέση στον πίνα- κα του Ισπανού ζωγράφου, κρεμώντας τον στην τραπέζια πάνω από το μέρος όπου καθόταν.

Μια νύχτα — ήταν οι τελευταίες μέρες του Ιουνίου του 1936 — η Ναταλία ά- κουσε ένα έλαστρο χτύπημα στο παράθυρό της. Κοιμόταν σ' ένα δωμάτιο του πρώτου πατώματος. Τρόμαξε, στην αρχή, ύστερα όμως υπακούοντας στο ένστικτό της, έτρε- ξε στην πόρτα που βρισκόταν πλάι στο πα- ράθυρο και άνοιξε το μικρό παραθυράκι που βρισκόταν πάνω στο ένα από τα δυο θυ- ρόφυλλα.

— Ποιος είναι; ρώτησε. — Ένας άνθρωπος που έχει ανάγκη α- πό τη βοήθειά σας, απάντησε απ' έξω μ' αντρική φωνή. Πρέπει να με φιλοξενήσετε απόψε εδώ. ... Σκεφθήτε, κυρία, με κατα- δίδωκουν. ... Ωστόσο, μη νομίζετε πως εί- μαι κανένας εγκληματίας. Άνοιξε μου, σās ίκετεύω. Μη με διώξετε για τ' όνομα του Θεού! Μη φοβάστε. Δεν πρόκειται να σās κάνω κανένα κακό.

— Άλλ' εδώ μένουν μόνον γυναίκες, α- πάντησε η Ναταλία. Δεν μπορώ, δυστυχώς, να κάω τίποτε για σās. ... — Μην το λέτε αυτό, κυρία, είπε ο ά- γνωστος. Δεν μπορεί το ένστικτό μου να

με ξεγέλασε τόσο πολύ, σπρώχνοντάς με προς τα έ- δω. ... Έρχομαι από τη Βαρκελώνη και πρέπει να φθάσω στο Παρίσι, άποφει- νοντας τους μεγάλους δρό- μους, για την εκτέλεση κάποιων άποστο- λής, που έχει έξαιρετική σπουδαιότητα για την τύχη της πατρίδας μου. ... Οι έχθροί μου έχουν ανακαλύψει τα ίχνη μου και με παρακολουθούν βήμα προς βήμα. ...

Η Νατολία του άνοιξε και τόν ώδηγησε στην τραπέζια. Μπαίνοντας εκεί ο άγνω- στος σταμάτησε με έκπληξη μπροστά στην «Ερωτική φωλιά».

— Πώς; ρώτησε. Αυτός ο πίνακας είναι δικός σας; Ήταν δικός του.

— Είμαι ζωγράφος, εξήγησε στη Να- ταλία. Για την ακρίβεια ήμουν. ... Γιατί σήμερα όλοι οι Ισπανοί πολεμούμε, άλλος με τη μια κι' άλλος με την άλλη παράτα- ξη. ... Δεν υπάρχει πιά καιρός για την τέ- χνη. ...

Και πρόσθεσε σε λίγο: — Είμαι πολύ εύχαριστήμενος που ο πίνακας αυτός βρίσκεται στα χέρια σας... Ωστόσο, η σύμπτωση είναι πολύ περίε- ρη. ... Δεν το νομίζετε και σεις;

Η Ναταλία, έχοντας σύμφωνες και τις κουνιάδες της, φιλοξένησε μια περίπου βδομάδα τον Ισπανό ζωγράφο στο σπίτι της, χωρίς κανείς ν' αντιληφθεί την παρου- σία του.

Τί έγινε σ' αυτό το διάστημα; Η αφή- γησις της Ναταλίας, μέσα στο παραλήρη- μέ της, ήταν πολύ υπερβολική. Κατάλαβα, ωστόσο, ότι, μεταξύ της φίλης μου και του Ισπανού ζωγράφου, αναπτύχθηκε ένα από τα κεραυνοβόλα εκείνα αίσθηματά, που ά- ποτελούν σταθμό στη ζωή ενός ανθρώπου.

Η Ναταλία γνώριζε για πρώτη φορά την αγάπη. Κι' είχε δοθεί ολόκληρη σ' α- ύτό, μέσα στην ψυχή της.

Ο Ισπανός άργότερα έφυγε. Ωστόσο, δεν έπαψε να της γράφει από το Παρίσι και να την διαβεβαίωνει για τη μεγάλη α- γάπη του. Οι δυο αγαπημένοι είχαν άρχι- σει κιόλας να φτιάχνουν δνείρα για το μέ- λον. ...

Και να που, εκείνο το βράδυ, ο πίνα- κας είχε φύγει από τη θέση του κι' είχε χτυπήσει στο κεφάλι τη Ναταλία. Η δυστυχισμένη φίλη μου πέθανε έπει- τα από δύο μέρες.

Ζήτησα τότε από τις κουνιάδες της τα συντρίμια του πίνακος κι' έφυγα για το Παρίσι.

Το μόνο που ήξερα για τον Ισπανό ή- ταν το όνομά του που βρισκόταν στο κάτω μέρος του τετάρτου. Φραγκίσκο Τόρρες. Αλλά, φυσικά, αυτό δεν ήταν αρκετό για να βρω έναν άνθρωπο μέσα σε μια μεγάλη πόλη όπως ήταν το Παρίσι.

Εκείνο το πρωί, ξεφύλλιζα μερικές έ- φημερίδες των τελευταίων ημερών, όταν τα μάτια μου έπεσαν ξαφνικά, σε μια μικρή εϊδηση.

«Σήμερα το πρωί, έγραφε αυτή η εϊδη- σις, βρέθηκε μέσα σ' ένα επιπλωμένο δω- μάτιο ενός σπιτιού της οδού Καντάλ, το περίπου έτών, που είχε σκοτωθεί με δυο σπανός ζωγράφος Φραγκίσκο Τόρρες. Η μια «έκτελεσις», όφειλομένη σε πολιτικά έ- των ιατρών χθες το βράδυ γύρω στις 7». Κύτταξα άμέσως την ημερομηνία της έ- φημερίδας. Ήταν της 17ης Οκτωβρίου. Συνεπώς, ο Φραγκίσκο Τόρρες είχε δολο- φονηθεί στις 16 Οκτωβρίου, κατά τις έ- πτά το βράδυ, την ώρα ακριβώς που ο πί- νακός του έφυγε από τη θέση του για να χτυπήσει τη δυστυχισμένη Ναταλία στο κε- φάλι και να προκαλέσει το θάνατό της, σαν ο Ισπανός ζωγράφος να βρισκόταν να την πάρη μαζί του στο μακρινό του ταξίδι. ...

Πέρασαν χρόνια και χρόνια από τότε. Κι' όμως πάντα θυμάμαι την ώραία Νατα- λία και το άτυχο ειδύλλιό της. ...

ΑΝΤΡΕ ΚΟΡΤΙ

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ♦ Τηλ 27-135 - 29-967 ♦ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ τής νεότητος

Δεν είναι ένα το παράπονο. Είναι σωρεία παραπόνων. Συχνά από τους φακέλους ανασύρω την πίκρα της νεότητος για την υποδοχή που της γίνεται από τις προχωρημένες ήλι- κίες στα πρώτα δηματά της. Πε- ριμέναν τη θαλπωρή της αγάπης μας, και συναντούν, λένε, τη δυσπι- στία, τη δυσφορία, και όχι σπάνια την εχθρότητα. Περιμέναν μια έκ- φρασι συμπάθειας για τους κακούς καιρούς στους οποίους ζούμε. Και αντιμεταπίζουν μια άτιμότητα βα- ρεία από κατηγορίες. Άναφέρουν περιστατικά, ονόματα, παραδείγ- ματα. Μιλούν για την επίθεση που γίνεται κάθε χρόνο στα νεατά, ό- ταν συμβεί τα γραπτά του διαγωνι- σμού τους να παρουσιάζουν δείγ- ματα ανορθογραφίας και αμαθείας. Σπεύδουν οι καθηγητές να παραδώ- σουν τα γραπτά, σπεύδουν οι έφη- μεριδες να δημοσιεύσουν τα κείμε- να, και όλοι μαζί με χαίρεκακία κακίζουμε και έλεεινολογούμε τα παιδιά που χωλαίνουν στα γράμ- ματα.

Δεν άμφισβητούν οι έπιστολο- γράφοι ότι υπάρχουν πολλά κρού- σματα αμαθείας και καθυστερήσεως. Ρωτούν όμως, γιατί μαζί με τα κεί- μενα των αμελών δεν παραδίδονται στη δημοσιότητα και τα κείμενα των παιδιών που δείχνουν και έπι- μέλεια, και γνώσεις, και ώριμότη- τα, και κρίσις, και πνευματική καλ- λιέργεια; Δεν πρόκειται δε για έ- ξαιρέσεις. Ένα μεγάλο μέρος της νεότητος που σπουδάζει περνά λε- δνίτικα τις εξετάσεις του. Και όμως ο θορύβος γύρω στους νέους και τις νέες που δεν δείχνουν αρκετή έπιδοσι στις σπουδές τους.

Δεν είναι αυτό — ρωτούν — ένα σημείο των όχι φιλικών διαθέσεων απέναντί τους; Τους μιλούμε κάθε τόσο για τους «παλινους καλούς καιρούς» και κάνουμε συγκρίσεις με τα σημερινά νεατά, σαν τάχα το χτές, να μην είχε τους σκαρτσους του, ίσως και σε μεγαλύτερο πο- σστό από σήμερα.

Τελευταία ακόμα — άλλο παρά- πονο αυτό — στο Τριμελές Πλημ- μελειοδίκηιο Αθηνών διαβάζονταν μια υπόθεση «άποπλανήσεως κόρης». Κατά τη διαδικασία παρήλασαν μάρτυρες, άγορία και κορίτσια, κά- τω των είκοσι έτών και μίλησαν για διαφορές, παρεκτροπές και άσχη- μίες, που διαπράττονται από φτω- χους έφηβους καπου στο συνοικισμό του Ύμηττου.

Αλλά — ρωτά ο έπιστολογράφος — οι έκτροπές μιας παρέας άνη- τοταίμων μπορούν ποτέ ν' αποτελέ- σουν κανόνα και να ρετινιάσουν στο σύνολό τους τα νεατά; Ρωτά ακόμα αν οι έκτροπές της μορφής αυτής παρουσιάζονται μόνο στους έφηβους, και δεν εκδηλώνονται πυ- κνότερα τα κρούσματα στις ώριμες κλάσεις που έχουν όμως αυτές τα μέσα να στεγαζούν σε ασφαλείς φωλιές τους άνευλογους έρωτες τους και δεν είναι άναγκασμένοι να

τους περιφέρουν στις ύπώρειες του Ύμηττου.

Κι' έπειτα, η ερωτική ζωή είναι άραγε το μοναδικό κριτήριο μιας γενεάς; Δεν βρήκαμε τίποτ' άλλο να δούμε; Δεν εκτιμούμε την κλίσι της προς τη μάθησι; Δε μάς κάνει έντυ- πωσι ότι οι άνώτατες σχολές μας είναι ξεχειλισμένες από φοιτητές και φοιτήτριες, που φτωχοί κατά το πλείστον αγωνίζονται με χίλιες δυσ- χέρειες να τὰ βγάλουν πέρα; Δεν μάς συγκινεί αυτό το ξαφνικό άλμα των κοριτσιών μας που μπήκαν στο Πανεπιστήμιο, που μπήκαν στο Πο- λυτεχνείο, που δεν ύστερούν σε τί- ποτα από τ' άγορία, σπουδάζουν, εργάζονται, διοπαλίζουν, αρχίζουν να κερδίζουν το ψωμί τους με τον τίμιο ιδρώτά τους;

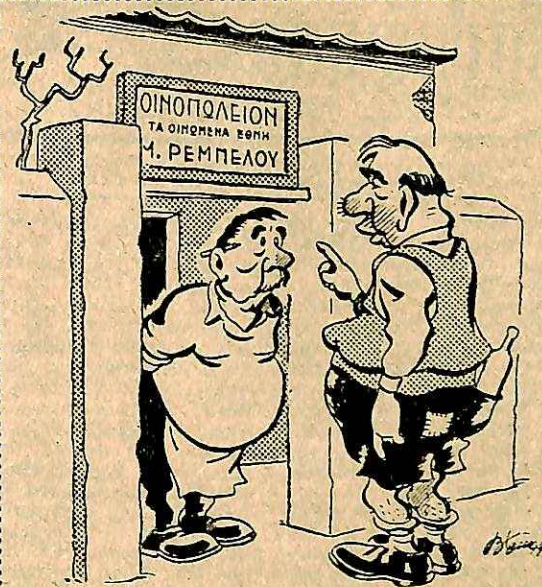
Και αν μάς διαφεύγουν αυτά όλα, πώς μπορούμε να λησμονούμε ότι οι σημερινοί έφηβοι και νέοι είναι οι πιο μαρτυρικοί απ' όσους έζησαν στο Βράχο αυτό άφότου είμαστε κράτος έλευθερο, Παιδιά του Άλ- δανικού μετώπου, της δουλειάς, της πείνας, της αντίστασως... Κι' α- κόμα να ήσυχάσουμε... Δεν έφαγαν ήσυχο ψωμί, δε γνώρισαν στιγμή γαλήνης. Άν δε φόρεσαν τα ίδια το χακί, το φόρεσε ο πατέρας, το φόρεσε ο άδερφος. Κάποια πλήρη άνοιξε στο σπίτι ο πόλεμος, κά- ποια συμφορά έπληξε την οικογε- νεια. Η μια άνωμαλία διαδέχεται την άλλη. Και δεν είναι μια μέρα, δεν είναι δυο μέρες. Οχτώ χρόνια.

Και τα βλέπεται πως κρατιούνται. Με το κέφι, με τη ζωρητητα, με τους ένθουσιασμούς, με την πίστι τους σε καλλίτερο μέλλον.

Προσπογράφω με δυο χέρια το παράπονο της νεότητος. Ένα μόνο θα ήθελα να σημειώσω: Ότι η έλ- λειψι κατανοήσεως και αρκετής συμ- παθείας που καταλογίζουν στη γε- νεά των πρεσβυτέρων τους δεν είναι φαινόμενο που εκδηλώνεται στα ση- μερινα μόνο παιδιά. Όλες οι γε- νεές με το ίδιο παράπονο μπαίνουν στη ζωή. Είναι ο κανόνας. Ο κό- σμος που φυγείν δεν είναι ποτέ ίκα- νοποιημένος από τον κόσμο που έρ- χεται. Γιατί αυτοί που έρχονται, πλουσιώτεροι σε πείρα και σε μά- θησι από αυτούς που φύγουν, δεν αντιγράφουν τους δρόμους του χτές, αλλά φιλοδοξούν να χαράξουν δική τους πορεία. Όπως ακριβώς δική μας πορεία χαράξαμε κι' έμεις ξε- φυύγοντας από τους δρόμους των πατέρων μας. Όπως οι πατέρες μας φερθηκαν κατά τον ίδιο τρόπο στους δικούς τους πατέρες.

Συμβαίνει όμως όμα ηλικιωθή μια γενεά, να λησμονή το δικό της παρελθόν και να μη συγχωρή σ' αυ- τούς που άνωπομονούν να τη δια- δεχθούν κατευθυνσι που δεν είναι πι- στο αντίγραφο της δικής της. Σ' αυτό συνίσταται όλη η παρεξηγησι. Παρεξηγησι προαιωνία. Τα παιδιά που παραπονιούνται σήμερα για τις άδικες γκρινίες μας, θα γκρινιάζουν αύριο με τα παιδιά τα δικά τους και θα τα κατηγορήσουν για έκλυ- σι, για διαφθορά, για αμέλεια, για α- συδάθεια — για όσα ακριβώς τώρα ή δική μας γενεά κατηγορεί τη δι- κή τους. Δεν είναι προκαταλήψι, δεν είναι εχθρότητα, δεν είναι αντίπαθεια. Είναι κανόνας ζωής. Άς το ξέρουν για να παρηγορηθούν.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΤΟ ΚΟΛΠΟ

—Ο κύριος Ρέμπελος; Μπας και θέλετε κανένα μικρό για το μαγαζί;

(Του Β. Χριστοδούλου)

Λυρικά τραγούδια

Μή μ' αφήνης

Μή μ' αφήνης, μια στιγμή, μή μ' αφήνης θέλω νάμαστε μαζί, παντοτεινά, τώση φλόγα της καρδιάς μου, μην τη σβύνει, έστω κι' αν με τυραννά.

Και αν είπες μια κουθέντα στο θυμό σου, να τὰ φτιάξωμε και πάλι προσπαθώ, αν μ' αφήσης, νάν το κρίμα στο λαιμό σου, μη γυρεύς να χαθώ.

Μή μ' αφήνης, στο φανάζω, μή μ' αφήνης, για ένα πείσμα σου μικρό, περαστικό, χωρισμένοι, τί θα γίνει, τί θα γίνει, μέσ' τον κόσμο τον κακό;

Πώς θα ζήσωμε αν δεν έχωμε κοντά μας την αγάπη που μάς ξέρει από καιρό, δακρυσμένα θα κυττούν τα βλέμμάτα μας μ' ένα πόθο φλογερό.

τις στιγμές που ήταν πάντα ευτυχισμένες τις στιγμές που έπεράσαμε μαζί, με κουθέντες της αγάπης περασμένες στη ζωή μας την πεζή.

Μή μ' αφήνης. Και το ξέρεις και το ξέρω πως μακρύνω από με να ζήσης, δεν μπορείς χρόνια τώρα είμαι θύμα — κι' υποφέρω, — μιας αγάπης τρυφερής.

Μά και σ' το ίδιο. Ούτε θα με πείσης ότι θάβρης μια καλύτερη στιγμή, κι' αν σο' τύχη κάτι άλλο, ν' αγαπήσης, θα σε πνίγουν οι λυγμοί.

Της αγάπης την παλιά την περηφάνεια δεν την βρίσκεις σ' ένα σου αίσθημα μικρό και του έρωτα θα νοιώσης την ορφάνια και το δάκρυ το πικρό.

Έλα πάλι. Μή μ' αφήνης... περιμένω να μου πής γλυκά-γλυκά το «σ' αγαπώ» να τ' ακούσω, τρυφερά, χαριτωμένο και στον ίδιο τον σκοπό.

Μή μ' αφήνης. Πάλι ταίρι μου θα γίνης βέλω νάμαστε μαζί παντοτεινά, έλα πάλι... σκέψου λίγο... μή μ' αφήνης και να σμίξωμε ξανά.

Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ

Οι κάτοικοι της Ρουέρικ ήταν συνηθισμένοι να βλέπουν τη γρηά Γκαμάτ να φέρνει βόλτες κοντά στις όχθες του Τάρν, με το κεφάλι σκυφτό και τα βλέμματα προσηλωμένα πάνω στα ορμητικά νερά του ποταμού. Κι' όλοι καταλάβαιναν τον πόνο και το σπαραγμό της ψυχής της. Το ποτάμι της είχε πάρει πρώτα τον άντρα της κι' έπειτα το παιδί της, τον Τζούνι. Ο Γκαμάτ είχε χαθεί με μια πλημυρία και το πτώμα του δεν είχε βρεθεί ποτέ. Με το γυίο της τα πράγματα είχαν γίνει διαφορετικά.

Ο Τζούνι είχε μεθύσει ξανά βράδυ μαζί με δυο-τρεις φίλους του σ' ένα καπηλιά. Τα μεσάνυχτα, έφυγε για να γυρίσει στο σπίτι του. Άλλα δεν έφτασε ποτέ εκεί.

Μια βδομάδα αργότερα, βρήκαν το πτώμα του σε μεγάλη απόσταση, ανάμεσα στα καλάμια που φύτρωναν κοντά στις όχθες του ποταμού, προς το μέρος της Ζόντ. Ήταν φυσικό ένας μεθυσμένος να παρασυρθεί απ' το όρμητικό ρεύμα του ποταμού.

Αυτή την υπόθεση τη βρήκαν όλοι σωστή. Κι' η ίδια η μητέρα του, που δεν έπαυε να κατηγορή τον ποταμό ότι της είχε πάρει το γυίο της.

Κι' η Τζούνι πίστευε κι' αυτή το ίδιο. Η Τζούνι ήταν η αγαπημένη του Τζούνι. Η νέα, μόλις έμαθε το θάνατό του, ζήτησε από τους

γονείς της την άδεια να ντυθεί στα μαύρα και κλείστηκε στο σπίτι της. Τέλος, μια μέρα η Τζούνι πήγε και βρήκε τη Γκαμάτ.

— Μ' έλο που δεν ήμασταν άρραβωνιασμένοι, της είπε, αγαπιόμαστε με τον Τζούνι... Θα το ξέρετε, βέβαια... Την εποχή που πνίγηκε, λογάριζε να μιλήσει σε σας και στους γονείς μου... Άλλ' η μοίρα αποφάσισε διαφορετικά... Μου συμβαίνει, όμως, κάτι και γι' αυτό ήρθα να ζητήσω τη συμβουλή σας. Οι γονείς μου με πιέζουν να παντρευτώ το Μιούρλ, που μ' έχει ζητήσει από καιρό... Τι με συμβουλεύετε να κάνω;...

— Οι γονείς σου έχουν δίκιο, κόρη μου, απάντησε η Γκαμάτ. Φέρθηκε όπως έπρεπε να φερθείς, Τζούνι. Πένθησες τον άμοιρο τόν Τζούνι σαν να ήσουν χήρα του... Όμως τώρα είναι καιρός να παντρευτείς. Η ψυχή του Τζούνι θα ευχαριστηθεί πολύ γι' αυτό... Κι' εγώ το ίδιο... Έλα να σε φιλήσω, κόρη μου... Έτσι έγιναν οι γάμοι του Μιούρλ και της Τζούνι.

Άλλα το αντρόγυνο αυτό λές κι' ήταν καταραμένο. Τα δυο παιδιά που απόκτησαν πέθαναν το ένα σε ηλικία δύο χρόνων και το άλλο πέντε. Μερικούς μήνες αργότερα, πέθανε και η Τζούνι. Η Γκαμάτ μόλις τόμαθε λυπήθηκε πολύ, σαν η Τζούνι να ήταν κόρη της. Και, μ' όλα τα γεράματά της, πήγε στην

κηδεία της. Μετά τόν ένταφισμό, ο Μιούρλ ρίχτηκε πάνω στον τάφο της γυναίκας του κι' άρχισε να κλαίει με λυγμούς. Οι άλλοι, από σεβασμό για τη λύπη του, αποτραβήχτηκαν σιγά-σιγά και πήγαν να τόν περιμένουν στην έξοδο του νεκροταφείου. Μόνο η Γκαμάτ δεν τούς ακολούθησε.

Μερικά μέτρα πιο πέρα βρισκόταν ο τάφος του Τζούνι. Κι' η δυστυχισμένη μητέρα στάθηκε μπροστά στον τάφο του παιδιού της, με το πρόσωπο συννεφιασμένο από λυπή. Πόσες σκέψεις, πόσες θλιβερές αναμνήσεις δεν περνούσαν απ' το μυαλό της!

Έτσι κύλησαν αρκετά λεπτά. Ο Μιούρλ, που είχε πάρει τώρα να κλαίει, ανασήκωσε και με άργα βήματα άρχισε να διευθύνεται προς την έξοδο. Άλλα, ξαφνικά, αντίκρουσε μπροστά του τη Γκαμάτ. Η δυστυχισμένη έκλαιγε σιωπηλά και το πρόσωπό της ήταν πλημμυρισμένο από δάκρυα. Και τότε ο Μιούρλ, με μιαν αυθόρμητη κίνηση, έπεσε στα γόνατα.

— Συχώρεσέ με, γρηά, είπε με σδυμένη φωνή. Η Γκαμάτ τόν κτύπησε με άπορία.

— Συχώρεσέ με, γρηά, ξαναείπε ο Μιούρλ, κτυπάζοντας την με μιλιά, που ήταν πεταμένα έξω απ' τις κόγχες τους. Δεν καταλαβαίνεις, λοιπόν;... Ναι, εγώ τόν σκότωσα!... Άγαπούσα από μικρό κοριτσάκι τη Τζούνι κι' αν δεν τόν σκότωνα θα μού την έπαιρνε, γιατί κι' αυτή τόν αγαπούσε... Σε εξορκίζω σ' όνομα όλων τών νεκρών που βρίσκονται εδώ μέσα και μας κτυπάζουν, συχώρεσέ με... Να τόν συχωρέσει; Να συχωρέσει το δολοφόνο του παιδιού της;

Η Γκαμάτ ένοιωσε το γερικό αίμα της να βράζει μέσα στις φλέβες της. Κι' απλώσε τα κοκκαλιάρικα χέρια της, για να πνίξει μ' αυτά το δολοφόνο. Άλλ' η προσπάθεια αυτή ήταν ανώτερη από τις δυνάμεις της. Κι' η δυστυχισμένη σωριάστηκε μπρούμυτα και το κεφάλι της χτύπησε πάνω στην πλάκα που σκέπαζε τόν τάφο του γυιού της. Το χτύπημα αυτό τήν σκότωσε.

Ο Μιούρλ είδε το αίμα της να τρέχει πάνω στο χώμα και να σχηματίζει ένα μικρό αλάκι, που πλησίαζε ολοένα προς το μέρος του. Λίγο ακόμη και θα τόν έφτανε... Ο δολοφόνος τινάχτηκε τότε όρθιος κι' άρχισε να τρέχει προς την έξοδο του νεκροταφείου, ξεφωνίζοντας, σαν να τόν κυνηγούσαν όλοι οι δαίμονες της κολάσεως.

Έκείνοι που τόν περίμεναν στην έξοδο τόν είδαν να πλησιάζει προς το μέρος τους, με τα μάτια πεταγμένα έξω από τις κόγχες τους και το βλέμμα εξαλλο και τρελλό.

Ο Μιούρλ είχε χάσει το λογικό του. Και πέθανε, έπειτα από μερικούς μήνες, χωρίς να τόν ξαναβρεί.

Ο Μιούρλ είχε χάσει το λογικό του. Και πέθανε, έπειτα από μερικούς μήνες, χωρίς να τόν ξαναβρεί.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντινο ρεπορτάζ

Από ένα κριτικό σημείωμα, που δημοσιεύθηκε πριν λίγες μέρες στις εφημερίδες, απέκαλύφθη ότι η γνωστή πρωταγωνίστρια, του θιάσου Λογοθετίδη κ. Λίνα Λιδυκού, έχρημάτισε στα νεανικά της χρόνια — σήμερα είναι μητέρα τριών παιδιών — και ερασιτέχνες χορεύτρια!

Πράγματι, όπως μας εξεμυστηρεύη η ίδια, πρό πολλών ετών στη Μυτιλήνη, χόρευε, μαζί με ένα μπαλέτο που παρουσίασε η ίδια, το «Χορό τών Αμαζόνων».

Επίσης στην Κρήτη, σ' έναν μεγάλο χορό του Ναυτικού Όμιλου Ηρακλείου, με την ορχήστρα Μπιάνκο, χόρευε με ναυτικό κοστούμι ένα ναυτικό χορό (σόλο).

Έκείνο το βράδυ ήταν που ο Άργεντινός μαέστρος Εντουάρντο Μπιάνκο, αφιέρωσε ένα γνωστό του τραγούδι, το περίφημο «Ντεστίνο» στον αείμνηστο βασιλιά Γεώργιο που έτιμωσε τόν χορό του Ναυτικού Όμιλου.

— Η ώραία όπερέττα του Όσκαρ Στράους «Ονειρώδες βάλς» που ανεβάστηκε με σκηνικό πλούτο και ώραία μπαλέττα από τη Λυρική Σκηνή, πρωτοπαίχτηκε στās Αθήνας στās 1909 από μια Βιεννέζικη όπερέττα.

Ύστερα από 10 χρόνια ανεβάστηκε με μεγάλη πολυτέλεια απ' το θίασο του μακαρίτη Παπαϊωάννου για να επαναληφθεί και πάλι στās 1929 από το θίασο της Αφεντάκη.

Το «Κουαρτέττο», η μουσική κωμωδία του Χαϊντσόφφου που ετοιμάζεται στās «Ρεξ» για τις αδελφές Καλουτά — επιστρέφουν αυτή τη βδομάδα απ' την Αίγυπτο — επιφυλάσσει την μεγαλύτερη πρωτοτυπία που παρουσιάστηκε ως σήμερα από σκηνή ελληνικού θεάτρου.

Ένα από τὰ έφτα ταμπλά του σκηνογράφου κ. Γ. Άνεμογιάννη θα παρουσιάσει μία πραγματική πισίνα, όπου θα κάνουν γυμνές τόν υπάνιο τούς οι αδελφές Καλουτά.

Επίσης μία άλλη πρωτοτυπία θα είναι η σκηνή της έναρξης που θα περιλαμβάνει ένα χορευτικό ποτ-πουρί τών αδελφών Καλουτά σε μοντέρνους ρυθμούς, κατά τόν αμερικανικό στυλ.

Για τήν άρτια εμφάνιση και τις σπαρταριστές σκηνές του «Κουαρτέττου» που όπως φαίνεται από τις δοκιμές, θα σημειώσει εξαιρετική επιτυχία, συνεργασθήκανε με τόν Χαϊρόπουλο, ό Δημ. Γιαννουκάκης και ό μαέστρος Ριτσιάδης.

Ύστερα από άπουσία δύο ετών αναμένεται τόν ερχόμενο μήνα στās Αθήνας, η νεώτερα τών τραγουδιστριών αδελφών Πι και Νι.

Η Νι ως γνωστό πατρεύτηκε έδω και δύο χρόνια έναν Αμερικανό εργοστασιάρχη που υπηρετούσε τότε έδω με τόν βαθμό του ύπολοχαυού.

Τώρα είναι έγκτεστημένη στήν Καλιφόρνια σέ ένα μεγάλο κτήμα κοντά στās Χόλλυγουντ.

Στās Χόλλυγουντ επίσης βρίσκεται τελευταία και η γνωστή σουμπρέττα τού μουσικού θεάτρου Κούλα Γκιουζέπε, φιλοξενούμενη από ένα εξάδελφό της.

Η Βραδυά της Παλάς Αθήνας, που διοργανώνει ό Πέτρος Κυριακός στήν Πλάκα, άρίστη για τήν Τετάρτη 16 Φεβρουαρίου.

Το βράδυ αυτό οι παλαιοί και οι νέοι Αθηναίοι θά ίδουν τις πιο άπθανες παλές εμφάνισεις.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Θερισκλούδες

— Άν καμιά φορά τόν έρμο καταφέρν να τ' ανάψη δά πνιγί και παρά τρήχα — άχι φωτιά να τήν κάψη! — τὰ ώραία της τὰ μάτια θά της βγούν από τόν βήχα!

— Άι παρ' όλ' αυτά περνιέται για καπνίστρια σπουδαία και φουμάρει σαν άράπη από τόν πρωί ως τόν βράδυ κι' άς μην έχη ούτε ιδέα για ποιό λόγο, βρέ παιδιά μου, τόν καπνίζει τόν ρημάδι!

— Άντως σήμερα οι γυναίκες οι... άκάπνιστες σπανίζουν κι' έν' έκτός αμφιβολίας πώς οι πιο πολλές καπνίζουν λές και κάθε τούς ρουθούνι έχει γίνει τσιμινιέρα, κι' έντε ζήτημ' αν τούς φτάνουν δυό πακέττα τήν ήμερα

— Άκου κάτι που δεν ξέρεις, μωρε άντρα κουτεντέ... κάτι τι πουναι για γέλια: — Έντ' σ' έλαφρά καπνίζεις, ή τόν «Άσσο» ή «Σοντέ» ή γυναίκα σου καπνίζει — χρόνια δά τόν συνηθίζει —

— σέρτικα ταιγάρα μόνο ή Λαμίας ή Καρέλια!

Τελευταίως, φίλτοί μου, βεβαιώθηκα με όδύνη, πώς οι πιο πολλές γυναίκες θερισκλούδες έχουν γίνει, όλο πυφί και πούφι! τόν πάνε και διαρκώς, πανάθεμά τες, σαν φουγάρα ξεφουσάνε.

Επομένως κι' ή Κική, μία κοπέλλα κοσμική, έννοει να μην τής λείψη τόν ταιγάρο απ' τόν χέρι κι' όπως κι' άλλες «θερισκλούδες» ξεφουσάει σαν φουγάρο μολοντί, βρέ παιδιά μου, ούτε νοιώθει, ούτε ξέρει πώς να πιάση τόν ταιγάρο!

Τόν καπνίσματος ή δόλια δεν τόν βρήκε τόν κολάι, άτσαμού έντε ακόμα και γι' αυτό συχνά στās στόμα. τόν ταιγάρο τής κολλάει και, προτού μέχρι τή μέση τόν ρημάδι τόν φουμάρη, τὰ ταλαίπωρα της χείλια τρεις φορές θά τάχη γδάρει!

— Άν ποτέ θελήση μόνη τόν ταιγάρο της ν' ανάψη, έξω απ' άδικο, παιδιά! ή τούς διπλανούς θά κάψη ή θά βάλλη πυρκαϊά! Κι' αν γλυτώση τή φωτιά και δεν κάψη τόν κοσμάκη, θέλει σίρττα δυό κουτιά για ν' ανάψη, επί τέλους, ένα μόνο ταιγάρακι!

— «Εκείνη» σαν κουτάβι καταπίνει νικοτίνη και δεν παύει να φουμάρη τόν άνάβει, κι' άλλο σβύνει, κι' ό «Εκείνος» — μα τόν κτήνος! — καμαρώνει που τή βλέπει κι' ό κουτός τής επιτρέπει για τόν κέφι της να κάνη πάντα ό,τι της γουστάρει κι' ούτε τού περνά ή σκέψη να νά πάψη ξαπλωμένη μακαρίως να φουμάρη!

— Άνε οι παλές γυναίκες οι σεμνές, οι τρυφερές, τώρα οι πιο πολλές έγιναν θερισκλούδες τρομερές, τή βροσιά τούς έχουν χάσει, ή φωνή τούς έχει σπάσει και βαρεία μιλάνε όλες σαν... εφημεριδοπώλες!

— Άν τυχόν επιχειρήσης μερικές παρατηρήσεις στή γυναίκα σου να κάνης που τήν άφισες να γίνη φουμαδόρυσσα δεινή, έν χορβαίς θά σ' άπαντήσει, όπως λένε, κι' έν όργανοις με πολύ βαρεία φωνή που βεθαίως δεν σ' άρέσει: — Έχε χάρι παύσαι μάγκας κι' όμορφόπαιδο, μπαμπέση!

Επιστολή από την Αθήνα. Ημερομηνία: 15/2/33. Ο Θεατροφίλος.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Η όπωροπώλις

Άλλοίμονο! ό φουκαρέυς Βαβαί! παπαί! ό τάλας! είμι άξιοθρήνητος και μδουμδουνοκεφάλας! καθ' ό πώθησας μά τόν ναί — φεφλογερών ειδύλλιον — τήν έπαθον κανονικώς και γέγονα... ρεζιλιον. Ήγουν ήράσθη έμμανώς γυνήν ώρασιόατην νταροντανώδς έστρουβουλήν και άκρας κοτσονάτην και ήθελον να καταστώ ό γόης της μαγίσσης, ούσης όπωροπώλιδος ή άλλως μαναβίσσης. Και ούτω καθημερινώς με πλήρες μεγαλείον, μετέβαινον εις τής γυνής τόν όπωροπώλειον, τόν Δόν-Ζουάν τόν μέγιστον εις ταύτην παριστάνων, και προμηθείας έκαμον παντοειδών... λαχάνων. Και προϊόντος τού καιρού και ένεργών ταχέως, — μη ούσης αντίστασως εκ τής γυνής βεθαίως — ήρξάμην ούν άπότμονος μετά χειρών αδίκων, έν μέσω τών κουνουπιδών και τών ζαχατικών.

Κατόπιν τούτου θαρρυνθείς — άφου (τήν κατεσκόπευσαν — τήν έπλησίασαν σιγά και άπας τήν έ- (θωπευσαν) — ότε Άλλοί! και τρεις άλλοί! — Ω γύναι (πονηραί! — έκνευρισθείσα έκραξεν — Γιατί πειρά- (ζεις ρέ; — Και πριν προλάβω δυστυχώς δεόντως (ν' άντιδράσω έν άλλοις λόγοις τοιγαρούν τήν κα- (θησυχάσω, μοί έρριψεν κεφαλήδον — έν είδει κε- (ραμίδας — είκοσι τρία μδρόκολα και δέκα... λα- (χανίδας!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΛΕΩΝ ΛΑΦΑΖ

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΝ

Η ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

14ον

Ἡ Μυρτάλη ἔτρεξε νὰ πέση στὴν ἀγκαλιά τῆς Κλημένης, τῆς βαίρας τῆς. Τρόμαξε μολὶς τὴν εἶδε. Ἡ δυστυχὴ ἀρρωστή ἦταν χειρότερα. Ἡ ἀγωνία τῆς γιὰ τὴ Μυρτάλη εἶχε χειροτερεύει τὴν κατάσταση τῆς καρδίας τῆς. Ζαλιζόταν, νόμιζε διαρκῶς πὼς ὅλα σκοτεινιάζαν μπροστὰ τῆς κι' ὁ Ἰσαάκ ἔλεγε στὸ Λούκι, πὼς φοβόταν πολὺ ἀπὸ στιγμήν σὲ στιγμήν γιὰ τὴ ζωὴ τῆς. Κι' ἀλήθεια, ἡ χαρὰ σὰν ἀντίκρουσε τὴν ἀγαπημένη τῆς μικρὴ κόντεψε νὰ τὴ σκοτώσῃ. Κάμποσιν ὥρα ἔμεινε ἀναίσθητη, κίτρινη σὰν πεθαμένη στὴν ἀγκαλιά τῆς κοπέλλας, πούκλαιγε φοβισμένη.

Μὲ πολλὴ κόπο κατάφερε ὁ Ἰσαάκ νὰ τὴν κἀν νὰ συνέρθῃ.

Κι' ὅταν, ἐπὶ τέλους, ἀκούσε ὅλη τὴ διήγησι, γιὰ τὴ δραματικὴ σωτηρία τῆς Μυρτάλης, ἔνωσε τὰ χεῖρά τῆς κι' εὐχαρίστησε τὸ Θεό.

Μετά, εὐλαδικά, μαζί μὲ τὴ Μυρτάλη, παρακάλεσε τὸ Θεό γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς τοῦ δυστυχισμένου Βρούτου.

Στὸ μεταξύ οἱ τέσσερες ἄντρες συσκέπτονταν.

Νὰ τὴ στείλῃς μακριὰ, Λούκιε, εἶπε ὁ Κλέαρχος. Ὅσο πὶο μακριὰ γίνεται.

Ὁ Λούκιος δισταζε πάλι.

Μὰ, γιὰ σταθῆτε, εἶπε. Ὑπάρχει καμένη ἀλχηθὶς κίνδυνος τώρα.

Ὁ Γάλλος ἔκανε τόσο καλὰ τὴ δουλειά του, ποὺ ὅλοι εἶνε σίγουροι πὼς ἡ Μυρτάλη πέθανε. Ποῦ καλλίτερα μπορεῖ νὰ κρυφθῇ, παρὰ ἐδῶ, στὴν ἐξοχικὴ αὐτὴ ἑπαυλὶ, μακριὰ ἀπὸ τὸ θορυβό τῆς Ρώμης.

Ὅχι! εἶπε ὁ Κινέας. Ἐδῶ δὲν εἶνε ἐσφαλισμένη.

Κι' ἐγὼ συμφωνῶ μᾶλλον μὲ τὸ Λούκιον, εἶπε ὁ Κλέαρχος. Ὁ Βρούτος ποὺ πληρώσε τόσο ἀκριβὰ τὴν ἀπιστίαν του, δὲν ἔχει οὔτε συγγενεῖς, οὔτε φίλους ποὺ θὰ τὸν ἀναζητήσουν γιὰ ν' ἀποκαλυφθῇ ἡ ἐξαφάνισις του. Ἦταν ἔρημος στὸν κόσμον κι' ὁ φρικτός του χαρακτήρας δὲν τοῦ ἐπέτρεψε νὰ δημιουργήσῃ φίλους. Ὁ μόνος ποὺ θὰ μπορούσε νὰ ἐνδιαφερθῇ γι' αὐτὸν θὰ ἦμιον ἐγώ. Ἐτοί ποὺ ἦρθαν τὰ πράγματα, λοιπὸν, κανένας δὲ θὰ ἀναφέρῃ ποτὲ τὸ ὄνομά του.

Ὅστε, εἶπε διστακτικὸς ὁ Λούκιος, λές κι' ἐσύ νὰ μείνῃ ἐδῶ.

Ὅχι, ἐπέμεινε πάλι ὁ Κινέας. Αὐτὸ εἶνε τρέλλα. Μὴ παίζῃς μὲ τὴ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ σου.

Μὰ τί πρέπει νὰ κάνω; φώναξε μὲ ἀγωνία ὁ πατέρας τῆς νέας. Νὰ τὸ ὑποβάλω σὲ ἀσκοπεῖς ταλαιπωρίες τὸ δυστυχισμένο τὸ κορίτσι; Ποῦ νὰ τὴ στείλω; Πᾶντοῦ μπορεῖ νὰ φτάσῃ ἡ ἐκδίκησι τοῦ Νέρωνος, ἀν ἀνακαλύψῃ τὴν ἀπάτη.

Σκέφθηκαν πολλὴν ὥρα, εἰκάναν χίλια καὶ ὀχδία.

Στὸ τέλος πρότεινε ὁ Κινέας

— Στὶς κατακόμβες. Δὲν βλέπω ἄλλῃ λύσι καὶ γι' αὐτὴν. Ἀς τὴν πᾶμε κάτω στὶς κατακόμβες νὰ βρῇ τὴν Ἑλένη. Οἱ δυὸ μαζί θάχουν κάποια παρηγορία.

Δίστασε ὁ Λούκιος Σουλτάκος. Μὰ ἔπειτα, μὲ βαρεῖα καρδιά, πῆρε τὴν ἀπόφασί του.

Φώναξε τὴν κόρη του καὶ τῆς τὸ εἶπε. Ἡ Μυρτάλη τὸ δέχθηκε μὲ θάρρος.

— Ἀλλοτε ἐφρίττα μ' αὐτὴ τὴ σκέψι, εἶπε. Τώρα ὅμως ποὺ γνώρισα τὴ φυλακὴ, τώρα ποὺ εἶδα ἀπὸ τόσο κοντὰ τὸ θάνατο, μοῦ φαίνεται πὼς τίποτε δὲν μὲ φοβίζει πιά.

— Τότε, ἐμπρός, γρήγορα! εἶπε ὁ Γάλλος. Νὰ τὴν πᾶμε στὶς κατακόμβες.

Ὁ Λούκιος ἀποχαίρεται κλαίοντας σχεδὸν τὴν κόρη του. Αὐτὴ ὅμως τοῦδινε θάρρος.

— Τί φοβάσαι, πατέρα; τοῦ ἔλεγε. Βλέπεις, ὁ Θεὸς ποὺ πιστεύω, μπορεῖ νὰ κἀν τόσα θαύματα.

— Ἐκεῖνο προῦ μὲ τρομάζει, ἀναστέναξε ὁ στρατηγός, εἶνε ἡ σκέψι πόσο καιρὸ θ' ἀναγκαστῇ νὰ μείνῃς θαμμένη ἐκεῖ μέσα.

— Ὁ Νέρων δὲν θὰ κουρασθῇ ποτὲ νὰ καταδιώκῃ τοὺς Χριστιανούς, εἶπε κι' ὁ Κλέαρχος ἀπαισιόδοξα. Τὸ ξέρω καλὰ. Δοκίμασε τὸ αἷμα, σὰν τὴ γίγρι ποὺ δὲν μπορεῖ πιά νὰ σταματήσῃ.

— Τότε τί θὰ γίνῃ; βόγγηξε ὁ πατέρας.

— Καλὲ μου πατέρα, τὸν παρηγορήσε ἡ κοπέλλα. Ἄν ἦσουν Χριστιανὸς δὲν θὰ φοβόσουν. Θὰ πιστεύεις πὼς μπορεῖ νὰ γίνῃ ἓνα μεγάλο θαῦμα.

— Ἐγὼ μονάχα θὰ τὴ συνοδεύσω, εἶπε ὁ Κινέας. Ἐγὼ ξέρω τὰ κατατόπια, δὲν εἶνε φρόνιμο νὰ πᾶμε τόσοι ἄνθρωποι μαζί.

Ἀποχαίρεται λοιπὸν ἡ Μυρτάλη τὸν πατέρα τῆς καὶ τὸ Γάλλο μὲ βοήθειά ἐγνωμοσύνη.

Ὁ Κλέαρχος στεκόταν παράμερα καὶ μόλις τολμοῦσε νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια του νὰ τὴν κυττάξῃ.

Πῆγε κοντὰ του ἡ κοπέλλα, μ' ἓνα γλυκὸ χαμόγελο.

— Ἐχε γεια, Κλέαρχε, εἶπε ἀπλᾶ.

— Μυρτάλη, τῆς ψιθύρισε αὐτός, θὰ μπορεῖς ποτὲ νὰ μὲ συγχωρήσῃς;

— Σὲ συγχώρεσα κιόλας γιὰ ὅλα, τοῦ ἀποκρίθηκε σιγὰ, συγκινημένη κι' ἔφυγε γρήγορα μαζί μὲ τὸ θεῖο τῆς γιὰ τὶς κατακόμβες.

Στὶς κατακόμβες

Ἐξω ἀπὸ τὶς πύλες τῆς Ρώμης, κοντὰ στὴν Ἀππία ὁδὸ, βρισκόταν ἓνα βαθύλωμα τῆς γῆς. Ἀπὸ κεῖ συνθίζαν οἱ Χριστιανοί.

ΕΝΤΟΣ ΟΛΙΓΟΥ

Θ' ἀρχίσῃ νὰ δημοσιεύεται στὸ «Θησαυρὸν» ἓνα ἐξαιρετικὸ μυθιστόρημα τοῦ γνωστοῦ Τούρκου συγγραφέως ΜΕΧΜΕΤ ΤΟΥΡΧΑΝ ΤΑΝ μὲ τὸν τίτλο:

Η ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗ Χουρρέμ Σουλτάνα

Εἶνε ἡ συναρπαστικὴ ἱστορία τῆς ζωῆς μιᾶς πεντάμορφης Τσερκέας, τῆς σαγηνευτικῆς Ρωξελάνης, ποὺ τὴν ἐστείλει σκλάβαν στὸ σεράγι τοῦ σουλτάνου Σουλεϊμάν τοῦ Μεγαλοπρεποῦς ἑνὸς σκληροῦ ἡγεμόνα τῆς Κριμαίας.

Ἡ ἐξυπνὴ καὶ πολυμήχανη Τσερκέζα μὲ τὴ μοιραία ὁμορφιά τῆς, ἀναστατώνει κυριολεκτικὰ τὸ σεράγι. Τὸπ Καπού, προκαλεῖ συγκλονιστικὰ δράματα ζήλειας, σκοτεινὲς συνωμοσίαι, ἐξεγέρσεις Γεντισάρων, συγγερῆς δολοφονίας Μεγάλων Βεζύρηδων καὶ πριγκίπων κι' ὕστερ' ἀπὸ ἀφάνταστες περιπέτειες καταφέρει τὸν σουλτάνο Σουλεϊμάν νὰ τὴν ἐρωτευθῇ παράφορα, νὰ τὴν παντρευθῇ καὶ νὰ τὴν ἀνακηρύξῃ σουλτάνα στὸ θρόνο τοῦ Ὁσμαν.

Τὸ ἀριστοκρατικὸ αὐτὸ μυθιστόρημα, γραμμένο μὲ γλαφυρότητα ἀπὸ ἓνα βιβλίου γνῶστη τῆς παλαιᾶς ἀνατολικῆς ζωῆς θὰ συγκινήσῃ καὶ θὰ συναρπάξῃ τοὺς ἀναγνώστες μας.

στιστοὶ νὰ κατεβαίνουν στὶς κατακόμβες. Κάποιος ἐμπιστος τῶν Χριστιανῶν περιδιάβαζε πάντα ἐκεῖ κοντὰ, ἀμέριμνα τάχα. Στὴν πραγματικότητα ὅμως ἦταν φρουρός, ἔτοιμος νὰ εἰδοποιήσῃ κάτω τοὺς Χριστιανούς, ἂν παρουσιαζόταν κανένας κίνδυνος.

Μόλις εἶδε τὸν Κινέα μὲ τὴ Μυρτάλη νὰ προχωροῦν πρὸς τὴν εἴσοδο τῶν τάφων τοὺς πλησίασε.

— Ποιοὶ εἰστε σεῖς; ρώτησε. Τί ζητᾶτε ἐδῶ;

— Εἶνε Χριστιανή! ψιθύρισε ὁ Κινέας, δείχνοντας τὴ Μυρτάλη. Τὴν πηγαίνω στὸν Εὐβουλο.

— Κατεβήτε! ἀποκρίθηκε ὁ φύλακας σοβαρά.

Κατέβηκαν ἀπὸ τὸ γλυστερὸ σκαλοπατί. Ὁ Κινέας ἀναψε μιά δάδα καὶ προχώρησαν στὸ λαθρὶνθο τῶν σκοτεινῶν διαδρόμων.

Μ' ὅλο τῆς τὸ θάρρος ἡ Μυρτάλη εἶχε γίνει χλωμὴ σὰν πεθαμένη. Τὸ παρατήρησε ὁ Κινέας.

— Τί ἔχεις, ἀνημποῦλα; τὴ ρώτησε. Φοβάσαι;

— Ὅχι, ἀποκρίθηκε αὐτὴ. Μονάχα αὐτὸς ὁ ἀέρας ἐδῶ... Πρέπει νὰ τὸν συνθίσω ὅμως.

— Θὰ συνθίσῃς κι' ἐσύ, ὅπως κι' ἡ Ἑλένη.

Ὅταν τοὺς εἶδαν ὁ Εὐβουλος κι' ἡ Ἑλένη πετάχτηκαν μὲ χαρὰ.

— Σὰς τὴν ἔφερα! εἶπε ὁ Κινέας. — Ἐπὶ τέλους! φώναξε ὁ Εὐβουλος. Δόξα νάχῃ ὁ Κύριος ποὺ φώτισε τὸν πατέρα τῆς νὰ τ' ἀποφασίσῃ.

Ἡ Ἑλένη ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά τῆς φίλης τῆς. Κι' ἔκλαψαν οἱ δυὸ κοπέλλες ἀπὸ λύπη καὶ χαρὰ μαζί.

Σὲ λίγο ἦρθε κι' ὁ Ἰούλιος. Ὅταν ἀντίκρουσε τὴ Μυρτάλη σάστισε.

— Κι' ἐσύ, ἐδῶ;... ψιθύρισε.

Τότε τοὺς διηγήθηκε ὁ Κινέας τὴ δραματικὴ περιπέτεια τῆς κοπέλλας.

Ἡ Ἑλένη ἔτρεμε συγκολλημένη.

— Ὁ, Μυρτάλη! φώναξε στὸ τέλος μὲ μάτια δακρυσιμένα. Ἄν ἦμιον ἐγὼ στὴ θέσι σου θὰ εἶχα πεθάνει ἀπὸ τὸ φόβο μου. Ὁ Γάλλος δὲν θὰ μ' εὑρίσκε ζωντανὴ γιὰ νὰ μὲ σώσῃ.

Ἡ Μυρτάλη εἶνε γεννημένη γιὰ ἡρωϊκά, εἶπε κυττάζοντας τὴν μὲ μάτια ἀστραφερὰ ὁ Ἰούλιος.

Κι' ὁ Κινέας χαμογελῶντας στὴν Ἑλένη, εἶπε μ' ἐλαφρὴ εἰρωνεία καὶ μ' ἀπειρὴν τρυφερότητα.

— Κι' ἡ Ἑλένη εἶνε γεννημένη γιὰ νὰ χάνεται σὰν φοβισμένο γατάκι στὴν ἀγκαλιά ἑνὸς νέου.

Ἐλάσαν παρ' ὅλη τῆς τὴ θλίψι. Κι' ὁ σο ἔμειναν κάτω στὶς κατακόμβες ὁ Ἰούλιος κι' ὁ Κινέας κάποια χαρὰ φώτισε τὶς ψυχῆς τῶν δύο κοριτσιῶν.

Ὅταν ὅμως ἔφυγαν οἱ δυὸ νέοι, ἡ θλίψις τὶς νίκησε. Ὁ ἀέρας ὁ πνιγρὸς, ὁ πόνος γύρω τους, ἡ ἀρρώστεια ποὺ θέριζε τοὺς ἀδύνατους καὶ τὰ παιδάκια, ἡ πείνα ποὺ βασάνιζε ὅσους δὲν εἶχαν δικούς τους ἀπάνω στὴν πόλιν καὶ τοὺς φροντίσουν, τὸ σκοτάδι, ὅλα αὐτὰ δημιουργοῦσαν μιά θλιμμένη ἀτμόσφαιρα, ποὺ λύγιζε τὴν καρδιά, τὴν συντρίβε.

Ἀγκαλιασμένες ἔκλαψαν πολὺ ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα οἱ δυὸ κοπέλλες.

— Ἀχ, ἀναστέναξε ἡ Ἑλένη, γιατί νὰ χάνω ἐτοί τις πὶο εὐτυχισμένες ἡμέρες τῆς ζωῆς μου; Γιατί νὰ μὴ μπορῶ νὰ χαρᾶ ἐλευθερά, ξέγνοιαστα κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου τὴν ἀγάπην τοῦ Κινέα;

Ἡ Μυρτάλη δὲν ἔλεγε λέξι γιὰ τὴ δικὴ τῆς τὴν ἀγάπην.

Ἡ Ἑλένη ὅμως τὴ ρώτησε: — Ἐσύ, ἀν ζήσουμε, ἀν μᾶς ἀξιῶσῃ ὁ Θεὸς νὰ γνωρίσουμε πάλι τὴν ἐλευθερὴν ζωὴ, τί θὰ κάνῃς, Μυρτάλη;

Τὰ μάτια τῆς Μυρτάλης βούρκωσαν.

— Ἐγώ... θὰ γίνω γυναῖκα τοῦ Κλέαρχου, ἀποκρίθηκε.

— Πῶς! φώναξε ἀκατάληκτη ἡ Ἑλένη. Ἀφοῦ ξέρεις πὼς ἔκανε τόσα ἐγκλήματα; Ἀφοῦ ξέρεις πὼς αὐτὸς ἦταν ὁ ὑπάτιος τῆς δυστυχίας σου; Νομίζεις πὼς εἶνε δυνατόν νὰ σὲ κἀν εὐτυχισμένη;

— Δὲν μὲ νοιάζει γιὰ τὴν εὐτυχία. Ἑλένη. Τὸν ἀγαπᾶ καὶ μ' ἀγαπάει. Θ' ἀφιε-

ρῶσω ὅλη μου τὴ ζωὴ στὸν Κλέαρχο. Ἄν ἀλλάξῃ, ἀν γίνῃ ἄλλος ἄνθρωπος, θὰ εἰμαστε εὐτυχισμένοι. Ἄν νικήσουν οἱ παλῆς τοῦ οἱ συνθήκες, ἀν διασπασθῇ τὴν ἀμαρτία, θὰ εἶμαι ἡ πὶο δυστυχισμένη γυναῖκα τοῦ κόσμου.

Δὲν μίλησε ἡ Ἑλένη κάμποση ὥρα. Ἐπειτα, δεῖλα, μὲ δάκρυα στὰ μάτια, τολμήσε νὰ τῆς πῇ:

— Μυρτάλη, εἶνε ἡ τελευταία φορὰ ποὺ σοῦ μιλῶ γιὰ τὸ αἶσθημα τοῦ Ἰουλίου.

Δὲν μὲ νοιάζει μονάχα γιὰ τὴν εὐτυχία τοῦ ἀδελφοῦ μου. Σοῦ ὀρκίζομαι στὸ Θεὸ ποὺ πιστεύουμε κι' οἱ δυὸ μας, πὼς ἀν ἦερα ὅτι ἀγαπᾶς ἓναν ἄντρα καλὸ καὶ ἀγνὸ σὰν τὸν Ἰούλιο, δὲν θὰ σοῦ ἀνέφερα ποτὲ τὸν ἀδελφόν μου. Νοιάζομαι ὅμως καὶ γιὰ τὴ δικὴ σου εὐτυχία. Εἶνε τόσο σίγουρο πὼς θὰ εἶσαι εὐτυχισμένη μὲ τὸν Ἰούλιο, ὅσο ἀδέλφια εἶνε τὸ μέλλον σου μὲ τὸν Κλέαρχο.

— Τὸ ξέρω, Ἑλένη. Μὰ καὶ οἱ πλοῖαρχοι ὅταν τὰ καράβια τους εἶνε δεμένα στὰ λιμάνια, ξέρουν πὼς ὅταν ταξιδεύουν θὰ συναντήσουν φουρτούνες στὴν ἀνοιχτὴ θάλασσα. Κι' ὅμως ἡ μόνη τους λαχτάρια εἶνε νὰ ταξιδέψουν. Ὁ Κλέαρχος εἶνε γιὰ μένα ἡ ἀνοιχτὴ θάλασσα. Κι' ἡ ψυχὴ μου τρέμει καὶ ποθεῖ τὴ στιγμήν ποὺ θ' ἀνοιχθῇ σ' αὐτὴ τὴν ἀδέλφια θάλασσα.

— Κρίμα! ἀναστέναξε ἡ Ἑλένη.

— Σοῦ ἐναμίλησε ὁ Ἰούλιος; ρώτησε ἡ Μυρτάλη ντροπαλά.

— Ὅχι, Μυρτάλη, ποτὲ πιά. Μὰ τὸ βλέπω στὰ μάτια του, τὸ νοιάζω πὼς περιμένει νὰ τελειώσουν αὐτὲς οἱ κακὲς ἡμέρες γιὰ νὰ τολμήσῃ νὰ φανερώσῃ τὸ αἶσθημά του.

— Μὴ τοῦ λές τίποτε, εἶπε ἡ Μυρτάλη μὲ λύπη. Ἡ ζωὴ μας σήμερὰ δὲν μᾶς ἀνήκει. Γιατί νὰ τὸν πικράνῃς; Ἐνῶ αὐριο — ποῖος ξέρει; — μπορεῖ νὰ πεθάνω χωρὶς ποτὲ νὰ μᾶθῃ τὸ μυστικόν μου.

— Θεὸς φυλάξῃ! εἶπε ἡ Ἑλένη. Πάντως δὲν βιάζομαι ἐγώ, καλὴ μου. Ἐμᾶθα νὰ περιμένω. Κάποτε, ἀν ἐστὶ θέλῃ ὁ Θεός, θὰ ξεδιαλυθοῦν μόνα τους ὅλα.

Ὁ θάνατος ἑνὸς Χριστιανοῦ

Ἀτέλειωτη σειρά, ἄφωτη καὶ θλιμμένη, ἀρχισαν νὰ φεύγουν οἱ ἡμέρες. Στὴς Μυρτάλης τὰ μάγουλα μαράθηκαν τὰ τριαντάφυλλα, ὅπως εἶχαν μαράθῃ καὶ στῆς Ἑλένης. Χωρὶς φῶς, χωρὶς ἀέρα, ἀπάνω στὰ νεῖατά τους οἱ δυστυχῆς κοπέλλες χλωμαζαν μέρα μὲ τὴν ἡμέρα κι' ἔχαναν τὴ λάμψιν τῆς ὁμορφίας τους.

Ἐκεῖνα ὅμως ποὺ ἀρχισε νὰ τῆς ἀνησυχῇ λίγο-λίγο, ἦταν ἡ κατάστασι τῆς υγείας τοῦ Εὐβουλου.

Ὁ πατέρας τῆς Ἑλένης εἶχε πάρει τὴ θέσι ἀγίου σχεδόν, ἀνάμεσα στοὺς δυστυχισμένους αὐτοὺς ζωντανούς νεκρούς. Τὰ παιδάκια ποὺ πεθάνουν πλῆθος, μέσα στὶς κατακόμβες, αὐτὸν ζητοῦσαν τὶς τελευταῖες τοὺς στιγμῆς. Κι' οἱ μάνες, οἱ πονεμένες, ἀκούγοντας τὰ παρήγορα λόγια τοῦ συγκατοῦσαν τὸ μυαλό τους νὰ μὴ σαλέψῃ.

Ὁ Εὐβουλος ὅμως ἦταν ἡλικιωμένος. Κι' ἦρθε μιά μέρα ποὺ τὰ πόδια του ἀρχισαν ν' ἀρνοῦνται ὑπηρεσίαν. Ἡ ὑγεία τὸν πέθανε σιγὰ-σιγὰ.

Ἡ Ἑλένη κι' ἡ Μυρτάλη τὸν περιποιούνταν ὅσο μπορούσαν. Ὁ Ἰούλιος κι' ὁ Κινέας τοῦφεραν τρόφιμα, ἀλλὰ τίποτε δὲν τὸν ὠφέλευσε.

Ἄν μπορούσε ν' ἀνασάνῃ καθαρὸν ἀέρα λίγες ἡμέρες, θὰ σωζόταν. Ἀλλὰ ὅλοι τοῦλεσαν πὼς θὰ ἦταν καθαρὴ αὐτοκτονία τὸ ν' ἀνέβῃ ἀπάνω, στὴν πολιτείαν.

Ἐτοί ἔλυονε σιγὰ-σιγὰ ὁ δυστυχισμένος γέρος, ὥσπου ἓνα πρωί, ἡ Ἑλένη ποὺ πῆγε νὰ τὸν ἐπιτηρήσῃ, τὸν ἦρε νεκρό.

Ἀκούγοντας τὸ θρήνη τῆς οἱ Χριστιανοὶ ἔτρεξαν κοντὰ τῆς, κι' ὅλοι ἔκλαψαν ἀληθινὰ τὸν καλὸ γέροντα ποὺ ἦταν γι' αὐτοὺς μιά μεγάλη παρηγορία.

Τὸν ἔθαψαν ἐκεῖ, μέσα στὶς κατακόμβες. Ἡ Ἑλένη κι' ἡ Μυρτάλη, ἐνοιωθὰν τώρα ἓναν πᾶγο στὴν καρδιά τους. Ὁ Ἰούλιος κι' ὁ Κινέας δὲν ἔρχονταν πιά καθόλου κάτω. Ὁ Νέρων λυσσοῦσε κυριολεκτικὰ. Τὸ μῖσος τοῦ ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν ὅλο καὶ φούντωνε. Οἱ πράκτορες τοῦ κυττάζαν δεξιά κι' ἀριστερά ν' ἀνακαλύψουν καινούργια θύματα, σὰν κυνηγοὶ ποὺ

ἐψαχναν γιὰ θήραμα. Ἦταν ἐπικίνδυνον νὰ κατεβαίνουν στὶς κατακόμβες, ὅχι μόνον γιὰ κείνους ποὺ κατεβαίνουν, ἀλλὰ πὶο πολὺ ἀκόμα γιὰ ὅλους τοὺς Χριστιανούς ποὺ εἶχαν βρῇ ἐκεῖ κάτω ἀσυλό. Ἄν ἐπαιριαν μωροδία οἱ στρατιῶτες γι' αὐτὸ τὸ κρησφύγετο, θὰ πῆγανον χαμένοι ὅλοι οἱ Χριστιανοί.

Κι' ἔτσι οἱ ἐπισκέψεις τῶν συγγενῶν εἶχαν σταματήσει σχεδόν ὁλότελα, κι' οἱ δυστυχισμένοι ζωντανοὶ-νεκροὶ ὑπόφεραν τώρα κι' ἀπὸ τὴν πείνα.

Ἡ πίστις τοὺς ἔμενε μονάχη παρηγορία. Ἀνθρώπινον σκελετοὶ οἱ περισσώτεροι, συγκεντρώνονταν τὶς ὥρες ποὺ τοὺς κυρίευσεν ἡ μεγαλειότης τῆς πείνης.

Σὰν νὰ μὴ ἀρκοῦσε αὐτὴ ἡ δυστυχία, ἔφτασε κάτω στοὺς τάφους αὐτοὺς, ἓνα μὴνυμα ποὺ παρέλυσεν ὅλους τὶς καρδίες.

— Συνέλαβαν τὸν Ἀπόστολο Παῦλον. Ὅταν ἀρχισαν οἱ διαγωμοὶ ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν, ὁ Ἀπόστολος ἔλειπε ἀπὸ τὴ Ρώμην. Τώρα εἶχε γυρίσει καὶ οὔτε στιγμήν σκέφθηκε νὰ κρυφθῇ. Κήρυττε τὰ λόγια τοῦ Εὐαγγελίου φανερά, μὲ θάρρος, σὰν νὰ μὴ ἦταν ὁ Χριστιανισμὸς ἀπαγορευμένη θρησκεία.

Δὲν ἀργησαν βέβαια νὰ τὸν συλλάβουν. Καὶ τὸν καταδικάσαν σὲ θάνατο δι' ἀποκεφαλισμόν.

Τελειώσε τὸ ἔργον μου! εἶπε ἀτάραχος ὁ μεγάλος Ἀπόστολος. Ὅτι εἶχα νὰ διδάξω τὸν διδάξα μὲ τὰ λόγια. Τώρα ὁ θάνατός μου θὰ διδάξῃ τὰ ὑπόλοιπα.

Κι' ἀλήθεια, πέθανε σὰν ἥρωας, διατηρῶντας τὴν γαλήνη τῆς ψυχῆς του, ὡς τὴ στιγμήν ποὺ ὁ δήμιος χῶρισε τὸ κεφάλι ἀ

— Τί είδους θάνατος;
— Ο νόμος λέει ότι όταν καταδικαστεί ένας άνθρωπος σε θάνατο ως έχθρος του κράτους, του δένουν το κεφάλι ανάμεσα σε δύο ξύλα και χτυπούν με βέργες το υπόλοιπο σώμα του ολόγυμνο, ώσπου να ξεψυχήσει.
Ο Νέρων αναστήριξε κι' έσφιξε το ξίφος που κρατούσε.

Οι όπαδοί του τον κύτταζαν και περιέμεναν.
— Άξαφνα, άκουσαν τη φωνή του, γεμάτη θυμό:

— Αναμφοί! Δεν υπάρχει ανάμεσα σας ένας γενναίος ν' αυτοκτονήσει, για να μου δείξη πως πεθαίνουν;

Καμμία φωνή δεν άποκρίθηκε. Όλα τα μάτια ήταν καρφωμένα στη γη.

Βάσταξε πολλή ώρα η αγωνία του αίμοδορου αυτού τυράννου, που δειλίαζε τώρα τόσο μπροστά στο θάνατο. Έπρεπε ν' άκουστούν βήματα και καλπασμοί αλόγων στο δρόμο, κοντά στην έπαυλη, έπρεπε να ζυγώσουν οι στρατιώτες που είχαν ανακαλύψει τα ίχνη του κι' έρχονταν να τον συλλάβουν, για ν' άποφασίση να στηρίξη το ξίφος στο λαιμό του.

Τα τελευταία του λόγια ήταν θεατρικά: — Τί καλλιτέχνη χάνει με το θάνατό μου η ανθρωπότης!

Και με τα λόγια αυτά έδωσε το χτύπημα.

Δεν είχε ξεψυχήσει ακόμα, όταν ώρμησαν στο σπίτι οι διάκτες του. Ήταν όμως άργα. Ο μεγάλος κακούργος είχε ξεφύγει τον ανθρωπικό θάνατο.

Πάλι στο φως του ήλιου

Η είδηση του θανάτου του Νέρωνος έφτασε στις κατακόμβες σαν ένα μήνυμα βεικού. Όλο αυτοί οι άπελπισμένοι που είοιμαζόνταν να πεθάνουν μέσα στο σκοτάδι, έπεσαν γονατιστοί και με δάκρυα εύγνωμοσύνης ευχαρίστησαν το Θεό για την αναπαύτη σωτηρία του.

— Το θαύμα! ψιθύρισε η Μυρτάλη. Το θαύμα που περίμενα.

Και δάκρυα πλημύρισαν τα μάτια της.

— Δυστυχισμένο μου πατέρα! είπε κλαίγοντας η Έλένη. Γιατί να μ'ην ιδής κι' εσύ την ημέρα της έλευθερίας! Δεν μπορώ να νιώσω καμμία χαρά.

— Έσου θα νιώσεις χαρά, της είπε η Μυρτάλη μαλακά. Ο καύμος για τον πατέρα σου θα γίνη θύμησι γλυκειά με τον καιρό. Στην άγκαλιά του Κινέα, που θα γίνη τώρα άντρας σου, θα τα ξεχάσης όλα. Έμένα όμως ο καύμος μου είναι ζωντανός.

— Μπορεί να γίνη και για σένα το θαύμα! Πού ξέρεις;

— Ίσως... Ο Θεός τα όριζει όλα! είπε η Μυρτάλη εύλαδικά.

Σε λίγο, ήρθε ο Κινέας και πήρε τις δυο κοπέλλες. Οι Χριστιανοί όλοι ξεθάρεσαν κι' έβγαλαν από τις κατακόμβες. Όχι όμως όλοι μαζί. Άκόμη έμενε κάποιος φόβος στην καρδιά του. Καλά, ο Νέρων είχε πεθάνει. Άλλα το επίσημο ρωμαϊκό κράτος ύπηρεχε κι' είχε πάρει οριστικά έχθρική στάση απέναντι στην καινούργια θρησκεία. Οι πιο συντηρητικοί διστοάζαν ακόμα να εγκαταλείψουν το καταφύγιο τους.

— Ελάτε! είπε ο Κινέας. Όπως βλέπω δεν διατρέχετε κανένα κίνδυνο. Κανένας τυράννος δεν θα είναι έτσι αίμοδορος σαν το Νέρωνα για να κυνηγάει άδωκα κορίτσια σαν προδότες του κράτους.

Στην άγκαλιά του πατέρα της η Μυρτάλη έσχασε για πολλή ώρα όλους της τούς καύμους. Ο Κινέας κύτταξε την αρρεβανιστική του με άπειρη τρυφερότητα. Δεν ήξερε τί να κάνει για να της έπουλώσει τις πρόσφατες ψυχικές πληγές της. Ο Γάλλος είχε ένα ύφος ευδαιμονίας, που συγκινούσε όλους. Γελούσε όλη την ώρα και φαινόταν πως δεν μπορούσε να ποθήσει άλλη ευτυχία. Η Κλημένη είχε ζωντανέψει από τη χαρά της.

— Εγώ χδές φοβόμουν για τη ζωή της, είπε ο Ίσαάκ. Η λύπη την είχε τσακίσει. Άλλα σήμερα τη βλέπω άλλον άνθρωπο. Πραγματικά, τα μούτρα βαθυλά της μάτια έλαμπαν με μία εύτυχισμένη λαμψη, και τα χείλια της δεν έτρεμαν όπως τις προηγούμενες ημέρες.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Το τελευταίο ειδύλιο του Νέρου

Η μεγάλη αγάπη του για τη λαίδη Μαργαρίτα

Ο θρυλικός δόν Ζουάν, όταν κουράστηκε από τις αναρίθμητες κατακτήσεις του, άποσύρθηκε σ' ένα μοναστήρι και πέρασε την υπόλοιπη ζωή του, όπως αναφέρει η παράδοση, ασχολούμενος σε έργα εύλαδίας και μετανοίας.

Ένας άλλος περίφημος γυναικοκατακτητής, που έζησε τόν περασμένον αιώνα, ο κόμης Άλφρεδός ντ' Ορσαί, όταν κουράστηκε από τούς έφημερους έρωτές του στο Παρίσι, πήγε στο Λονδίνο, για ν' άφοσιωθεί στη ζωγραφική και τη γλυπτική.

Γιατί ήταν και ένας υπέροχος καλλιτέχνης. Η έκθεσις των ζωγραφικών και γλυπτικών έργων του στην αγγλική πρωτεύουσα ξεπεράσε τα όρια μίας συνηθισμένης έπιτυχίας. Ήταν ένας αληθινός θρίαμβος.

Το άτελιέ του καλλιτέχνη στο Γκόρ-Χάουζ άρχισε άμέσως να κατακλύζεται από κόσμο. Γιατί όλοι και όλες ήθελαν να έχουν το πορτραίτο τους ή ένα γύψινο μπουστό από τα χέρια του.

Κι' αυτός ακόμη ο γκρινιάρης και μεμψιμοιρος δούξ του Ουέλλινγκτον — ο περίφημος νικητής του Ναπολέοντος — δεν μπόρεσε ν' άντιστα στον πειρασμό. Και πήγε μία μέρα στο άτελιέ του ντ' Ορσαί για να τον παρακαλέση να του κάνει το μπουστό του. Τόσο πολύ ένθουσιασθηκε, μάλιστα, απ' αυτό το έργο, ώστε έδωκε να του χύσουν αυτό το αγαλματάκι σε άσημι και το έστειλε ύστερα στους φίλους του και τούς αξιωματικούς του έπιτελείου του.

Μεταξύ των πελατών του ντ' Ορσαί ήταν κι' ένας άλλος Άγγλος άριστοκράτης, ο δούξ του Μπλέσινγκτων.

— Δεν καταλαβαίνω μεγάλη πράγματα από τέχνη, του έλεγε συχνά. Άλλα με τη γυναίκα μου το πράγμα διαφέρει. Η λαίδη Μαργαρίτα έχει καλλιτεχνική ψυχή... Πρέπει να την γνωρίσετε, αγαπητέ μου ντ' Ορσαί...

Ο καλλιτέχνης δέχθηκε, τέλος, να πάη στο σπίτι του Μπλέσινγκτων.

Αυτή η έπίσκεψις ήταν μοιραία. Ένα τρυφερό ειδύλλιο αναπτύχθηκε άμέσως μεταξύ του ντ' Ορσαί και της Μαργαρίτας. Είχαν κα' οι δύο την ίδια λεπτή και ευαίσθητη ψυχή και ελάτρευαν το ώραίο σ' όλες τις εκδηλώσεις του. Έτσι, η έλξις που ένοιωσαν ο ένας για τον άλλον ήταν άρμητική και άκατανίκητη.

Ανύποπτος ο λόδοξ Μπλέσινγκτων, ένθουσιασθηκε για την άμοιβαία κατανόησι που υπήρχε μεταξύ της γυναίκας του και του ντ' Ορσαί και, μία μέρα, τούς είπε:

— Αγαπητά μου παιδιά — έτσι συνή-

θιζε να τούς άποκαλή — έχω ένα λαμπρό σχέδιο και είμαι βέβαιος πως θα το εγκρίνετε και οι δύο. Θα φύγωμε άμέσως για την Ίταλία.

Τί άλλο καλύτερο θα μπορούσαν να πθήσουν οι δυο αγαπημένοι;

Το τρίο ξεκίνησε, λοιπόν, για τη Γένουα, από κει πέρασε στη Βενετία και ύστερα έπισκέφθηκε διάφορες Ίταλικές πόλεις.

Ο λόδοξ Μπλέσινγκτων ήταν ο πιο καλόδοξος σύζυγος του κόσμου. Είχε το χάρισμα, όπως γράφει ένας σύγχρονος του χρονογράφος, να μ'ην ύποπτεται ποτέ τίποτε και να βρίσκη ολότελα φυσική την οικειότητα της γυναίκας του με τον ντ' Ορσαί.

Το τρίο πήγε έπειτα στο Παρίσι. Άλλ' ο Μπλέσινγκτων βρήκε έναν ταχυδρόμο να τον περιμένη εκεί. Έπρεπε να γυρίση άμέσως στο Λονδίνο, όπου η παρουσία του στη Βουλή των λόρδων ήταν απαραίτητη. Ο λόδοξ έφυγε το ίδιο βράδυ, έμπιστευόμενος τη γυναίκα του στον ντ' Ορσαί. Οι δυο έρωτευμένοι έπλεαν μέσα σε πελάγη ευτυχίας. Γιατί μπορούσαν τώρα να δοθούν άνεπιφύλακτα στη μεγάλη αγάπη τους.

Ο ντ' Ορσαί νοίκιασε άμέσως το μέγαρο του μαρκησιού ντ'ε Μιλλέρ και το μετέβαλε μέσα σε λίγες μέρες σε αληθινά παραμυθένιο παλάτι.

Μία περιγραφή που κατέχαμε για τόν κοίταμα των δυο αγαπημένων μας δίνει μίαν ιδέα για την εξαιρετική πολυτέλειά του.

«Το ύπνοδμάτιο — άναφέρει ένας χρονογράφος — ήταν ένα όνειρο. Το δάπεδο, το ταβάνι και οι τοίχοι στολίζονταν με μεγάλες άσημένιες πλάκες που λαμποκοπούσαν και με καθρέφτες. Μπαίνοντας μέσα, έβλεπες τον εαυτό σου σε είκοσι, σε τριάντα, σε πενήντα μέρη ταυτόχρονα. Το κρεβάτι ήταν άσημένιο και σχηματιζόταν από δυο πελωριούς κύκλους. Ήταν χωμένο μέσα σε μία αλόκθα, άσημένια έπισπς. Μεγάλες κουρτίνες από γαλαζίο σατέν έκλειναν αυτό το ναό του έρωτος...».

Ο ντ' Ορσαί και η φίλη του έζησαν όχτώ μήνες μέσα σ' αυτό το μέγαρο, δοσμένοι ολότελα στο πάθος τους.

Ο λόδοξ Μπλέσινγκτων τούς έγραφε κάθε τόσο ότι θα πήγαινε να τους συναντήση στο Παρίσι. Άλλ' άρρώστησε ξαφνικά και πέθανε.

Οι δυο αγαπημένοι ξαναγύρισαν τότε στο Λονδίνο και εγκαταστάθηκαν στην αρχή στο Σήμωρ Πλαίης και έπειτα στο Γκόρ-Χάουζ, το παλιό σπίτι του ντ' Ορσαί.

Εκεί, ζούσαν με τόση πολυτέλεια, ώστε εξώδευαν μέσα σ' ένα χρόνο τα εισοδήματά τεσσάρων - πέντε χρόνων.

Έτσι βρέθηκαν σε λίγο βουτηγμένοι στα χρέη. Και, μία μέρα, οι δικαστικοί κλητήρες κατέσχεσαν όλα τους τα πράγματα, ως και αυτά ακόμη τα ρούχα και τα απαραίτητα αντικείμενα της τουαλέτας των. Είχε διαταχθή ακόμα η σύλληψις τρις και η μεταφορά τους στις φυλακές. Άλλ' ο ντ' Ορσαί και η Μαργαρίτα κατώρθωσαν να φύγουν κρυφά κι' έπειτα από πολλές περιπέτειες έφτασαν στο Παρίσι.

Ήταν τώρα φτωχοί και δυστυχισμένοι και έπρεπε να φροντίσουν να εξοικονομήσουν, μ' έναν όποιοδήποτε τρόπον, τα μέσα της ζωής τους. Η Μαργαρίτα άρχισε τότε να γράφη βιβλία, που περιείχαν άφηγήσεις από τα ταξίδια της. Ο ντ' Ορσαί τα διακοσμούσε. Αυτά τα βιβλία είχαν στην αρχή καταπληκτική έπιτυχία κι' έδωκαν άφθονα χρήματα στους δυο έραστές. Άλλ' η μόδα τους πέρασε πολύ σύντομα. Ο ντ' Ορσαί και η Μαργαρίτα βυθίστηκαν και πάλι σε χρέη και κατόπησαν στο τέλος να ζούν σε μία άθλια σοφίτα, χωρίς στη γενναϊοδωρία μερικών φίλων τους.

Η λαίδη Μπλέσινγκτων πέθανε εκεί το 1849 σε ηλικία 60 χρόνων. Τρία χρόνια άργότερα, το 1852, ο ντ' Ορσαί την άκολούθησε στον τάφο. Ήταν έννηα χρόνια νεώτερός της.

Αθηναϊκά εδίκαιρα

“Ο,τι πρέπει

Στη χώρα μας, που πάντοτε, ή φάβα έχει λάκκον, διαμαρτύρονται πολλοί εκ των άγροφυλάκων, διότι ρούχα καινούργια το Κράτος μας τούς έταξε, αλλά τούς παρημέλησε, κοινώς τούς παραπέταξε.

Διαμαρτύρεται, λοιπόν, ή τάξις των και πάλι, μα σημασία και δραχμή δεν δίνουν οι μεγάλοι. Καί, φευ! στους άγροφύλακες το πράμα καταντά, με τό... «άγρον ήγορασσ» το Κράτος ν' άπαντά!

Σοφή παροιμία

Τρεις μαυρομάτες γύφτισσες, τσιγγάνες όλο χάρη, πού, κάθε ώρα και λεφτό σου γίνονται... ταγάρη, για να σου ρίξουν τα χαρτιά και να σου πούν τίς («μοίρες»)

κάποιας γρηάς άφήρεσαν τριάντα πέντε... λίρες!

Έν τούτοις, ως άσήμαντος λογίζεται κλοπή, όταν οι άλλοι κλέβουν χιλιάδες λίρες «τσιφτικά» και πρέπει, για την είδησι, καθέννας μας να πη: — «Κάτι τρέχει στα... γύφτικα»!

Πάμε πρώτα

Άνεκαλύφθη, πρό τινος απ' την άστυνομία, μέσα στις σπείρες τις πολλές, ακόμα κι' άλλη μία, που δημιούργησε σωρό θυμάτων εν Άθηναις, ραδιοφώνων κάνοντας άπατηλές «κομπίνες»!

Καινούργια στείρα πιάστηκε κοινών άπατεώνων και λέει με λόγια καθαρά, ο κόσμος και άμάσητα: «Αφού πιά έτσακώσαμε και στείρα ραδιοφώνων, σημαίνει πως στον τόπο μας όρνιάζουν τα... πα- (ρόσιτα!»

«Μωρχι παρθένοι»

Παντρεύεται κι' ο Πάουερ σαν γάτος τον Γενάρη και ίνε φώς φανάρι, πως όσες τον αγάπησαν με τρέλλα και παλάβρα, θ' άπελπιστούν, προσωρινώς και θα τα βάσουν (μαύρα.

Θα γίνη θρήνος και όδυμός από χιλιάδες νέες, με δάκρυ σαν κορόμυλο θα κλάψουν κι' Αθηνάιες. Απ' τ' αναπάντεχο κακό θα ρέψουν θα σουράσουν και φυσικά, του γέμου του τη... νύφη θα πληρώ- (σουν!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Δράματα τιμής

Γίνονται δράματα τιμής σ' όλοκληρη τη χώρα κι' από το αίμα το πολύ τα έχω ντίπ χαμένα κι' αναρωτιέμαι μοναχά! — Πώς διάολο μέχρι τώρα δράμα τιμής δεν έγινε στην... αγορά κανένα;...

Γιατί, καθώς σαφέστατα το ξέρουν όλοι έμείς, μόνον εκεί ταϊριάζουν τα δράματα... τιμής!

Δάνειον

Οι λαμπροί Άμερικάνοι που ο Θεός να τούς βοηθί μας άνηγγειλαν και πάλι ότι κι' άλλα θα μας (δώσου-

θ' αύξηθη το σχέδιο Μάρσαλ και θα μας δώσουν (ρώσοι την χρηματική βοήθεια κι' όλα τ' άλλα τ' αγαθά, και τα έμαθε η Έλλάδα κι' από τη χαρά μεθα, όταν λέν οι Άμερικάνοι: Θα και θα και θα και θα

Οι μη καπνίζοντες

Στον Πειραιά ο Διευθυντής ο άστυνομικός, με μία του διαταγή, άμέσως κατορθώνει κι' έτσι ο σιδηρόδρομος λοιπόν, ο ηλεκτρικός και για τούς μη καπνίζοντας θα έχη ένα βαγόνι

Θα ίδη ο κύριος Διευθυντής και κάτι έκπληκτικό άνδρες μέσ' στο βαγόνι αυτό θα υπάινουν. με κα- (μάσι

διότι δεν θα ύπάρχη πιά, ούτ' ένα θηλυκό που να μη θέλη διαρκώς, τούς άνδρες να φου- (μάρη!

Οι «Τέσσερες»

Οι «Τέσσερες» οι Άρχηγοί που είχαν συμφωνήσει τα πάντα, ως έδηλωναν, τα είχαν κανονίσει και το Σοφούλη, έλεγαν, πως πήρε πιά το όριο και τον τοποθετούσαν, σαφώς στο περιβόριο.

Μα μειδιούσε άπαθώς ο Σάμιος γερούλης που είν' άρκούντως έξυπνος μα και... φίλο-σοφούλης. Κι' ευχαριστήθηκε πολύ σαν πήρε νέα «έντολη»

και είπε: — Προσπάθησαν, κι' ιδιαίτέρως χάρησαν πως θα με πάν οι «Τέσσερες»... μα δεν το κατα- (φέρανε!

Συγγραφέυς

Όποτε ήτανε και συγγραφέυς αυτός ο Ρουμπιρόζα, προσωπικότης διεθνής, διόλου δε κοινή. «Τί έργα γράφεις;» ρώτησαν κι' άπάντησε με πόζα: — Έργα που παίζει της ζωής... ή λήρικη (σκηνή.

«Μεταπήδησις»

«Άσσος» σπουδαίος, παλαιός, της εποχής εκείνης ο συμπαθής μας κωμικός ο Μίμης ο Κοκκίνης, που γέλιο πάντα σκόρπαγε, μα και λιγάκι κλάμα, «μεταπήδησ» στο δράμα.

Αυτά μας λέει των «φιλών» μία σπουδαία είδησις. Ίδου, λοιπόν, η Ρόδος... Ίδου κι' η μεταπήδησις!

Μάχες

Πρό ήμερών πλακώθηκαν στις πιστολιές στη Βάθη — χωρίς κανέναν εύτυχώς πολύ κακό να πάθη — κάτι πολίτες άγνωστοί με πάθος και όρμη για κάποια, λέει, «άσήμαντη», γελοία άφορμή.

Θα ήτανε ανόητοι και μεθυσμένοι όλοι. Άλλά, διερωτώμεθα, που βρίσκουν το πιστόλι; ΔΗΜ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Η νεόπλουτη

Πλουτίζει ή λίμνη, φαίνεται, αυτήν την εποχή. Της δίνει άφθονο νερό, ή κάθε μία βροχή, λυώνει το χιόνι στα βουνά, τα χέματα ποτίζει κι' ή λίμνη μας... πλουτίζει.

Τόσον καιρό, ήταν φτωχή, χωρίς νερό να δίνη κι' όπως πλουτίζει ξαφνικά... νεόπλουτη θα γίνη, πράγμα πολύ επικίνδυνο, που μας γεννά τη σκέψι πως σαν νεόπλουτη κι' αυτή... μπορεί να τσιγ- (γουνέψη.

Τέρατα

Λοιπόν σαν να μην έφθαναν τα τόσα μας τα χάλια, στον Πειραιά γεννήθηκε τέρας με δυο κεφάλια, μα εύτυχως δεν έζησε, διότι αν έζούσε διάφορα ζητήματα θα μας δημιούργουσε.

Θα είχε δυο στόματα κι' αυτό θάταν αίτια να πάθη... δυο δελτία.

Θα είχε μάτια τέσσερα — κι' αυτό μεγάλη άβάντα — γιατί με μάτια... τέσσερα, θα προσεχε τα πάντα.

Πάντως, εάν δεν έζησε, ο κόσμος δεν χαλά, ούτε και είναι, φίλοι μου, άπώλεια καμμία σε μία εποχή που βλέπομε ποικίλα και πολλά... τέρατα και σημεία.

Το χρῆμα

Ο υπάργμα Τρούμαν μίλησε και είπ' ένδεικτικώς: — Είμαστ' έμείς ο γίγας ο οικονομικός!

Με άλλους λόγους είπε: — Φτωχοί και φουκαράδες Έγγλεσοί, Γάλλοι, Ρώσοι και τόσοι κι' άλλοι τόσοι

άκούστε τί σας λέμε... Κι' αν θέλετε παράδες βάλτε λιγάκι γνώσι προτού ή άψιλία, σαν ρέγγες σας στεγνώση.

ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Γερασμένα νειάτα

(Ή σκηνή σ' ένα μικρό συν-οικιακό ζαχαροπλαστείο, κατά τις 11 το πρωί. Η μόνη του πελατεία είναι το ζευγάρι που συζητεί φιθυριστά σε μια γα-νιά. Ψιλοβρέχει. Έκείνη, με κουρασμένο νεανικό πρόσωπο δείχνει περίπου τριάντα χρό-νων. Λεπτή, ψηλή, με γλυκά καστανά ματιά κι αμακιγιά-ριστα χείλη, πλατειές θλεφα-ρίδες και φιλντισένια δόντια, μοιάζει σαν να ζωντάνεψε κά-ποιο εξασυλμένο πορτραίτο του Γουναρό.

Εκείνος, αρρενωπός, συμπα-θητικός, όχι περισσότερο από σαράντα χρονών, κάνει νευρι-κές κινήσεις και καπνίζει αδι-άκοπα).

ΕΚΕΙΝΗ: Πάνε όχτω χρό-νια τώρα, Πέτρο. Ήμουν εί-κοσιπέντε χρονώ κι είμαι τρι-άντα τριών. Γέρασα πιά.

ΕΚΕΙΝΟΣ: (σά να μη συμ-φωνεί κι' έντελώς με τον εαυτό του) Όχι δά!

ΕΚΕΙΝΗ: Ναί, ναί, γέρα-σα. Γιατί δεν το λες; Τρομά-ζεις με τις λέξεις και δεν τρο-μάζεις με την πραγματικότη-τα. Θα καταντήσουμε σε λίγο δυο γέροι αρραβωνιασμένοι, που θα προκαλούνε τον οίκτο αν όχι και τις σκληρές ειρω-νείες.

ΕΚΕΙΝΟΣ (μαλακά): Εί-σαι υπερβολική.

ΕΚΕΙΝΗ (σά να μιλάει για να ξελαφρώσει, να «πη-τόν νόνο της»): Το 40 περι-μέναμε να τελειώση ο πόλε-μος... Ύστερα περιμέναμε να τελειώση η κατοχή. Μετά ήρθε το κίνημα. Όταν τελειώσε και το κίνημα, περιμέναμε να γί-νη στη ζωή μια οικονομική ά-νασυγκρότησι. Τώρα περιμέ-νουμε «να τελειώση η κατά-στασις»... Κι' ίσως αύριο θα περιμένουμε ν' αρχίση νέος πό-λεμος για ν' αρχίσουμε πάλι να περιμένουμε να τελειώση!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' όμως τί άλλο μπορεί να γίνει; Βρεθή-καμε σε δύσκολους καιρούς.

ΕΚΕΙΝΗ: Ως τόσο δε στα-μάτησε η ζωή. Ο κόσμος παν-τρεύεται, δημιουργεί το σπίτι του και αντιμετώπιζει τα πάν-τα μ' αίσιοδοξία.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναί, αλλά ό κόσμος αυτός έχει λεπτά. Έ-σύ, όταν λες να παντρευτούμε και να δημιουργήσουμε σπίτι, προσλογίζεσαι.

ΕΚΕΙΝΗ: Παραλογίζομαι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Φυσικά. Πού θα μένουμε; Να νοικιάσουμε δι-αμέρισμα; Έστω, δυο δωμά-τια και κουζίνα. Θέλουμε λί-ρες. Έχεις; Όχι. Ύστερα, θέλεις επίπλα. Και μετά θ' αρχίσουν οι καθημερινές ανάγ-κες. Με το μισθό μου και με το μισθό σου, θα τα δγάουμε πέρα;... Κι' αν γίνει και κα-νένα παιδί;

ΕΚΕΙΝΗ: Τόν κατακλυσμό φέρνεις πάντα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν τόν φέρνω εγώ. Έρχεται μόνος του.

ΕΚΕΙΝΗ: Όλος ό άλλος κόσμος πώς ζή;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ξέρω γώ πώς ζή... Όποιος έχει τα δικα-μας οικονομικά, και παντρευ-τή, αρχίζει να μη ζή.

ΕΚΕΙΝΗ (με πίκρα): Εί-σαι καταπληκτικός για να το-νώνης το ήθικό.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είμαι λογικός. Και βλέπω τα πράγματα ψυ-χραίμα και ρεαλιστικά.

ΕΚΕΙΝΗ: "Αν όμως όλοι οι άνθρωποι σκεπτόντουσαν πάν-τα με την αλγέβρα της λογι-κής σου και με τον παγερό σου ρεαλισμό, τίποτα ώραίο δεν θα είχε γίνει ποτέ στη ζωή.

(Μικρή σιγή): Ή ζωή θέλει θάρρος... κουράγιο... αίσιο-δοξία. Πόσα ζευγάρια δεν ζού-δα;... Ακόμη και με νε φτωχικά;... Κι' όμως είν' εύτυ-στερήσεις. Απολαμβάνουμε τις χιτισμένα. Απολαμβάνουμε τις μικροχαρές της ζωής, χαίρον-ται την αγάπη τους κι' έξω-ται την άσχημια της πε-ραίζουμε την άσχημια της ζήτητος με την ομορφιά των ελπίδων.

ΕΚΕΙΝΗ: "Ας κάνουμε ακόμη λίγη υπομονή...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έλπίδων που μένουν πάντα ελπίδες.

ΕΚΕΙΝΗ (σ' έξαψη): Ο πεσιμισμός σου είναι δειλός! Καταντάει ανανδρία.

ΕΚΕΙΝΟΣ (πειραγμένος): Ευχαριστώ.

ΕΚΕΙΝΗ: Με συγχωρείς. Μου ήταν αδύνατο να μην το πω.

(Μικρή σιγή). ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ας κάνουμε α-κόμα λίγη υπομονή...

ΕΚΕΙΝΗ (σθδρα και κά-πως επίσημα): Σου ζητώ συγ-γνώμη. Πέτρο. Έγώ δεν μπο-ρώ να περιμένω άλλο.

ΕΚΕΙΝΟΣ (ξαφνιασμένος): Δηλαδή;... Τί θέλεις να πής;

ΕΚΕΙΝΗ: "Απαντάει μ' α-ποσιωπητικά και ρίχνει τα μά-τια της κάτω στο δάπεδο για να μην τούς ξεφύγη κανένα ευ-γλωττο δάγμα)... ΕΚΕΙΝΟΣ (με πληγωμένο, ίσως κι' όργισμένο εγωισμό): Θέλεις να χωρίσουμε;

ΕΚΕΙΝΗ (πικρό χιούμορ): Χωρίζουν, οι παντρεμένοι!

ΕΚΕΙΝΟΣ (που ό θυμός τουχε φέρει την άμηχανία): Δε σε καταλαβαίνω σήμερα.

ΕΚΕΙΝΗ (σταθερά): Φο-δούμαι πώς δε με κατάλαβες ποτέ.

ΕΚΕΙΝΟΣ (πεισιμαμένα): "Ισως!...

(Παύσι). ΕΚΕΙΝΗ: Ξέρεις Πέτρο...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ροσπαθώντας να κρατήσει ψυχραιμία): Ναί. Τί;

ΕΚΕΙΝΗ (μ' όση μπορεί ά-συγκίνητη σοβαρότητα): Τα χρόνια περνούν...

ΕΚΕΙΝΟΣ (με νευρισμένη σκαπτική διάθεσι): Φιλοσο-φία τών ταγκό!

ΕΚΕΙΝΗ: Μή με διακό-πεις!... Φιλοσοφία τών ταγκό ή τών φοξ - τρότ, πάντως δεν παύει νάν' αλήθεια. Τα χρόνια φεύγουν. Και για τις γυναί-κες φεύγουν πολύ πιο γρήγορα.

ΕΚΕΙΝΟΣ (που τα νεύρα του αρχίζουν να τόν ένοχλούν περισσότερο απ' ό,τι αντέ-χει): Τί θές να πής τώρα;

ΕΚΕΙΝΗ: Σε παρακάλεσα

νά μη με διακόψεις... (Πίνει μια γουλιά νερό): Υπάρχει Πέτρο, ένας άνθρωπος. Σοβαρός. Δέ-κα χρόνια μεγαλύτερος από σένα...

ΕΚΕΙΝΟΣ (που το άσσαν-σέρ τών νεύρων τούχει ανεδα-σει όλο το αίμα στο ρετιρέ του έγκεφάλου): Δεν χρειάζεται πιά να σε διακόψω. Σε σταμα-τώ! Ός εδώ! Μην προχωρής άλλο! (Χτυπάει το φλυτζάνι στο πιατάκι): Γκαρσόν!

ΕΚΕΙΝΗ (άκόμα κάπως ή-ρεμη): Θυμώνεις παράλογα. Δεν τελειώνει μ' αυτό τόν τρο-πο ένας δεσμός όχτω χρόνων.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι νόμιζα κι' εγώ. (Παύει. Ανάδει ένα τσιγάρο — το δέκατο — με νερία που σχεδόν τρέμουν. Καλά μούλεγαν πώς είσαι κι' έσύ σαν όλες τις γυναίκες!

ΕΚΕΙΝΗ (σχεδόν διασκεδά-ζοντας): Και τί είναι... όλες οι γυναίκες;

ΕΚΕΙΝΟΣ (τονίζοντας τη λέξι σά να λήη μια φοβερή βρισιά): Γυναίκες! Και θα τόν παντρευτής, λοιπόν, αυτόν...

ΕΚΕΙΝΗ: Ναί.

ΕΚΕΙΝΟΣ (περίπου έξαλ-λος): Αυτό, λοιπόν, ήταν το φινάλε!... Να ποιος απ' τούς δυο μας είναι άλγεδρικός υπο-λογιστής, ό πεζος ρεαλιστής, ό... (κομπιάζει λίγο) ό... μι-κρός άνθρωπος! Έσύ είσαι ή τιποτένια, ή ανάξια, ή έλεει-νή!... (Μετανοιώνει που τά εί-πε, μά παρασύρεται απ' το με-θύσι τών νεύρων του). Μόλις δρήςες κάποιο πρόστυχο συμ-φέρον. Ξέχασες και το δεσμό και το αίσθημα και τούς όρ-κους και τα πάντα κι' άποφά-σιδες χυδαία να πουλήσης τόν εαυτό σου, για μια στεγνή κι' άχραση καλοπέρασι!... (Κα-πνίζει).

ΕΚΕΙΝΗ (με την κάπως άν-τιπαθητική ύπεροχη του νικη-τού που εκδηλώνεται σε ψυ-χραιμια πείσιμα): Λοιπόν;

ΕΚΕΙΝΟΣ (άπόλυτα έξαλ-λος τώρα πιά): Λοιπόν... Θα σου σκάσω ένα χαστούκι να σε κολλήσω στον τοίχο!

ΕΚΕΙΝΗ (με κόπο κρατάν-τας την προσωπική της ικανο-ποίηση): Όστε είμαι «πρόσ-τυχη»; Και... «χυδαία»;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σου άρέσει να το επαναλαμβάνεις;

ΕΚΕΙΝΗ: "Ισως νάχης δι-κιο. Άλλα γιατί; Έπειδή σκέπτομαι λογικά; Ρεαλιστι-κά; Έπειδή νομίζω πώς για το γάμο και για τη ζωή χρει-άζεται διαμέρισμα και λίρες και θετικό εισόδημα κι' όχι πε-ριπέτειες κι' αγωνίες με δυο φτωχούς μισθούς; (Τού πιάνει θερμά το χέρι). Μή συγχύζε-σαι αγάπη μου. Δεν υπάρχει κανείς. Είμαι δική σου και δε-χομαι να πεθάνω γοη...σαν αι-ώνια μνηστή που περιμένει.

(Γυρίζει το πρόσωπό της άλ-λου για να μη φανούν τα θο-λωμένα ματιά που έπιμένουν να στάζουν τόν υγρό τους πό-νο για να ξελαφρώσουν την καρδιά). Δε θα σου ξαναπώ πιά τίποτα γι' αυτό. Στ' όρ-κίζομαι.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δε θα χρειάστη (Μ' άπόφασι). Θα παντρεύου-με τούς δυο φτωχούς μισθούς που θα τούς ζήση μια βαθύ-πλουτη αγάπη. Την άλλη Κυ-ριακή, θα γίνει ό γάμος μας, Έλλη...

(Δεν πρέπει να τούς δούμη να κλαίνε κι' οι δυο. "Ας κλει-σουμε λοιπόν κι' έμεις τήν:

Αυλαία).

Δ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Ο ήρωας της καταχρήσεως 80 εκατομμυρίων οράνων εις βάρος του γαλλικού δημοσίου.

ΜΕΓΑΛΟΚΑΤΑΧΡΑΣΤΑΙ πρ ν από είκοσι χρόνια

Δημοσιογραφικές αναμνήσεις του
συγγραφέα μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Υποθέσεις μεγαλοκαταχρήσεων, όπως αυτή του Μπακοπούλου, υπάρχουν πολλές στα αστυνομικά χρονικά των τελευταίων ετών, όχι μόνον της Ελλάδος, αλλά και των μεγάλων Ευρωπαϊκών Κρατών. Θυμώμαι μια τέτοια περίπτωση που αναστάτωσε τη Γαλλία πριν από είκοσι χρόνια. Ήταν μια εποχή μεγάλης ήμερας κι' οι εφημερίδες, μη έχοντας τίποτε άλλο σοβαρότερο να σχολιάσουν, αφιέρωναν στήλες δακτύλων στα καλλίστεια, ή στις αγορεύσεις που εκφώνουσαν οι πολιτικοί παράγοντες μπροστά στα μνημεία των πεσόντων του πολέμου 1914 - 1918.

Έτσι, κατά τις αρχές του 1929 έπεσε σαν... ευχάρστη έκπληξη για τον παρισινό... το η αποκαλύψει μιας καταπληκτικής για τη εποχή εκείνη υποθέσεως καταχρήσεως εις βάρος του γαλλικού δημοσίου, της οποίας κύριος πρωταγωνιστής ήταν ένας Έλληνας, ο τραπεζίτης Κ. Μαυρομάτης. Είχαν προηγηθεί πολλές άλλες περιπτώσεις μικροκαταχρήσεων στη Γαλλία με ήρωας αποκλειστικά Γάλλους. Γι' αυτό και η ανάμιξη ενός ξένου έπληρε για την βαθύτατα απογοητευμένη τότε γαλλική κοινωνία τις διαστάσεις... θείας παρηγορίας.

«Επί τέλους, έγραφαν οι παρισινές εφημερίδες. Δεν είνε όλοι αυτοί οι κλεφταρβες, Γάλλοι. Ίδου και ένας ξένος. Έπί πλέον ένας γκρέκ...». Η λέξη γκρέκ ικανοποιούσε προχειρώς τα λαϊκά γούστα, δεδομένου ότι υπενθύμιζε χαρτοπαίγνια κλπ.

Μεταξύ των παρισινών εφημερίδων, εκείνη για το λαρύγγι της οποίας η σύλληψη του Έλληνα Μαυρομάτη υπήρξε ζεστό, καταπραυντικό γαλατάκι, ήταν ακριβώς το «Ζουρνάλ», που για μια στιγμή είχε θεωρηθεί ανακατωμένο στην βρωμυπόθεσι της Μαντάμ Άννυ. Έτσι, λοιπόν, το «Ζουρνάλ» βγήκε μια μέρα με πέντε στήλες της πρώτης σελίδας του αφιερωμένες στον συλληφθέντα Έλληνα που τον παρουσίαζε σαν ήρωα του πλέον μυστηριώδους μυθιστορήματος, μια ψυχή δαίμονος που έπαιζε στα δάκτυλά του όλους τους άλλους ιδιώτες και επισήμους, και μετέβαλλε σε θύματα, λύκος αυτός, τα άθωα αρνάκια που συναντούσε στο δρόμο του.

Ας δούμε, όμως, τι ήταν αυτή η υπόθεση της καταχρήσεως 80 εκατομμυρίων φράγκων εις βάρος του γαλλικού δημοσίου, που έγινε αφορμή να διασπαστεί το ελληνικό όνομα στο εξωτερικό. Κυρία αφορμή της καταχρήσεως ήταν ό... πόλεμος 1914-18. Όπως είνε γνωστό, η Συνθήκη των Βερσαλλιών κατέδικε τη Γερμανία να πληρώσει τεραστία αποζημίωση σε μετρη-

τά και σε είδη. Σύμφωνα με την ειδική διαταγή της Συνθήκης συνεστήθη η Έπιτροπή των Έπανορθώσεων, η οποία λειτουργούσε επί τη βάσει του λεγόμενου «Σχεδίου Ντόουζ».

Μεταξύ των ειδών που προμήθευε η Γερμανία για την πληρωμή των αποζημιώσεων προς τους Συμμάχους ήταν και η ζάχαρη. Υπόθεσις ζαχαρώς, λοιπόν, ήταν αυτή... ώδηγησε τον Μαυρομάτη στην τρομακτική... για την εποχή εκείνη... κατάχρησι των 80 εκατομμυρίων φράγκων. Ούτε πολύ, ούτε λίγο έπρεκειτο για 30.000 τόννους ζαχαρώς, που έπρεθεσε η Γερμανία στη Γαλλία κατά τη συμβατική της υποχρέωση, και τους οποίους κατάρθωσαν να καταπιούν εις βάρος του γαλλικού κράτους ο Μαυρομάτης και οι συνεταίροι του, ανάμεσα στους οποίους ήταν και ο καθηγητής του Δικαίου Λεών Πολιέ!

Πώς μπορούσαν όμως να γίνουν τέτοιες εκτάσεις καταχρήσεις, κατά την εκτέλεσι των όρων της συνθήκης μεταξύ των τότε Συμμάχων και της Γερμανίας; Κατά τον εξής απλουστάτο τρόπο: Ο αντιπρόσωπος μιας ορισμένης εταιρίας μπορούσε να παρουσιασθεί στο Υπουργείο των Οικονομικών ενός Συμμάχου Κράτους... της Γαλλίας λ. χ. — και να δηλώσει ότι αγοράσε στη Γερμανία ζάχαρη, αξίας 80 εκατομμυρίων φράγκων και ότι επιθυμεί να φέρη το ποσόν αυτό στον λογαριασμό των εθνικών πόρων... Το Υ... εις είδη πολεμικών έπανορθώσεων. Το Υπουργείον παρέδιδε στην εταιρία γραμμάτια που αντιπροσώπευαν το ποσόν των 80 εκατομμυρίων φράγκων εις διαταγήν του γενικού διευθυντού της Υπηρεσίας Έπανορθώσεων, που ήταν εγκατεστημένη στο Βερολίνο. Επί πλέον του υποχρεωμένου να κοινοποιή, επειδή ήταν υποχρεωμένο να καλύπτει το τεραστίο έτησιο κονδύλι, το προσωρινό για το Είδικο Ταμείο αποσβέσεως πολεμικών εσωτερικών χρεών, θεωρούσε συμφέρον του να παρακινή τους Γάλλους μεγαλεμπόρους όπως προτιμούν, στις συναλλαγές τους με τη Γερμανία, τη μέθοδο των διὰ του Υπουργείου παρεχομένων ευκολιών στην αγορά των ειδών που ήταν υποχρεωμένη να προμηθεύη η Γερμανία ως πολεμική αποζημίωσι. Μία από τις ευκολίες που έκανε το Υπουργείο για την επιτυχία του σχεδίου αυτού ήταν και η έκπτωσης που παρέχει στα συνολικά ποσά και που εκυμαινέται μεταξύ 7 - 10 %. Έτσι μια εταιρία που θ' αγόραζε 30 χιλ. τόννους ζάχαρη, θα πλήρωνε στο γαλλικό δημόσιο 72 ή 74 το πολύ εκατομμύρια και θα κέρδιζε άμέσως - άμέσως, προτού ακόμη παραλάβη και καταναλώση το αγοράζόμενο εμπόρευμα, το στρουγγυλούτσικο ποσόν των 6 ή 8 εκατομμυρίων φράγκων!

Έτσι, λοιπόν, ο Μαυρομάτης, αφού έκανε τη συναλλαγή του με το γαλλικό Υπουργείον Έξωτερικών και αφού πρώτα τσέπωσε τα 8 εκατομμύρια της έκπτώσεως... έρχασε να καταβάλη τα 72 εκατομμύρια που αντιπροσώπευαν την αξία του εμπορεύματος. Τούτο δε διότι σ' αυτό το μεταξύ μετατόλησε τους 30 χιλ. τόννους ζάχαρης σε άλλα Κράτη κι' έπωφε-

ΚΙΝΕΖΙΚΑ ΠΟΔΑΡΑΚΙΑ

Υπάρχουν στην Κίνα γυναικες με τα πόδια τους παραμορφωμένα, σύμφωνα με την άρχαία μαρτυρική συνήθεια που επιβάλλει να διατηρούνται μικροσκοπικά, τόσο που να παρεμποδίζουν το περπάτημα.

λήθηκε της διαφοράς της τιμής, χωρίς μ' όλα ταύτα, να προβυμοποιηθή να μετρήση στο τέλος στο Υπουργείο των Οικονομικών της Γαλλίας το τεραστίο ποσόν που ώφειλε.

Αλλά το σκάνδαλο είχε γενικώτερες συνέπειες και μάλιστα πολιτικές. Ακριβώς την εποχή εκείνη έπρεκειτο να αναθεωρηθή το «Σχέδιον Ντόουζ» και οι Γερμανοί μόλις έμαθαν τα κατά Μαυρομάτην και της... μηχανής του έπρεσαν να δηλώσουν ότι «οι Συμμάχοι ζημίωναν τη γερμανική αγορά, διότι αγοράζουν είδη που δεν έχουν ανάγκη και τα μεταπωλούν σε άλλα κράτη, πράγμα που αποτελεί άθεμιτο συναγωνισμό εις βάρος του γερμανικού έμποριου». Η είδησις έπεσε σαν μπόμπα στις συμμαχικές πρωτεύουσες. Στο Βερολίνο συνήλθε έκτακτως η Έπιτροπή Έπανορθώσεων και διεμαρτυρήθη κατά της Γαλλίας, η οποία παρέδίχε τα όσα είχαν συμφωνηθή σχετικά με τις έπανορθώσεις. Το ζήτημα πήρε τεραστία έκτασι και συνεζητήθη μεταξύ των διασημότερων οικονομολόγων όλου του κόσμου. Ο Μαυρομάτης είχε κάνει το θαύμα του!

Ποιος, όμως, ήταν αυτός ο Μαυρομάτης που απέλιχε ν' ανατρέψη τη βási της εφαρμογής της συνθήκης των Βερσαλλιών; Ο γαλλικός τύπος... και ο ελληνικός φυσικά... έδημοσίευσε τότε διάφορες αντίκρουσμενες πληροφορίες σχετικά με την προσωπικότητά του. Όλες, εν τούτοις οι πληροφορίες τον παρουσιάζαν σαν έναν εκτάκτως δραστήριο και εύφύεστατο τύπο, μόλις 35 ετών την εποχή εκείνη. Η οικογένειά του... έγραφαν οι εφημερίδες... τον είχε στείλει νεώτατο στη Γαλλία για να τελειοποιήση τις άνωτατες έμπορικές σπουδές του στις οποίες πραγματικά είχε διαπρέψει. Είχαν έρδει πρώτος στις εξετάσεις της Ανωτέρας Έμπορικής Σχολής της Μασσαλίας. Έμεινε κατόπιν εκεί κι' άρχισε να κινή διάφορες έμποροπραγματικές έπιχειρήσεις, πολύ σοβαρές στην άρχή. Αργότερα ίδρυσε μια εγάλη εταιρία «αποθηκεύσεως, διαμετακομίσσεως και μεταπωλήσεως εμπορευμάτων». Κατά το 1925 μετέφερε το κέντρον των εργασιών του στο Παρίσι, όπου ίδρυσε στο Μπουλεβάρ Ώσιάν το «Κοντούαρ Νασιονάλ ντε Φράνς», που ήσυχολετο με γενικές τραπεζιτικές έργασίες και ειδικά μ' ότι άφορούσε το έμποριο της ζάχαρης.

Στον κύκλο και στην ανάπτυξη των εργασιών του ο Μαυρομάτης γνωρίσθηκε και συνεδέθη με τον καθηγητή του Δικαίου Πολιέ, ο οποίος υπήρξε ο... νομικός του σύμβουλος κατά την κατάχρησι των 80 εκατομμυρίων φράγκων εις βάρος του γαλλικού δημοσίου.

Ο Μαυρομάτης ήταν ο τύπος του «έπιστήμονος καταχραστου». Δύσκολα όμως μπορεί να πη κανείς πώς άθβαι το ύψος του Μπακοπούλου...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Άλληλογραφία

Κ. Καρ. Διδυμότειχον: Τα σχέδιά σας δεν μπορούν να πραγματοποιηθούν, γιατί απλουστάτα απαγορεύεται η μετανάστευσις. Οι ελάχιστοι που φεύγουν έχουν εξασφαλίσει προτεραιότητα από χρόνια τώρα, έγγυήσεις εκ μέρους των εκεί συγγενών τους που αναλαμβάνουν τη συντήρησι τους κτλ. Όστε είνε περιττόν ν' άπαντήσω στις άλλες άποριές σας.

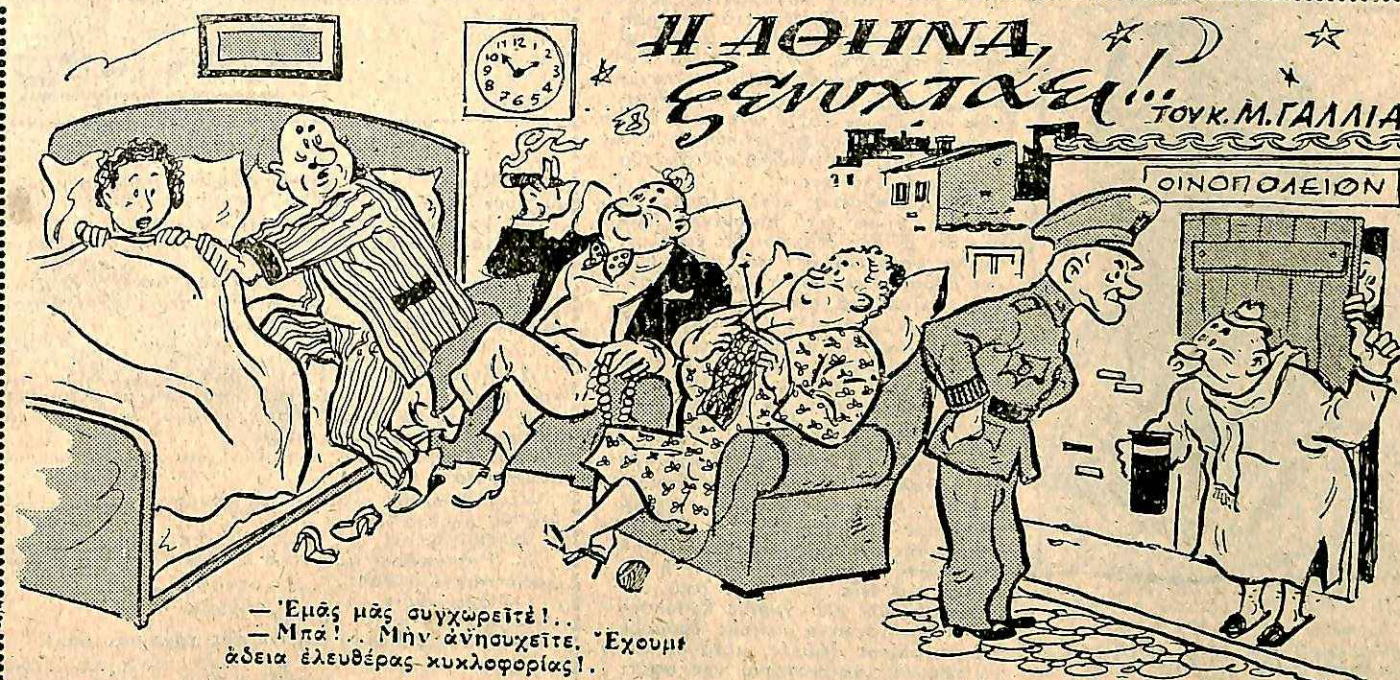
Γαρούμ. Δ. Ναύπλιον: Δεν γνωρίζω τις διευθύνσεις των προσώπων που ζητάτε. Γενικώς δεν έχω ύπ' όψει μου διευθύνσεις σημαίνόντων Έλλήνων της Αμερικής.

Κ. Π.

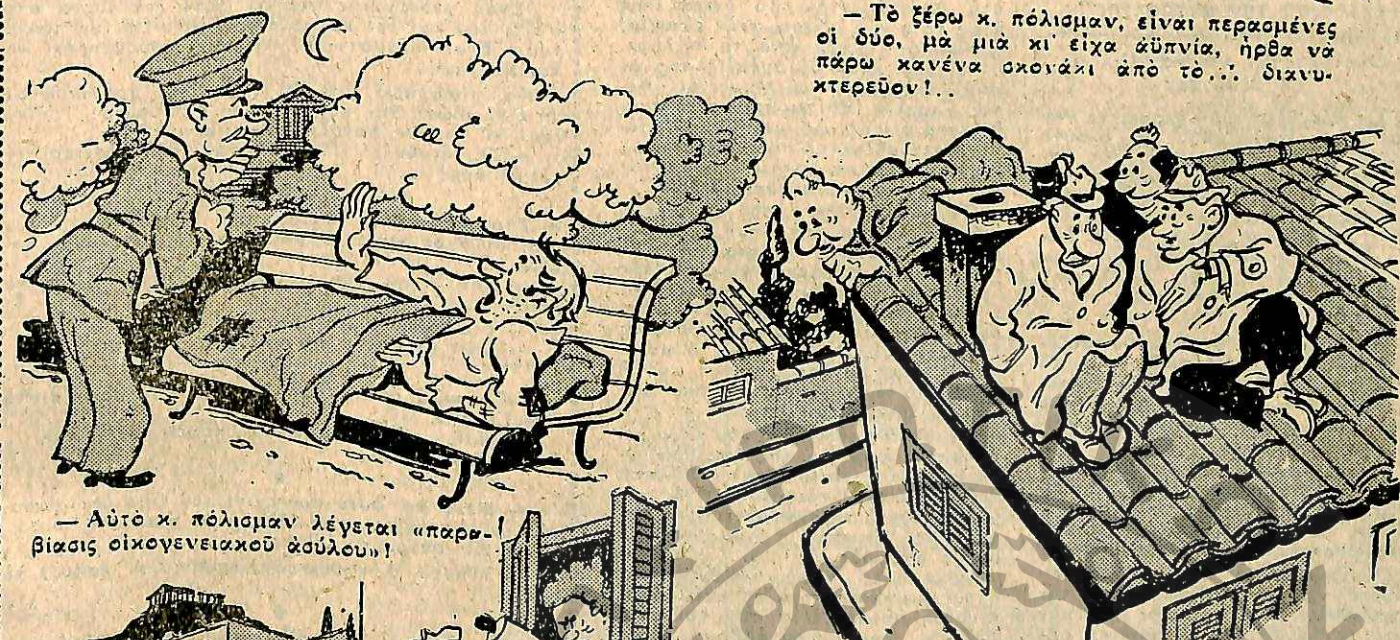
Συμβαίνουν κι' άλλου

Στο Γκρήνφελντ του Όχάιο, ένας κτηματίας όνοματι Τζών Ρόκ, έλαβε την παρασμένη δδομάδα ένα δέμα που περιείχε ένα κροστόμυ, ένα ζευγάρι παπούτσια, ένα πουκάμισο και μια γραβάτα.

Αυτό το δέμα το είχε στείλει ο ίδιος ο Ρόκ στη διεύθυνσι του σπιτιού του το 1916, όταν κατετάχθη στο στρατό. Έκτοτε, το δέμα είχε κάμει το γύρο όλης της Αμερικής και μόνο τώρα έφτασε στον τόπο του προορισμού του.

— Έμας μας συγχωρείτε!...
— Μπα!... Μην ανησυχείτε. Έχουμε άδεια έλευθέρως κυκλοφορίας!.

— Αυτό κ. πόλιςμαν λέγεται «παρ-
βίσις οικογενειακού αούλου»!

— Λίγη υπομονή ακόμα, βρέ παιδιά, και σε μια ώρα αρχίζει η κυκλοφορία...

— Κύριε πόλιςμαν, προτιμώ να κοιμηθώ στο τιμόνι...

— Άντε γρηγορά, γιατί είνε δύο παρά πέντε!.

Μία τελευταία φωτογραφία της 'Εβίτα Περόν.

Η ΕΒΙΤΑ ΠΕΡΟΝ δὸ ἐκτόπιση τὸν ἄντρα της;

Ὀνειρεύεται νὰ καταλάβῃ
τὴ θέση του

Ὡς προχθὲς ἀκόμη ἐπρόκειτο γιὰ ἓναν ἀπλὸ θρῦλο, πού τὸν ἄκουγε κανεὶς κάπου-κάπου ἀπὸ τοὺς καλῶς πληροφόρητους κύκλους τοῦ Μπουένος Ἀϊρες. Ἀλλὰ σήμερον δὲν ὑπάρχει κανεὶς στὴν Ἀργεντινὴ πού νὰ μὴν ξέρῃ ὅτι ἡ 'Εβίτα Περόν βρίσκεται σὲ φανερὴ σύγκρουσι μετὰ τὸν ἄντρα της. Ὁ λόγος; Ὁ πάθος τῆς κατακτῆσεως τῆς ἐξουσίας.

Ἡ πάλιν μετὰ τῶν δύο συζύγων ἐκδηλώθηκε δημοσίᾳ κατὰ τὸ ταξίδι πού ὁ ὑπουργὸς τοῦ Ἐμπορίου Ρολάντο Λαγκομαρσίνο ἔκαμε τὸν περασμένο Νοέμβριο στὶς Ἡνωμένες Πολιτείες.

Ὁ Λαγκομαρσίνο εἶνε ἓνας ἀπ' τοὺς πιὸ παλαιοὺς φίλους τῆς 'Εβίτας. Ἡ φιλία τοὺς χρονολογεῖται ἀπ' τὴν ἐποχὴ πού ὁ σύζυγος τοῦ Περόν ἐπαίξε στὰ καμπάρ.

Οἱ ἐφημερίδες τοῦ Μπουένος Ἀϊρες, πού ἐπηρεάζονται ἀπὸ τὴν προεδρία, παρασίτισαν λοιπὸν αὐτὸ τὸ ταξίδι σὰν ἐξαιρετικὰ σημεῖο. Ἐκεῖνες πού ἐξαρτῶνται ἀπ' τὸν πατέρα, ὅμως, τὸ ἐγγελοποίησαν.

Τὴν ἐπομένη τῆς ἀφίξεως τοῦ Λαγκομαρσίνο στὴν Οὐάσιγκτον, ἐξέδωθ' ἓνα ἐπίσημον ἀνακοινωθέν τῆς Κάζα Ροζάντα — τοῦ Ὑποπρυταφύλλου Οἴκου, ὅπως ἀποκαλεῖται ἀπ' τοὺς Ἀργεντινοὺς τὸν προεδρικό μέγαρον — πού ἔκανε γνωστὸ ὅτι ὁ ὑπουργὸς τοῦ Ἐμπορίου δὲν εἶχε καμμιὰ ἐπίσημη ἀποστολὴ καὶ ὅτι δὲν ἀντιπροσώπευε κανένα ἄλλον ἐκτὸς ἀπ' τὸν ἑαυτό του. Αὐτὸ ἀποτελοῦσε μιὰ ἐπίσημη κήρυξι πολέμου ἐκ μέρους τοῦ δικτατορῆ τῆς Ἀργεντινῆς ἐναντίον τοῦ κόμματος τῆς δημοφιλῆς 'Εβίτας. Καὶ οἱ ἐκδοραξίες συνεχίσθηκαν.

Τὸ γενικὸ στρατηγεῖο τῆς 'Εβίτας εἶνε τὸ ὑπουργεῖο Ἐργασίας καὶ Κοινωνικῆς πολιτικῆς. Τελυταία, λοιπὸν, ὁ ὑπουργὸς τῆς Ἐργασίας, ἐμπνεόμενος ἀπὸ τὴν 'Εβίτα, ἀνεκοίνωσε μιὰ σειρά μέτρων γιὰ τὴν προστασίαν τοῦ γηράτου. Ἀλλ' ὅταν θέλησε νὰ τὰ ἐφαρμόσῃ, βρέθηκε μεγάλῃ ἀντίδρασι ἐκ μέρους τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν Μπραβούλια, πού εἶνε ἀφωσιωμένος φίλος τοῦ Περόν.

Αὐτὸ τὸ γεγονός ἐγίνε ἀφορμὴ

Χιούμορ

Τὸ σωστὸ - σωστὸ

— Κύριε ταμῖα, ἀπὸ τὸν φάκελλο τοῦ μισθοῦ μου λείπουν δέκα χιλιάδες.

— Τὸ ξέρω. Ἀλλὰ τὸν περασμένο μῆνα ἦταν δέκα χιλιάδες πᾶρα πάνω καὶ παραδόξως δὲν εἶπατε τίποτα.

— Σκέφθηκα ὅτι γιὰ πρώτη φορὰ μπορεῖ νὰ συγχαρηθῇ ἓνα λάθος. Ὅταν ὅμως ἐπαναλαμβάνεται δὲν μπορῶ παρὰ νὰ διαμαρτυρηθῶ!

★

— Στὸ νεκροταφεῖο. Ἐνας κύριος χύνει δάκρυα πικρὰ πάνω σ' ἓναν τάφα καὶ μονολογεῖ μετὰ λύγους: — Γιατί νὰ φύγῃς τόσο γρήγορα;... Γιατί νὰ πεθάνῃς τόσο νωρὶ; Γιατί;

— Ἐνας περαστικός πλησιάζει καὶ τὸν ρωτᾷ με συμπονοῖα:

— Γιὰ ποιὸν κλαίτε; Γιὰ τὸν πατέρα σας; Ἡ γιὰ τὴν μητέρα σας;

— Ὁχι, κύριε...

— Γιὰ κανένα ἀδελφὸ ἢ ἀδελφή; Ἡ γιὰ ἄλλον στενὸ συγγενὴ σας;

— Ὁχι, κύριε...

— Μὰ γιὰ ποιὸν λοιπόν;

— Γιὰ τὸν πρῶτο σύζυγο τῆς γυναίκας μου!

★

Ἐνας μεθυμένος γυρίζει ἀργὰ τὴ νύχτα στὸ σπίτι του καὶ δὲν καταφέρνει ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα του. Ἐνας περαστικὸς γείτονας προσφέρεται νὰ τὸν βοηθήσῃ.

Καὶ παρατηρεῖ τότε ὅτι ὁ μπεκρὸς προσπαθοῦσε νὰ ξεκλειδώσῃ τὴν πόρτα... μ' ἓνα πούρο! Τοῦ τὸ λέει: — Κ' ἐκείνος φωνάζει, παραγμένος:

— Ὁ, διαβόλε!... Φαίνεται, θὰ κάπνισα τὸ κλειδί μου!...

★

Στὸ ταμεῖο τοῦ θεάτρου τῆς Ὀπερας. Μιὰ κυρία, σύζυγος γνωστοῦ μαυραγορίτη, λέει στὸν ταμῖα:

— Μοῦ δίνετε δύο εἰσιτήρια γιὰ τὴν Τρίτη τὸ βράδυ;

— Καὶ τὴν «Κυρία Μπατερφλάυ»;

— Ὁχι. Γιὰ μένα καὶ γιὰ τὸν ἄντρα μου...

★

— Ἀκουσα ὅτι ἡ Ζωὴ δὲν εἶνε καὶ πολὺ πιστὴ στὸ Γιώργο.

— Ναι... Βγαίνει κάπου-κάπου καὶ... ἔ. τόν... ἄντρα της!...

★

— Μετὰ ἀπ' αὐτὸ πού ἐγίνε τοῦ εἶπα ὅτι αἰσθανόμουν πιά ἀηδία ὅταν ἐβλεπα τὸ πρόσωπό του:

— Κι' αὐτὸς τί ἔκανε;

— Τίποτα. Σηκώθηκε ἀπλοῦστατα κι' ἔσβυσε τὸ φῶς!...

★

Ὁ διευθυντὴς: Πάλι ἀδεία μοῦ γυρεύεις, βρέ παιδί μου; Σοῦ ἔδωσα μιὰ φορὰ πού ἦταν ἀρρωστὴ ἡ γυναίκα σου, ἀλλὰ γιὰ νὰ παραστής τὴν κηδεῖα τῆς πεθεράς σου, ἀλλὰ γιὰτὶ γέννησε πάλι ἡ γυναίκα σου καὶ τὴν τελευταία γιὰ νὰ βαφτίσῃς τὸ αγοράκι σου. Τώρα τί τὴ θέλεις τὴν ἀδεία;

Ὁ υπάλληλος: Γιὰ νὰ παντρευθῶ, κύριε διευθυντά.

★

Ὁ διευθυντὴς: Ποῦ εἶνε ὁ διαχειριστής;

— Πᾶει στὶς ἱπποδρομίες.

Ὁ ἐκτελεστὴς (ἔξω φρενών): Τὸν ἔβλιν, τὴν ὥρα τῆς δουλειᾶς πηγαίνει στὶς κούρσες!

— Μὰ εἶνε ἡ μόνη του ἐλπίδα, γιὰ νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἔλλειμμα πού εἶχε στὰ βιβλία του!...

★

— Σὲ συγκαλῶ Ἀντώνη. Σήμερα εἶνε ἡ εὐτυχέστερη ἡμέρα τῆς ζωῆς σου.

— Μά... αὐριο παντρεύομαι... ὄχι σήμερα.

— Τὸ ξέρω... Γι' αὐτὸ σοῦ λέω ὅτι σήμερα εἶνε ἡ εὐτυχέστερη γιὰ τὴν ζωὴ σου!...

★

Κάποιος ἔγραψε στὴν ἐφημερίδα ὅτι: «οἱ μισοὶ ἀπὸ τοὺς βουλευτὰς εἶνε ζῶα».

Τὸ ἄλλο πρωὶ τὸν ἐκάλεσε ὁ Εἰσαγγελεὺς καὶ τὸν ὑπεκρέωσε νὰ κάμῃ ἐπανόρθωσι. Ἐγραψε λοιπὸν τὴν ἐπομένη στὴν ἴδια ἐφημερίδα: «Ἐπανόρθωσις: Οἱ μισοὶ ἀπὸ τοὺς βουλευτὰς δὲν εἶνε ζῶα».

Λουὶ Ζουρντάν

Νέα καὶ ἀνέκδοτα ΤΟΥ ΚΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Τὸ «πὸρτ - μπονέρ» τοῦ
Τάυρον Πάουερ

Ὅταν πρὶν ἀπὸ δέκα χρόνια, νιόπαντρος τότε μετὰ τὴν Ἀναμπέλλα, ὁ Τάυρον Πάουερ βρισκόταν στὶς Κάννες μαζί μετὰ τὴν Γαλλίδα γυναίκα του, ἓνας νεαρὸς Γάλλος ζήτησε μιὰ μέρα νὰ τὸν δῇ καὶ τὸν ρώτησε χωρὶς περιστροφές:

— Νομίζετε πὺς ὑπάρχει γιὰ μένα καμμιὰ ἐλπίς νὰ γίνω ἡθοποιός;

Ὁ Τάυ τὸν ρώτησε τί ἤξερε καὶ ὁ νέος τοῦ ἀπάντησε μετὰ εὐλκρίνειας:

— Λίγα πράγματα. Ἐχω γυρίσει μερικὲς σκηνὲς ὡς «ἐξτρα» στὰ παρισιὰν στούντιο, δὲν κατάρθωσα ὅμως νὰ κάνω κανένα νὰ με προσέξῃ.

Ὁ Τάυρον συμπήδησε ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ τὸ νεαρό καὶ τοῦ εἶπε χυπώντας τὸν φιλικὰ στὸν ὦμο:

— Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ξέρῃ τί θὰ συμβῇ. Ἄν ὅμως ἐρῇς καμμιὰ φορὰ στὸ Χόλλυγουντ, ἔλα νὰ με βρῇς.

Καὶ βιάζοντας αὐτὸ τὸ λουράκι τοῦ ρολογιοῦ του, μιὰ μικροσκοπικὴ χρυσὴ φωτογραφικὴ μηχανὴ πού εἶχε κρεμασμένη ἐκεῖ γιὰ «πὸρτ - μπονέρ», πρόσθεσε:

— Πάρε αὐτὸ γιὰ γούρι!... Πρὶν ἀπὸ μερικὸς μῆνες, προτοῦ ὁ Τάυ φύγῃ ἀπ' τὸ Χόλλυγουντ γιὰ τὴν Ἰταλία, εἶχε πᾶει ἓνα βράδυ σ' ἓνα φιλικὸ τοῦ σπιτί. Ἐνας ἀπὸ τοὺς καλεσμένους, ἦταν ἓνας νέος καὶ ὁμορφος ἄντρας πού εἶνε τώρα διάσημος ἡθοποιός. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ νέος αὐτὸς πλησίασε τὸν Τάυ καὶ δείχνοντάς του τὴν μικροσκοπικὴ χρυσὴ φωτογραφικὴ μηχανή, τὸν ρώτησε:

— Θυμάστε αὐτὸ τὸ «πὸρτ - μπονέρ» πού μοῦ δώσατε στὴ Γαλλία, πρὶν ἀπὸ δέκα χρόνια; Δὲν μπορεῖτε νὰ φανταστήτε πόσο γουρλίδικο στάθηκε γιὰ μένα!

Ὁ Τάυ κύτταξε προσεκτικὰ τὸ συνομιλητὴ του. Ἦταν ὁ διάσημος καὶ ἐπικινδυνὸς πιά ἀντίπαλός του Λουὶ Ζουρντάν.

Μιὰ ξυπνὴ σκυλίτσα

Στὸ φιλμ «Τὸ Βῆλς τοῦ Αὐτοκράτορος» ὅπου πρωταγωνιστοῦν ὁ Μπίγκ Κρόσμπυ καὶ ἡ Τζῶαν Φονταίν, σημαντικὸ ρόλο παίζει κι' ἓνα ξυπνὸ μικρὸ σκυλάκι — μιὰ σκυλίτσα γιὰ

τὴν ἀκρίβεια — πού γίνεται ἀφορμὴ νὰ πλεχθῇ τὸ εἰδύλλιο μετὰ τῆς κυρίας της, Τζῶαν Φονταίν καὶ τοῦ Μπίγκ Κρόσμπυ. Ἡ ἐξυπνάδα τῆς σκυλίτσας αὐτῆς εἶνε πρωτοφανής. Ἀποδείξεις τούτου εἶνε τὸ ἀκόλουθο περιστατικὸ πού ἐγίνε κατὰ τὸ γύρισμα τῆς ταινίας.

Ἡ τετράποδη αὐτὴ στὰρ εἶχε βρῇ σὲ μιὰ ἡσυχὴ γωνιά τοῦ στούντιο ἓνα μεγάλο πανέρι καὶ τὸ εἶχε κάνει καμπαρίνι της. Μιὰ μέρα ὅμως ὅταν ὕστερα ἀπὸ τὸ γύρισμα μιᾶς σκηνῆς γύρισε στὸ πανέρι τῆς γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ, τὸ βρῆκε κατελιημένο ἀπὸ ἓνα πελώριο φῶς — τερπὶ πού δὲν τὸ εἶχε ξαναἰδῇ ἀλλὰ πού ἐμφανίζεται κι' αὐτὸ σὲ μερικὲς σκηνὲς τοῦ ἴδιου φιλμ. Ἡ μικρὴ σκυλίτσα γαύγισε, ἔδειξε τὰ δόντια ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα. Καταλαβαίνοντας τέλος πὺς δὲν θὰ τάβγαζε πέρα μετὰ ἓνα τριπλάσιο σὲ ὄγκο ἀντίπαλο, κατέστρωσε μὴν τῆς ἓνα ἔξυπνο κλέπτο καὶ τὸ ἔθεσε ἀμέσως σ' ἐφαρμογή.

Ἐτρεξε στὸ ρεστωρὰν τοῦ στούντιο πῆρε ἓνα κόκκαλο καὶ ξαναγυρίζοντας κοντὰ στὸ καλὸ θῆς, τὸ ἔθεσε νὰ πέσῃ σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπ' αὐτὸ καὶ πῆγε νὰ κρυφθῇ πίσω ἀπὸ κάτι ντεκόρ.

Τὸ φῶς — τερπὶ μυστήθηκε τὸ κόκκαλο καὶ νομίζοντας πὺς ἦταν μόνο του, ἐγκατέλειπε τὸ καλὸ θῆς κι' ἔτρεξε νὰ τ' ἀρπάξῃ.

Ἡ σκυλίτσα τότε μ' ἓνα πῆδημα βρέθηκε μέσα στὸ καλὸ θῆς.

Ἡ Τζῶαν Φονταίν πού παρακολούθησε μετὰ μάτια τῆς αὐτὴ τὴ σκηνή, εἶνε περήφανη γιὰ τὴν ἐξυπνάδα τῆς σκυλίτσας τῆς καὶ δὲν χάνει εὐκαιρία νὰ διηγῆται αὐτὸ τὸ περιστατικὸ.

Πεῖσματα ἀστέρων

Ὁ παραγωγὸς Ντάρρυλ Ζάουκ ἔλεγε τελευταία γιὰ τὴν ἀρνησὶ πολλῶν ἀστέρων νὰ παίξουν ὀρισμένους ρόλους πού τοὺς ἀναθέτουν:

— Δὲν μπορεῖ ἓνας ἡθοποιὸς νὰ διαπράξῃ μεγαλύτερο σφάλμα ἀπ' τὸ ν' ἀρνήσῃ νὰ παίξῃ ἓνα ρόλο πού τοῦ ἀναθέτουν. Ἄν οἱ παλαιοὶ ἀστέρες δὲν ἀρνιόνταν καμμιὰ φορὰ νὰ παίξουν τοὺς ρόλους πού τοὺς ἀναθέτουν οἱ ἐταιρεῖες τοὺς, οἱ νέοι ἡθοποιοὶ θὰ εἶχαν πολὺ λίγες ἐλπίδες ν' ἀναδειχθοῦν.

Καὶ ὁ διάσημος παραγωγὸς ἀναφέρει μερικὰ χαρακτηριστικὰ παραδείγματα: Ἄν ἡ Τζῶαν Κρόσμπυ, ἡ Γκρέτα Γκάρμπο καὶ ἡ Νόρμα Σπρερ τὸν ρόλο τῆς πρωταγωνίστριας στὸ φιλμ «Γκούντ - μπάι μίστερ Τσιζ» δὲν θὰ εἶχε ἀνακαλυφθῇ ἡ στὰρ πού ἐξεθρόνισε καὶ τις τρεῖς αὐτὲς βασίλισσες τῆς ὁθόνης: ἡ Γκρόρ Γκάρσον.

Ἡ Ἄνν Μπάξτερ πού ἐγίνε διάσημη χάρις τὴν «Κόρη τοῦ ξυραφιοῦ» ὀφείλει τὸ «Ὁ σκάρ» πού κέρδισε μετὰ τὸ ρόλο τῆς σ' αὐτὸ τὸ φιλμ στὴν ἀρνησὶ, τόσο τῆς Τζῶαν Κρόσμπυ, ὅσο καὶ τῆς Λάνα Τάρνερ, νὰ παίξουν αὐτὸ τὸ ρόλο.

Ἐξ ἄλλου ἡ ἴδια ἡ Ἄνν Μπάξτερ παίξει στὸ φιλμ «Τὰ τεῖχη τῆς Ἱερουζῆς» ἓνα ρόλο πού προορίζεται γιὰ τὴν Τζίν Τίγκευ καὶ πού ἐκείνη τὸν ἀρνήθηκε.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΒΛΕΠΗ

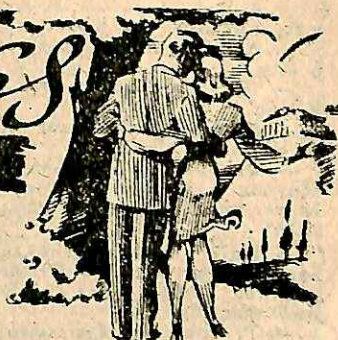
Ὁ παραγωγὸς: Αὐτὸ λέγεται ἄνδρας!...

ΠΑΤ ΚΕΝΕΤΥ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ἱστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ
γιὰ τὴν Κλάρα

Ὅταν ἡ Κλάρα πάτησε τὰ εἴκοσι, οἱ δικοί της — ὁ μπαμπάς, ἡ μαμά καὶ τ' ἀδελφία της, ὁ Στέφανος κι' ὁ Γιάγκος — σκέφθηκαν πὺς ἦταν καλὸς νὰ τὴν παντρεύουν. Ἡ Κλάρα δὲν εἶχε προίκα. Ἀλλὰ εἶχε ὁμορφιά! Κι' αὐτὸ τὸ χάρισμα, τίς περισσότερες φορές, βαρύνει στὴ ζυγαριὰ ὅσο καὶ μιὰ καλὴ προίκα. Εἶνε πολλοὶ γαμπροὶ πού θαμπώνονταν ἀπὸ τὴν δερματικὴ ἐπιφάνεια πού λέγεται ὁμορφιά καὶ περνᾶνε ὑπερήφανα στοὺς δρόμους, δίπλα ἀπὸ τὸ ἀπόχημα τοὺς καὶ κορδώνεται σὰ νὰ λένε:

— Δὲν πῆρα λεφτά, ἀλλὰ πῆρα ὡραία γυναίκα!

Γιατὶ δὲν δάζουν, στὸ νοῦ τους ἀκόμα ὅτι ἡ ὁμορφιά εἶνε τὸ τριαντάφυλλο πού ἀνθίζει καὶ μαραίνεται. Τέτοιοι, λοιπὸν, ὑπάρχουν πολλοὶ στὸν κόσμον. Κι' ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἔπρεπε νὰ ψάξουν οἱ δικοί της — τῆς Κλάρας — γιὰ νὰ τῆς βροῦν τὸν ἄνδρα πού θὰ τὴν κοκουλωνόταν μετὰ τὴν εὐχαρίστησι πὺς ἔκανε μιὰ καλὴ δουλειά.

Ἡ Κλάρα ἤξερε πὺς ἦταν ὁμορφ. Πὺς ἦταν δυνατὸν νὰ μὴ τὸ ξέρῃ, ἀφοῦ καὶ πολλὲς ἀσχημὲς ἀκόμα ξέρουν πὺς εἶνε ὁμορφες; Κι' εἶχε τὸν ἐγωϊσμό καὶ τὴν ἀκαταδεῖα τῶν ὡραίων γυναικῶν. Τῆς εἶχαν ριχθῇ πολλοὶ νέοι κύριοι, ἀλλὰ αὐτὴ τοὺς ἐπέλεξε στὸ διάβολο ὅλους. Κανένας δὲν ἦταν ἄξιος νὰ βάλλῃ στὸ χέρι μιὰ τόσο ὁμορφὴ κοπέλλα σὰν τὴ Κλάρα. Ἐξ ἄλλου, ἡ Κλάρα ἀντιπαθούσε τοὺς γάμους ἀπὸ

ἔρωτα. Ἦξερε πὺς ὅλες οἱ παντρεῖες ἀπὸ αἰσθημα δογαίνουν σκάρτες. Κι' ἔτσι, λοιπὸν, δὲν ἔμενε παρὰ τὸ συνοικεῖο.

— Εἶνε καιρὸς νὰ σὲ παντρεύομαι! τῆς εἶπε ὁ πατέρας τῆς ἓνα μεσημέρι, μόλις εἶχαν τελειώσει τὸ φρκασέ.

— Μάλιστα, μπαμπά! ἀπάντησε ἐκείνη. Ἀμα θὰ βρεθῇ ὁ κατάλληλος, θὰ τὸν πάρω! Δὲν πιστεύω νὰ περνᾶνε ὑπερήφανα στοὺς δρόμους, δίπλα ἀπὸ τὸ ἀπόχημα τοὺς καὶ κορδώνεται σὰ νὰ λένε:

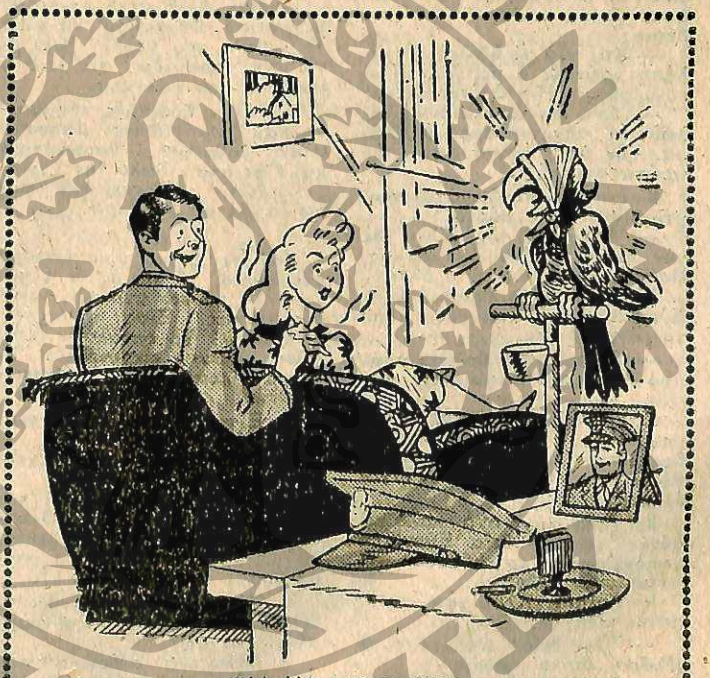
— Αὐτὸ ἐνοεῖται! εἶπε ἡ μαμά. Δὲν θὰ σὲ πιάσουμε ἀπὸ τὸ λαιμό.

Καὶ ἔβρισαν νὰ ψάχνουν γιὰ γαμπρό.

★

Ὁ πρῶτος πού τῆς ἔφεραν, ἦταν ἓνας συνάδελφος τοῦ Στέφανου, πού ἐργαζόταν στὸ ἰδιο ὑπουργεῖο. Ὁ ἄνθρωπος πῆγε στὸ σπίτι γιὰ νὰ τὴν δῇ καὶ νὰ τὸν δῇ. Εἶχε δάξει τὴ μπλέ τοῦ φορεσιά, κολληριστὸ ποικύμισο, χτυπητὴ γραβάτα, εἶχε κόψει τὰ μαλλιά του καὶ εἶχε καὶ μιὰ ἀσημένια τσιγαροδόχη μετὰ τὸ μονόγραμμα του πού ὅλο τὴν ἐβγάλε καὶ τὴν ἐβάλε στὴν τσέπη. Τοῦ ἔκαναν τὸ τραπέζι. Ὁ νέος εἶχε τὸ ἡλίθιο ὕψος ὅλων τῶν ὑποψηφίων γαμπρῶν, πού προσπαθοῦν νὰ φανοῦν χαριτωμένοι χωρὶς νὰ εἶνε καὶ νὰ περάσουν γιὰ ἐξυπνοί, λέγοντας καυτάρια.

Ὅταν ἔφυγε ὁ νέος, ἀποχαιρετῶντας τὴν οἰκογένειαν μ' εὐγένειες καὶ τσιτσιμό-

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΒΛΕΠΗ

Ὁ παραγωγὸς: Αὐτὸ λέγεται ἄνδρας!...

νίες, ρώτησαν την Κλάρα.

— Λοιπόν; Σ' άρεσε αυτός ο νέος;

— Όχι! δώλωσε κοφτά η Κλάρα.

— Γιατί; Συμπαθητικός είναι, ευγενικός είναι...

— Δεν παίρνω υπάλληλο! εξήγησε η Κλάρα. Αυτό μου λείπει τώρα, να πάρω υπάλληλο!

— Και τί έχουν οι υπάλληλοι; διαμαρτυρήθηκε ο Στέφανος που θυγόταν. Κι' εγώ υπάλληλος είμαι!

— Τι σημασία έχει αυτό! Μια φορά εγώ δεν παίρνω υπάλληλο. Τελείωσε!

Και πήγε στο δωμάτιό της, χτυπώντας θυμωμένα την πόρτα.

— Καλά, βρέ αδερφέ! είπε ο μπαμπάς στο Στέφανο. Αφού δεν της άρεσει ο υπάλληλος, δεν θα της τον δώσουμε δια της βίας. Θα της δώσουμε έναν άλλο, να της άρει!

Και της έφεραν τον άλλο, έξη μήνες αργότερα. Αυτός ο άλλος ήταν έμπορος και εισέβαλε στο σπίτι με την αυτοπεποίθησή του ανθρώπου που έχει το πελάχά του γεμάτο. Ήταν καταδεχτικός, έλεγε αστεία, μίλησε πολύ για τη δουλειά του και πόσα πιάνει την ημέρα και τί σπουδαίο πράγμα είναι το εμπόριο και τις μεγάλες υπηρεσίες που προσφέρει στην κοινωνία. Τόνισε ακόμα πως το κράτος δεν μπορεί να ζήσει χωρίς το εμπόριο και είπε πάρα πολλά πάλι για το εμπόριο. Κι' όταν έφυγε κι' αυτός, ρώτησαν την Κλάρα:

— Αί, πώς σου φάνηκε ο κύριος Πληχόπουλος;

— Απαίσιος! απάντησε η Κλάρα.

— Γιατί, παιδί μου; πετάχτηκε η μαμά ξαφνιασμένη. Ξέρεις τι θα πει έμπορος;

— Έμένα δεν μ' άρεσει μαμά. Πρώτα-πρώτα είναι χοντρός.

— Όλοι οι έμποροι είναι χοντροί! Πού ακούστηκε έμπορος κι' αδύνατος;

— Κι' έπειτα θα μου μιλήσει όλο για το εμπόριο. Τον άκουσατε να πη καμιά άλλη κουβέντα;

— Και για τί ήθελες να μιλήσει; φώναξε ο πατέρας. Για κονσέρβες; "Η για αεροπλάνα;

— Εγώ δεν τον παίρνω! δήλωσε κι' αυτή τη φορά η Κλάρα. Τον αντιπάθησα από την πρώτη στιγμή!

Και πήγε στο δωμάτιό της, χτυπώντας την πόρτα.

— Αφού δε τον θέλει, δε τον θέλει! είπε ο Γιάγκος. Πρέπει να ψάξουμε για άλλον!

Τον άλλον τον έφερε η θεία Ευρύδίκη, που άναπούσε πολύ την άνηψή της.

— Εγώ θα σου βρώ το γαμπρό που σου ταιριάζει, της είπε.

Και τον βρήκε. Αυτός ήταν μηχανικός. Ένας ψηλός και δερακιανός κύριος, ως τριανταπέντε ετών, σοβαρός και λιγομίλητος.

Κι' όταν πήγε στο καλό κι' αυτός, είπε η θεία Ευρύδίκη χαμογελώντας και σίγουρη ότι πέτυχε τον άνθρωπο.

— Λοιπόν, Κλαρίτσα μου, αυτός είναι, αϊ;

— Όχι θεία! απάντησε η Κλάρα. Δεν μ' άρεσει.

— Γιατί, παιδί μου; Πού είναι σοβαρός, πού είναι καλός χαρακτήρας, πού είναι έτσι κι' έτσι.

— Είναι πολύ ψηλός, θεία.

— Όταν μπήκε στο σπίτι πιάστηκε η ψυχή μου. Ψηλοτάλετα θα πάρω;

— Και πού είναι ψηλός, τί έχει να κάνει; Κάποια λείει να πάρη ψηλό!

— Ναι, αλλά όχι και λελέκι! Κι' έπειτα δεν είδατε το καρδύδι του πόσο εξέχει απ' το λαιμό του; Εγώ αυτό κύταζα διαρκώς. Όταν μίλαγε κι' όταν έτρωγε, το καρδύδι του ανέβαινε και κατέβαινε και ήταν φριχτό το θέαμα!...

— Όστε για το καρδύδι του δεν τον παίρνετε;

— Μάλιστα, για το καρδύδι του! Μικρό πράγμα τόχετε; Να με κοροϊδεύουν οι φίλες μου;

— Βρέ παιδί μου...

— Τίποτα, τίποτα μαμά, μην επιμένεις. Δεν τον παίρνω, τελείωσε! Προτιμώ να κλειστώ σε μοναστήρι!

Και ξανά το δρόντημα της πόρτας. Και κάθε φορά που δρόντουσε την πόρτα και πήγαινε στην κάμαρά της, η Κλάρα στεκόταν μπροστά στον καθρέφτη, θαύμαζε την ομορφιά της κι' έλεγε:

— Αυτό μου λείπει! Να πάρω τέτοιο άνθρωπο!

Κι' αυτή τη φορά είπε:

— Αυτό μου λείπει! Να πάρω άντρα με κοτζάμ καρδύδι.

Σε λίγον καιρό, να ο άλλος γαμπρός. Αυτός ήταν επίχειρηματίας, έξυπνος κι' εύχαριστος άνθρωπος.

— Λοιπόν;

— Είναι φαλακρός!

Πραγματικά ήταν φαλακρός, όχι και πολύ ο άνθρωπος, ακριβώς όσο έπρεπε. Ούτε λιγότερο, ούτε περισσότερο. Στο πάνω μέρος του κεφαλιού είχε ένα κενό διάστημα όχι μεγαλύτερο από ένα άσημενιο τάλληρο.

Μα έπιτέλους, μαλλιά θα παντρευτής η άνθρωπο; είπε θυμωμένος ο μικρός αδελφός, ο Γιάγκος.

— Ούτε μαλλιά, ούτε άνθρωπέ! Θέλω άνθρωπο με μαλλιά.

— Στο κάτω της γραφής η φαλακρά του δεν είναι μεγάλη.

— Ναι, αλλά σιγά-σιγά θα μεγαλώσει. Φαντάσου να γίνη το κεφάλι του γουλί. "Όχι έγω δεν χαρμαίζω τα νεύατά μου για μια φαλακρά.

Κι' όταν δρόντησε την πόρτα και ξαναστάθηκε μπροστά στον καθρέφτη, θαυμάστηκε και είπε στο είδωλό της:

— Αυτό μου λείπει. Να πάρω άντρα με φαλακρά!

★

Κάποτε έγινε οικογενειακό συμβούλιο, μ' αυτό το θέμα.

— Τα χρόνια περνούν, είπε ο μπαμπάς. Είσαι είκοσιπέντε χρονών! Το καταλαβαίνεις; Αύριο θάσαι είκοσιέξη... "Υστερα είκοσιεφτά...

— Είμαι ακόμα πολύ νέα, μπαμπά.

— Ναι, αλλά δεν έχεις προίκα!

— Και να είχα δεν θα καταδεχόμουν να πάρω! "Ο άνθρωπος που θα με παντρευτή, θα με παντρευτή για το άτομό μου!

— Τέλος πάντων τί άνθρωπο θέλεις κορίτσι μου; Σούχουμε φέρει ένα σωρό!

— Θέλω έναν άνθρωπο που να μ' άρει!

— Απ' όσους μου κουβαλήσατε δεν ήταν κανένας τού γούστου μου. Δεν μπορώ να πάρω όποιον-όποιον. Έ-

κτός αν θέλετε να με ξεφορτώ-
θηκε. Τότε να μου το πείτε να
το ξέρω.

Κι' έβαλε τα κλάμματα.

— Όχι, βρέ παιδί μου, εί-

πε ο μπαμπάς, που ήταν μαλα-
κός άνθρωπος. Παιδί μας είσαι,
γιατί να σε ξεφορτωθούμε; Αλ-

λά εδω φροντίζουμε για το μέλλον σου! Θέλουμε να σε

ιδούμε αποκαταστημένη κι' ευ-
χαριστημένη μάλιστα.

Η Κλάρα έφυγε δακρυμέ-

νη και πήγε στο δωμάτιό της. Στάθηκε μπροστά στον καθρέ-

φτη και είπε:

— Αυτό μου λείπει! Να πάρω όποιον κι' όποιον!

Σ' αυτή τη στάση τη βρήκε η μαμά, που πήγε κοντά της και τη ρώτησε:

— Για πέσε μου, παιδί μου. Μήπως αγαπάς κανένα; Μή-

πως έχεις την ιδέα σου σε κά-
ποιον άνθρωπο; Να μας το πής
να σου τον δώσουμε! Με την

ευχή μας.

— Όχι, μαμά. Δεν είναι κα-
νένας στη μέση. Αν ήταν θα
σας τόλεγα. Αλλά δεν βρήκα

κανένα αξιό μου!

★

Και ξανάρισε το κουβάλη-
μα των γαμπρών. Της έφεραν

τον κ. Χαμππαλίδη.

— Έχει στραθή μύτη!

Της έφεραν τον κ. Άριστει-
δόπουλο.

— Είναι ηλικιωμένος!

Της έφεραν τον κ. Νταντάκη.

— Δεν τον προσέξατε που

αλλοιωρίζει;

Της έφεραν τον κ. Καρε-
κλόπουλο.

— Έχει χοντρά χέρια!

Της έφεραν τον κ. Βασιλο-
δημητρόπουλο.

— Έχει ξένα δόντια μπρο-
στά.

Της έφεραν τον κ. Τηλεφω-
νίδη.

— Έχει λίγη καμπούρα!

Της έφεραν τον κ. Γαρυφα-
λοκανελάκη.

— Είναι βραδυγλωσσος!

Της έφεραν τον κ. Τραπεζο-
μαντηλάκη.

— Τα μαλλιά του είναι α-
γρια σαν βούρτσά!

Της έφεραν τον κ. Κουστου-
μίδη.

— Έχει μεγάλα αυτιά!

Και όλο της έφεραν. Και

φέρνοντας τον ένα και φέρνον-
τας τον άλλο, περνούσαν τα

χρόνια. Οι δικόι της είχαν βα-
ρεθί πια και της είπαν: «Βρές

τον μόν σου! Και να μια

μέρα που η Κλάρα, γυρίζοντας

το φύλλο του ημερολογίου, δια-
βάζει: «17 Ιουνίου».

— Σήμερα κλείνω τα τριαν-
ταπέντε! σκέπτεται.

Και την πιάνει κάτι σαν

φορική. Για πότε πέρασαν κι'

όλας τα χρόνια; Μήπως γελιέ-
ται; Όχι, δε γελιέται. Είναι

τριανταπέντε χρόνων, ακρι-
βώς! Κι' ακόμα δεν παντρευ-
τηκε!...

★

Τ' αδέρφια της είχαν παν-
τρευτή. Κι' απελπισμένη τώρα

η Κλάρα είπε ένα βράδυ, που

βρέθηκαν όλοι μαζί:

— Βέβαια, εσείς παντρευτή-
κατε και για μένα ούτε νοια-
ζόσαστε καθόλου!

— Μα σου φέραμε τόσους!

είπε ο μπαμπάς. Και δεν σου

άρεσε κανένας.

— Τώρα θα κάνω μερικές α-
γαρίες! δήλωσε με χαμηλωμέ-
νο το κεφάλι η Κλάρα.

— Αμολύθηκαν συγγενείς και

φίλοι και προσεγγιστές και προ-
ξενήτρες που είχαν κένα καλές

κορίτσι έτσι κι' έτσι και το

κουβάλημα ξανάρισε. Έφε-
ραν τον κ. Μελανομολυβάκη.

— Καλός είναι! είπε η

Κλάρα.

— Αλλά ο κ. Μελανομολυβά-
κης, είπε κατόπιν στη θεία

Ευρύδίκη, που τον έφερε:

— Είναι λίγο μεγάλη κυρία

Ευρύδίκη. Δε μου κάνει.

Έφεραν τον κ. Τσιγαρό-
σιρτα.

— Καλός είναι! Μ' άρεσει!

— Αλλά ο κ. Τσιγαρόσιρτας,

είπε στην προσεγγήτριά:

— Έχει πολλές ρυτίδες κά-
τω και γύρω στα μάτια, κυρία

Πολυέση μου. Δεν είναι αυτή

που θέλω.

Έφεραν τον κ. Χαρτοβα-
σίλη.

— Πολύ καλός είναι! Μ' ά-
ρεσει.

— Αλλά ο κ. Χαρτοβασίλης

είπε στο βείο της, τον Άρι-
στείδη:

— Κύριε Άριστείδη μου, με-
τά λύπης μου, βέβαια, αλλά

τα μαλλιά της έχουν αρχίσει

ν' άσπρίζουν... Δυστυχώς δεν

γίνεται το συνοικέσιο.

Και της παρουσίασαν κι'

άλλους ακόμα. Όλους η Κλά-
ρα τους εύρισκε καλούς. Αλ-

λά όλοι, σά να ήταν συνηνο-
μένοι, έδιναν την ίδια απάν-
τησι:

— Καλή κοπέλλα φαίνεται

και νοικοκυρά. Αλλά είναι λί-
γο μεγάλη. Πρέπει να της βρή-

τε κανένα συνταξιούχο...

Και πάλι η Κλάρα γυρίζει

το ημερολόγιο. 17 Ιουνίου!...

Είναι τριάντα έφτά ετών...

Πάει στον καθρέφτη και κυττά-
ζεται, όπως τότε... Λες και ή-
ταν χτες ακόμα που στεκόταν

στον ίδιο καθρέφτη και θαύμα-
ζε την ομορφιά της και τη φρε-
σκάδα της κι' έλεγε:

— Αυτό μου λείπει! Να πάρω

άντρα με μεγάλα αυτιά!...

Και της φαίνεται πως μέσα

στο γυαλί προβάλλει βολά η

παλιά Κλάρα, η ομορφη κι' α-
κατάδεχτη, όπως ήταν εδω και

δέκα, δεκαπέντε χρόνια. Και

της λέει:

Εκδικηθείς ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΛΛΟ ΚΟΣΜΟ

Διαθήκες με χιούμορ και πικρία

κι' άνικανος σύζυγός της, ήταν που

την παντρεύτηκε.

»Στον καιρομυή μου άφίνω τά

ρουχα που μου κλειβε επί 10 ολόκλη-
ρα χρόνια, καθώς και το γούνινο

παλτό μου που φορούσε τον περσινό

κί' άνικανος σύζυγός της, ήταν που

την παντρεύτηκε.

»Στον καιρομυή μου άφίνω τά

ρουχα που μου κλειβε επί 10 ολόκλη-
ρα χρόνια, καθώς και το γούνινο

παλτό μου που φορούσε τον περσινό

κί' άνικανος σύζυγός της, ήταν που

την παντρεύτηκε.

»Στον καιρομυή μου άφίνω τά

ρουχα που μου κλειβε επί 10 ολόκλη-
ρα χρόνια, καθώς και το γούνινο

παλτό μου που φορούσε τον περσινό

κί' άνικανος σύζυγός της, ήταν που

την παντρεύτηκε.

»Στον καιρομυή μου άφίνω τά

ρουχα που μου κλειβε επί 10 ολόκλη-
ρα χρόνια, καθώς και το γούνινο

παλτό μου που φορούσε τον περσινό

κί' άνικανος σύζυγός της, ήταν που

την παντρεύτηκε.

»Στον καιρομυή μου άφίνω τά

ρουχα που μου κλειβε επί 10 ολόκλη-
ρα χρόνια, καθώς και το γούνινο

παλτό μου που φορούσε τον περσινό

κί' άνικανος σύζυγός της, ήταν που

την παντρεύτηκε.

»Στον καιρομυή μου άφίνω τά

ρουχα που μου κλειβε επί 10 ολόκλη-
ρα χρόνια, καθώς και το γούνινο

παλτό μου που φορούσε τον περσινό

κί' άνικανος σύζυγός της, ήταν που

την παντρεύτηκε.

»Στον καιρομυή μου άφίνω τά

ρουχα που μου κλειβε επί 10 ολόκλη-
ρα χρόνια, καθώς και το γούνινο

παλτό μου που φορούσε τον περσινό

κί' άνικανος σύζυγός της, ήταν που

την παντρεύτηκε.

»Στον καιρομυή μου άφίνω τά

ρουχα που μου κλειβε επί 10 ολόκλη-
ρα χρόνια, καθώς και το γούνινο

παλτό μου που φορούσε τον περσινό

κί' άνικανος σύζυγός της, ήταν που

την παντρεύτηκε.

»Στον καιρομυή μου άφίνω τά

ρουχα που μου κλειβε επί 10 ολόκλη-
ρα χρόνια, καθώς και το γούνινο

παλτό μου που φορούσε τον περσινό

κί' άνικανος σύζυγός της, ήταν που

την παντρεύτηκε.

»Στον καιρομυή μου άφίνω τά

ρουχα που μου κλειβε επί 10 ολόκλη-
ρα χρόνια, καθώς και το γούνινο

παλτό μου που φορούσε τον περσινό

κί' άνικανος σύζυγός της, ήταν που

την παντρεύτηκε.

»Στον καιρομυή μου άφίνω τά

ρουχα που μου κλειβε επί 10 ολόκλη-
ρα χρόνια, καθώς και το γούνινο

παλτό μου που φορούσε τον περσινό

κί' άνικανος σύζυγός της, ήταν που

την παντρεύτηκε.

»Στον καιρομυή μου άφίνω τά

ρουχα που μου κλειβε επί 10 ολόκλη-
ρα χρόνια, καθώς και το γούνινο

παλτό μου που φορούσε τον περσινό

κί' άνικανος σύζυγός της, ήταν που

την παντρεύτηκε.

»Στον καιρομυή μου άφίνω τά

ρουχα που μου κλειβε επί 10 ολόκλη-
ρα χρόνια, καθώς και το γούνινο

παλτό μου που φορούσε τον περσινό

κί' άνικανος σύζυγός της, ήταν που

την παντρεύτηκε.

»Στον καιρομυή μου άφίνω τά

ρουχα που μου κλειβε επί 10 ολόκλη-
ρα χρόνια, καθώς και το γούνινο

παλτό μου που φορούσε τον περσινό

κί' άνικανος σύζυγός της, ήταν που

την παντρεύτηκε.

»Στον καιρομυή μου άφίνω τά

ρουχα που μου κλειβε επί 10 ολόκλη-
ρα χρόνια, καθώς και το γούνινο

παλτό μου που φορούσε τον περσινό

κί' άνικανος σύ

Στην επέτειο των γάμων

Το σπίτι ετοιμαζόταν για την απόγευματην εορτή. Η Λένα έδινε τις διαταγές της στις δυο υπηρέτριες, για να φροντίσουν τις τελευταίες λεπτομέρειες. Τα δάχα φορτωμένα από φρέσκα λουλούδια. Κι ο Γιώργος από το γραφείο του, άκουγε το χαρούμενο αυτό θόρυβο με κάποια μελαγχολία ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του.

Γιόρταζαν τα πέντε χρόνια του γάμου. Ναι, έδω και πέντε χρόνια, σαν σήμερα, είχε γίνει ο γάμος του με τη Λένα. Ήταν μια τελετή γεμάτη επισημότητα και μεγαλοπρέπεια. Πολύς και καλός κόσμος, πλούσια δώρα, ημέρα χαράς. Θάπρεπε, δέ-δαι, να είναι κι αυτός χαρούμενος σήμερα. Μά να που δεν ήταν. Λες και όλος αυτός ο πανηγυρισμός που ετοιμαζόταν, ήταν για κάποιον άλλον, τόσο ξένο ένοιωσε τον εαυτό του σ' όλη αυτή την εορταστική ιστορία που γινόταν μέσα στο κομψό και καλοβαλμένο εκείνο σπίτι.

Κι ένοιωσε σαν ξένος γιατί δεν ήταν εύτυχος. Και πώς μπορούσε να είναι; Για να παντρευτεί τη Λένα, θυσίασε εγωιστικά μίαν αληθινή αγάπη. Διάλυσε ένα σύνδεσμο που είχε με μίαν άλλη, με τη Φλώρα, ύστερα από τρία ολόκληρα χρόνια. Και παντρεύτηκε τη Λένα, γιατί δεν τραβήξε η προίκα της. Ή άλλη ήταν φτώχεια. Αυτή ήταν πλούσια. Τούδινε χρήματα, σπίτι, χρήσιμες κοινωνικές σχέσεις, που τον βοηθούσαν ν' ανεβή στην κοινωνία. Μά αυτό τάχα είναι η ευτυχία; Γρήγορα κατάλαβε πως η αληθινή ευτυχία είναι κάτι άλλο, κάτι που δεν έχει το αντίκρισμα του σε χρήματα. Κάτι που ούτε αγοράζεται, ούτε πουλιέται. Με τη Λένα δεν αισθανθηκε ποτέ κανένα ψυχικό σύνδεσμο. Ήταν δυο ξένοι που έμεναν κάτω απ' την ίδια στέγη. Και δεν ήθελε ούτε καν ένα παιδί για να βάλει στην άδεια του καρδιά μίαν άλλη, έστω κι αλλοιώτικη αγάπη.

Όμως ήταν υποχρεωμένος να παίξει το ρόλο του ευτυχισμένου συζύγου, μπροστά στα μάτια της κοινωνίας τουλάχιστον. Ακόμα και μπροστά στα μάτια της Λένας. Θάφηναν δώρα και λουλούδια. Θα γλεντούσαν, θα τους έβλεπαν χαρούμενους και γελαστούς και θα τους καιάρωναν. Και φεύγοντας θόλεγαν:

— Τι ευτυχισμένο αντρόγυνο!

— Ένα μικρό χαμόγελο ζωγραφίστηκε στα χείλη του Γιώργου...

Το αντρόγυνο ήταν στο τραπέζι όταν ακούστηκε το κουδούνι κι ύστερα η υπηρέτρια ήρθε και είπε στο Γιώργο: — Σας ζητεί μια δεσποινίς. — Άς περιμένει στο γραφείο, είπε ο Γιώργος. — Είπε πως είναι ανάγκη να σας μιλήσει άμεσα. Και φαίνεται πολύ ταραγμένη.

— Τέλος παντων. Πέρασε την στο γραφείο κι έρχομαι. Με συγχωρείς μια στιγμή, είπε στη Λένα, ενώ σηκωνόταν. Δεν σ' αφήνουν ούτε να φας.

Και πήγε στο γραφείο. Μόλις αντίκρισε τη γυναίκα που τον περίμενε δοκίμασε μια έκπληξη, ευχάριστη και δυσάρεστη μαζί.

— Ντίνα! Έσύ!... Ήταν μία φίλη της παλιάς του αγάπης.

— Συμβαίνει κάτι σοβαρό, απάντησε εκείνη — κι ο Γιώργος είδε πως τα μάτια της ήταν κόκκινα.

— Σοβαρό; Σαν τι;

— Η Φλώρα... πέθανε!

Ο Γιώργος χλώμιασε με μιάς. Σαν να δέχθηκε ξαφνικά ένα χτύπημα που δεν το περίμενε.

— Πέθανε!... ψιθύρισε. Πώς; Πότε; Γιατί;

— Ήταν άρρωστη από καιρό. Και πέθανε την περασμένη νύχτα. Δεν ξέρω αν έκανα καλά που ήρθα να σου το πω... Ίσως εσύ την είχες ξεχάσει πιά, ύστερα από τόσα χρόνια. Άλλα ήρθα έτσι, μόνη μου να σου φέρω αυτή τη θλιβερή είδηση, γιατί ήξερα πόσο σ' αγαπούσε η καυμένη Φλώρα. Ούτε στιγμή δεν έπαψε να σ' αγαπάει κι' άς μη τόλγες. Και ξέρω πως την αγαπούσες κι' εσύ. Ήθελα, λοιπόν, να σου πω πως η κηδεία της θα γίνει σήμερα τ' απόγευμα στις πέντε. Αν ήθελες...

— Σ' ευχαριστώ Ντίνα. Έκανες πολύ καλά που ήρθες. Καυμένη Φλώρα!... ψιθύρισε και τα μάτια του βούρκωσαν.

— Άντιο Γιώργο. Και με συγχωρείς!

— Άντιο Ντίνα...

Η κοπέλλα έφυγε δακρυσμένη. Ο Γιώργος κάθισε σε μία πολυθρόνα κι' έβαλε το πρόσωπό του στα χέρια του. Τόσο που ξεχάστηκε στις θλιβερές του σκέψεις.

— Κύριε!... Η κυρία σας πειριμένει!

— Είπε υπαινιγνόντας η υπηρέτρια.

Προσπάθησε να πάρη αδιάφορο ύφος και ξαναπέρασε στην τραπέζια.

— Ήταν τίποτα σοβαρό; ρώτησε η γυναίκα του.

— Όχι και τόσο σοβαρό, απάντησε εκείνος. Μιά υπόθεση που θα με ανάγκασε να λείψω το απόγευμα για δυο ώρες...

— Σήμερα που έχουμε εορτή; Έπρεπε να την αναβάλει για αύριο.

— Δυστυχώς δεν αναβάλλεται.

— Όλα μπορούν ν' αναβληθούν!

— Όλα... Μά είναι και μερικά πράγματα που δεν μπορούν...

Πέρασε από ένα ανθοπωλείο και πήρε ένα μπουκέτο λουλούδια. Και πήγε στο νεκροταφείο, να περιμένει. Δεν ήθελε να πάει στο σπίτι, να περπατήσει σαν ένοχος, Σαν νάφταγε αυτός που πέθανε η παλιά του αγάπη. Κι όταν έφτασε, η θλιβερή του αγάπη, ακολουθήσε τελευταία απ' ο συνοδεία, ακολουθώντας τον νεκρό, σαν περιφρονήμενος κι' αποδιοργανωμένος συγγενής, με κατεβασμένο το κεφάλι.

Στάθηκε παράμερα, μισοκρυμμένος πίσω από ένα κυπαρίσσι, και παρακολούθησε με σπαράγμα το σκηνή, καθώς φιλόδορε. Κι σπαράγμα το σκηνή, καθώς φιλόδορε. Κι σπαράγμα το σκηνή, καθώς φιλόδορε.

— Άναψε, βρέ παιδί μου, κανένα φως... Κάτι έχασα!...

— Άναψε, βρέ παιδί μου, κανένα φως... Κάτι έχασα!...

— Άναψε, βρέ παιδί μου, κανένα φως... Κάτι έχασα!...

— Άναψε, βρέ παιδί μου, κανένα φως... Κάτι έχασα!...

— Άναψε, βρέ παιδί μου, κανένα φως... Κάτι έχασα!...

— Άναψε, βρέ παιδί μου, κανένα φως... Κάτι έχασα!...

— Άναψε, βρέ παιδί μου, κανένα φως... Κάτι έχασα!...

— Άναψε, βρέ παιδί μου, κανένα φως... Κάτι έχασα!...

— Άναψε, βρέ παιδί μου, κανένα φως... Κάτι έχασα!...

— Άναψε, βρέ παιδί μου, κανένα φως... Κάτι έχασα!...

— Άναψε, βρέ παιδί μου, κανένα φως... Κάτι έχασα!...

— Άναψε, βρέ παιδί μου, κανένα φως... Κάτι έχασα!...

υστερα, όταν το κρύο και υγρό χέρι σκέπασε την παλιά του αγάπη κι' οι συγγενείς κι' οι φίλοι, αποχαιρετώντας με λυγμούς και δάκρυα τον αγαπημένο τους άνθρωπο, έφυγαν σιγά-σιγά, έπληθιασε στον τάφο. Έβαλε και τα δικά του λουλούδια ανάμεσα στα άλλα που τον σκέπαζαν κι' έμεινε ώρα πολλή όρθιος, μέσα στη δροχή, θυσιζόμενος σε θλιβερή συλλογή. Είχε άχαιρεί να σκοτεινιάζει πιά. Τότε ψιθύρισε:

— Συχώρεσέ με Φλώρα! Κι' έφυγε άργά!...

Έιχε νυχτώσει πιά όταν έφτασε στο σπίτι του. Είδε τα παράθυρα φωτισμένα. Ής το δρόμο έφτασε ο χαρούμενος θόρυβος της εορτής. Γέλοια, τραγούδια, μουσική. Ανέθηκε με κόπο τα σκαλοπάτια.

Ένα κύμα από ευθύνες ανθρώπων με ξαναμμένα μάγουλα τον υποδέχθηκε.

— Επιδέλου! Νά τος! φώναξαν μερικοί.

Άλλοι χόρευαν. Άλλοι έλεγαν αστεία. Κι' η γυναίκα του, έλαμπε μέσα σ' εκείνο το πλήθος, με τα μπίζου της και το ευτυχισμένο χαμόγελό της. Του ήρθε κάτι σαν ζαλάδα. Μά γρήγορα επέδληθηκε στον εαυτό του, φόρεσε στο πρόσωπό του τη μάσκα της ευθυμίας και πήρε το ποτήρι που του πρόσφεραν.

— Νά ζήσετε! φώναξαν οι προσκαλεσμένοι. Και στους χρυσούς σας γάμους!

— Ευχαριστώ! απάντησε χαμογελώντας μελαγχολικά ο Γιώργος.

Κι' έπαιξε την κωμωδία του ευτυχισμένου συζύγου.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΟΙ τέσσερες θρόνοι των Άγγλων βασιλέων

Ο μικρός γιός της Ελισάβετ θα κληθή μία μέρα, όταν θα έχει μεγαλώσει αρκετά, ν' ανεβή στο θρόνο της Αγγλίας.

Άλλα, στην πραγματικότητα, ο μέλλων Κάρολος 3ος β' ανεβή σε τέσσερες θρόνους, όπως, άλλωστε και οι προκατόχοί του.

Ο κυριώτερος και ο παλαιότερος από αυτούς βρίσκονται στο άβυσσο του Ουεστμίνστερ. Είναι εκείνος που χρησιμοποιείται για τη στέψη των Άγγλων βασιλέων. Αυτό δεν σημαίνει, όμως, ότι είναι και ο πολυτελέστερος.

Ο θρόνος του άβυσσου του Ουεστμίνστερ είναι καμωμένος από ξύλο δρυός. Ή έδρα του έχει κυβικό σχήμα και η ράχη του, που είναι πολύ ψηλή, καταλήγει σ' ένα είδος κουκουκίου. Δύο βρυχώμενοι λέοντες, σκαλισμένοι κι' αυτοί πάνω σε ξύλο δρυός τον υποδοσάζουν.

Μέσα στην έδρα αυτού του θρόνου είναι κλεισμένο ένα κομμάτι από ψαμμίτι που καλείται «πέτρα του πεπρωμένου».

Σύμφωνα με την παράδοση, αυτό το κομμάτι προέρχεται από το λίθινο θρόνο που βρισκόταν στα πολύ παλιά χρόνια στη Σκόν της Σκωτίας. Οί Σκώτοι βασιλείς κάθονταν πάνω σ' αυτόν κατά την ημέρα της στέψης, καθώς και όταν απέδιδαν δικαιοσύνη στο λαό τους.

Ένας δεύτερος θρόνος βρίσκεται στα ανάκτορα του Ουίνδσορ. Αποτελεί δώρο του μάραγα της Τραβανκόρ προς τη βασίλισσα Βικτωρία κι' είναι ο πολυτελέστερος απ' όλους.

Ολόκληρος ο θρόνος είναι από έλεφαντοστόν, σκαλισμένο με μεγάλη τέχνη και στολίζεται από πολυτίμους λίθους. Μεταξύ αυτών ξεχωρίζουν οχτώ μεγάλα σμαράγδια εξαιρετικής λάμψης. Η βασίλισσα Βικτωρία ανέβηκε για πρώτη φορά σ' αυτό το θρόνο το 1839.

Όταν πηγαίνει στη Βουλή των Λόρδων, ο Άγγλος βασιλιάς κάθεται πάνω σ' ένα θρόνο από ξύλο «τεϊ» της Βιρμανίας, που είναι δουλεμένο με εξαιρετική τέχνη. Ο θρόνος στολίζεται στη ράχη, τους βραχίονες κλπ. με μεγάλες πλάκες χρυσού και με πολύτιμα πετρώδη.

Ο τέταρτος θρόνος των Άγγλων βασιλέων βρίσκεται στα ανάκτορα του Άγ. Ιακώβου. Είναι ξύλινος και ντυμένος με κόκκινο βελούδο. Πάνω σ' αυτό, ωραίατα μαργαριτάρια σχηματίζουν τα στεμματα της Αγγλίας, της Σκωτίας, της Ιρλανδίας και των Ινδιών.

Τί όνειρεύεστε να επιτύχετε στη ζωή; Νά βριαμδεύετε στην οποιαδήποτε σταδιοδρομία σας; Νά αποκτήσετε χρήματα; Νά κάνετε ευτυχισμένο γάμο και να αποκτήσετε χαριτωμένα παιδιά ή να κερδίσετε φήμη και δόξα απ' το επάγγελμά σας;

Διαβάζοντας τις παραπάνω γραμμές, πολύ δικαίως θα παρατηρήσετε ότι είναι φύσει αδύνατο να τα έχει ένας άνθρωπος όλα αυτά μαζί. Κι' όμως ο άνθρωπος ή μάλλον η γυναίκα που τα συγκεντρώνει όλα αυτά υπάρχει. Δεν είναι ανάγκη να φάξετε πολύ για να την βρείτε. Πεταχτήτε μια στιγμή στην άλλη μεριά του Άτλαντικού, στο Χόλλυγουντ, και εντοπίστε τις έρευνες σας ανάμεσα στους αστέρες του ωραίου φύλου. Ασφαλώς τότε θα την βρείτε: είναι η Τζούς Ρέυνολντς, μία όμορφη και γοητευτική στάρλετ των στούντιο Γουόρνερ, που ως τώρα αποχτήσε κάθε τι που θα επιθυμούσε μία γυναίκα: δόξα, φήμη, πλούτο, έναν άντρα που τον λατρεύει και τη λατρεύει, ένα χαριτωμένο μπέμπη και που θεωρείται ακόμα μία από τις δεκαπέντε ωραιότερες γυναίκες της Αμερικής. Φυσικά, όλ' αυτά τα αποκτήσε χωρίς στον κινηματογράφο όπου παίζει απ' το 1942. Τα τελευταία της φιλμ είναι τα έξης: «Βόμβες βυθού», έγχρωμο, με τον Έρρολ Φλυν, «Δόν Ζουάν», έγχρωμο, πάλι με τον Φλυν και την Βιβέκα Λίνφορντ, και «Μνηστή του Ιουνίου», με τη Νταίβις και τόν Ρόνπερτ Μοντγκόμερυ. Μέσα σε πέντε χρόνια έλαβε μέρος σε δέκα και πλέον ταινίες. Η φυσική ωμορφιά της, η χάρι της και το περίκομο ντύσιμό της την καθιέρωσαν οριστικά άστέρα πρώτης γραμμής και σήμερα θα ήταν ασφαλώς σ' τ' αν ξαφνικά δεν έπαιρνε μίαν άψυχολόγητη και περίεργη απόφαση:

Στα 1945, στο έτος δηλαδή της μεγαλυτέρας δόξας της, η Ρέυνολντς δήλωσε μία μέρα, προς γενική κατάπληξη, ότι είχε αποφασίσει ν' αποσυρθεί από τόν κινηματογράφο. Στις επίμονες ερωτήσεις των δημοσιογράφων και των γνωστών της, περιοριζόταν ν' απαντά μυστηριωδώς:

— Όσο κανείς είναι μόνος του εργάζεται και μπορεί να αποδώσει το άπαντον των δυναμένων του. Όταν όμως αποφασίσει να συνδέσει την τύχη του και με κάποιο άλλο πρόσωπο, τότε μοιραίως πρέπει ν' εφοσιωθεί σ' αυτό...

— Δηλαδή παντρεύεστε; επέμεναν οι δημοσιογράφοι.

— Για κάτι τέτοιο προκειται, απαντούσε η Τζούς. Πάντως

να ξέρετε ότι θα παντρευτώ έναν... άγγελο! Ο άντρας μου είναι ο καλύτερος του κόσμου!

Πραγματικά, πριν περάσουν πολλές μέρες, η Τζούς έπαψε να έρχεται στα στούντιο και ύστερα από ένα μήνα ο γάμος της, γάμος εξ έρωτος, έγινε με κωσε σεμνότητα στην πόλι Χαστον του Τέξας. Ευτυχής γαμπρός ήταν ο υπολοχαγός Κλαύδιος Λιούις, παιδικός φίλος της Τζούς.

Το νεαρό ζευγάρι — εκείνος 25 ετών και εκείνη 22 — εγκαταστάθηκε στο Γούντμπριτζ, ένα μικρό χωριό της Καλιφόρνιας και η μικροπαντρεμένη Τζούς επιδόθηκε άμεσα στην οργάνωσι του νυκοκυρίου της.

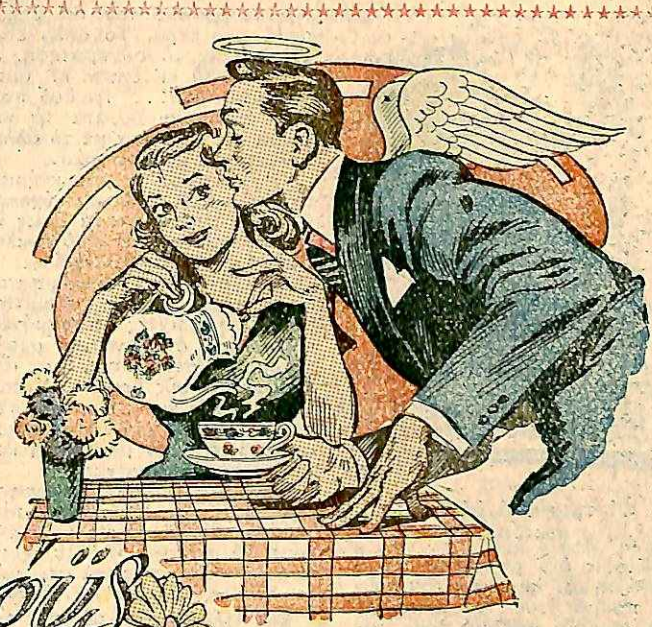
Μικρός ο τόπος, λίγοι οι κάτοικοι και κινήσις καμμία. Η μόνη διασκέδασις της Τζούς ήταν να πηγαίνει μία φορά την εβδομάδα στο μικρό κινηματογράφο του χωριού, όπου κι' εκεί παίζονταν έργα παμπάλαιης εποχής...

Έτσι με τόν καιρό, η παλιά πλούσια και «μεγάλη» ζωή του Χόλλυγουντ άρχισε να βασανίζει επίμονα το μυαλό της Τζούς. Η νοσταλγία είχε γεννηθεί...

— Αν ήμουνά τώρα στο Χόλλυγουντ, άρχισε να λή μύνη της, θα είνα παίζει σε τόσα καινούργια φιλμ...

Τόν Ιούλιο του 1946 το ποτήρι της νοσταλγίας ξεχείλισε πιά. Και η κ. Τζούς Λιούις, μητέσα ενός χαριτωμένου αγοριού, πήρε τη μεγάλη απόφασι: Θα ξαναγύριζε στο Χόλλυγουντ και θα διεκδικούσε την πρώτη της θέση, ανάμεσα σ' άλλα αστέρια — παλιά και καινούργια...

Τόν Αύγουστο του ίδιου έτους, μαζί με τόν άντρα της και τόν παιδί της, εγκατέλειψε το

Τζούς ΡΕΥΝΟΛΝΤΣ

Μιά ωορφη στάρλετ που οπαρνήθηκε την όδονη και ξαναγύρισε σ' αυτή...

Η γοητευτική Τζούς Ρέυνολντς.

Γούντμπριτζ και ξαναγύρισε στην αγαπημένη της πόλι του κινηματογράφου. Ο κύκλος είχε κλείσει και το πείραμα είχε αποτύχει...

— Όταν εγκαταστάθηκε πάλι στην κινηματογραφουπόλι, προσελήφθη ξανά απ' τα στούντιο Γουόρνερ και άρχισε τη δουλειά της — εύτυχως γι' αυτή, όχι από την αρχή. Αργότερα δέχτηκε τους δημοσιογράφους και τους είπε:

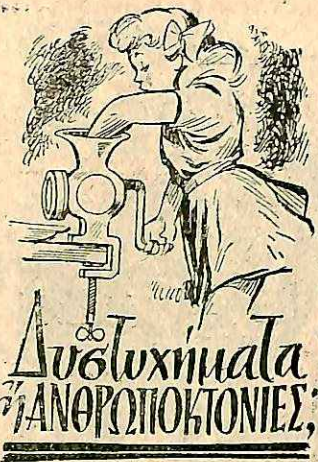
— Επεχείρησα ένα πείραμα που με βασάνιζε από πολλόν καιρό. Ήθελα ένα ρομαντικό γάμο και μία ήσυχη ζωή σε μία «φωλιά» μακριά απ' τόν κόσμο. Τα βρήκα όλα, εκτός απ' το τελευταίο. Το «μακριά απ' τόν κόσμο»

είνε εύκολο να το λή κανείς, αλλά πώς δύσκολο να το εφαρμόσει το τέλος. Ή νοσταλγία της «πολιτισμένης» ζωής, με τις χαρές της και τις λύπες της, με κυριέως φοβερά... Γι' αυτό κι' εγώ, μία και ο άντρας μου ήταν κατά της απομονώσεως αυτής, ξαναγύρισα ανάμεσα στους «πολιτισμένους».

Τώρα είμαι πολύ ευχарιστική που ξαναγύρισα στο άσπηνμένο μου Χόλλυγουντ. Μοι' άρέσει πολύ να παρακολουθώ κινηματογραφικές ταινίες, αλλά πολύ περισσότερο μου άρέσει να παίζω σ' αυτές...

Η Τζούς Ρέυνολντς έχει ύψος 1.71, καστανά ματιά και μαλλιά το ίδιο χρώμα. Τώρα, που συνεχίζει την διακοπείσα κινηματογραφική καριέρα της, ξαναβρήκε και τις προσφιλείς διασκέδασις της: τρελλαινείται για το θαλάσσιο πόλο και το νυκτικό σκι στην έπαφεια της θαλάσσης ενώ ή άτμακτος τη σέσνει με ιλιγγιώδη ταχύτητα. Είναι μία νεράιδα που τρέχει πάνω στα κύματα. Αυτή την εντύπωσι δίνει σ' όλους εκείνους που τυχαίνει να την παρακολουθούν. Τις ώρες αυτές η Τζούς Ρέυνολντς είναι ευτυχισμένη, ξενόιαστη και βρίσκει πως η ζωή είναι πάρα πολύ ωραία. Περισσότερο όμως απ' τα δυο αυτά σπορ, προτιμά να πηγαίνει στις απόμερες ακτές κι' εκεί, μόνη της, να αφοσιωνείται στο ψάρεμα με πετονιά, πράγμα που την γεμίζει χαρά και ευτυχία, όταν ιδώς το προϊόν του κόπου της τυχαίνει να είναι κανένα μεγάλο ψάρι... που το ετοιμάζει άμεσα για τόν άντρα της...

ΦΙΛ ΡΟΣΣ

Δυστυχήματα "ΑΝΘΡΩΠΟΚΤΟΝΙΕΣ"

Οι τραγικοί θάνατοι παιδιών

Κανείς δεν μπορεί ν' αμφισβητήσει ότι οι γονείς αγαπούν τα παιδιά τους. Κι' όμως, με μια μοιραία αμέλεια τους, γίνονται συχνά αίτια τραγικού θανάτου των.

"Ας ιδούμε μερικά απ' τα φρικτότερα δυστυχήματα που συνδέθηκαν σε μικρά "Αμερικανόπουλα.

Μια μητέρα έπλεκε κάλτσες. Οί δυο κορούλες της, η Μαρία και η Τζέιν, 7 και 5 ετών, παρακολουθούσαν τη δουλειά της. Κάποια στιγμή, η μητέρα βγήκε για λίγο απ' το δωμάτιο. Όταν ξαναγύρισε, η Τζέιν κοιτόταν στο πάτωμα, με τη μύτη ενός ψαλιδιού χωμένη βαθιά στο δεξί της μάτι! Η αδελφούλα της έξηγηση μ' απερίσεια ότι, καθώς η Τζέιν προσπαθούσε να της πάρει απ' το χέρι το ψαλίδι, γλίστρησε κι έπεσε πάνω στις μύτες του...

Ο γιατρός δεν μπόρεσε να διασώσει το πληγωμένο μάτι της μικρούλας, γιατί είχε βλαβηθεί το οπτικό νεύρο. Αναγκάστηκε λοιπόν να της το βγάλει. Το αριστερό μάτι της — που ήταν ήδη αδύνατο — επιφορτίστηκε με διπλή δουλειά, κουράστηκε πολύ και κατεστράφη κι αυτό. Σήμερα η Τζέιν, με γάλη κοπέλα πιά, είναι τελείως τυφλή. Κι' η αδελφή της έχει αφιερώσει τη ζωή της στην περιποίησή της.

Καθώς ένα αγοράκι 5 ετών έπαιζε μ' ένα μικρό πυροσβεστικό αυτοκινητάκι, σκόνταψε κι' έπεσε πάνω του. Η μητέρα πυροσβεστική σκάλα χάρθηκε στην καρδιά του, και το παιδάκι έμεινε στον τόπο.

"Αλλοτε πάλι, ένα κοριτσάκι 4 ετών βρισκόταν στην κουζίνα του σπιτιού του, μαζί με τη μητέρα του που άλεθε κιμά σε μια μεγάλη κρεατομηχανή. Η μητέρα βγήκε για λίγο, για να δανεισθεί ένα κρεμμυδάκι από μια γειτόνισσα. Τότε η μικρούλα έχωσε από περιέργεια το χέρι της μέσα στη μηχανή... Χρειάστηκαν μιάς ώρας προσπάθειες, για να της το βγάλουν από εκεί. Φυσικά, είχε κατατμήσει ένας άμορφος πολτός!

Ευτυχώς, το σφιγμένο της μηχανής είχε εμποδίσει την αιμορραγία, κι' έτσι σώθηκε η ζωή της μικρής, έχασε όμως το χέρι της.

Καθώς δυο αδελφάκια, 2 και 4 ετών, έπαιζαν με τα καραβάνια τους στη γεμάτη μπανιέρα του σπιτιού τους, το ένα έχασε

την ισορροπία του κι' έπεσε μέσα στο νερό. Το άλλο έπαιξε να το συγκρατήσει, έσκυψε πολύ κι' έπεσε κι' αυτό στη μπανιέρα... Τα δυο παιδιά, χτύπησαν δυνατά τα κεφάλια τους, το ένα με το άλλο, ζαλίστηκαν και πνίγηκαν.

Η αστυνομία χαρακτήρισε το διπλό θάνατο ως δυστύχημα. Στην πραγματικότητα όμως ήταν ανθρωποκτονία από έγκληματική αμέλεια των γονέων.

Είπε αρκετά τα παιδιά που καταπίνουν καρφία, σύρματα, γυαλιά, ανοιχτές παραμπάνες, κλπ., που σφηνώνονται στους πνεύμονες, στα έντερα ή σε άλλα ζωτικά τους όργανα. Κάποτε, διασώζονται με μία λεπτή έγχειρση. Ως επί το πλείστον όμως, πεθαίνουν με φρικτή και παρατεταμένη αγωνία.

Τραγικός ήταν κι' ο θάνατος ενός βρέφους 12 μηνών, που κατάπιε ολόκληρο κουτάλι, μήκους 15 πόντων, και ξεψύχησε από ασφυξία μπροστά στα μάτια των γονέων του!

Θα τελειώσουμε με την περίπτωση μιάς μικρούλας 4 ετών, που είχε ιδη επανειλημμένως τη μητέρα της να πουντρέπεται και θέλησε μιά μέρα να τη μιμηθεί κατά την απουσία της. Αντί πουντράς όμως, μεταχειρίστηκε μιά καυστική σκόνη για τη μπουγάδα, που φύλαγε η μητέρα της στο ντουλάπι της κουζίνας. Έκαψε έτσι τα δυο της μάτια και το περισσότερο δέρμα του προσώπου της κι' έμεινε τυφλή και παραμορφωμένη!

Αυτές οι λίγες περιπτώσεις άρκουν για να δικαιολογήσουν τις σχολαστικότερες προφυλάξεις των γονέων, που θέλουν να γλυτώσουν τα παιδιά τους απ' τους τόσους κινδύνους που απειλούν τη ζωή τους.

□□

Η υγρασία σκοτώνει τα μικρόβια

Θάχετε ασφαλώς τη γνώμη ότι η πολλή υγρασία ευνοεί πάντοτε τη γρίπη, την πνευμονία, τον πονόλαιμο και τις άλλες αναπνευστικές αρρώστιες. Κι' όμως απέδειχθη με πειράματα που έγιναν στο Πανεπιστήμιο του Σικάγο ότι τα μικρόβια των ασθενειών αυτών θανατώνονται από ένα περιβάλλον με υγρασία 50%, ή τουλάχιστον χάνουν τα 80% της μοριακότητάς των. Τα ευπαθέστερα στην υγρασία αυτή είναι οι στρεπτόκοκκοι, οι σταφυλόκοκκοι και τα μικρόβια της πνευμονίας τύπου I.

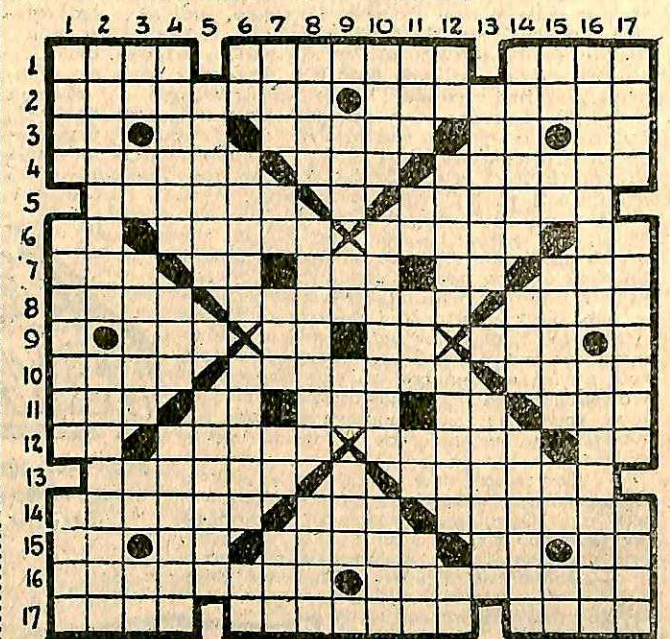
Η ίδια ποσότητα ιού γρίπης, που σκότωσε όλα τα πειραματόζωα με υγρασία 30% ή 80%, προκάλεσε τέσσερες φορές λιγότερους θανάτους με υγρασία 50%. Άλλα κι' όταν ακόμη αυξήθηκε πολύ η ποσότητα του ιού αυτού, και πάλι η θνησιμότητα δεν έφτασε ποτέ στα 100%, έφ' όσον διτηρείτο αυτή η υγρασία.

Ο "Αμερικανός δόκτωρ Πούκ έδωσε την εξής εξήγηση του πειρίργου φαινομένου. Η υγρασία 50% καθιστά τα μικρόβια ευαίσθητα στην επίδραση του αερίου. Έπειδή δε συνήθως βρίσκονται μέσα σε λεπτά σταγονίδια σάλιου (μ' αυτόν κυρίως τον τρόπο διασκορπίζονται στον αέρα) το όλητι που περιέχεται στο σάλιο τα εξοντώνει.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 209

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Δέντρο και επίγειον της "Αμφίσης. — Προκαλεί εϋθυμία και γέλια. — Εϋδίασθαι.
- 2) Δόγης, θεμελιώτης της βενετικής θαλασσοκρατίας. — Συγγραφή γραπτού κειμένου.
- 3) Υποθετικός σύνδεσμος (άρχ.) — Αυτά πρωτομαθαίνομε στο σχολείο. — Φαινόμενο που βλέπουν συχνά οι κάτοικοι βορεινών χω-

- 4) Κινητήριος δύναμις για πλοία παλαιού τύπου. — Συμπλεκτικός σύνδεσμος. — Μεταφορικά μέσος.
- 5) Μαλακός (καθ.). — Θερμότητα.
- 6) Μονάς μετρήσεως μεγάλων έκτασεων στη Γαλλία. — Το μικρό νόμισμα γνωστής πρωταθλητίας. — Στάρ. — Αγίνοτοι. — Ψυχή στους αρχαίους Αιγυπτίους.
- 7) Νότα μουσικής αντεστραμμένη. — Νότα μουσικής. — Νησί των Δωδεκανήσων. — Φανερώνει αδιαφορία. — Άνθος.
- 8) Υπόθεσις. — Ο "Ελληνικός κάνει θαύματα! — Τμήμα αυτοκινητού (γεν.).
- 9) Γάλλος συγγραφέας (έπων.). — Άρθρο (πληθ.). — Σύμφωνο του γαλλικού αλφαβήτου (όπως προφέρεται). — Όργανο αίσθησεως.
- 10) Πλήγμα. — Χρονικών επίρρημα. — Επενδύτης των χωρικών με κουκούλα.
- 11) Ειδήσεις. — Το επαναλαμβάνουμε γελώντας. — Αγέρωχο ζώο. — Πρόθεσις (μπροστά σε φωνήεν). — Χρονικός σύνδεσμος.
- 12) Αρχή και τέλος. — Νεαρός ίππος. — Χώρα της Ν. Α. Ασίας. — Νότα μουσικής.
- 13) Μικρός. — Μουσική σύνθεσις.
- 14) Δυσάρεστος στη γεύση (καθ.). — Τίτλος τιμής. — Είδος άλλαντος.
- 15) Θά τα βρήτε μέσα στο "ΑΑ-ΔΙ". — Άρθρον (αντεστραμμένο). — "Ηθικά. — Μόριο χρησιμοποιομένο ως επιτατικό άπορίας. — Λεπτό νημάτιο.
- 16) Πόλις και λίμνη της Μακεδονίας. — Θά βρήτε πολλά σε μία στέγη, εδώ μόνο ένα.
- 17) "Ο τι μένει απ' τους νεκρούς. — Κογχύλια. — Νοστιμίζει τα φαγητά.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Σχηματίζεται μέσα στο μυα-

λό μας. — Ποταμός της Φθιώτιδος. — Δέμα (Ιταλ.).

2) "Ακρωτήριο της Πελοποννήσου. — Κι' αυτός και οι 300 του έμειναν στην ιστορία.

3) "Αριεμνητικό. — Πρόθεσις (πρό φωνήεντος). — Βρίσκεται στο πρόσωπο. — Πρόθεσις. — "Εξη.

4) Πολύτιμος λίθος. — Τελικός σύνδεσμος. — Στρατιωτική παρέλασις (Ιταλ.).

5) Αρχαίο αττικό νόμισμα. — Άκακο πείραγμα (βημ.).

6) Το όνομα περιήμου γκαβασέρ. — ... ασηνίας. — Εύθραστοι και διαφανείς. — Μισό ΡΟΔΟ.

7) Σήμα κινδύνου. — Φωήεν εις διπλούν. — Άρθρο (βημ.). — Αναφορική αντίστροφος. — Ερωτηματική αντίστροφος.

8) Αντιπροσωπεύει ένα χρηματικό ποσόν που αναγράφεται επ' αυτού (ξεν.). — Φρουρός των ενόρων. — Μάρκα αυτοκινήτων (ευρωπαϊκή).

9) "Α... Πάλας: πόλις των Καναρίων νήσων. — Άποτελούν πρόχειρη και έρπτική τροφή (καθ.). — Το "καί" στα γαλλικά. — Ποταμός της Β. Γαλλίας.

10) "Έχουν τις ίδιες διαστάσεις (βημ. καθ.). — Λόμπουν τις άνελεες νύχτες. — Έν "ούτω...

11) Όργανο αίσθησεως. — "Υ. πάργω. — Ποσοτικό επίρρημα (βημ.). — Ένα νησί χωρίς φωνήεντα. — Ποδοσφαιρική όμάς.

12) Δυό όμοια σύμφωνα. — Δεν εύχαριστεί καθόλου την όραση. — Άσφαλός ο Γκάρι Κούπερ δεν είναι τέτοιος. — Θεός των Αιγυπτίων.

13) Πατρίς του "Αθηνόδωρου και του "Αποστόλου Παύλου. — Νόσος του δέρματος.

14) Πήλινο δοχείο ύδατος. — Κομψός (ξεν.). — Πολύτιμο μέταλλο (δημοτ.).

15) "Αριθμός. — Δέκα όπτικώς. — Ό θεραπεύσας. — Άρθρο (πληθ.). — Νησί (γαλ.).

16) Κόλπος της Βαλτικής Θαλάσσης. — Μεγάλο ψάρι.

17) Δεν είναι στραβά. — Δεν έχουν τα απαιτούμενα προσόντα για να κάνουν κάτι (ουδ.). — Θεά των αρχαίων Αιγυπτίων.

ΦΙΛΟΚΤΗΜΩΝ ΛΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Η λύσις του 208ου στη σελ. 76

ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ

Με το φακό του ματιού

Πολλά χαριτωμένα στιγμιότυπα είχαν τα πολιτικά παρασκήνια την περασμένη βδομάδα, με τη νέα κυβέρνηση. Πρώτον, ήταν πολύ "σε φόρμα" ή χιουμουριστική διάθεση του κ. πρωθυπουργού.

Όταν διάβασε τις δηλώσεις του κ. Γ. Παπανδρέου κατά τις όποιες "η κατάσταση του κ. Σοφούλη δεν του επιτρέπει να ασκή το επίτιμον έργον του προέδρου της Κυβερνήσεως", ο γρηγόριος άρχηγός των Φιλελευθέρων είπε:

—Μά με την υγεία μου θα κυβερνήσω βρε παιδιά ή με το μυαλό μου; Κι' ο Μπετόβεν ήταν κουφός και δεν άκουγε τη μουσική του. Άλλά την άκουγαν οι άλλοι!

Και επί του ίδιου θέματος, άρχότερα:

—Ότι είμαι γέρος, το ξέρω. Άλλά εγώ δεν πάω... για γαμπρός! Για πρωθυπουργός πάω!

Οί δύο άδελφοί Θεμιστοκλής και Κώστας Τσάτσος, έλεκτοί πολιτευτάι άμφότεροι, δεν μοιάζουν καθόλου στην εμφάνισι. Ο κ. Θ. Τσάτσος είναι ψηλός, παχουλός, με γυαλιά και μουστάκι. Ο κ. Κ. Τσάτσος — ο νύν ύπουργός της Παιδείας — είναι κοντός, ξυρισμένος και αδύνατος. Έν τούτοις, όσοι ξέρουν μόνον τον ένα, τους μπερδεύουν. Έτσι την ήμερα της όρκωμοσίας, κάποιος τύπος των πολιτικών σαλονιών, πλησίασε τον κ. Κ. Τσάτσος που ήταν έτοιμος να πάη στο Παλάτι και του είπε:

— Συγχωρήτριά για τον άδερφό σας! Έμαθα πώς γίνεται ύπουργός της Παιδείας. Είμαι καλά πληροφορημένος:

— Άρίστα! άπάντησε ο ύπουργός. Θά του τα μεταβιβάσω!

Δημοσιογράφος, φίλος του ύπουργού της Εργασίας — είναι, ως γνωστόν ο κ. Γ'ονης — του έγραψε το εξής συχαρητήριον μπιλιέτιο:

«Ως τώρα το "Έθνος είχε μόνον πατέρα... Τώρα απέκτησε και... Γ'ονή».

Είς άπογευματινήν εφημερίδα διαβάσαμε την παρακάτω μικρή άγγελία:

«Κύριος έτών 44, λεπτό και αισθηματικού χαρακτήρος, κλπ. κλπ., ζητεί σύζυγον κόρην ήλικίας 30-40 έτών, σχετικώς μορφωμένην και πρό πάντος οικοκυράν και ήθικωτάτην με σχετικήν προίκαν εις χρήμα ή εις οικίαν. Προτιμούνται οι καταγόμεναι εκ των έπαρχιών, άποκλειομένων τελείως των Νήσων»!

Τί του έκαμαν άραγε, του κυρίου αυτού με τον "λεπτόν αισθηματικόν χαρακτήρα", οι χαριτωμένες, έρσορές και ήθικώτερες νησιώτισσες; Μυστήριο!...

Κάποιος μετριώτατος ποιητής, λέει, που παριστάνει και τον κριτικό, λέει, πήγε στην Αίγυπτο, λέει, κι' έκανε μιά διαλέξι, λέει, κι είπε, λέει, ότι όλοι οι ιερογλύφους, θεατρικοί συγγραφείς, λέει, είναι, λέει, για πέταμα λέει, αλλά το μάθε, λέει, ό,τι κ. Γ. Ξενοπούλος, λέει, και ο Σπ. Μελάς, λέει, και όγνηκε, λέει, και του άπαντήσανε, λέει, και τον κάνουν, λέει, με την άπάντησή τους, λέει, πέντε παράδες, λέει, Κι' ο ποιητής, λέει, έλούραξε, λέει, και καταράστηκε, λέει, τις διαλέξεις, λέει, κι' έπαύσε, λέει, να λούραζε, λέει, να λέει, λέει!

Ταν άντιπρόεδρον της Κυβερνήσεως κ. Αλ. Διομήδην, οι παλαιό του φίλοι, όταν ήταν άλλοτε διοικητής της "Εθνικής Τραπέζης, τον έλεγαν χαϊδευτικά "πιτσούνι". Όταν, λοιπόν, πρό ήμερών, δέχθηκε την άντιπροεδρία της Κυβερνήσεως, ένας απ' αυτούς, είπε μελαγχολικά:

—Είχανε δεν είχανε οι πολιτικοί άρχηγοί, το φαγανε... το "πιτσούνι"!

Δύο χιλιάδες διακόσιοι (2.200) τόννοι γάλακτος "έδαπερε και σακαρωόχον" κατεσχεύθησαν, γιατί "ήλλοιόθησαν", και τώρα θά έκποιήθουν για να χρησιμεύσουν ως κτηνοτροφές.

Θέε μου, τί καταστροφή! Ένα έκατομμύριο έπτακόσιες έξηντα χιλιάδες όκάδες γάλα πάει στράφι. Τουλάχιστον εάν "ήλλοιόνητο" και γινότανε γιαούρτι, θά πασαλείφαμε μ' αυτό τους ύπευθύνους και θά τους δαμάσαμε... άσπροπρόσωπους!

Αειθαλές περιβάδι οι "μικρές άγγελίες" των συναισθημάτων. Αντιγράφουμε μιά στην τύχη:

«Κύριος σοδαρός, μορφωμένος, άποκαταστημένος εις το εξωτερικόν, κλπ., κλπ., κλπ.... Ζητεί εις γάμον δεσποινίδα σοδαράν μέχρι 45 έτών, άνευ ύποχρώσεων, ύγια, εύπαρουσίαστον, κομψήν, όχι πολύ μελαχροινήν και άπό αξιοσηπτη οικογένειαν. Γράψατε κλπ.».

Όλα καλά και άγια. Γιατί όμως ο χριστιανός θέλει «όχι πολύ μελαχροινή» σύζυγο; Μήπως είναι "άποκατεστημένος" στην "Αφρική και χόρτασε το μάτι του άραπίνες; Η μήπως είναι... άποτυχών ύποψήφιος δουλευτής και άπεχθανεται — το μαύρο;

Κάτι τέτοιο, φυσικά, πρέπει να συμβαίνει. Δεν εξηγείται άλλοιώς ή ιδιοτροπία του.

—Μελαχροινή και νόστιμη γλυκειά σαν το πεπόνι! Λέει ο λός.

Και για να το λεί, κάτι ξερεί...

Εύρύτατα έσχολιάσθηκε ή διαφήμισις ενός χοροδιδασκάλου της πρωτευούσης που έλεγε: Κάθε νέος και κάθε νέα δύο μόνον όνειρα έχουν. Να κάνουν ένα καλό γάμο και να μάθουν χορό.

Νομίζομε ότι ο διαφημιζόμενος χοροδιδάσκαλος, πλεονάζει κάπως... Το δεύτερο όνειρο περιττεύει. Διότι όταν ο νέος ή η νέα, παντρευτούν, θά μάθουν αυτομάτως πολλούς χορούς. Πρώτον το χορό του "Ήσας, δεύτερον το χορό του... ταψιού, δευτέρου ότι ο ένας από τους δυό, θά χορεύη τον άλλον στο ταψί.

Κάθε μέρα ή ανάγκησις δαΐζει και καινούργιους ένεχομένους στο σκάνδαλο Μπακοπούλου-Πεταλά και Σία.

Έτσι, αυτή ή ύπόθεσις θυμίζει πολύ, τις παλαιές ρεκλάμες του "Εθνικού Λαχείου, που παρίσταναν δυό ανθρώπους ένα μαύρον κι' ένα κόκκινον κι' έγραφαν από κάτω: "Ο ένας στους δυό, κερδίζει.

Μόνο με μιά μικρή διαφορά. Σήμερα πρέπει να γράφουμε από κάτω: "Ο ένας στους δυό, κλέβει.

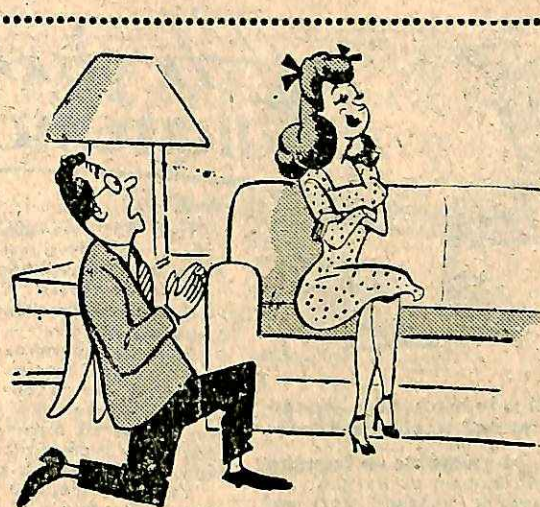
Παραλλήλως με το λαθρεμπόριο της σπείρας Καίσαρος Ρουμπιρόλα, άπεκαλύφθη και το αίσθηματικό λαθρεμπόριο του Καίσαρος με την "Υδώνη Νεούρι. Τώρα όμως το ζεύγος θά γυρίση.

Ο Καίσαρ θά πάη σε άνδρικές βυλακές και ή "Υδώνη σε γυναικείες. Και θά είναι συγκινητικώτατος ο άποκαρτετισμός, γιατί ή "Υδώνη, προβλέπεται ότι θά του πη:

—Χάισε Καίσαρ!... Η μελλοντική σου μέρα θά είναι...

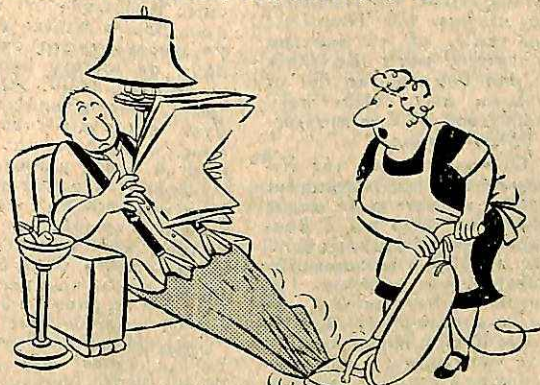
—Εξάσας το μαχαίρι!... Δεν μπορώ να τα πάρω όλα μαζί!

ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΓΓΕΤΕΣ

ΠΡΟΤΑΣΙΣ ΓΑΜΟΥ

—Δεσποινίς Λουλού, το "Άει στο διάολο βλάκα" είναι ή τελειωτική σας άπάντησι;...

—Για σήκωσε λίγο τα πόδια σου, Κλέαρχε!...

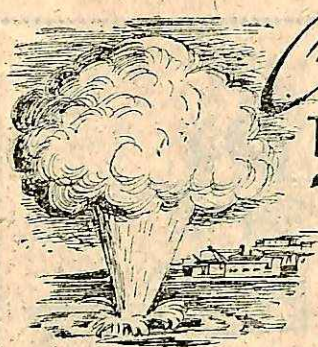

ΠΕΡΙΜΕΝΕ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ!

—Γιατί πήγες στο πίσω καθίσμα;... Δεν έχεις εμπιστοσύνη στο σφάρισμα μου;...

—Εξάσας το μαχαίρι!... Δεν μπορώ να τα πάρω όλα μαζί!

Αντίηχη ΠΟΛΕΜΟΣ

Οι κίνδυνοι της 'Αμερικ-
κής από ατομικές βόμβες

Η πιθανότητα να ξεσπάσει από στιγμή σε στιγμή νέος μεγάλος πόλεμος, έχει κάνει το αμερικανικό Γενικό Επιτελείο να μελετήσει τους κινδύνους της έχθρης επίθεσης κατά των κυριωτέρων κέντρων των 'Ηνωμένων Πολιτειών, με τα νεώτερα πολεμικά μέσα. Κατέληξε δε στο συμπέρασμα ότι οι κίνδυνοι αυτοί είναι πολύ μικρότεροι απ' ό,τι πιστεύει ο πολύς κόσμος.

Οι καταστροφές της Χιροσίμα και της Ναγκασάκι μπορεί να γεννήσουν στους άδαεις το φόβο ότι ο βομβαρδισμός με ατομικές βόμβες των 37 σπουδαιότερων αμερικανικών πόλεων (με συνολικό πληθυσμό άνω των 31 εκατομμυρίων) θα σημειώσει εκατομμύρια νεκρούς και πληγωμένους και ολοκληρωτική σχεδόν καταρρευση των κτιρίων. Τα πειράματα όμως κι' οι υπολογισμοί στρατιωτικών και ειδικών επιστημόνων, τους έχουν πείσει ότι η αναλογία των νεκρών θάνει μόλις 1,7 % και των πληγωμένων άλλο τόσο. Όσο για τα κτίρια που θα καταστραφούν, αυτά δεν θα υπερβαίνουν τα 18 %. Κι' αυτό αν οι 37 πόλεις βρεθούν τελείως άπαρσκεινες.

Η μεγάλη διαφορά θυμάτων και ζημιών απ' την Ιαπωνία οφείλεται κυρίως στο ότι οι αμερικανικές πόλεις δεν πυκνοκατοικούνται όπως οι Ιαπωνικές κι' είναι χτισμένες ασυγκρίτως καλύτερα.

Εξ άλλου, για να βρουν το στόχο τους 37 βόμβες, θαπρεπε να ριχθούν τό λι-

γώτερο 55. "Αν ήθελαν οι έχθροι των 'Ηνωμένων Πολιτειών να επαναλάβουν αυτές τις επιθέσεις, θαπρεπε να διαθέτουν απόθεμα εκατοντάδων βομβών — πράγμα τελείως αδύνατο, γιατί, κι' αν ακόμη ξέρουν να τις φτιάσουν, δεν έχουν ούτε αρκετή πρώτη ύλη (ούράνιο), ούτε τα απαιτούμενα τεράστια εργοστάσια και τό εξασκημένο προσωπικό.

Υπάρχει ακόμη ο κίνδυνος των βομβών που μπορεί να κρυφθούν πράκτορες του έχθρου σε διάφορα σημεία των μεγάλων πόλεων. Έχει όμως αποδειχθεί ότι η ατομική βόμβα φέρνει αξιόλογα αποτελέσματα όταν εκραγεί σε κάποιο ύψος απ' το έδαφος (600-700 μέτρων). Αν η έκρηξη γίνει στην επιφάνεια του εδάφους, η αποτελεσματικότητάς είναι 4 φορές μικρότερη.

Ενώ λοιπόν για την τελεία καταστροφή των 37 πόλεων χρειάζονται 169 βόμβες, που θα ριχθούν από αεροπλάνο, αν οι βόμβες αυτές είναι κρυμμένες σε κτίρια ή σε υπόγεια θα πρέπει να φτάσουν τις 676. Όπως είπαμε και πιο πάνω, οι έχθροι δεν μπορεί να έχουν τόσες βόμβες. Άλλα κι' αν τις είχαν, θα ήταν πρακτικώς αδύνατη, ή συνολογική τους κι' η διασπορά τους σε πόλεις που απέχουν πολύ μεταξύ τους. Θα διακινδυνεύουν έτσι ν' αποκλυφθεί το σχέδιό τους και να χαθεί τόσο πολύτιμο ούρανιο.

Πάντως έχουν ληφθεί τα απαιτούμενα μέτρα για την αντιμετώπιση ενός τέτοιου κινδύνου, έστω και περιορισμένου.

Όσο για την πιθανότητα να χρησιμοποιηθεί μία «υπερβόμβα», πολύ μεγαλύτερη και ισχυρότερη απ' τις γνωστές ατομικές βόμβες, αποκλείεται κι' αυτή. Γιατί, για διαφόρους τεχνικούς και πρακτικούς λόγους, είναι πολύ προτιμότερο κι' αποτελεσματικότε-

ρες δυο μικρές βόμβες, παρά μία μόνο διπλάσιου μεγέθους. Κι' αυτό είναι εύ-
τύχημα, γιατί είναι βεβαίως δυσκολότερο να ριχθούν με επιτυχία πολλές συνηθισμένες βόμβες, παρά μία υπερβόμβα.

Σοβαρώτερος είναι ο κίνδυνος της δημιουργίας ενός «ατομικού νέφους». "Αν μία ατομική βόμβα πέσει μέσα στο ρηχό νερό ενός ποταμού, μιας λίμνης ή ενός λιμανιού, τινάζει ψηλά σταγονίδια ραδιενεργά, που σχηματίζουν ένα θανατηφόρο σύννεφο. "Αν λοιπόν ο άνεμος φέρη το σύννεφο αυτό πάνω από μία γειτονική πόλη, μπορεί να προκαλέσει φοβερές καταστροφές.

Η βόμβα αυτή μπορεί να ριχθεί από αεροπλάνο, από υποβρύχιο ή από σαμποτέρ. Για την πιθανότητα όμως αυτή προβλέπεται να ληφθούν όλα τα ενδεκνύμενα προληπτικά μέτρα (ράνταρ, προβολείς, ανθυποβρυχιακά δίκτυα, αγγυνη φρούρησης των ακτών, άμεσος εκκένωσις των περιοχών που κινδυνεύουν, κλπ.).

Ενδέχεται ακόμη να κρυφεί ένας σαμποτέρ μία βόμβα μέσα σ' ένα πλοίο, πριν αποβιβάσθι απ' αυτό στην ξηρά. Κατά του κινδύνου αυτού δεν υπάρχει προληπτικώς άλλη προφύλαξις από τό να μένουν όλα τα πλοία σε «καραντίνα», ως ότου έρευνθούν λεπτομερώς αυτά και τό φορτίό τους.

Υπάρχουν, ωστόσο, κι' άλλα πρακτικά εμπόδια για ένα βομβαρδισμό της 'Αμερικής. Πώς θα φτάσουν ως εκεί τα έχθρικά αεροπλάνα; Ο συντομώτερος είναι ο δρόμος του Βορείου Πόλου. "Αν όμως τον ακολουθήσουν, θα έπισημανθούν εγκαίρως απ' το δίκτυο ράνταρ της 'Αλάσκας και του Καναδά και θα τεθεί άμεσως σ' ενέργεια η αντιαεροπορική άμυνα.

Πρέπει ακόμη να σημειωθεί ότι υπάρχουν τώρα αποτελεσματικώτατα βλήματα τό αντιαεροπορικού πυροβολικού, που «αναζητούν» τό στόχο στον άέρα και σκόζουν μόνο όταν βρεθούν πολύ κοντά του. "Αν λοιπόν, στο δεύτερο πόλεμο, οι άπώλειες των βομβαρδιστικών αεροπλάνων ήταν περίπου 20 % για κάθε επίθεσι, με την τελειοποιημένη αντιαεροπορική άμυνα θάναί ασυγκρίτως μεγαλύτερες.

Όσο για τα «διευθυνόμενα βλήματα» δηλαδή τις βόμβες-ρουκέτες, δεν έχουν ακόμη τελειοποιηθή τόσο ώστε να έπιτρέπουν τό βομβο-δισμό των 'Ην. Πολιτειών. Κατά τους ειδικούς, θα χρειασθούν ακόμη 25 χρόνια τό λιγώτερο, για να κατασκευασθούν τέτοια βλήματα με ακτίνα δράσεως 8.000 χιλιομέτρων.

Υπάρχει, τέλος η πιθανότητα να χρησιμοποιηθούν μικρόβια ως πολεμικό μέσο. Κι' αυτό όμως τό θέμα έχομε ασχοληθή άλλοτε έκτενώς. Θα προσθέσουμε μόνον ότι έχουν προσχεδιασθή κι' απ' αυτή την πλευρά όλα τα μέτρα που χρειάζονται για την προφύλαξη του άμάχου πληθυσμού των 'Ηνωμ. Πολιτειών.

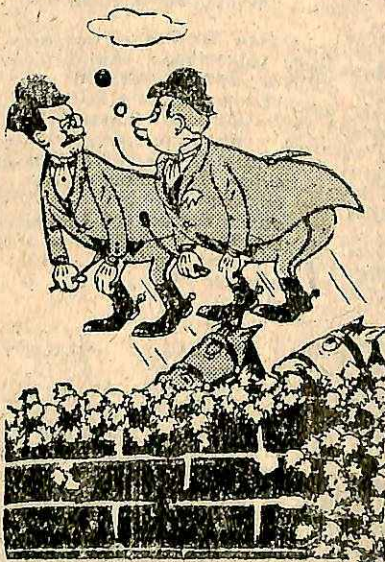
ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ σε εικόνες

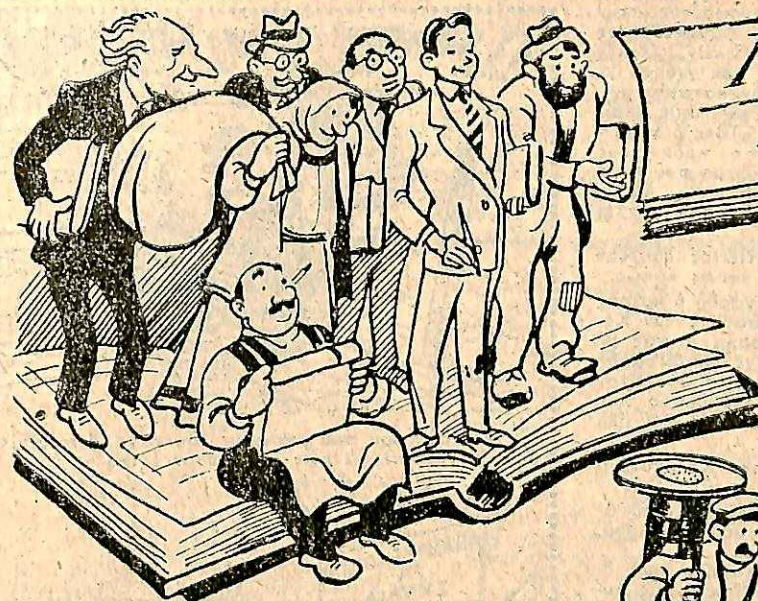
Ο κουρέας: Είχατε πολύ καιρό να κόψετε τα μαλλιά σας;...

— Δώστου, βρέ Γιάννη κανένο «πουρμπουάρ» για να μάς ξεφορτωθί!

— Προσέξτε φίλε μου, ότι τό πιό δύσκολο είχε να πηδήσει ένα έμποδιο μαζί με τό άλογο;...

Ο νόμος είν' άδέκαστος κι' άμείλικτος μαζί κι' όφείλουν όσοι έχουνε γραφείο, μαγαζί, ή όσοι καταπιάνονται με κάποιαν ασχολία, έδώ και τέρα να τηρούν λογιστικά βιβλία...

Ο φόρος είναι άφορμή του νέου του συστήματος και φόρος, όπως ξέρουμε, στη χώρα μας σημαίνει φορολογίες συνεχείς του κάθε καταστήματος κι' έν γίνεται άφορολόγητος κανένας να μη μένη.

Κατόπιν τούτου, πιθανόν καθ' όλα θεωρείται ότι κι' απ' τους έπαίτες μας ο νόμος θα τηρηθεί, και μόνος του στη ζητιανία κανένας δεν θα βγαίνει, αλλά με κάποιο δεύτερο παράς θα πηγαίνει, για να μπρούν, τον όβολό ό ένας να ζητά και τό βιβλίο... είσπραξένε ό άλλος να κρατά!

Οι καστανάδες και αυτοί, σε λίγο κι' όπου νάνε στα «καθαρά» βιβλία τους τό κέρδη θα «περνάνε», μία κι' είνε μέτρον γενικών κι' ό νόμος καθορίζει πως σε κανέναν... καστανά δεν πρέπει να χαρίζη.

Τό μέτρον, είν' έπόμενο, με μία τέτοια τάσι να φτάση μέχρι ταβερνών, εάν δεν έχη φτάσει, κι' οι κρασομαγαζάτορες και κάθε τους τσιράκι θα πρέπει και λογιστική να ξέρουνε... «νεράκι»!

Βιβλία τέτοια θα κρατά, στο μέλλον, σύν τοίς κι' ό πιό φτωχός κι' άγράμματος του Μπύθουλα (μπακάλης,

καθώς και κάθε τάλαινα της γειτονιάς μπακάλανα. Όπότε σίγουρα θα δής, μ' αυτή την εύκαιρία, τίς ραδικούδες να κρατούν προϋπολογισμούς, και την... κουστή Μαρία να καταγίνεται κι' αυτή με... ίσασκελισμούς!

Δέν παίζει, καθώς ξέρετε, ό φόρος στην 'Ελλάδα, άπλώνει πάντα και παντού σαν την περικοκλάδα κι' είν' έκδηλον και βέβαιον ότι θα προχωρήση και θα ζητήση συναφή βιβλία να τηρήση ό κλάδος των ζωντοχηρών κι' ό κύκλος των θηλέων, που θάχη, έκτός του φίλου του, πέντ' έξη επί πλέον διότι θα υπάγεται κατά τας εικασίας στο άθροον Χ... ούτως είπείν, του... «κύκλου έρ- (γασίας).

Δέν αποκλείεται, μ' αυτό τό φρούτο μας τό νέον, ν' αναγκασθή και μία μερίς γοήτων 'Αθηναίων, μερίς, κατά τό ήττον, γοήτων... άνοήτων, να γράφη στα βιβλία της, αυτές που συνοδεύει, αυτές που αναιδέστατα πειράζει δίχως κρατεί, τά «βλάκα», «κτήνος» που του λέν, τίς... σόλες (που ξοδεύει και πρό παντός πόσες τσαντιές και όμπρελλίες... (είσπραττει!

Μ' αυτή την νέα μέθοδο κι' αυτή την τακτική, βιβλία θα τηρήσουν και οι πολιτικοί και μάλλον θα περιληφθούν πού φούρνων την (χορεία.

ΛΟΓΙΣΤΙΚΑ Βιβλία

στών φουρνάρων τη σειρά και την κατηγορία, έφ' όσον μάς απέδειξαν, εις πλείστας περιπτώσεις, ότι δέν κάνουν τίποτα, έκτός από... ζυμώσεις!

Στην ίδια τάξι, άσφαλώς, θ' άνήκουν όσες κι' όσοι στα ραντεβού τους τρέχουν, εύθως μόλις νυχτώση, γιατί τά... ψήνουνε, κοινώς, και είναι φυσικόν κι' εκείνοι να τηρήσουνε βιβλία... «ψηστικών»!

Άλλά, μία κι' είσχωρήσαμε και στους πολιτικούς, αξίζει ν' αναφέρουμε πατέρες μερικούς, που θα κρατήσουν θετικά παρόμοια κιτάπια, ή που θα προτιμήσουνε να κάνουνε την πάπια.

Ο Παπανδρέου κατ' άρχήν τον δρον θα τηρήση, από τον φούρνο τον κοινόν ως έχη άποχωρήσει διότι τό επάγγελμα τό ίδιο διέτηρε και στον γνωστόν του... Ναστρεδίν τον φούρνο (ζαναγούρισε.

Τόν Ζέρβα αυτό τό ζήτημα τον έχει βάλει σ' έννοια, γιατί πρό χρόνων, ως γνωστόν, είχε μεγάλα... (γένει κι' υπολογίζει, συνεπώς, ότι ύπ' αυτόν τον δρον, θα του καταλογίσουνε... «Εριοργίας φόρον».

Ο Βενιζέλος ό υιός, καθώς φημολογείται, αφού κι' όμάδος βουλευτών Σοφουλικής ήγείται, βιβλία θα κατέχη κι' αυτός μετά χαράς κι' ίδίως θα προσέχη των βουλευτών τό άθροισμα τό... «έκ μεταφοράς»!

Ο Χέλμης, είμαι βέβαιος ότι θα δυστροπήση και θα ζητήση ως έξης τον έλεγχο να πείση: — «Εγώ, πτωχός υπάλληλος να καταβάλλω φόρο; Και μου χρωστάνε, μάλιστα, τών... έορτών τό (δωρο!

» Τρείς δόσεις μου όφείλετε!... Τί κάθομαι, (λοιπόν; Καλά που τό θυμήθηκα. Έμπρός, επί σκοπόν! Οι φόροι να έπεκταθούν παντού σε κάθε στρώμα και τό βιβλία να είσασθούν και στο... Δαφνί άκμα!

» Με φόρο κάθε τάξεως και κάθε τύπου φόρο, τών υπαλλήλων θα δαθή ολοκληρω τό δωρο κι' όταν τίς άλλες μου κι' εγώ τίς δόσεις συγ- (κεντρώσω σε... δόσεις δεκατέσσερις τό φόρο θα πληρώσω».

Αυτά και περισσότερα κωμικοτραγικά, που να μη γίνουν, εύχομαι, ποτέ πραγματικά, καινούργιες κι' ασυνήστες θ' άνοίξουν ιστορίες, με φασαρίες, με φωνές και διαμαρτυρίες.

Με θόρυβον πρωτοφανή θ' άντιταχθούν, έν τέλει, για ν' αποφύγουν τελικώς τους φόρους και τό τέλη, δεκάδες... γεροντοκόρων, δικαιολογημένα, έφ' όσον... «δούναί και λαβείν» δέν έχουν με κα- (νένα!

Έν κατακλείδι, άντίθετος μ' αυτήν την άγγελία, θα είναι κι' ή 'Εμπορική της χώρας Ναυτιλία και με παρόμοιο θα πη και με μελαγχολία: — Κι' εγώ κρατούσα, βρέ παιδιά, λογιστικά βι- (βλία, αλλά για να τελειώνουμε τ' άτέλειωτα τετράστιχα μευ τάγραφε ό... Μπακόπουλος στ' άνείπωτα... (κατάστιχα!

Κι' εγώ κρατούσα, έπιμελώς, βιβλία «καθαρά», αλλά μου τό μουρντάρεψέ ό γόης μία χαρά και μούμειναν έμένα (τα... λερωμένα, τ' άπλυτα, τό βαλσσοδρεμένα! ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Για τη νυναίκα και τον έρωτα

Οι περισσότερες γυναίκες γίνονται πιο γλυκειές κι' αξιαγάπητες όταν βγαίνουν έξω από τό σπίτι τους, παρά όταν μένουν μέσα σ' αυτό.

Οι γυναίκες έμαθαν να κλαίνε για να μπορούν να ψεύδονται με περισσότερη επιτηδειότητα.

Δέν υπάρχει άγαθή νυναίκα. Κι' αν ύπάρχη κάπου καμιά, δέν μπορώ να καταλάβω πως κι' από πιο περιστατικό ένα πράγμα φύσει κακό μετεβλήθη σε αγαθό.

Οι άνδρες που περνούν τον Άπριλ της ζωής τους όταν είνε έρωταυμένοι, πλατωνικά. Τους πιάει όμως άποτόμος ό Δεκέμβρης μόλις παντρευτούν.

Νά βρίσκεται κανείς μεταξυ των γυναικών χωρίς να παραστράτη από τό δρόμο του Θεού είνε κάτι περισσότερο από τό ν' αναστρήση νεκρούς.

Όταν ή νυναίκα παραιτηθή πλέον της έπιθυμίας ν' άρέση της μένει ακόμα ένας τρόπος έρωτοτροπίας: να είνε υπερήφανη.

Ο έρωας μοιάζει με σεισμό. Μία σεισμική δόνησις προκαλεί πολλά έρείπια και ένα έρωτικό βλέμμα μιας νέας πολλές φορές περισσότερα.

• Κολοκοτρώνης ΚΑΙ ΚΩΛΕΤΗΣ

Η εξορία του Γέρο του Μωριά
και το δάνειο

Ο Κωλέτης, μαζί με τους πολιτικούς και στρατιωτικούς φίλους του της Επαναστάσεως, απεφάσισε το φθινόπωρο του 1824 να εκμνηστεύσει, όλους τους δυσχερή μενους και ξεσηκωμένους εναντίον της κυβερνήσεως στρατιωτικούς και προύχοντες του Μωριά, που ήταν οι Κολοκοτρώνης, Δελιγιάννης, Ζαΐμης, Νικηταράς, Λόντος, Νταραίοι, Σισίνης, μαζί κι ο Θεόδωρος Γρίβας και μερικοί άλλοι ασημαντότεροι.

Εβλεπε ο Κωλέτης πως τότε μόνο ήταν εύκολη η εκκαθάριση αυτή. Και ακόμη έλεγε πως δεν έπρεπε να βραδύνει η ανάκλησή.

Γιατί;
Επειδή τη στιγμή, ακριβώς, εκείνη δεν του έλειπε η ύλική δύναμη που πάνω της θα στηριζόταν, κατά μέγα μέρος, την εφαρμογή του σχεδίου για την εξουδετέρωση των αντιπάλων.

Η ύλική αυτή δύναμη ήταν το εξωτερικό δάνειο.

Το πρώτο δάνειο της ελληνικής κυβερνήσεως από οκτακόσιες χιλιάδες λίρες στερλίνες που, από κάμποσες μέρες, το είχε πιά στη διάθεσή του και μοναχός του σχεδόν το διαχειριζόταν.

Αυτό, το ίδιο, το δάνειο είχε προκαλέσει τέτοια και τόση συρροή σημαντικών πολιτικών, επισήμων αγωνιστών, μικρότερων οπλαρχηγών και παληκαριών μέσα στο Ναύπλιο — την έδρα της Κυβερνήσεως — που όλοι αυτοί, δεν είχαν πού να καθήσουν. Έμεναν, λοιπόν, υπομονητικά κωτάτα κατάνκαμα (που πρώτα επισκέφθηκαν, εκείνο το Νοέμβριο του 1824, την Πελοπόννησο) θερμαινόμενοι από το... δάνειο.

Ούτε μέρα, ούτε νύχτα ήσυχάζε η κίνησι στην πόλη του Ναυπλίου. Ακόμη περασμένα μεσάνυχτα έβλεπε κανείς σκιές να γλιστρούν από δω κι από εκεί με φανάρια στα χέρια. Πήγαιναν σε σπίτια γνωστών για να τακτοποιήσουν χρηματικές απαιτήσεις για τον εαυτό τους, για τους συγγενείς και τους φίλους τους. Ζητούσαν προβιδιασμούς, μισθούς, έξοδα εκστρατειών, επικυρώσεις λογαριασμών...

Όσοι έβλεπαν αυτή την αλλόκοτη κίνησι μέσα νύχτα έλεγαν ότι και οι διαβόλοι δεν είχαν κάνει μεγαλύτερη φασαρία στην κόλαση!

Κι ο Τσopanάκος, ο περίφημος άστειος λαϊκός ποιητής, που βρισκόταν τότε στο Ναύπλιο κι έβλεπε αυτή την αδιάκοπη αναστάσι έλεγε, καθισμένος κάτω από τον ιστορικό πλάτανο της πόλεως:

— Ήσυχώτερα, βρέ παιδιά... Μην κάνετε σαν τους γυφτους που κλέφτουν το σίδερο!

Ο Κολοκοτρώνης βλέποντας το μεγάλο κακό που γινόταν στην πατρίδα από τη διχόνοια, κι αφού σκοτώθηκε κι ο γιός του ο Πανός σε μία συμπλοκή με κυβερνητικές, άλλαξε γνώμη και αποφάσισε να παραδοθεί μόνος του στην Κυβέρνηση. Έτσι, αρχές Ιανουαρίου του 1825 πραγματοποιήσε την απόφασή του. Η Κυβέρνησι τον έστειλε, τότε εξορία στο μοναστήρι της Υδρας μαζί με τους άλλους αντικυβερνητικούς που παραδόθηκαν, κι αυτοί, στην εξουσία της.

Την ημέρα που περνούσαν τον Κολοκοτρώνη από τους δρόμους του Ναυπλίου, για να τον πάνε στην Υ-

δρα, ο λαός συγκεντρωμένος στην παραλία και πολύ φανατισμένος κατά των αντικυβερνητικών, έβριζε το Γέρο του Μωριά, τον γιουχαίζε, τον μούτζωνε και τον κατριοτάνα! Σε μία στιγμή ένας απ' τους υδροστράτες του τον έφτυσε. Τότε ο γέρο-στρατηγός γυρίζοντας προς τους στρατιώτες και τον κόσμο που ήταν τριγύρω του είπε:

— Κρίνετε σείς αν μου πρέπει τέτοια καταισχύνη.

Αμέσως οι στρατιώτες έδιωξαν τον οικότρο υδριστή κακήν κακώς.

Δεν άργησε όμως νάρθη ο καιρός που η πατρίδα χρειάστηκε τον Κολοκοτρώνη. Ο Ίμπραήμ πασάς με τους Αραπάδες είχε αποδιδασθή στο Μωριά και κανένας δεν ήταν αξίος να σταματήσει το δρόμο του.

Μία βδομάκη τότε απ' όλο το λαό:

— Ν' απολύσετε τον Κολοκοτρώνη, το Νικηταρά...

Η Κυβέρνησι υποχώρησε στην ανάγκη και στο θέλημα του λαού, του τόσο ευμετάβολου...

Ο Κολοκοτρώνης, χαρήκε πολύ όταν έφτασαν στην Υδρα τρεις κυβερνητικοί απεσταλμένοι για να τον φέρουν τιμητικά πίσω.

Την ώρα που κατέβαινε από το μοναστήρι του Αϊ Λιά στη χώρα της Υδρας συναντήθηκε με τον Λ. Κουντουριώτη.

— Έσφαλα, του είπε, κι' αναγνωρίζω το λάθος μου! Γελάστηκα από μερικούς. Εμοίσασα με το δέντρο, το άγριο που είναι φυτωμένο πλάι στη δημοσιά. Οι διαβάτες γυρεύουν σ' αυτό καταφυγή απ' το χειμώνα την όργη και στα κλωνάρια του κρεμάνε τα σακκούλια τους, γεμάτα από τις αδικίες και τις κλεψίες τους.

Στο Ναύπλιο, θγαίνοντας κατά τα μισά Μαΐου 1825, τον δέχθηκαν έχθροί, φίλοι κι όλος ο λαός — αυτός που δεν γιουχαίζε πριν πέντε μήνες — μ' ακράτητη χαρά, τιμή, αγάπη και με «ζήτω» ατελείωτα. Δοξολογία έγινε στο Αϊ Νικόλα την εκκλησία.

Μετά τη λειτουργία ο παππάς παρουσίασε στον Κολοκοτρώνη το Ευαγγέλιο και του είπε να όρκιστή πως θα υπηρετήσει πιστά την πατρίδα. Ο γέρο-στρατηγός είπε τότε δυνατά:

— Εγώ μοναχός θα όρκιστώ! Δεν θα όρκιστούν και τα μέλη της Κυβερνήσεως;

— Κι' έμεις, απάντησε ο Κωλέτης.

Πρώτος τότε προχώρησε κι' όρκίστηκε ο Κωλέτης, ύστερα οι άλλοι και τελευταίος ο Κολοκοτρώνης.

Κατόπι μίλησε στο λαό και είπε ταυτα:

— Ποιν βγώ σι' Ανάπλι έρριξα στη θάλασσα τα πικρά τα περασμένα. Κάνετε και σείς το ίδιο!

Υστερα στο δρόμο που περνούσαμε να έρθουμε στην εκκλησία είδα να σκάβουν μερικοί. Ρώτησα και μου είπαν πως σκάβουν να βρούνε κρυμμένο θησαυρό. Έκει, στο λάκκο μέσα, ρίχτε και σείς τα μίσση τα δικά σας. Έτσι θα βρεθί κι' ο χαμένος θησαυρός!

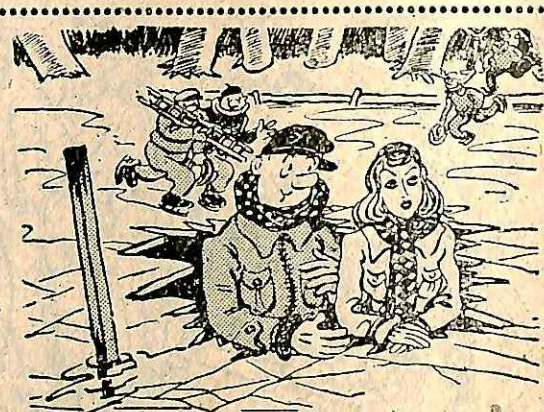
Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

•••

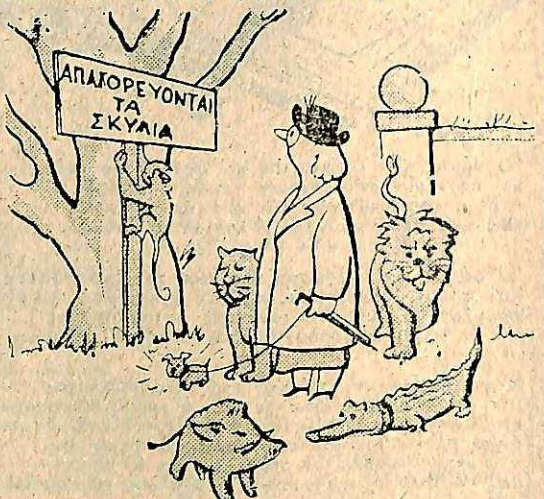
Για να γλυτώσει από την
πεθερά του!

Το δικαστήριο του Ζονκοπέν στη Σουηδία καταδίκασε επίκειως σε φυλάκιση έπτά μόνο μηνών ένα διαρρήκτη, ονόματι Όλε Τζόνσον, γιατί έκρινε ως έπαρκη τη δικαιολογία του ότι είχε κλέψει για να μπορέσει να φύγει μακριά από το μέρος όπου έμενε η πεθερά του!

Όπως εξακριβώθηκε, η πεθερά του Τζόνσον δημιουργούσε διαρκώς σκηνές στο γαμπρό της, όπως λέμε, του έφηνε το ψάρι στα χείλη...

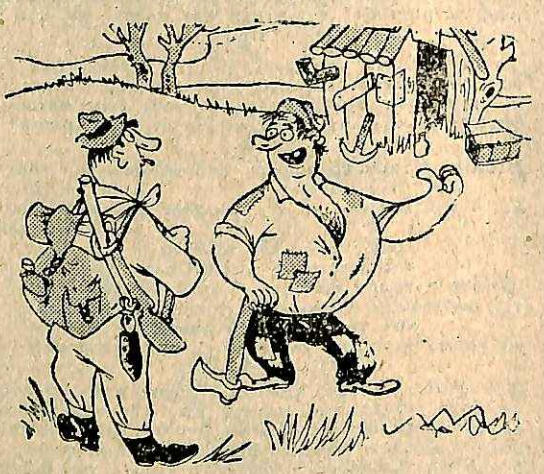

— Και τώρα που σπάσαμε τον πάγο, δεσποινίς, μου επιτρέπετε να σας μιλώ στον ενικό;

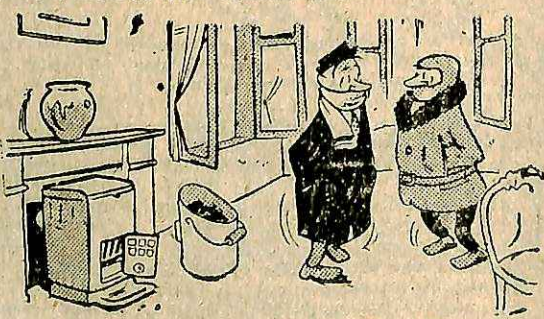
ΣΤΟ ΖΩΟΛΟΓΙΚΟ ΚΗΠΟ

— Έπρεπε ν' αφήσω έξω τον Άζωο γιατί θα τρομάζα τα καυμένα τα θηρία!...

ΚΑΙ ΤΩΡΑ...

— Κι' όταν πρό είκοσι ετών έγκαταστάθηκα εδώ, η περιοχή ήταν τελείως έρημη...

— Τραβάει καλά μόνον όταν έχω άνοιχτά τα παράθυρα!...

ΜΙΑ ΠΙΣΤΟΛΙΑ
στον τράχηλο

Το βράδυ της 23ης Ιουλίου του 1906, ένας Ιταλικός θίασος έδινε στη «Μετροπόλιταν Όπερα» της Νέας Υόρκης τη «Λουκία του Λαερμίου».

Η παράσταση κόντευε σχεδόν να τελειώσει, όταν, ξαφνικά, ακούστηκαν τρεις πυροβολισμοί προς το αριστερό μέρος της αίθουσας.

Επειτα από μερικά λεπτά, οι θεατές μάθαιναν ότι ο Ρομπερτ Τάου είχε σκοτώσει μέσα σ' ένα θεωρείο τον Ζίγκφριντ Ουάιτ. Ο δράστης είχαν εξαφανιστή αμέσως μετά την πράξι του.

Ο μοναδικός μάρτυς του εγκλήματος ήταν η γυναίκα του. Αλλά η κυρία Τάου είχε λιποθυμήσει και την είχαν μεταφέρει σ' ένα γειτονικό θεωρείο για να την περιποιηθούν.

Η νεαρή γυναίκα συνήλθε σε λίγο. Άλλα, μόλις άνοιξε τα μάτια της, άφησε μια σπαραχτική κραυγή, όπως ενός πληγωμένου θηρίου, και λιποθύμησε και πάλι.

Κατά τις δυο μετά τα μεσάνυχτα, ξαναβρήκε, τέλος, τις αισθήσεις της. Αλλά οι γιατροί, μ' όλη την επιμονή των αστυνομικών, που ήθελαν να την εξετάσουν, απαγόρευσαν κάθε επικοινωνία μαζί της. Γιατί η κατάσταση της εξακολουθούσε να είναι πάντοτε πολύ σοβαρή.

Έτσι, η εξέτασις της Έλεν Τάου άνεβλήθη για την άλλη μέρα.

Είχαμε πάει στο θέατρο, είπε, μαζί με τον άντρα μου και τον Ζίγκφριντ Ουάιτ... Ο Ουάιτ κι' εγώ καθόμασταν στα μπροστινά καθίσματα του θεωρείου. Ο άντρας μου καθόταν πίσω και κάθε τόσο έσκυβε προς το μέρος μας και μάς μιλούσε... Σε μία στιγμή, άκουσα ένα δυνατό κρότο, σαν ή σκεπή του θεάτρου να είχε πέσει πάνω στο κεφάλι μου...

Ένα πυκνό σύννεφο καπνού με τύλιξε από παντού... Η πρώτη μου εντύπωσις ήταν ότι ο άντρας μου με είχε πυροβολήσει. Αλλά αμέσως έπειτα κατάλαβα πως δεν είχε πυροβολήσει έμένα αλλά τον Ζίγκφριντ... Νομίζω πως είχε στηρίξει την κάννη του περιστρόφου του πάνω στον τράχηλο του δι τυχημένου...

Επειτα... δεν θυμάμαι τίποτε άλλο... Λιποθύμησα αμέσως...

Υποπτεύεσθε για ποιο λόγο ο άντρας σας πυροβόλησε τον Ζίγκφριντ Ουάιτ; ρώτησε ο επιθεωρητής Βέλτσερ, που έκανε την εξέτασι.

Ίσως από ζήλεια, απάντησεν η κυρία Τάου.

Μόνον.

Μόνον.

Ο επιθεωρητής έβγαλε τότε από την τσέπη του ένα μικρό χαρτάκι, διπλωμένο στα τέσσερα και της το έδειξε. Ήταν ένα κομμάτι χαρτί «ίλλυστρε» απ' το πρόγραμμα του θεάτρου. Ένα γυναικείο χέρι είχε γράψει πάνω σ' αυτό τη λέξι:

«2 αγαπώ».

— Άγαπούσα τον Ουάιτ και μ' αγαπούσε... ώμολόγησε η κυρία Τάου.

— Άναγνωρίζετε το γραφικό χαρακτήρα αυτού του σημειώματος; ρώτησε ο επιθεωρητής.

Η κυρία Τάου ξέσπασε σε λυγμούς.

Καλά, συνέχισε ο επιθεωρητής. Νομίζω πως είναι περιττό να μου επιβεβαιώσετε ότι αυτό το σημείωμα προέρχεται από σας... Πείτε μου κάτι άλλο τώρα: Ο άντρας σας είδε την κίνησή σας όταν δώσατε σ' αυτό το σημείωμα στον Ουάιτ;

— Ναι... Είδε το χαρτάκι αυτό να πέφτει κάτω. Ο Ουάιτ δεν είχε προφτάσει να το πάρη. Ο άντρας μου το σήκωσε αμέσως και το διάβασε...

— Τι ποτε. Έσκασε στα γέλια... Νομίζαμε ότι δεν είχε πάρει το πράγμα στα σοβαρά. Έξακολουθούσεν, άλλωστε, να μάς μιλάει και να χαριεντίζεται μαζί μας όπως και πριν...

Επειτα, ξαφνικά, πυροβόλησε τον Ουάιτ... Θα είχε περάσει ως μισή ώρα από τη στιγμή που διάβασε το σημείωμα...

— Ο Ουάιτ ήταν... φίλος σας;

— Τον αγαπούσα και μ' αγαπούσε. Δεν έχω τίποτε άλλο να σας πώ.

Ο Ρομπερτ Τάου και ο Ζίγκφριντ Ουάιτ ήταν φίλοι από μικρά παιδιά. Και η φίλια τους είχε συνεχιστή και όταν μεγάλωσαν.

Επειτα ο Ουάιτ είχαν απομακρυνθή για μερικά χρόνια από τη Νέα Υόρκη, για να ασχοληθώ με τη διεύθυνσι ενός μεγάλου ύφαντουργείου, που του είχε αφήσει πειθαίνοντας ο πατέρας του στην περιουσία της Ινδιάνας.

Όταν ξαναγύρισε στη Νέα Υόρκη, βρήκε τον φίλο του Τάου παντρεμένο με τη Μάμπελ Έντυ, κόρη του άμπλουτου τραπεζίτη Ρίτσαρντ Έντυ.

Ο Τάου διηθύνε τώρα το τράστ του χάλυβος, επηρέαζε μία σημαντική μερίδα του αμερικανικού τύπου κι' είχε κάνει μερικά επιτυχή βήματα στην πολιτική.

Η εξέλιξις του Ουάιτ δεν ήταν λιγώτερο σημαντική. Κι' αυτός επίσης είχε κατορθώσει να συνενώσει σ' ένα ισχυρότατο τράστ τις ύφαντουργικές βιομηχανίες της Ινδιάνας και του Ίλλινοϊς κι' έπαιζε ένα σημαντικό ρόλο στην οικονομική ζωή της Αμερικής.

Οι δυο φίλοι αποφάσισαν, λοιπόν, να συνενώσουν τις προσπάθειές τους για να κυριαρχήσουν στην οικονομική και πολιτική ζωή των Ηνωμένων Πολιτειών.

Επειτα από μερικές μέρες, η κυρία Κάμπελ πήρε την ακόλουθη απάντησι του Ναυαρχείου:

«Ο γιός σας έλαβε τη μαργαρίτα που στείλατε».

Ενα αεροπλάνο ξεκίνησε αμέσως για να ρίξει αυτή τη μαργαρίτα στο μέρος όπου είχε βυθιστή η «Οκλαχόμα» πριν από έφτα χρόνια.

Επειτα από μερικές μέρες, η κυρία Κάμπελ πήρε την ακόλουθη απάντησι του Ναυαρχείου:

«Ο γιός σας έλαβε τη μαργαρίτα που στείλατε».

Επειτα από μερικές μέρες, η κυρία Κάμπελ πήρε την ακόλουθη απάντησι του Ναυαρχείου:

«Ο γιός σας έλαβε τη μαργαρίτα που στείλατε».

Επειτα από μερικές μέρες, η κυρία Κάμπελ πήρε την ακόλουθη απάντησι του Ναυαρχείου:

«Ο γιός σας έλαβε τη μαργαρίτα που στείλατε».

Επειτα από μερικές μέρες, η κυρία Κάμπελ πήρε την ακόλουθη απάντησι του Ναυαρχείου:

«Ο γιός σας έλαβε τη μαργαρίτα που στείλατε».

Επειτα από μερικές μέρες, η κυρία Κάμπελ πήρε την ακόλουθη απάντησι του Ναυαρχείου:

«Ο γιός σας έλαβε τη μαργαρίτα που στείλατε».

Επειτα από μερικές μέρες, η κυρία Κάμπελ πήρε την ακόλουθη απάντησι του Ναυαρχείου:

«Ο γιός σας έλαβε τη μαργαρίτα που στείλατε».

Επειτα από μερικές μέρες, η κυρία Κάμπελ πήρε την ακόλουθη απάντησι του Ναυαρχείου:

«Ο γιός σας έλαβε τη μαργαρίτα που στείλατε».

Επειτα από μερικές μέρες, η κυρία Κάμπελ πήρε την ακόλουθη απάντησι του Ναυαρχείου:

«Ο γιός σας έλαβε τη μαργαρίτα που στείλατε».

Επειτα από μερικές μέρες, η κυρία Κάμπελ πήρε την ακόλουθη απάντησι του Ναυαρχείου:

«Ο γιός σας έλαβε τη μαργαρίτα που στείλατε».

Επειτα από μερικές μέρες, η κυρία Κάμπελ πήρε την ακόλουθη απάντησι του Ναυαρχείου:

«Ο γιός σας έλαβε τη μαργαρίτα που στείλατε».

Επειτα από μερικές μέρες, η κυρία Κάμπελ πήρε την ακόλουθη απάντησι του Ναυαρχείου:

«Ο γιός σας έλαβε τη μαργαρίτα που στείλατε».

Επειτα από μερικές μέρες, η κυρία Κάμπελ πήρε την ακόλουθη απάντησι του Ναυαρχείου:

«Ο γιός σας έλαβε τη μαργαρίτα που στείλατε».

Άλλά, σε λίγο, ένα βιαίο και οδυνητικό αίσθημα αναπτύχθηκε μεταξύ του Ουάιτ και της όμορφης Μάμπελ. Και το αίσθημα αυτό είχε τη μορφή εξέλιξι που είδαμε το βράδυ της 23ης Ιουλίου 1906.

Μερικούς μήνες αργότερα, ο Τάου παρουσιάσθηκε στις άσες και πληρώσε το έγκλημά του με μία οκταετή εγκάθειρξι στις φυλακές του Άλκατράζ.

Όσο για την όμορφη Μάμπελ, που είχε πάρει στο μεταξύ το διαζύγιο της, έγινε έπειτα από μερικά χρόνια ηρώδα ενός νέου σκανδαλου. Έφυγε μαζί με τον άντρα της μικρότερης αδελφής της Λίντια και πήγε να εγκατασταθή μαζί του σε μιάν έπαυλη που είχε στο Σόμερβιλ, στα περίχωρα της Βοστώνης.

Αλλά η Μάμπελ δεν είχε προδώσει μόνο την αδελφή της. Πρόδωσε ακόμα και τον άρραβωνιαστικό της, ένα νεαρό πλοίαρχο του έμπορικού ναυτικού, τον Ουίλλιαμ Γκρήγουιν.

Ο τελευταίος την παραμόνεψε μία μέρα στον κήπο της επαύλεις της και τη σκότωσε, φυτεύοντας της τρεις σφαίρες στην κοιλιά. Έπειτα γύρισε το περιστροφικό στον κρόταφό του και αυτοκτόνησε.

Ετσι τελείωσε, μ' αυτόν τον τραγικό τρόπο, η τυχοδιωκτική ζωή της όμορφης Μάμπελ, που πληρώσε με τη ζωή της τις έρωτικές της περιπέτειες.

•••

Συνκρινητικό ενθύμιο

Στην αρχή του περασμένου Δεκεμβρίου, το αμερικανικό ναυαρχείο του Πήρλ Χάρμπορ έλαβε ένα γραμμα από μία χωρική του Τέννεση, την κυρία Τζών Κάμπελ.

Μέσα στην επιστολή βρισκόταν μία ξερή μαργαρίτα μ' αυτά τα λόγια:

«Στη μνήμη του πολυαγαπημένου μου γιού Ουίλλιαμ Βαν Κάμπελ, που σκοτώθηκε στις 7 Δεκεμβρίου πάνω στο θωρηκτό «Οκλαχόμα».

Ενα αεροπλάνο ξεκίνησε αμέσως για να ρίξει αυτή τη μαργαρίτα στο μέρος όπου είχε βυθιστή η «Οκλαχόμα» πριν από έφτα χρόνια.

Επειτα από μερικές μέρες, η κυρία Κάμπελ πήρε την ακόλουθη απάντησι του Ναυαρχείου:

«Ο γιός σας έλαβε τη μαργαρίτα που στείλατε».

Επειτα από μερικές μέρες, η κυρία Κάμπελ πήρε την ακόλουθη απάντησι του Ναυαρχείου:

«Ο γιός σας έλαβε τη μαργαρίτα που στείλατε».

Επειτα από μερικές μέρες, η κυρία Κάμπελ πήρε την ακόλουθη απάντησι του Ναυαρχείου:

«Ο γιός σας έλαβε τη μαργαρίτα που στείλατε».

Επειτα από μερικές μέρες, η κυρία Κάμπελ πήρε την ακόλουθη απάντησι του Ναυαρχείου:

«Ο γιός σας έλαβε τη μαργαρίτα που στείλατε».

Επειτα από μερικές μέρες, η κυρία Κάμπελ πήρε την ακόλουθη απάντησι του Ναυαρχείου:

«Ο γιός σας έλαβε τη μαργαρίτα που στείλατε».

Επειτα από μερικές μέρες, η κυρία Κάμπελ πήρε την ακόλουθη απάντησι του Ναυαρχείου:

«Ο γιός σας έλαβε τη μαργαρίτα που στείλατε».

Επειτα από μερικές μέρες, η κυρία Κάμπελ πήρε την ακόλουθη απάντησι του Ναυαρχείου:

«Ο γιός σας έλαβε τη μαργαρίτα που στείλατε».

Επειτα από μερικές μέρες, η κυρία Κάμπελ πήρε την ακόλουθη απάντησι του Ναυαρχείου:

«Ο γιός σας έλαβε τη μαργαρίτα που στείλατε».

Επειτα από μερικές μέρες, η κυρία Κάμπελ πήρε την ακόλουθη απάντησι του Ναυαρχείου:

«Ο γιός σας έλαβε τη μαργαρίτα που στείλατε».

Επειτα από μερικές μέρες, η κυρία Κάμπελ πήρε την ακόλουθη απάντησι του Ναυαρχείου:

«Ο γιός σας έλαβε τη μαργαρίτα που στείλατε».

Επειτα από μερικές μέρες, η κυρία Κάμπελ πήρε την ακόλουθη απάντησι του Ναυαρχείου:

«Ο γιός σας έλαβε τη μαργαρίτα που στείλατε».

Επειτα από μερικές μέρες, η κυρία Κάμπελ πήρε την ακόλουθη απάντησι του Ναυαρχείου:

«Ο γιός σας έλαβε τη μαργαρίτα που στείλατε».

Επειτα από μερικές μέρες, η κυρία Κάμπελ πήρε την ακόλουθη απάντησι του Ναυαρχείου:

«Ο γιός σας έλαβε τη μαργαρίτα που στείλατε».

Επειτα από μερικές μέρες, η κυρία Κάμπελ πήρε την ακόλουθη απάντησι του Ναυαρχείου:

«Ο γιός σας έλαβε τη μαργαρίτα που στείλατε».

Επειτα από μερικές μέρες, η κυρία Κάμπελ πήρε την ακόλουθη απάντησι του Ναυαρχείου:

«Ο γιός σας έλαβε τη μαργαρίτα που στείλατε».

ΓΝΩΡΙΣΤΕ τις ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Οι ομοιότητες και οι διαφορές των δύο φύλων

Οι παρακάτω ερωταποκρίσεις θα σας βοηθήσουν να γνωρίσετε καλύτερα τη γυναίκα και να τη συγκρίνετε με τον άντρα. Οφείλονται σ' ένα διακεκριμένο Αμερικανό επιστήμονα, τον κοινωνιολόγο και ψυχολόγο δόκτορα Ντόναλντ Λέιντ.

1. Οι γυναίκες είναι πιο συναισθηματικές απ' τους άντρες.

Όχι, αλλά δεν φροντίζουν συνήθως να κρύψουν τα συναισθήματά και τις συγκινήσεις τους, όπως οι άντρες. Ακριβώς δε έπειδη εκδηλώνονται περισσότερο, είναι τόσο ενδιαφέρουσα ή συντροφιά τους.

2. Γιατί οι γυναίκες κλαίνε τόσο εύκολα;

Αφ' ενός γιατί δεν κρύβουν τα συναισθήματά τους και αφ' ετέρου γιατί αποθαρρύνονται εύκολα από τους άντρες. Η αποθάρρυνση αυτή, περισσότερο παρά ο πόνος, είναι συνήθως η αιτία των δακρύων τους. Οι σύζυγοι λοιπόν — όπως κι' οι εργοδότες — πρέπει να θυμούνται την τάση αυτή των γυναικών και να τις ενθαρρύνουν κάθε ώρα της ημέρας. Υπάρχουν ωστόσο και γυναίκες, που έχουν μάθει να κλαίνε κατά βούληση και να μεταχειρίζονται τα δάκρυα ως... όπλο, για να επιτύχουν ό,τι θέλουν! Τέλος τα δάκρυα είναι μια ασφαλιστική βαλβίδα, που επιτρέπει

Εμμετρα γυνικά

Τι κόσμος αποτρόπαιος... Κάποις καλά δεν ξέρει γιατί κοιμάται και ξυπνά, γιατί γελά και χαίρει!

Γ. Σουρής
"Αν θέλεις δόξαν και παρὰ, μὰ καὶ μυαλό ακόμα, ἔχε τὰ χέρια τέσσερα καὶ σφαλιστό τὸ στόμα."

Ν. Λάσκαρης
Βολές βολές μεσάνυχτα ξυπνάω με λαχτάρα καὶ στήν πικρή τὴν ξενιτιά ρίχνω βαρεία κατάρρα.

Κ. Κρυστάλλης
Χαρά σ' ἐκείνη τὴν ψυχὴ τὴ σιδεροκλεισμένη π' ἀπ' τὴν ἀγάπην τρέφεται κι' ἀπ' τὸν καύμῳ ἐμορφαίνει!

Γ. Δροσίνης
Δὲν ξέρω ἂν εἶμαι γνωστικός καὶ βλέπω τρέλλα τόση καὶ γνωστικούς γιὰ δέσμοι καὶ παλαῖους με' γνώσι.

Ι. Διληγκατερίνης
Μόνη δὲν εἶ ἡ ἀρετὴ — θέλει ψυχὴ ἀντίρροια! Σπίτι δὲν θεμελιώνεται με' ἄμμο καὶ χαλίκια!

Δ. Ταγκόπουλος
Δὲν εἶναι πλούσιος καὶς γιὰ ὅσα θησαυρίζει, ἀλλὰ γιὰ ὅσα με' χαρὰ καὶ με' ἀγάπην δίνει.

Α. Ρ. Προβελέγγιος
Σὰν κατακτῇ ἡ θάλασσα κι' ἡ μάχη σὰ σχολάση τοῦ ναυτὴ ἡ ἐγνοία σὲ χαρὰ καὶ τοῦ στρατιώτῃ ἀλλάσσει.

Γ. Χορτάτσης
Τὴ κρυφὴ χαρὰ σ' ἐκείνον, ὅπου τὸν κωράζουν χρόνια, ἔχει σύντροφον μιὰ κόρη στὰ σερνὰ γεράματα τοῦ.

Δ. Κόκκος
Κι' ὅποιος γεννήθηκε τυφλὸς καὶ φερε δὲν εἶδε, μετ' αὐτὴς καρδίας του τὰ βαθειὰ νοιώθει πὼς εἶνε ὁ ἥλιος.

Δ. Βικέλας
Τὸ καλὸ τὸ παλληκάρι τ' ἀξιο καὶ τιμημένο στὴ σημαία του ἀπὸ κάτω ὅταν πέφτῃ δὲν πεθαίνει!

Δ. Κόκκος

7. Οι γυναίκες έχουν καλύτερη μνήμη;

Ναί. Αυτό έχει αποδειχθεί στα σχολικά μαθήματα που απαιτούν μνήμη. Έξ' άλλου, ποιος απ' τους δύο συζύγους ξεχνάει συνήθως τις γιορτές, τα γενέθλια ή τις επετείους των γάμων...

8. Οι γυναίκες είναι νευρικές;

Δὲν ὑπάρχει διαφορὰ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἀπ' αὐτὴς τῆς ἀπόψεως. Τὰ κρούσματα τρέλλας εἶνε ἰσάριθμα καὶ στὰ δύο φύλα. Μποροῦμε μάλιστα νὰ πούμε ὅτι οἱ γυναίκες ἔχουν μεγαλύτερη νευροψυχικὴ εὐστάθεια κι' ἀντέχουν περισσότερο στὸν πόνον. Μία φορὰ ὅμως τὸ μῆνα, τὶς ἡμέρες τῆς περιοδικῆς ἀδιαθεσίας τους, γίνονται νευρικές καὶ ἐκείνες, ἀπὸ φυσιολογικοὺς λόγους.

9. Οι γυναίκες κουράζονται πιο εύκολα απ' τους άντρες;

Ναί, γιὰ διάφορους λόγους. Πρῶτον ἔχουν μικρότερους πνευμονες. Δεύτερον τὸ αἷμα τους περιέχει λιγότερα ἐρυθρὰ αἰμοσφαίρια, πού ἀναλαμβάνουν συνήθως ν' ἀπομακρύνουν ἀπ' τοὺς μῦς τὶς τοξίνες τοῦ κόπου (ὥστόσο τὸ μειονέκτημα τους αὐτὸ ἀντισταθμίζεται κάπως ἀπ' τὴν ταχύτερη λειτουργία τῆς καρδίας τους, πού κάνει νὰ κυκλοφορῇ γρηγορότερα τὸ αἷμα τους). Γι' αὐτὸ χρειάζονται συνήθως λίγο ὕπνο τὸ μεσημέρι. Ἰδίως κουράζονται εὐκολώτερα στὶς ἡμέρες τῆς περιοδικῆς τους ἀδιαθεσίας, καὶ βέλουν τότε περισσότερη ἀνάπαυση.

10. Ἐχουν πραγματικὰ διαίσθησι οἱ γυναίκες;

Ἀσφαλῶς, ναί. Κι' ἔχουν βεβαιωθῇ γι' αὐτὸ οἱ σύζυγοι, ὅταν ἐπιχειροῦν νὰ τὶς γελάσουν. Ἰσως τὶς ὑποδοῇ κι' ἡ ἱκανότητά τους νὰ διαβάζουν καλλίτερα τὶς συγκινήσεις στὴν ἔκφρασι τῆς φυσιογνωμίας.

11. Οι γυναίκες λένε περισσότερα ψέματα;

Κάθε ἄλλο. Ξέρουν ὅμως νὰ λένε καλλίτερα ψέματα, πὺ ἐπιτυχημένα καὶ πιστευτά, ἐνῷ τὰ ἀνδρικά συνήθως εἶνε χοντροκομμένα...

12. Γιατί τὰ 50 χρόνια θεωροῦνται «ἐπικίνδυνη ἡλικία» γιὰ τοὺς άντρες;

Στὴν ἐποχὴ αὐτὴ συνήθως ἡ ἀγάπη τῆς συζύγου ἀρχίζει νὰ ἐλαττώνεται καὶ τότε ὁ σύζυγος, νοιώθοντας τὸν ἑαυτὸ του παραμελημένο κι' ὅχι πιά νέο, βάζει τὰ δυνατὰ του γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι κάτι ἀξίζει ἀκόμη... Πάντως, καθε ἡλικία εἶνε ἐπικίνδυνη, ὅταν ἕνας ἀπ' τοὺς συζύγους συναισθάνεται ὅτι ὁ ἄλλος τὸν παραμελεῖ ἢ ὅτι δὲν τὸν ἐκτιμᾷ πιά.

Κάθε ἄλλο. Ξέρουν ὅμως νὰ λένε καλλίτερα ψέματα, πὺ ἐπιτυχημένα καὶ πιστευτά, ἐνῷ τὰ ἀνδρικά συνήθως εἶνε χοντροκομμένα...

12. Γιατί τὰ 50 χρόνια θεωροῦνται «ἐπικίνδυνη ἡλικία» γιὰ τοὺς άντρες;

Στὴν ἐποχὴ αὐτὴ συνήθως ἡ ἀγάπη τῆς συζύγου ἀρχίζει νὰ ἐλαττώνεται καὶ τότε ὁ σύζυγος, νοιώθοντας τὸν ἑαυτὸ του παραμελημένο κι' ὅχι πιά νέο, βάζει τὰ δυνατὰ του γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι κάτι ἀξίζει ἀκόμη... Πάντως, καθε ἡλικία εἶνε ἐπικίνδυνη, ὅταν ἕνας ἀπ' τοὺς συζύγους συναισθάνεται ὅτι ὁ ἄλλος τὸν παραμελεῖ ἢ ὅτι δὲν τὸν ἐκτιμᾷ πιά.

Κάθε ἄλλο. Ξέρουν ὅμως νὰ λένε καλλίτερα ψέματα, πὺ ἐπιτυχημένα καὶ πιστευτά, ἐνῷ τὰ ἀνδρικά συνήθως εἶνε χοντροκομμένα...

12. Γιατί τὰ 50 χρόνια θεωροῦνται «ἐπικίνδυνη ἡλικία» γιὰ τοὺς άντρες;

Στὴν ἐποχὴ αὐτὴ συνήθως ἡ ἀγάπη τῆς συζύγου ἀρχίζει νὰ ἐλαττώνεται καὶ τότε ὁ σύζυγος, νοιώθοντας τὸν ἑαυτὸ του παραμελημένο κι' ὅχι πιά νέο, βάζει τὰ δυνατὰ του γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι κάτι ἀξίζει ἀκόμη... Πάντως, καθε ἡλικία εἶνε ἐπικίνδυνη, ὅταν ἕνας ἀπ' τοὺς συζύγους συναισθάνεται ὅτι ὁ ἄλλος τὸν παραμελεῖ ἢ ὅτι δὲν τὸν ἐκτιμᾷ πιά.

Κάθε ἄλλο. Ξέρουν ὅμως νὰ λένε καλλίτερα ψέματα, πὺ ἐπιτυχημένα καὶ πιστευτά, ἐνῷ τὰ ἀνδρικά συνήθως εἶνε χοντροκομμένα...

12. Γιατί τὰ 50 χρόνια θεωροῦνται «ἐπικίνδυνη ἡλικία» γιὰ τοὺς άντρες;

Στὴν ἐποχὴ αὐτὴ συνήθως ἡ ἀγάπη τῆς συζύγου ἀρχίζει νὰ ἐλαττώνεται καὶ τότε ὁ σύζυγος, νοιώθοντας τὸν ἑαυτὸ του παραμελημένο κι' ὅχι πιά νέο, βάζει τὰ δυνατὰ του γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι κάτι ἀξίζει ἀκόμη... Πάντως, καθε ἡλικία εἶνε ἐπικίνδυνη, ὅταν ἕνας ἀπ' τοὺς συζύγους συναισθάνεται ὅτι ὁ ἄλλος τὸν παραμελεῖ ἢ ὅτι δὲν τὸν ἐκτιμᾷ πιά.

Κάθε ἄλλο. Ξέρουν ὅμως νὰ λένε καλλίτερα ψέματα, πὺ ἐπιτυχημένα καὶ πιστευτά, ἐνῷ τὰ ἀνδρικά συνήθως εἶνε χοντροκομμένα...

12. Γιατί τὰ 50 χρόνια θεωροῦνται «ἐπικίνδυνη ἡλικία» γιὰ τοὺς άντρες;

Στὴν ἐποχὴ αὐτὴ συνήθως ἡ ἀγάπη τῆς συζύγου ἀρχίζει νὰ ἐλαττώνεται καὶ τότε ὁ σύζυγος, νοιώθοντας τὸν ἑαυτὸ του παραμελημένο κι' ὅχι πιά νέο, βάζει τὰ δυνατὰ του γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι κάτι ἀξίζει ἀκόμη... Πάντως, καθε ἡλικία εἶνε ἐπικίνδυνη, ὅταν ἕνας ἀπ' τοὺς συζύγους συναισθάνεται ὅτι ὁ ἄλλος τὸν παραμελεῖ ἢ ὅτι δὲν τὸν ἐκτιμᾷ πιά.

Κάθε ἄλλο. Ξέρουν ὅμως νὰ λένε καλλίτερα ψέματα, πὺ ἐπιτυχημένα καὶ πιστευτά, ἐνῷ τὰ ἀνδρικά συνήθως εἶνε χοντροκομμένα...

12. Γιατί τὰ 50 χρόνια θεωροῦνται «ἐπικίνδυνη ἡλικία» γιὰ τοὺς άντρες;

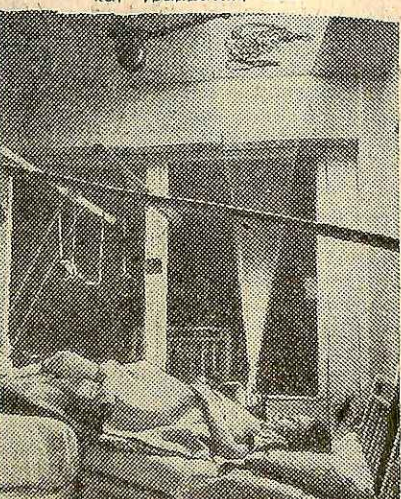
ΘΑ ΕΚΤΕΛΕΣΤΗ

Ἡ Γαλλὶς προδύτρια Ματθίλδη Καρρέ ἐπαινομαζομένη «Γάτα» πού παρέδωκε στοὺς Γερμανοὺς 35 Γάλλους τοῦ Κινήματος Ἀντιστάσεως, κατεδικάσθη πρὸ ἡμερῶν σὲ θάνατο ἀπὸ ἕνα δικαστήριο τῶν Παρισίων. Πιστεύεται ὅμως πὼς τελικὰ δὲν εἰς ἐκτέλεσθι γιὰτὶ στὴ Γαλλία σπανίως ἐκτελοῦν μιὰ γυναίκα ὅσο μαύρη κι' ἂν εἶνε ἡ ψυχὴ της.

ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΛΑΣΣΟ

Χρειάζεται πολλὰ μαθήματα γιὰ νὰ μάθῃ κανεὶς νὰ χειρίζεται μ' ἐπιδεξιότητα τὸ λάσσο. Γι' αὐτὸ στὰ σχολεῖα τῆς Ἀριζόνας, οἱ μαθητὲς παρακολουθοῦν ἀπὸ τὶς μικρότερες τάξεις εἰδικὰ μαθήματα λάσσο. Στὴν εἰκόνα μας φαίνεται καθαρὰ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν μαθητῶν γι' αὐτὸ τὸ μάθημα πού τὸ προτιμοῦν ἀπὸ τ' ἄλλα κουραστικά μαθήματα: μαθηματικά, γραμματικὴ κλπ.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΣΘΕΝΕΙΣ

Στὰ ἀμερικανικὰ νοσοκομεία προσπαθοῦν με' κάθε τρόπο νὰ διασκεδάσουν τοὺς ἀσθενεῖς γιὰ νὰ μὴ τοὺς ἀφίνουν νὰ βυθίζονται σὲ μαύρες σκέψεις. Γιὰ τοὺς δὲν μποροῦν οὔτε ν' ἀνασκηθθοῦν στὸ κρεβάτι τους γιὰ νὰ παρακολουθήσουν μιὰ κινηματογραφικὴ παράστασι γίνεται εἰδικὴ προβολὴ στὸ ταβάνι.

— Γιατρέ, ἡ γυναίκα μου τὴν ψώνιοε ἀσχημα!... Νομίζει ὅτι εἶναι ἡ Κλεοπάτρα!...

(Τοῦ Ν. Νουικαῦ)

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ ΦΕΡΥ

Rozarita

Η Κεράδα της Ζούγκλας

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΗΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Το Μαύρο Παυλί, περιμένοντας μάταια να γυρίσει ο άρχηγός των χρυσοθητών, αφήνει στη θέσι του, τον Αϊγανό, ένα ψηλόσωμο 'Ινδο και φεύγει. Ο Γομέζ, με τους συντρόφους του καπνός του καπνίζον. Έπειτα από λίγη ώρα όμως, μέσ' στο σκοτάδι, οι 'Ινδοί τους επιτίθενται κι' επελαύνουν άγριο μακελειό και απ' τούς χρυσοθήρες σώονται ελάχιστοι.

Στο μεταξύ, οι τρεις κυνηγοί, ο Βουαροζέ, ο Πέπες κι' ο Φάβιος, φτάνουν στην Πηγή του Κουχίλλας, όταν αντίλαμπαν πώς πίσω από κάτι βράχους είχε κάποιος που, έχοντας πάρει αυτό για τον ίδιο σκοπό. Δεν προσπαθεί όμως να συνέλθει από την έκπληξή του, γιατί από μακριά βλέπει να καλπάζουν προς την Πηγή του Κουχίλλας τρεις χρυσοθήρες του. Τότε ο Κουχίλλας κούβεται στα σπυρτάρια της άγλης λήνης, ενώ οι τρεις κυνηγοί αναγνωρίζουν τον Δόν Έστεβαν. Η ώρα της εκδίκης έχει σημάνει για τους τρεις γενναίους κυνηγούς.

11ον Σ' όλο αυτό το διάστημα, οι δύο κυνηγοί με το Φάβιο βρίσκονταν στην κορφή του λόφου, πλαγιάσμενοι κατά γής με την κοιλιά, πίσω από μεγάλες πέτρες, με τα όπλα στο χέρι.

Ο Βουαροζέ κύτταζε προσεχτικά τους χρυσοθήρες που μόλις είχαν φτάσει στην Πηγή του Χρυσάφιου.

Είδε τον Όροκη να τριγυρίζει πάνω - κάτω και να προσπαθή να μαντέψει αν υπήρχαν έγχθροι στο μέρος αυτό, είδε τον Βουαροζέ να ψάχνει παντού για να βρη τον Κουχίλλο.

Όλες αυτές τις κινήσεις των χρυσοθηρών, ο γνραιός κυνηγός τις παρακολουθούσε χωρίς να ληψεί. Τέλος γύρισε στους συντρόφους του και τους είπε:

— Μεταξύ των τεσσάρων αυτών ανθρώπων, βρίσκεται ο άνθρωπος που είδαμε τη νύχτα όταν σκοτώσαμε τις δύο τίγρεις. Είναι ο άρχηγός των χρυσοθητών και λέγεται Δόν Έστεβαν. Δόν Έστεβαν όμως είναι το ψευδώνυμό του. Ο άνθρωπος αυτός είναι ο Δόν Αντώνιο Μεδιάνο. Η Μοίρα μας τον στέλνει στα χέρια μας.

— Είσαι βέβαιος, Βουαροζέ; ρώτησε κατασυγκινημένος ο Φάβιος. Μήπως κάνεις λάθος; Είν' αυτός ο θεός μου Δόν Αντώνιο Μεδιάνο; Αυτός;... Αυτός!...

— Το μάτι του Βουαροζέ δεν γελιέται ποτέ, παιδί μου. Σου είπα: Ο άρχηγός των χρυσοθητών, ο Δόν Έστεβαν, είναι ο Δόν Αντώνιο Μεδιάνο. Η Μοίρα μας τον στέλνει στα χέρια μας.

— Αί! μούγκρισε με πείσμα ο Φάβιος, τώρα το βλέπω κι' εγώ. Ο δακτύλος του Θεού μ' έστράψε στα καίρια μέρη αυτά χωρίς να το θέλω. Η στιγμή της

εκδίκης, πλησιάζει. Κόκκαλα της μάνας μου χαρτέ!...

Ακούγοντας το όνομα του Δόν Αντώνιο Μεδιάνο, ο Πέπες, που ως τη στιγμή αυτή άπονεσε σιωπηλός, άρχισε να χαιδεύει την κνήμη της καραμπίνας του. Τα μάτια του σπιθόβολουσαν. Κύτταζε το Δόν Έστεβαν κι' άνηπονούσε να όρμηξη κατ' έπάνω του. Είχε κι' αυτός παλιούς λογαριασμούς μαζί του. Τον φλόγιζε κι' αυτόν η μανία της εκδίκης. Γύρισε τέλος στον Βουαροζέ και του είπε σιγά, μέσα απ' τα σφιγμένα του δόντια:

— Γιατί άργοπορούμε; Τι περιμένουμε; Ο κοινός έγχθρος μας βρίσκεται στα χέρια μας. Η ώρα της τιμωρίας του έφτασε. Εμπρός λοιπόν!...

Ετοιμάστηκε συγχρόνως να τιναχτεί όρθιος, μα ο Βουαροζέ τον κράτησε με το δυνατό χέρι του, πιάνοντάς τον από τον ώμο.

— Μη βιάζεσαι, Πέπε, του είπε. Ο Αντώνιο Μεδιάνο δεν μπορεί να μας ξεφύγει. Θα πληρώσει ακριβά το κακούργημά του. Στάσου ώστόσο, να δούμε τι σκοπούς έχει πουρθε εδώ πέρα. Ξέρει το μυστικό της Πηγής του Χρυσάφιου;

— Φοβούμαι ότι το ξέρει, ψιθύρισε ο Φάβιος. Μα θα το έχη κλέψει. Είμαι βέβαιος γι' αυτό.

— Είτε το ξέρει, είτε όχι, είπε ο Βουαροζέ, δεν θα πάρη ούτε σπυρί απ' αυτό το χρυσάφι που ανήκει ολόκληρο σε σένα, Φάβιε.

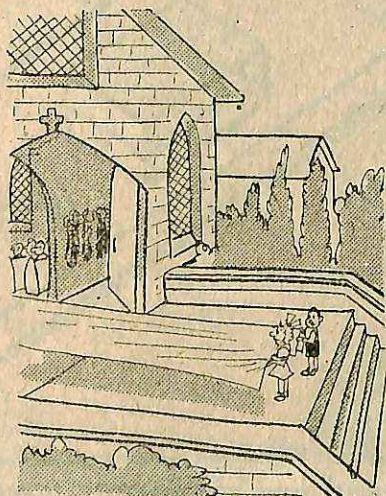
— Ούτε θα το έγγισή καν, μουμούρισε ο Πέπες με λύσσα. Και τί να το κάνη άλλωστε; Οί στιγμές του ανθρώπου αυτού είναι πια μετρημένες. Η ζωή του μας ανήκει.

Στο μεταξύ παρακολουθούσε τον Δόν Έστεβαν και τους συντρόφους του κι' ο καταχθόνιος Κουχίλλας από την κρυψώνα του, βουτηγμένος ως το λαιμό μέσα στο βούρκο. Κι' έκανε κι' αυτούς με τη σειρά του τις εγκληματικές του σκέψεις.

Ο Κουχίλλας ήξερε ότι οι τρεις κυνηγοί βρίσκονταν στην κορφή του λόφου και περιμενε να συγκρουστούν με τους χρυσοθήρες.

— Οί άλληλοσφαγούν! μουμούριζε. Οί τρεις κυνηγοί είναι γενναίοι, μα κι' ο Δόν Έστεβαν δεν είναι απ' τους ανθρώπους που τους σφάζουν σαν αρνιά. Έπειτα έχει μαζί του το Διάζ. Το πετσόκομα θα είναι άγριο. Δεν θα μείνη ρουθούνι. Ίσως γλυτώσει κανένας απ' αυτούς τους δύο σκύλους, τον Όροκη και τον Βαράγια. Μα όσο γι' αυτούς, τους ξεμπερδώνω εγώ εύκολα. Κι' έτσι το χρυσάφι θα μείνη όλο σε μένα. Τί εύτυχία!... Τί πλούτος!...

Γυρίζοντας όλη αυτή την ώρα πέσωκάτω, ο Όροκης κι' ο Βαράγιας δεν άργησαν ν' ανακαλύψουν στο έδαφος αχρωπίνα ίχνη. Ήταν τα ίχνη του Κουχίλλου. Τα άκολουθήσαν σιχώντας στη γή, σαν

ΤΟΥΣ ΑΦΗΣΑΝ ΑΠ' ΕΞΩ!

— Πώς μας την σκάσανε έτσι. Λιχία!

κυνηγικά σκυλιά κι' έφτασαν έτσι στο μέρος που βρίσκονταν κρυμμένοι απ' τα κλαδιά ο σωρός του χρυσάφιου.

Μόλις οι δύο τυχοδιώκτες αντίκρυσαν όλην εκείνη το θησαυρό ζαλιστηκαν κι' άρχισαν να τρέμουν. Θάλασε το μυαλό τους.

— Χρυσάφι! Πόσο χρυσάφι! μούγκρισε ο Βαράγιας.

— Χρυσάφι!... Χρυσάφι!... τραύλισε κι' ο Όροκης.

Κι' άμέσως γεννήθηκαν στο μυαλό τους απάισιες κι' εγκληματικές σκέψεις.

«Αν σκοτώνα τους άλλους τρεις, σκεφτόταν ο Βαράγιας, το χρυσάφι αυτό θα γινόταν όλο δικό μου».

«Αν ξεμπερδών τον Δόν Έστεβαν, το Διάζ και τον Βαράγια, σκεφτόταν κι' ο Όροκης, θα γινόντου ο πλουσιώτερος άνθρωπος της γής».

Μα το σχέδιό τους δεν ήταν και τόσο εύκολο να έφραμοσθ.

Έκρουσαν λοιπόν τις πανηγρές σκέψεις τους κι' αποφάσισαν να περιμένουν να δουν τι θ' άπογίνη.

Σε λίγο πλησίασαν τον Δόν Έστεβαν και τον πληροφορήσαν ότι μόνον τα ίχνη του Κουχίλλου άνακάλυψαν.

— Κάπου έχει κρυφτή ο άθλιος, είπε ο Δόν Έστεβαν.

— Έτσι φαίνεται, έπεβεδαίωσε κι' ο Διάζ.

Και σε λίγο γύρισε και είπε στον Δόν Έστεβαν:

— Πρέπει να ξεναγύρισουμε στην κατασκήνωσι. Δεν πρέπει ν' άργομε περισσότερο. Θα ξαναρθούμε εδώ πολύ γρήγορα, αφού ξεκαθαρίσουμε τη ζούγκλα από τους 'Ινδούς.

Ο Δόν Έστεβαν δίσταζε.

— Μη διστάζετε καθόλου, Δόν Έστεβαν, έπέμεινε ο Διάζ. Άς πηδήσουμε στ' αλογά μας κι' ας φύγουμε. Σκεφθήτε τον κίνδυνο που διατρέχουν οι σύντροφοί μας, περικυκλωμένοι καθώς είναι απ' τους Έρυθρόδερμους.

Ο Δόν Έστεβαν έτοιμαζόταν να πάρη μίαν απόφασι.

Ο Βαράγιας μόλις άπάντησε.

Η καρδιά του Όροκη πήγαινε να σπάσει απ' τους δυνατούς παλμούς.

«Αν μ' αφήσουν εδώ με τον Όροκη, φύλακα του θησαυρού, σκεφτόταν ο Βαράγιας, θα σκοτώσω αυτό τον άχρειο Μεξικανό τροβαδόρο, θα φορτωθώ το χρυσάφι και θα φύγω».

Την ίδια σκέψη έκανε κι' ο Όροκης.

«Φτάνει να μας αφήσουν εδώ, συλλογίζονταν. Άν σκοτώσω το Βαράγια και θα γίνω κύριος του θησαυρού. Κι' αν ξεφύτρωση από πουθενά ο Κουχίλλος δεν τον ξεμπερδέψω κι' αυτόν».

Οί τρεις κυνηγοί, που παραμόνευαν, βλέποντας τις κινήσεις του Διάζ και του Δόν Έστεβαν κατάλαβαν ότι ίσως σκόπευαν να φύγουν κι' ετοιμάστηκαν να τους εμποδίσουν.

— Είναι καιρός! ψιθύρισε ο Βουαροζέ.

— Θέλω ζωντανό τον Δόν Αντώνιο Μεδιάνο μουμούρισε ο Φάβιος.

Την ίδια στιγμή, ο Βουαροζέ σηκώθηκε όλορθρος στην κορυφή του λόφου και φώναξε στον Δόν Έστεβαν και τους συντρόφους του:

— Σταθήτε! Μην κουνηθ κανένας, μην άποπειραθίτε να φύγετε, γιατί θα το πληρώσετε με τη ζωή σας.

Ήταν τόσο ξαφνική η εμφάνισις του γίγαντος αυτού πάνω στο λόφο και τόσο βροντερή η φωνή του, ώστε ο Δόν Έστεβαν κι' οι σύντροφοί του τά χάσανε.

Πρώτος βρήκε την ψυχραιμία του ο Διάζ. Κύτταζε καλά - καλά τον γίγαντα πάνω στο λόφο, με την παράξενη φορεσιά του και είπε στους συντρόφους του:

— Δίχως άλλο θάναί κάποιος τρελλός άσκητής πουρθε και τρύτωσε σ' αυτά τα μέρη.

— Ναί, είπε κι' ο Δόν Έστεβαν που δεν είχε γνωρίσει το Βουαροζέ, είναι κάποιος τρελλός.

Και συγχρόνως γυρίζοντας προς τον κυνηγό, του φώναζε ειρωνικά:

— Δεν μας λές, σε παρακαλώ, με ποιο δικαίωμα μας άπειλεις και μας δίνεις διαταγές;

— Με το δικαίωμα που μου δίνουν οι νόμοι της έρήμου, άπάντησε ο Βουαροζέ.

— Και ποιοί είναι αυτοί οι νόμοι, μπορούμε να τους μάθουμε;

— Οί νόμοι της έρήμου λένε ότι ένα μέρος ανήκει σ' εκείνους που το κατέχτησαν πρώτοι.

— Για ποιο μέρος μιλάς; Μπορούμε να μάθουμε;

— Για το μέρος που βρίσκεσαι αυτή τη στιγμή, έσθ κι' οι σύντροφοί σου. Για την Πηγή του Χρυσάφιου. Την κατέχτησα πρώτος εγώ και μου ανήκει. Αυτό λέει ο νόμος της έρήμου. Είν' ελεύθεροι συνεπώς οι σύντροφοί σου να φύγουν και πρέπει να φύγουν άμέσως απ' αυτά τα μέρη. Όσο για σένα, δεν σου επιτρέπω να κάνης βήμα. Θα μείνης εδώ για να δικασθης σύμφωνα μ' έναν άλλο νόμο της έρήμου.

Ο Δόν Έστεβαν θυώσε.

— Και ποιος είναι πάλι ο νόμος αυτός; ρώτησε με τραχεία φωνή.

— Ο νόμος που λέει πως το αίμα πληρώνεται με αίμα! βροντοφώνησε ο Βουαροζέ.

Ακούοντας τα λόγια αυτά, ο Πέτρος Διάζ, άγριεψε και έτοιμασε την καραμπίνα του. Μα ο Δόν Έστεβαν τον συγκράτησε.

— Μην πυροβολήσης ακόμα, του είπε. Άφησε να δούμε τι θέλει ακριβώς ο άνθρωπος αυτός.

Ο Όροκης κι' ο Βαράγιας ήταν επίσης έξω φρενών. Που διάβολο βρέθηκε ο άπρόσπτος αυτός αντίπαλος; Και πώς θα τάβγαζαν πέρα μαζί του;

— Όχι, όχι, δεν πρέπει να φύγουμε από δω πέρα, είπε ο Όροκης. Δεν άφίνει κανένας έτσι εύκολα ένα θησαυρό. Προτιμώ να αίματοκυλιστώ, ν' αφήσω τα κόκκαλά μου στις έρημιες αυτές, παρά να το κουνήσω απ' τη θέσι μου.

Αυτό ν' ακούγεται, είπε ο Βαράγιας.

Ο Δόν Έστεβαν γύρισε τώρα προς τον κυνηγό με το φώναζε:

— Είσαι τρελλός άσφαλώς, χριστιανέ μου!

Δεν πρόφτασε όμως να τελειώση καλά - καλά τη φράση του και δύο νέοι έγχθροι πρόβαλαν στην κορφή του λόφου: Ο Πέπες κι' ο Φάβιος.

— Όχι, Δόν Αντώνιο Μεδιάνο, φώναξε άπειληκτικά ο Πέπες, δεν είμαστε τρελλοί. Είμαστε οί άνθρωποι που στέλνει ο Θεός να σ' εκδικηθούμε για τα εγκλήματά σου. Θα πεθάνης Δόν Αντώνιο Μεδιάνο.

Ο Δόν Έστεβαν, αν και ήταν άνδρες, ένοιωσε κρύον ιδρώτα να βρέχη το μέτωπό του. Δισαβάνθηκε πώς πλησίαζε η τελευταία του ώρα.

Μολαταύτα δεν κρύφτηκε πίσω απ' τους μεγάλους βράχους που υπήρχαν γύρω του, δεν ζήτησε να φύγη.

Έμεινε στη θέσι του, γεμάτος πείσμα και όργη και φώναζε στον Πέπε:

— Και συ ποιος είσαι, άθλιε;

— Δεν με γνωρίζεις, Δόν Αντώνιο Μεδιάνο; Θυμήσου τον κολπίσκο της Κεύνης. Είμαι ο Πέπες ο ύπναρας, άρχοντά μου.

Ο Δόν Έστεβαν κατάλαβε τώρα με ποιους είχε να κάνη. Κατάλαβε τί γυρεύαν αυτοί οί άνθρωποι. Και συγχρόνως άναγνώρισε και το Φάβιο. Αυτός ήταν κυρίως η αίτία όλου του κακού και του φώναζε τρίζοντας τα δόντια του:

— Εδώ είσαι και συ, άχρειε δουλε! Αυτή τη φορά δεν θα γλυτώσης απ' τα χέρια μου...

Προσέχετε, Δόν Έστεβαν, ψιθύρισε ο Βαράγιας. Γνωρίζω τους δύο αυτούς κυνηγούς. Είναι οί τρομερότεροι φονιάδες τίγρεων. Είναι γενναίοι και δεν υποκυρούν μπρος σε τίποτε. Πρέπει να λάβουμε τα μέτρα μας.

Ο Δόν Έστεβαν κύτταζε το Φάβιο με λύσσα. Μήπως δεν ήταν αυτός η άφορη όλων των συμφορών που του τύχαιναν τώρα; Ο Φάβιος το κατάλαβε και του φώναζε:

— Παραδόσου, δολοφόνε της μητέρας μου!

— Άχρειε, ούρλιαξε ο Δόν Έστεβαν, ζηγιάνε της ζούγκλας, θα μου το πληρώσης. Γλύτωσε μία φορά απ' τα χέρια μου. με τώρα θα σε σκοτώσω σά σκυλί.

— Αυτό θα το δούμε, Αντώνιο Μεδιάνο, έκραύγασε ο Πέπες.

Ο Βουαροζέ δέ μιλούσε. Είχε σηκώσει την καραμπίνα του και πυροβολήση, αν έκανε την παραμικρή κίνηση για να φύγη.

Ο Πέτρος Διάζ άδομονούσε.

— Πρέπει να φύγουμε, ψιθύρισε σιγά στον Δόν Έστεβαν. Δώστε τόπο στην όργη, φίλε μου. Η θέσις μας είναι κρίσιμη. Οί σύντροφοί μας μάς περιμένουν. Όταν έρθουμε εδώ μαζί τους, θα είμαστε πανίσχυροι. Τότε κανένας δεν θα τολμήση να μας ένοχλήση και θα τιμωρήσουμε αυτούς τους αθάνατες.

— Να φύγω; μουμούρισε ο Δόν Έστεβαν. Ποτέ. Δεν θέλω να νομίσουν οί άθλιοι αυτοί πως τους φοβήθηκα. Θα μείνω εδώ και θα λογαριαστώ μαζί τους σαν άνδρας.

— Τότε θα μείνω κι' εγώ μαζί σας, είπε άποφασιστικά κι' ο Διάζ.

Στο μικρό αυτό διάστημα ο Βαράγιας κι' ο Όροκης άντάλλαξαν κρυφά βλέμματα.

— Λοιπόν, ρώτησε σιγανά το σύντροφό του ο Όροκης, τί θα κάνουμε;

— Δεν άκούσε τί είπαν αυτοί οί φονιάδες; ψιθύρισε ο Βαράγιας. Μπορούμε, λέει, να φύγουμε από δω ελεύθεροι.

— Το άκούσα, μά...

— Διστάζεις να φύγης;

— Φυσικά, Έσθ;

— Κι' εγώ έχω την ίδια γνώμη. Να φύγουμε χωρίς να πάρουμε το θησαυρό; Αυτό θα ήταν κουταμάρα. Να μάς άφηναν τουλάχιστον οί κανάγδες, να γεμίζαμε τις τσέπες μας χρυσάφι.

— Δεν πιστεύω να μάς κάνουν αυτό το κατήρι.

— Τότε τί πρέπει να γίνη σύντροφε;

— Ξέρω κι' εγώ; Θα ήταν τρέλλο να τα βάλλουμε με τόσο επικίνδυνους αντίπαλους.

Ο Βαράγιας δάγκωνε τώρα τις γραθίδες του. Να στάσουν ύστερ από τους κινδύνους στην πηγή του χρυσάφιου, ναχουν μπροστά τους το χρυσάφι και να μη μπορούν να το άγγίξουν, αυτό τους έκανε σαν τρελλούς.

— Να τους πάρη ο διάβολος τους άχρειους! φώναζε ο χρυσοθήρας έξω φρενών. Άν έχουν αυτοί τουφέκια, έχουμε και μείς. Στάσου λοιπόν να δούμε τί άξίζουμε.

Και χωρίς να διστάση καθόλου, σήκωσε την καραμπίνα του, σημάδεψε τους κυνηγούς και πυροβόλησε.

Οί τρεις κυνηγοί ούτε καταδέχτηκαν καν να σκύψουν και να κρυφτούν πίσω απ' τους βράχους. Τα χέρια του Βαράγια τώμανε από την ταραχή του κι' η σφαίρα του πέρασε πολύ ψηλά, πάνω απ' τα κεφάλια τους.

Βλέποντας την άποτυχία του ο τυχο-

σιώκτης και ξέροντας πιά τί τον περιμένε, πήδησε στ' αλογό του και χάθηκε καλπάζοντας μέσα στη ζούγκλα.

Ο Όροκης τον μιμήθηκε. Καβαλλίκεψε κι' αυτός στ' αλογό του κι' άκολούθησε το σύντροφό του, αφήνοντας μόνους, στη διάθεσι των αντίπαλων τους, τον Δόν Έστεβαν και τον Πέτρο Διάζ.

«Αν κι' ο Δόν Έστεβαν ήταν έφιππος, δεν καταδέχτηκε να το σκάση για να γλυτώση. Ο Πέτρος Διάζ έστεκε πλάι του, άποφασισμένος να μην τον εγκαταλείψη».

Βλέποντας τους δύο τυχοδιώκτες να φεύγουν, ο Πέπες άγριεψε.

— Βλέπεις τί κάνεις με την αϊωνία καλωσύνη σου; είπε στο Βουαροζέ. Δεν έπρεπε να τους αφήσουμε να φύγουν αυτούς τους άθλιους.

— Δεν είν' ανάγκη να χύσουμε άδίκως αίμα, άποκρίθηκε ο Βουαροζέ.

— Τότε λοιπόν άς τελειώνουμε. Φώναξε σ' αυτόν που κάθεται ακόμα και φρουρεί τον Δόν Έστεβαν να μάς άδειάση τη γωνία.

Κι' έπειδή ο Βουαροζέ άργοπορούσε, ο άνυπομονος Πέπες φώναξε στον Πέτρο Διάζ:

— Ε, σύ, έκεί κάτω. Φύγε άμέσως απ' αυτά τα μέρη, αν θες να μη σου φεθούμε όπως θα φερνόμεστε σ' ένα σκύλο ή σ' έναν 'Ινδο.

Ακούοντας τα προσβλητικά αυτά λόγια ο Διάζ άπάντησε με πείσμα:

— Δεν έχω συνηθίσει να με διατάζουν και πολύ περισσότερο να με βρίζουν. Θα κάνω ό,τι μου άρήσει.

— Οχι.

— Θα πληρώσης ακριβά την κακοεφελιά σου.

— Αυτό θα το δούμε, άπάντησε ο Διάζ. Και συγχρόνως ψιθύρισε πάλι στον Δόν Έστεβαν:

— Φτάνουν τα πείσματα. Δόν Έστεβαν. Άς φύγουμε.

— Όχι, Διάζ, θα μείνω. Έγώ να το σκάσω μπρος σε τρεις άθλιους; Ποτέ. Θα τους δείξω μάλιστα, τώρα άμέσως, τί άξίζω.

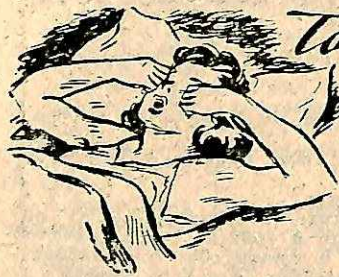
Και λέγοντας τα λόγια αυτά, σήκωσε την καραμπίνα του σημάδεύοντας τους τρεις κυνηγούς.

Ο Πέπες κούφτηκε πίσω από έναν βράχο. Ο Βουαροζέ ετοιμάστηκε να κάνη το ίδιο. Είδε όμως άξαφνα τον Δόν Έστεβαν να σημάδευη πρό πάντων το Φάβιο. Βλέ-

ΤΟ ΑΝΤΡΟΓΥΝΟ ΣΤΗΝ ΚΟΥζίΝΑ

Η Νάνα Γκάλντι, η γνωστή Αμερικανίδα δημοσιογράφος που έγινε στάρ, παντρεύτηκε πρό έτους τον συνάδελφό της Τσάρλς Ράσσελ. Το καλλιτεχνικό αυτό ζευγάρι είναι, όπως δείχνει η άνωτέρω φωτογραφία, πρότυπον Αμερικανικού άντρουγίνου. Έκείνη κανίζει στην κουζίνα το ταγιαράκι της, ενώ εκείνος καθαρίζει τα διάφορα μαγειρικά σκεύη! Άν και είχε στάρ με χιλιάδες θαυμαστών, ο Τσάρλς δεν φαίνεται δυσαρεστημένος από την κατάσταση αυτή, που θα έκανε πολλούς άλλους ν' άγανακτήσουν.

Το μυστήριο του ύπνου

Εισαγωγή μονοφασικός ή διφασικός;

Γιατί κοιμόμαστε; Το μυστήριο του ύπνου, που κλίνει τα μάτια μας και εξαφανίζει τη συνείδησή μας για ένα διάστημα, απασχολήσε ανέκαθεν τους λαούς. Κατά τη διάρκεια των αιώνων, οι πιο περιέργως εξηγήσεις δόθηκαν σ' αυτό το φαινόμενο. Οι αρχαίοι Έλληνες σοφοί εξηγούσαν τον ύπνο με μία περιοδική έκρηξη του αίματος από τον έγκεφαλο προς τις αρτηρίες και το ζυγνύμα με την επεξεργασία του αίματος στο κεντρικό όργανο της νοσήσεως και της ζωής.

Η σύγχρονη επιστήμη απέδειξε το παρόλογο αυτής της θεωρίας. Δεν καταχώσε ωστόσο, να δρή μ'αν άλλη εξήγηση, που να είναι απόλυτα ικανοποιητική.

Ο ύπνος οφείλεται σε μία ειδική έκκριση ωρίσμενων αδένων. Η προκαλείται από την απόθεση τοξικών σ' ένα ωρίσμενο σπυρμιού. Η λειτουργία του οργανισμού, η πρέπει να παραδεχθούμε πως υπάρχει στον έγκεφαλο ένας ειδικός μηχανισμός, που παράγει και ρυθμίζει τον ύπνο. Καμία θετική απάντηση δεν είναι δυνατόν να δοθεί σ' αυτόν τ'α ερωτήματα.

Ο ύπνος περιλαμβάνει τρεις περιόδους. Κάθε μία απ' αυτές συνοδεύεται από ιδιαίτερα χαρακτηριστικά φαινόμενα. Στην αρχή εμφανίζεται η ειδική εκείνη κατάσταση, που αποκαλούμε χαλνώσι. Οι άνθρωποι, που είναι ή συνεκίχησι και η διάνοια, χαλάρουνται βαθμιαία.

Η διάρκεια αυτού του σταδίου ποικίλλει κατά τις περιπτώσεις και τα πρόσωπα. Η νεαρή ηλικία και ο κόπος π. χ. την συντομεύουν.

Κρητικές μαντινάδες

Σαράντα πέντε κυνηγοί το νού μου κυνηγούνε, να γ'ω τον έχ' απάνω σου και πού θα τον βρούνε;

Γα μάτια την καρδιά ρωτούν, καρδιά γιατί 'χεις λυπή; Στραβά μάτια δεν βλέπετε το ταίρι σας πώς λείπει;

Φαρμακική την έπαιξες κυρά μου τη σαίτα, κι' έδωσες μου την καρδιά και κλαίω μέρα νύχτα.

Σά μ' ασηνής χάνεις εσύ κι' εγώ ίστα θα χάσω; Δυό μέρες θα σ' αναζητώ στις τρεις θα σε ξεχάσω.

Συμπάθησέ μου, μάτια μου, κι' όλος ο κόσμος σφάλει, σέ είδα και μού έστειλε η βίσα στο κεφάλι.

Γαζώ σου Παναγία μου, δόξα σε το λιβάνι, να δώσης να μάς βάλουνε στην κεφαλή στεφάνι.

Τοίχος παλός δεν γτίζεται, καινούργιος δεν χαλίζεται, καινούργια αγάπη νίχεται ταπλά δεν λημονιέται.

Να κάτσα πώς α' αγαπάς και δεν με μαρογιαλεύεις της γής χορτάρι γίνωμουν για να με μαγειρεύεις.

ταν μάς ξυπνάει το ξυπνητήρι που έχουμε πλάι στο προσκέφαλο μας. Θυμόμαστε αμέσως τις διάφορες ασχολίες, τις υποχρεώσεις μας, κλπ.

Όλος ο κόσμος δεν κοιμάται κατά τον ίδιο τρόπο και οι επιστήμονες επενοήσαν ως σήμερα διάφορα μέσα μετρήσεως της εντάσεως του ύπνου, της βαθύτητος του, κλπ.

Είναι αξιοσημείωτες οι εντυπώσεις που αφήνουν στο μυαλό οι κινήσεις που κάνουμε στον ύπνο μας. Παρατηρήθηκε π. χ. ότι μερικοί άνθρωποι που ξυπνούν με την εντύπωση ότι έκαναν εξαντλητικές πορείες ή εργασίες στον ύπνο τους δεν κινήθηκαν πάνω στο κρεβάτι τους περισσότερο από μισό λεπτό την κάθε ώρα. Άλλ' αυτό το μισό λεπτό ήταν αρκετό για ν' αφήσει μία ζωηρότατη ανάμνηση στο μυαλό τους.

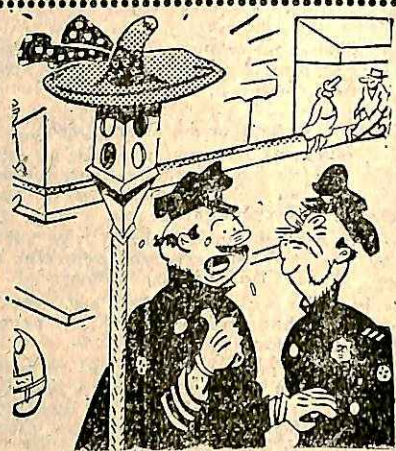
Η έντασις του ύπνου μεταβάλλεται με τη βοήθεια μικρών μεταλλικών σφαιρών, που αφήνονται να πέσουν από διαφορετικό ύψος κάθε φορά. Αυτά τα πειράματα απέδειξαν ότι ο ύπνος είναι βαθύτερος στην αρχή παρά στο τέλος του, όταν πρόκειται να ξυπνήσουμε.

Από την άποψη της εντάσεως του ύπνου, οι επιστήμονες διακρίνουν τους ανθρώπους σε δύο κατηγορίες. Στην πρώτη ανήκουν εκείνοι που ο ύπνος τους είναι μονοφασικός. Τα χαρακτηριστικά του είναι τα εξής: Η χαλνώσις διαρκεί μισή περίπου ώρα. Έπειτα έρχεται ο ύπνος που διαρκεί τέσσερες ως πέντε ώρες. Απ' αυτό το σημείο, η έντασις του ύπνου χαλαρώνει βαθμιαία και ο κοιμώμενος ξυπνάει έπειτα από οχτώ περίπου ώρες ξεκούραστος και ευδιάθετος. Αυτή η μορφή του ύπνου είναι η πιο υγιεινή.

Στη δεύτερη κατηγορία ανήκουν εκείνοι που ο ύπνος τους είναι διφασικός. Και αυτοί επίσης κοιμούνται έπειτα από μισή ώρα (μετά από τη στιγμή της χαλνώσεως). Άλλ' ο βαθύς ύπνος δεν διαρκεί σ' αυτούς περισσότερο από μία ή δυό ώρες. Η έντασις χαλαρώνει κατόπιν και ο κοιμώμενος αφυπνίζεται έπειτα από πέντε ώρες. Επικοινωνεί τότε δεύτερος ύπνος, που διατρέπει τα ίδια στάδια όπως και ο πρώτος. Χαλνώσις διαρκείας λίγο περισσότερο από μισή ώρα και έπειτα ύπνος.

Συμβαίνει, όμως, τότε το εξής: Τη στιγμή που ο ύπνος φθάνει στη μεγαλύτερη έντασή του, το ξυπνητήρι ή ο θόρυβος του δρόμου ειδοποιούν τον κοιμώμενο ότι πρέπει να σηκωθεί απ' το κρεβάτι του, για να επιδοθεί στις καθημερινές ασχολίες του. Το αποτέλεσμα είναι ότι αυτός ο άνθρωπος ξυπνάει κακόκοπος.

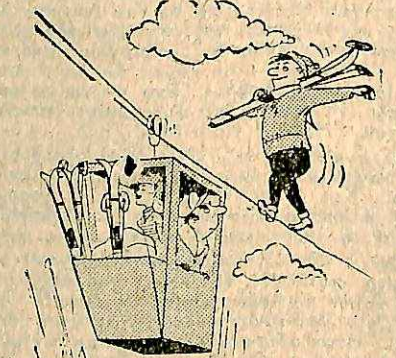
Οι άνθρωποι που έχουν διφασικόν ύπνο είναι καλό να σηκώνονται έπειτα απ' την πρώτη αφύπνιση, όποτε είναι ξεκούραστοι και ευδιάθετοι. Με την προϋπόθεση, όμως, ότι οι ασχολίες τους τους επιτρέπουν να κοιμούνται άλλες δυό τουλάχιστον ώρες το μεσημέρι.

— Μόνον έτσι οι σφαίρινες προσέχουν τα σήματα της τροχιάς!...

— Σας επαναλυσθάνω, γιατίε πώς το μέσα δόντι είναι χαλασμένο!... — Σιγά - σιγά θα φτάσουμε και σ' αυτό!...

— Παντού τζαμπατζής, ο αφιλότημος! Δεν έννοει να πληρώση εισιτήριο!

— Εμπρός, Άγνησιν!... Δείξε μου την παλληκαριά σου!...

ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΕΚΥΒΕΡΝΗΣΑΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Αριστείδης Μωραϊτίνης

Να και ένας Σμύρνιος πρωθυπουργός. Είχε φύγει σε πολύ νεαρή ηλικία απ' τη Σμύρνη και πήγε και σπούδασε νομικά στην Ίταλία και στην Γαλλία.

Ήταν εικοσιπέντε ετών ο Αριστείδης Μωραϊτίνης όταν γνωρίστηκε στο Παρίσι (1827) με τον Καποδίστρια που ήρχετο στην Έλλάδα για ν' αναλάβει τα καθήκοντα του πρώτου Κυβερνήτου. Τελείωνε, τότε, τις σπουδές του όταν ο Κυβερνήτης τον ρώτησε τί σκέπτεται να κάμει.

— Θα δικηγορήσω εδώ, στο Παρίσι! απάντησε ο Μωραϊτίνης.

Ο Καποδίστριας τον κύτταξε τότε, καλά - καλά, και τού είπε σοβαρά: — Η Έλλάς, τώρα, έχει ανάγκη από νέους Έλληνες επιστήμονες, ενώ η Γαλλία δεν έχει ανάγκη από ξένους. Με τη διαπεραστική αυτή φρασεολογία του πρώτου Κυβερνήτου ο νεαρός Μωραϊτίνης βρέθηκε σε δύσκολη θέση.

— Άλλα, ρώτησε με θάρρος: — Τι πρέπει να κάμω; Τι μπορώ; Είμαι πρόθυμος να έκτελέσω τις προσταγές σας!

Και τότε του υπέδειξε ο Καποδίστριας ότι η θέσις του ήταν στην Έλλάδα όπου θα μπορούσε να προσφέρει πολύτιμες υπηρεσίες στο νεαρό έλευθερο κράτος.

Δεν άργησεν, έτσι να λάβη ήρωικές αποφάσεις ο ευγενής Σμυρνιος πατριώτης και σε λίγο αφού τελείωσε τις σπουδές του, εγκατέλειψε το Παρίσι και ήρθε στην Έλλάδα, όπου και παρουσιάστηκε στον Κυβερνήτη, στο Ναύπλιο.

Μόλις τον είδε ο Καποδίστριας εξαφνιάστηκε γιατί δεν περίμενε πως θ' αποφάσιζε όριστικά ο Μωραϊτίνης ν' αφήνει το Παρίσι και να έρθει στην έρειπωμένη, τότε, (1828), Έλλάδα.

— Έχετε, τού είπε, ελληνική καρδιά και γι' αυτό δεν έμεινατε αδιάφορος, τώρα, που ξαναγεννιέται η Έλλάς. Μακάρι να μιμηθούν το παράδειγμά σας και άλλοι νέοι Έλληνες επιστήμονες! Ο τόπος σας περιμένει!

Ο Μωραϊτίνης, τότε, απάντησε στον Κυβερνήτη ότι δεν είχε φιλοδοξίες και ότι δεν ζητούσε τίποτε. Ήθελε μόνο, να χρησιμοποιηθεί καθώς έλεγε, εκεί όπου υπήρχε ανάγκη, χωρίς κανένα όρο. Έκαμε εντύπωση στον Κυβερνήτη η ταπεινοφροσύνη

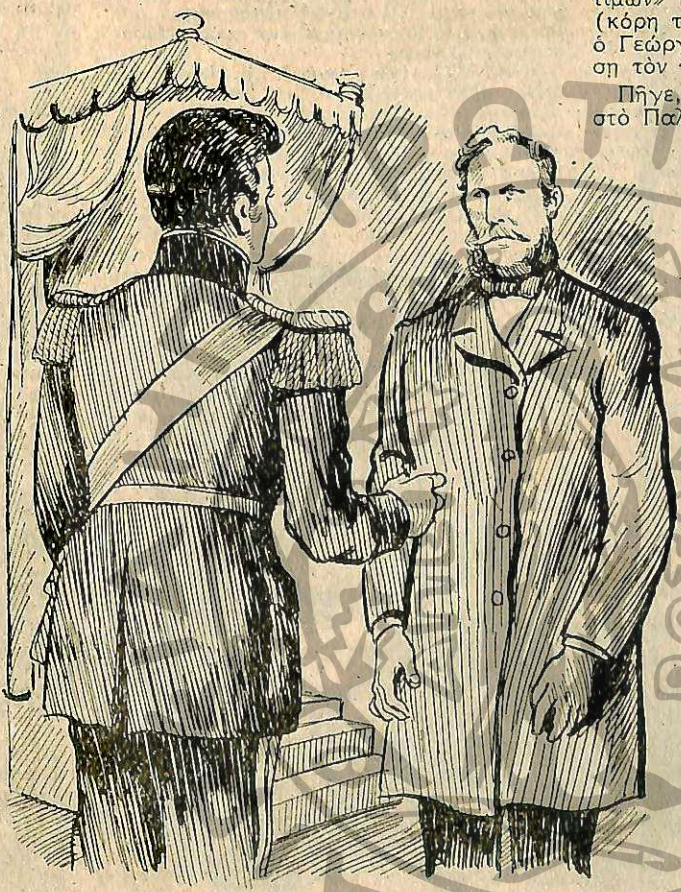
αυτή του νεαρού επιστήμονος και τού δωσε αμέσως την πρόβουσα, στη μορφή του, θέσι στο νεοσύστατο, τότε, δικαστικό σώμα.

Έτσι, ο Σμυρνιος νομικός έσταδιοδρόμησεν, επί Καποδίστρια και Όθωνος, στο δικαστικό σώμα και στα 1861 έφτασε στον ανώτατο βαθμό του προέδρου του Άρειού Πάγου.

Όταν έφυγε ο Όθων απ' την Έλλάδα, στην κρίσιμη και ανώμαλη περίστασι της δευτέρας Μεσοβασιλείας, ο Μωραϊτίνης έγινε πληρεξούσιος (1862) των Ελλήνων της Σμύρνης, στην Έθνοσυνέλευσι, της οποίας έγινε και πρόεδρος. Ας σημειώσουμε εδώ, ότι ο γυιός του, ο Περικλής Μωραϊτίνης, νεόβγαλτος αξιωματικός του μηχανικού της Σχολής Ευελπίδων, σκοτώθηκε (1862) στα επαναστατικά γεγονότα της Κύθνου όπου, στην πλευρά του βράχου της Πούντας, μαρμαρίνη επιγραφή δείχνει τον τάφο του.

Η Έθνοσυνέλευσις εξέλεξε τον Μωραϊτίνη (Φεβρουάριος 1863) και αρχηγό της Κυβερνήσεως, ακριβώς τις ημέρες που έμεινε στο Αθήνας ο εμφύλιος πόλεμος. Με αδιατάρακτη ψυχραιμία και μεγάλη σύνεσι αντιμετώπισε τότε, τη μεγάλη φουρτούνα και κατώρθωσε να ρίξει νερό στη φωτιά και να τη σβύσει!

Για να επιτύχη αυτό το μεγάλο κα-

— Τι συμβαίνει, Μεγαλειότατε: ρώτησε ο Μωραϊτίνης τον Γεώργιο Α'.

τόρθωμά του — γιατί τ'α πάθη τότε φούντωσαν σε μεγάλο βάθος — εχρησιμοποίησε, σ' αν διαπεραματευτές πληρεξούσιους μεγάλης αξίας και κύρους, όπως ο Σμολένσκις, οι Πετμεζαίοι, ο Μίλησης, ο Χαλαλάμης και ο Κυριακός.

Κι' όταν έπέτυχε να σταματήσει η αδελφική αίματοχυσία, είπε με μετριοφροσύνη:

— Εύτυχως, είχα καλούς βοηθούς. Άλλοιως θα γινόμουν υπόλογος μιας πολύ θλιβερώς άποτυχίας!

Δηλαδή: η επιτυχία στους άλλους. Η άποτυχία δική του!

Μετά την Έθνοσυνέλευσι ο Μωραϊτίνης, ξαναγύρισε στη θέσι του προέδρου του Άρειού Πάγου. Δεν τού άρεσε να συζητούν μπροστά του για τις υπηρεσίες του. Μία μέρα, ο Κριεζής, άπάνω σε μία συζήτηση, τού είπε:

— Κύριε πρόεδρε, σεις που έκάματε και πρωθυπουργός!...

Και τότε, ο Μωραϊτίνης με τη θυμοσοφική διάθεσι που τον διέκρινε, τον διέκοψε και τού είπε:

— Με συγχωρείς, κύριε Κριεζή: Εγώ δεν έκαμα, άλλοι μ' έκάμανε! Δεν φταίω, λοιπόν εγώ!

Επί Γεωργίου Α', ο Μωραϊτίνης, εξακολούθησε να υπηρετή ως πρόεδρος του Άρειού Πάγου όταν (1857) ξαναζητήθηκε πάλι για να γίνει πρωθυπουργός.

Ο νεαρός βασιλεύς Γεώργιος Α' βρέθηκε, τότε, και πάλι στη δύσκολη θέση να βάλει υπηρεσιακό πρόσωπο, στη θέσι του πρωθυπουργού. Στο Παλάτι, τότε, υπηρετούσε ως «κυρία επί των τιμών» ή δεσποινίς Όλγα Μωραϊτίνη (κόρη του Αριστείδη Μωραϊτίνη) και ο Γεώργιος Α' την έστειλε, να καλέση τον πατέρα της.

Πήγε, λοιπόν, ο γερο - Μωραϊτίνης στο Παλάτι και μόλις μπήκε στο βασιλικό γραφείο, τον χάρησε ο Γεώργιος Α', και τού είπε:

— Νέα βάσανα! — Τι συμβαίνει, Μεγαλειότατε; ρώτησε ο Μωραϊτίνης.

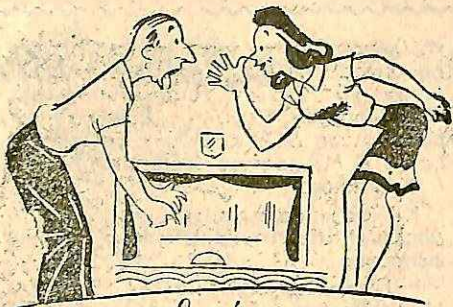
Και τού εξήγησε, τότε, ο νεαρός βασιλεύς, ότι ήταν ανάγκη να σχηματισθεί υπηρεσιακή κυβέρνηση γιατί τ'α κόμματα δεν συμφωνούσαν μεταξύ τους. Δέχτηκε, τότε, ο Μωραϊτίνης (20 Δεκεμβρίου 1867) και ξαναγινε πρωθυπουργός υπηρεσιακός και πήρε υπουργούς το Σπυρομήλιο, τον Μεσσηνέη, τον Σαχτούρη, τον Γιαννόπουλο και τον Πέτρο Δηληγιάννη.

Κάποιος από τους κομματάρχες της εποχής εκείνης προσπάθησε να τον πείσει να μη δεχτεί αλλά ο Μωραϊτίνης τού απάντησε πως αν δεν έδεγέτο θα έπρεπε να παραιτηθεί και από πρόεδρος του Άρειού Πάγου και το σπουδαιότερο, θα έχανε οφέρευσεν ή κατάσταση.

Στο τέλος τού είπε:

— Ξέρεις φίλε μου, έμένα δεν μ' άρεσει ο κατήφορος. Μ' άρεσει ο ανήφορος!

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Η καρμωδίσια μας

Οι πελάτες του γιατρού

ΠΡΟΣΩΠΑ:

- 1) Ο γιατρός.
- 2) Η υπηρέτρια.
- 3) Μερικοί πελάτες.

(Το γραφείο του γιατρού. Δύο πόρτες, μία αριστερά, μία δεξιά. Η υπηρέτρια ξεσκονίζει. Μπαίνει ο γιατρός με την άσπρη υπλούς του και το ακουστικό στο χέρι).

ΓΙΑΤΡΟΣ: Άειντε, τελείωσε.
ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ: Τελείωσε, γιατρέ.
ΓΙΑΤΡΟΣ: Είναι κανείς στην αίθουσα άνωμνης;

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ: Είναι πεντέξη!

ΓΙΑΤΡΟΣ: Αυτό πρώτη φορά μου συμβαίνει. Φαίνεται πως ανοίγουν οι δουλειές μου. (Ανοίγει την αριστερή πόρτα). Ο πρώτος, παρακαλώ!

(Μπαίνει ο πρώτος πελάτης μ' ένα βιβλίο στο χέρι).

Α' ΠΕΛΑΤΗΣ: Καλημέρα σας, γιατρέ.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Καλημέρα, αγαπητέ μου.

Όριστε, καθήστε. Σας ακούω. Τι έχετε;

Α' ΠΕΛΑΤΗΣ: Ηλεκτρικές σκούπες!

ΓΙΑΤΡΟΣ: Αυτή την άρρώστεια πρώτη φορά την ακούω.

Α' ΠΕΛΑΤΗΣ: Μά δεν είναι άρρώστεια, γιατρέ. Είμαι πλασιέ και πουλάω ηλεκτρικές σκούπες. Έσεις, σαν γιατρός που είσθε, ξέρετε ότι το σκούπισμα με το παλιό σύστημα είναι άθυγινο. Σηκώνει ένα σωρό μικρόβια, από τα οποία σας απαλλάσσει μία ηλεκτρική σκούπα, σαν αυτές. Να σας δείξω μερικά υποδείγματα. (Κάνει ν' ανοίξει το βιβλίο).

ΓΙΑΤΡΟΣ: Εύχαριστώ πολύ, αλλά δεν χρειάζομαι.

Α' ΠΕΛΑΤΗΣ: Θα σας την αφήσω σε καλή τιμή.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Σας είπα, δεν χρειάζομαι! Κι' αφήστε με, παρακαλώ, γιατί έχω αρρώστους έξω!

Α' ΠΕΛΑΤΗΣ: Με συγχωρείτε, γιατρέ. Χαίρετε! (Φεύγει από την άλλη πόρτα).

ΓΙΑΤΡΟΣ: (Ανοίγει την α' πόρτα): Σειρά, παρακαλώ!

(Μπαίνει μέσα μία δεσποινίς, μ' ένα βιβλίο).

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ: Καλημέρα σας, γιατρέ.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Καθήστε, παρακαλώ. Τι έχετε;

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ (ανοίγοντας το βιβλίο): Φιλολογικά βιβλία, γιατρέ!

Μυθιστορήματα, διηγήματα, βιογραφίες.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Δεν μ' ενδιαφέρουν!

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ: Και όμως. Στην εποχή που περνάμε, ένα καλό βιβλίο εξασφαλίζει το ψυχικό ξεκούρασμα του ανθρώπου.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Δεν θέλω, δεσποινίς!

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ: Άλλοι γιατροί επήραν.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Μπορεί. Οι γιατροί που δεν έχουν δουλειές. Άλλα εγώ έχω δουλειές, δεσποινίς! Έξω είναι ένα σωρό ασθενείς, που περιμένουν με αγωνία τη σειρά τους.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ: Χαίρετε. (Φεύγει).

ΓΙΑΤΡΟΣ: Σειρά, παρακαλώ!

Γ' ΠΕΛΑΤΗΣ (μπαίνει. Κρατάει ένα κουτί): Καλημέρα σας, γιατρέ.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Τι έχετε;

Γ' ΠΕΛΑΤΗΣ: Ό,τι θέλετε, γιατρέ. Ρολόγια, στυλογράφους, μολύδια, πουντριέρες...

ΓΙΑΤΡΟΣ: Σκληροκοιτίδα έχεις; Νεφρίτιδα έχεις; Άρριδάδες έχεις; Πτώσι του στομάχου έχεις; Έντεροκαλίτιδα έχεις;

Γ' ΠΕΛΑΤΗΣ: Όχι!...

ΓΙΑΤΡΟΣ: Αί, άει στο διάολο!... (Τον διώχνει. Ανοίγει την άλλη πόρτα). Σειρά, παρακαλώ!

Δ' ΠΕΛΑΤΗΣ (μπαίνοντας): Καλημέρα σας, γιατρέ!

ΓΙΑΤΡΟΣ: Καλημέρα. Όριστε!

Δ' ΠΕΛΑΤΗΣ: Καθώς ξέρετε και σεις, γιατρέ, λόγω του επαγγέλματός σας, ή ανθρωπινή ζωή υπόκειται σ' ένα σωρό απρόοπτες κινδύνους.

ΓΙΑΤΡΟΣ (μονολογών): 'Επί τέλους! Ένας πελάτης! (Σ' αυτόν): Πολύ σωστά! Έξακολουθήστε!

Δ' ΠΕΛΑΤΗΣ: Ένα σωρό άρρώστειες παραμονεύουν κάθε στιγμή για να μάς ρίξουν στο κρεβάτι και κάποτε να μάς οδηγήσουν και στον τάφο.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Μάλιστα! Έτσι είναι!

ΓΙΑΤΡΟΣ: Μάλιστα! Έτσι είναι!

ΓΙΑΤΡΟΣ: Μάλιστα! Έτσι είναι!

ΓΙΑΤΡΟΣ: Μάλιστα! Έτσι είναι!

ΓΙΑΤΡΟΣ: Μάλιστα! Έτσι είναι!

ΓΙΑΤΡΟΣ: Μάλιστα! Έτσι είναι!

ΓΙΑΤΡΟΣ: Μάλιστα! Έτσι είναι!

ΓΙΑΤΡΟΣ: Μάλιστα! Έτσι είναι!

ΓΙΑΤΡΟΣ: Μάλιστα! Έτσι είναι!

ΓΙΑΤΡΟΣ: Μάλιστα! Έτσι είναι!

ΓΙΑΤΡΟΣ: Μάλιστα! Έτσι είναι!

ΓΙΑΤΡΟΣ: Μάλιστα! Έτσι είναι!

ΓΙΑΤΡΟΣ: Μάλιστα! Έτσι είναι!

ΓΙΑΤΡΟΣ: Μάλιστα! Έτσι είναι!

ΓΙΑΤΡΟΣ: Μάλιστα! Έτσι είναι!

ΓΙΑΤΡΟΣ: Μάλιστα! Έτσι είναι!

ΓΙΑΤΡΟΣ: Μάλιστα! Έτσι είναι!

ΓΙΑΤΡΟΣ: Μάλιστα! Έτσι είναι!

ΓΙΑΤΡΟΣ: Μάλιστα! Έτσι είναι!

ΓΙΑΤΡΟΣ: Μάλιστα! Έτσι είναι!

ΓΙΑΤΡΟΣ: Μάλιστα! Έτσι είναι!

ΓΙΑΤΡΟΣ: Μάλιστα! Έτσι είναι!

ΓΙΑΤΡΟΣ: Μάλιστα! Έτσι είναι!

ΓΙΑΤΡΟΣ: Μάλιστα! Έτσι είναι!

ΓΙΑΤΡΟΣ: Μάλιστα! Έτσι είναι!

Δ' ΠΕΛΑΤΗΣ: Και όταν μόν ο ασθενής θεραπευθεί, πάει καλά. Καμιά φορά όμως, παρά τις προσπάθειες της επιστήμης, ο ασθενής αποδίδει εις Κύριον κι' αφήνει στους δρόμους γυναίκα, παιδιά, συγγενείς, που δεν έχουν πού την κεφαλή κλίνει. Κι' έσεις οι γιατροί ακόμα, υπόκεισθε σ' αυτούς τους κινδύνους.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Κι' εμείς άνθρωποι είμαστε! Άλλα δεν πρέπει να το παίρνετε και τόσο τραγικά το πράγμα. Γιατί, όταν κανείς λάβει εγκαίρως τα μέτρα του...

Δ' ΠΕΛΑΤΗΣ: Ακριβώς εκεί θέλω να καταλήξω. Και το καλύτερο μέτρο ποιο είναι;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Να πάει στο γιατρό και...

Δ' ΠΕΛΑΤΗΣ: Και να του προτείνει μία ασφάλεια ζωής! Είμαι ασφαλιστής, γιατρέ μου. Αντιπροσωπεύω την ασφαλιστική εταιρία ζωής «Η Ευσυνείδητος Ανάπαυσις». Κι' έρχομαι να σας προτείνω ένα συμβόλαιο ασφαλείας για τη ζωή σας!

ΓΙΑΤΡΟΣ (μόλις συγκρατούμενος): Δεν ασφαλίζομαι, κύριε!

Δ' ΠΕΛΑΤΗΣ: Γιατρέ, σκεφθήτε ότι εκεί που καθόσαστε μία μέρα μπορεί να σας έρθει συγκοπή!

ΓΙΑΤΡΟΣ: Πας, πριν σ' στείλω;

Δ' ΠΕΛΑΤΗΣ: Έγώ πάντως αφήνω ένα συμβόλαιο για να το μελετήσετε. Και θα ξαναπαράσω!

ΓΙΑΤΡΟΣ (του το κολλάει στα μούτρα): Πάρε το και μην ξαναπαράσης. Γιατί δεν έγγυώμαι για τη ζωή σου!

Δ' ΠΕΛΑΤΗΣ: Θα ξαναπαράσω! (Φεύγει).

ΓΙΑΤΡΟΣ (στην άλλη πόρτα με αγανάκτηση): Σειρά, παρακαλώ!

Ε' ΠΕΛΑΤΗΣ (μπαίνει με χατοφύλακα κι' αυτός): Τά σέδη μου, γιατρέ!

ΓΙΑΤΡΟΣ: Όριστε, καθήστε, λέγετε!

Ε' ΠΕΛΑΤΗΣ: Έρχομαι να ζητήσω την συνδρομή σας, γιατρέ!

ΓΙΑΤΡΟΣ: Πολύ ευχάριστος. Σεις είσθε ο ασθενής;

Ε' ΠΕΛΑΤΗΣ: Όχι, γιατρέ. Ο ασθενής είναι η κοινωνία! Και οφείλομαι να την θεραπεύσω! Είμαι εκδότης του ήθικο-πλαστικού περιοδικού «Οικογενειακή Βελτιωτική» και επιθυμώ να σας γράψω συνδρομή. Η έτησια συνδρομή είναι...

ΓΙΑΤΡΟΣ: Άειντε στο καλό, άνθρωπέ μου!

Ε' ΠΕΛΑΤΗΣ: Γιατρέ! Σεις ως επιστήμων, οφείλετε...

ΓΙΑΤΡΟΣ (τον σπρώχνει στην πόρτα): Πήγαινε έξω!...

Ε' ΠΕΛΑΤΗΣ: Θα σας γράψω στο μαύρο πίνακα! (Φεύγει).

ΓΙΑΤΡΟΣ: Βρέ μελάδες πρωί-πρωί (ανοίγει την άλλη πόρτα). Είναι κανένας άλλος;

ΣΤ' ΠΕΛΑΤΗΣ (από τον προθάλαμο): Έγώ γιατρέ!

ΓΙΑΤΡΟΣ: Μία στιγμή, παρακαλώ! (Μονολογεί): Αυτον δεν θα τον αφήσω να μιλήσει! Δεν θα προφθάσει ν' ανοίξει το στόμα του! (Παίρνει από το γραφείο ένα χάρακα). Αυτός θα τα πληρώσει για όλους! (Ανοίγει πάλι την πόρτα). Έλα μέσα και του λόγου σου!

(Μπαίνει ένας ηλικιωμένος άνθρωπος).

ΣΤ' ΠΕΛΑΤΗΣ: Καλημέρα, γιατρέ μου!

ΓΙΑΤΡΟΣ: Τον κακό σου τον καιρό, πού να σας πάρη ο διάολος και να σας σηκώση όλους! Βρέ τί το περάσατε το Ιατρείο μου και μαζεuthήκατε σήμερα όλα τα τσιμπούρια;

ΣΤ' ΠΕΛΑΤΗΣ: Μά...

ΓΙΑΤΡΟΣ: Βρέ τί μά και ξεμά; Την όρεξί σας νομίζετε πως είχα πρωί-πρωί; Χαραμοφάγδες! Έξω! Έξω!...

ΣΤ' ΠΕΛΑΤΗΣ: Σας παρακαλώ...

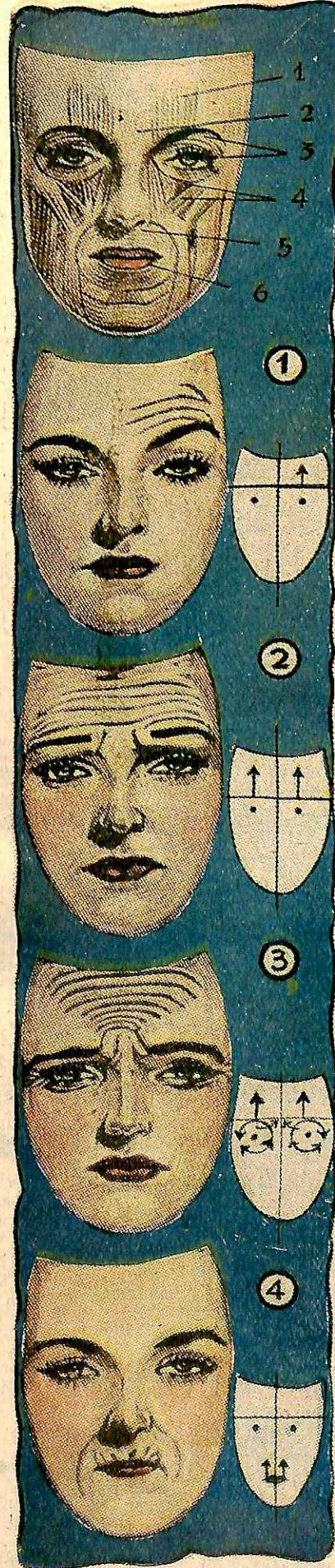
ΓΙΑΤΡΟΣ: Έξω, είπα! Στο διάολο! (Σηκώνει). Έξω, γιατί θα σου σπάσω το κεφάλι!

ΣΤ' ΠΕΛΑΤΗΣ (ανοίγοντας έντρομος την πόρτα): Έξη χρόνια υποφέρω από τα νεφρά μου, έχω πει σε τριάντα γιατρούς ως τώρα, αλλά πρώτη φορά με υποδέχονται έτσι! Κρίμα, πού μου είπαν πως είσαστε και καλός γιατρός!... (Σταυροκοπιέται). Μνήσθητί μου, Κύριε!... (Φεύγει).

ΓΙΑΤΡΟΣ!!! (πέφτει ήμισιπόθυμος σε μία καρέκλα).

ΑΥΛΑΙΑ

ΓΙΑΝ. ΠΑΠ.

Πώς προλαμβάνονται και θεραπεύονται

ΜΕΙΑ απ' τις βασικές προϋποθέσεις της ωμορφιάς είναι η έλλειψις ρυτίδων. Κι' όμως σπάνια συναντούμε ένα πρόσωπο — ακόμη και νεανικό — που να μην έχει ρυτίδες λιγότερες ή περισσότερες. Δεν είναι δύσκολο ωστόσο να τις αποφύγετε, ή και να τις εξαλείψετε αν έχουν ήδη σχηματισθεί. Συνήθως, οι ρυτίδες δημιουργούνται από μία συνηθισμένη σύσπασι ώρισμένων μύων του προσώπου, των ιδίων πάντοτε.

Στην παραπλευρώς εικόνα βλέπετε αριθμημένους τους κυριώτερους μύες που δημιουργούν ρυτίδες με τις συχνές συσπάσεις τους. Οι συσπάσεις αυτές γίνονται συνηθισμένες κατά τη διεύθυνση των μυϊκών ινών. Επομένως οι ρυτίδες είναι κάθετες (ή λοξές) προς αυτές τις ίνες και προς την κατεύθυνση των συσπάσεων.

Καθ' ύπνιν πρέπει να μάθετε να χαλαρώνετε τελείως τους συνεσπασμένους μύες. Για να το συνηθίσετε, τους συσπάζετε επίτηδες, έτσι ώστε να σχηματίζονται ρυτίδες, κι' έπειτα τους χαλαρώνετε, ως ότου καταλήξετε ν' αναγνωρίζετε με βεβαιότητα το συναίσθημα της τελείως χαλαρώσεώς τους. Οι παρακάτω λεπτομερείς οδηγίες για τις κυριώτερες περιπτώσεις θα σας βοηθήσουν πολύ.

1. Οι ρυτίδες αυτές οφείλονται στη συνήθεια του ανασπώματος του ενός φρυδιού. Άλλοι κάνουν την κίνηση αυτή μηχανικά, όταν εκπλαγούν ή ανησυχούν, ενώ άλλοι έχουν καλλιέργησει αυτή τη συνήθεια. Ο μύς 1 συσπάται προς τα πάνω, όπως δείχνει το βέλος στο διάγραμμα, και ρυτιδώνει το μέτωπο οριζόντια.

2. Η συνήθεια του ανασπώματος και των δύο φρυδιών δημιουργεί αυτές τις οριζόντιες ρυτίδες, απ' τη μία ως την άλλη άκρη του μετώπου. Προέκυψε για μία κίνηση που κάνουμε ασυνείδητα, σε περίπτωση άμυνας ή ταραχής. Γι' αυτές τις ρυτίδες ωφελεί ένα κατακόρυφο μασσάζ, απ' τα φρύδια προς την άκρη των μαλλιών.

3. Με τη σύσπασι των μύων 1, 2 και 3 δημιουργούνται οριζόντιες ρυτίδες στο μέτωπο, κατακόρυφες ανάμεσα στα μάτια κι' άλλες μικρότερες κάτω απ' τα μάτια και στις εξωτερικές γωνίες τους. Προκαλούνται από έντονη συγκέντρωση ή απ' το μισοκλείσιμο των ματιών, όταν η όρασι είναι αδύνατη ή το φως είναι ανεπαρκές. Κάνετε μασσάζ απ' τα φρύδια προς τα πάνω κι' απ' το ένδοιμοσό τους προς τα έξω.

4. Η σύσπασις του μύος 5 κάνει να σφίγγονται δυνατά τα χείλη, έτσι που φαίνεται μικρότερο το στόμα, και να σχηματίζονται χαρακτηριστικές ρυτίδες, κάθετες προς το επάνω χείλος. Για να τις αποφύγετε, μην παίρνετε ποτέ αυτή την κατσουφισμένη έκφρασι.

5. Σ' αυτή την περίπτωση, ο μύς 5 είναι χαλαρωμένος, αλλά όχι κανονικά. Προσέξτε ότι, ενώ τα χείλη μένουν μισανοιχτά, τα δόντια είναι ένωμένα, πράγμα που δείχνει μία κάποια σύσπασι των μύων. Εξασκηθήτε να συσπάτε και να χαλαρώνετε τον μύν 5, ως ότου συνηθίσετε το συναίσθημα της χαλαρώσεώς του. Τότε θα μπορείτε να τον αφήνετε χαλαρωμένον, χωρίς όμως ν' ανοίγουν τα χείλη σας.

6. Αυτή η πονεμένη έκφρασις προκαλείται απ' τον μύν 6, που τραβάει προς τα κάτω τις γωνίες των χειλιών (με τη βοήθεια και της βαρύτητας). Προσπαθήτε να μη σφιγνίζατε, για να μη δημιουργούνται αυτές οι άσχημες κατακόρυφες ρυτίδες απ' τα ρουθούνια ως το σαγόνι.

7. Και τα δυο αυτά χαμόγελα αποτελούν καλό αντίδοτο κατά των αποτελεσμάτων του κατσοφισμάτος. Το πρώτο μπορεί να δημιουργήσει ελαφρές ρυτίδες στα πλάγια της μύτης και στις εξωτερικές γωνίες των ματιών, αλλά οι ρυτίδες αυτές είναι ελκυστικές. Το χαμόγελο αυτό προκαλείται απ' τη σύσπασι των μύων 4.

Το δεύτερο χαμόγελο, πιο μελετημένο, τραβάει προς τα έξω τις γωνίες των χειλιών, όπως δείχνουν τα βέλη. Είναι το καλύτερο, ιδίως, όταν απέχουν λίγο τα χείλη απ' τη μύτη.

8. Κι' όταν ακόμη δεν χαμογελάτε, το στόμα σας μπορεί να διατηρή πάντως αυτή την ευδιάθετη έκφρασι, με τις γωνίες του λίγο γυρισμένες προς τα πάνω, από έξι των μύων 4, ενώ άλλοι μύες συγκρατούν στη θέση του το υπόλοιπο στόμα.

Λαθραία εξαγωγή... συναλλάγματος!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΤΑ ΧΑΡΤΙΑ

Στους αινιδιαστικούς Ελέγχους των διαφόρων κρυφών χαρτοπαίχτων λεσχών, η Αστυνομία μαζεύει πάντα πολλές γυναίκες. Τα «χαρτόμouτρα» αυτά όμως δεν είναι χρυσολιδές του έρωτος ή γυναίκες των καταγωγών. Είναι κυρίες και δεσποινίδες καλών οικογενειών και πολλές απ' αυτές απόλυτα ιδιαιτέρως φιμωσμένες στη κοινωνία.

Ο υπαστυνόμος κ. Βιγκλάκης, που υπηρετεί στο Τμήμα Ήθων και Δεσμών της Γενικής Ασφαλείας — που το διευθύνει με τόση μαεστρία και λεπτότητα ο αστυνομικός διευθυντής κ. Χριστοδούλου — σε φιλική συνομιλία, μας αφηγήθηκε μερικές από τις πιο χαρακτηριστικές περιπτώσεις τις γυναίκες χαρτοπαίχτες.

Οι γυναίκες δεν παίζουν χαρτιά για να κερδίσουν χρήματα. Παίζουν από... μεράκι, όπως ο τοξικομανής ρουφάει την πρέζα του. Κι' όπως οι περισσότερες δεν έχουν κανένα χαλινόρι, δημιουργούν ανεπαρκήστες καταστροφές. Να μερικά χαρακτηριστικά παραδείγματα:

Η κ. Μ. Π. μία φορά την εβδομάδα προσκαλούσε τη συντροφιά της σ' ένα φιλικό ποκεράκι. Ψιλοπράμα-τα. Ένα πεντακάροικο το σπίτι. Στο σπίτι της μαζεύονταν συνε-τοί νοικοκυραίοι, έμποροι, συνταξι-ούχοι, απότακτοι αξιωματικοί και δη-μερώνονταν στο πράσινο τραπέ-ζι. Μα το παιχνίδι ήταν πολύ τυπι-κό, δεν είχε καμιά συγκίνηση και φυσικά δεν είχε ενδιαφέρον. Μία μέ-ρα, μία φίλη της την παρέσυρε σε μία μυστική χαρτοπαίχτική λέσχη.

Το σύστηρο ινδόντιο των παικτών την έβλεψε. Ο συμπαίκτης της μπο-ρούσε να είναι ένας αριστοκράτης, αλλά κι' ένας κακοποιός, ένας έμπο-ρος της λευκής σκιάς, ένας εγκλη-ματίας, ένας άνθρωπος με παρελ-θόν γνωστό, αλλά και με πολύ αδέ-κατο μέλλον. Εκεί ο καθένας δεν ή-ταν υποχρεωμένος να κρατήσει τους τύπους. Έπειτα από μερικά γερά παιχνίδια, ο καθένας εκδήλωνε τον φανερό τον χαρακτήρα του, χωρίς βέβαια να κάνει φασαρία, γιατί δεν το επέτρεπαν οι κανόνες του «στι-πιού». Μα το σύστηρο ινδόντιο έ-πρεπε και στην κυρία να κάν-ει, ότι θέλει, να λέει ότι της κατέβη, να παρουσιαστή, σαν τυχοδιώκτηρι ή σα μία γυναίκα της επιτάσσας. Κανείς επίσης δεν την ενοχλούσε με φιλοφρονήσεις, με ερωτολόγια, με τις τυπικές ανοησίες της κοσμικής ζωής που κάνουν πολλές γυναίκες να... στομαχιάζουν. Όλοι είχαν έ-να μεγάλο έρωτα κι' ένα κρυφό πέ-

θος: τη νύμφη, το ρήγα και το βαλέ.

Η κυρία ξετρελλάθηκε. Είδε κιό-λας πώς γίνονται τα μεγάλα παι-γνίδια, άκουσε χαρτοπαίχτικά ανέκ-δοτα κι' έφυγε εύχαριστημένη από το «σπίτι». Έπειτα συνήθισε, γνω-ρίστηκε, και συχνά πήγαινε πια και μόνη της. Έχανε φυσικά, μ' αυτό δεν το λογαρίαζε. Πλήρωνε πρόθυμα για τις συγκινήσεις που της χάριζε το παιχνίδι. Λίγο καιρό κατόπι, έ-πιασε φίλεις με τους χαρτοπαίχτες. Τότε της ήρθε η λαμπρή σκέψη, αντί να πηγαίνει αυτή στην κρυφή λέσχη, να καλή τ' απόγευμα χωρίς στο σπι-τι της τους νέους φίλους της να κά-νουν ένα ποκεράκι, μία «ποκίτσα», να παίξουν λίγο μπακαρά.

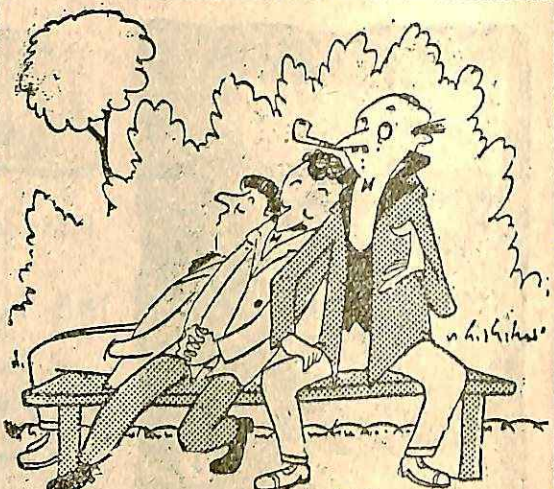
Η κ. Μ. Π. ήταν γυναίκα ενός ά-νωτέρου υπαλλήλου. Ο άτυχος ά-ναγκαζόταν να μετέχει σε συμβού-λια, να ξενοχτάει έξω απ' το σπίτι του, από έρωτα στο επάγγελμά του κι' από εγωισμό να κερδίσει αρκετά λεφτά για να μη δίνει την εντύπωση ότι τον έτρεφε η πλούσια γυναίκα του. Εκείνη όμως, κυριολεκτικώς, τον είχε ξεχάσει. Η αστυνομία όμως που παρατήρησε την χαρτοπαίχτική κίνηση του σπιτιού του κ. Π. και είδε να μπαίνουν και να γυρνούν και σεσημασμένοι χαρτοπαίχτες εκεί μέ-ρα, δεν άργησε φυσικά να κάνει μία αινιδιαστική έρευνα, να μαζέψει ό-λους τους παίκτες και να τους πα-ράφερη μ' ένα καμινόρι στη Γενική Ασφαλεία με τις μάσκες κι' όλα τα σύνεργα του παιχνιδιού. Στην ανά-κριση απέκλυθη τ' όνομα του γνω-στού υπαλλήλου. Τον κάλεσαν, φυ-σικά, στην Αστυνομία και του άνα-κοίνωσαν το γεγονός. Ο άτυχος άν-θρωπος έπεσε από τα σύννεφα. Πή-γε να τρελλαθεί από τη στενωρία του κι' έσπευσε να φέρει κουδέρτες και τίποτε φαγώσιμο στην πλούσια γυναίκα του για να ημερώσει στο κρατητήριο και το πρωί της βή-δικηγόρο — και την συνόδευσε στη Εισαγγελία και στο δικαστήριο.

Πιο δραματική όμως είναι η πε-ρί-πτωση ενός έμπορου που είχε το-ποθετήσει την προίκα της γυναίκας του στο μαγαζί του. Η γυναίκα αυ-τή είχε το πάθος των χαρτιών. Στην αρχή θέλησε να την σιγοντάρη στο παιχνίδι, μία κι' αυτή την διασκε-δάζε. Έπαιρνε κι' αυτός μέρος στις χαρτοπαίχτικές συγκεντρώσεις που γίνονταν στο σπίτι του. Γρήγο-ρα όμως ανακάλυψε πως δεν είχε το μικρόβιο της χαρτοπαίχτας. Συγχρό-νως όμως η γυναίκα του διαπίστωσε ότι η παρουσία του συζύγου της στο σπίτι δεν της έφερνε γούρι.

— Αντρίλη μου, του είπε μία ημέρα, μου φέρνεις γρουσουζιά. Θα σε παρακαλέσω άμα κάνω παιχνίδι να μην έρχεσαι στο σπίτι. Κάνε ό,τι θέλεις, πήγαινε όπου θέλεις.

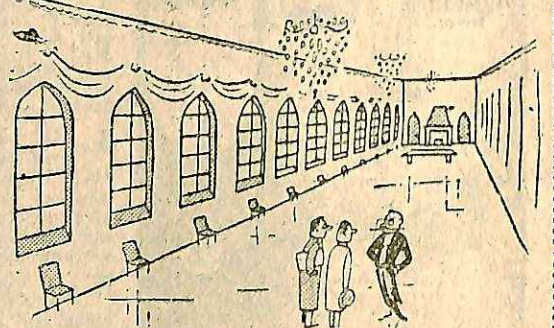
Μα όλ' αυτά που έκανε ο δυστυ-χής είχαν κι' ένα τέλος. Κι' οι τα-βέρνες κλείνανε, και τα θέατρα στα-ματούσαν κι' ο έρωτας είχε τις δια-κοπές του. Μόνο το χαρτί δεν είχε τέλος. Με διαταγμό γύρισε στο σπίτι του. Μα άκουσε τον εξάψα-λο. Προσπάθησε να λογικένη τη γυ-ναίκα του, να στάθηκε αδύνατο. Έ-κείνη μάλιστα για να μη μπεινι ο άντρας της στο σπίτι και της φέρ-νει γρουσουζιά, του κλείδωνε την έ-ξοδο. Κι' ο δυστυχής περίμενε να τελειώσει τα ημερώματά του χαρ-τί κι' όταν φεύγαν οι χαρτοπαίχτες από το σπίτι του, να μπεινι σ' αυ-τό σαν κλέφτης για να κοιμηθεί. Για-τί δεν την χώριζε; Θα πήθε. Μα εί-χε σκορπίσει στις επιχειρήσεις του την προίκα της κι' ήταν αδύνατο να την ξεφορτωθεί, αν δεν της κατέβα-λε όσα είχαν νοσή στο ποικοινο-φώνο. Κι' αυτό ήταν η πιο φοβερή τραγωδία.

Ο. ΔΡΑΚΟΣ

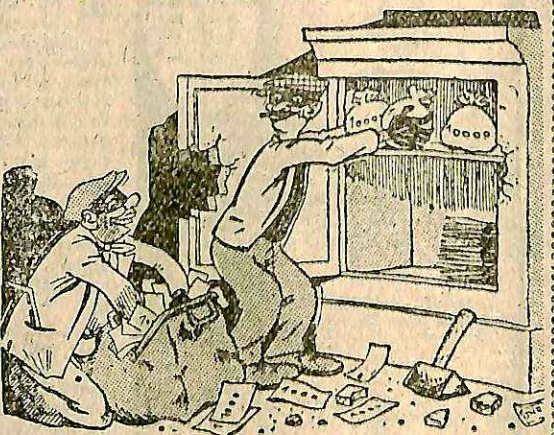
ΤΟΥΣ ΠΗΡΕ Ο ΥΠΝΟΣ

— ...Λοιπόν, για να νά μη σας τὰ πολυλογώ...

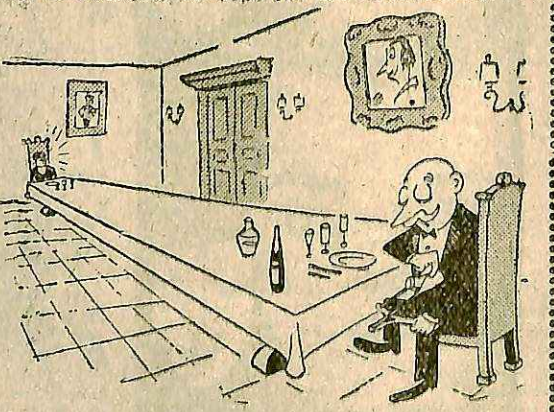

ΤΟ ΣΠΙΤΑΚΙ

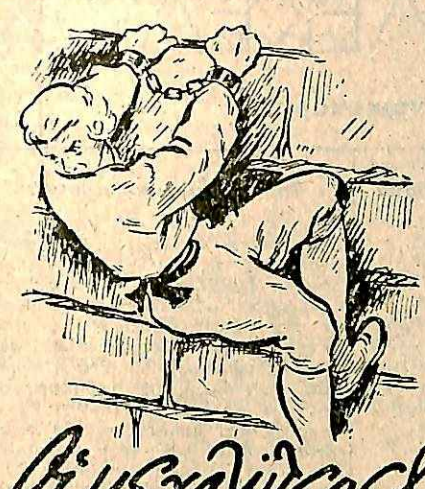
— Δεν μπορώ να καταλάβω κύριοι, γιατί με φυ-ρολογώτε τόσο άγρια! Ο πυργος μου αποτελεί-ται από δυο δωμάτια και κουζίνα!...

— Έγώ να σου πώ, δεν έχω καμιά αντίρ-ρηση να πληρώσω τον φόρο επί του εισοδήματος!...

— Μία στιγμή, χρυσή μου, να σου έ κ α φ ε ν-δονίσω τη μουστάρδα!...

ΟΙ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΙ ΑΠΟΛΑΪΣΤΕΣ

Μέσα απ' τη Βαστίλλη

Ο Ι πολυχρόνιος φυλακισμένος του Λα-τύντ στη Βαστίλλη κι' οι αλλεπάλ-ληλες δραματικές αποδράσεις του έγιναν άφορμη να γραφούν εκατοντάδες έργων. Γιατί ο Λατύντ ήταν το κλασσικότερο παράδειγμα της ασυνειδήσιας που είχε το αριστοκρατικό καθεστώς της Γαλλίας της εποχής εκείνης, να κλείνει στη φυ-λακή, χρόνια ολόκληρα, έναν άνθρωπο, με την πιο γελοία άφορμη. Γι' αυτό, τον Λατύντ, στα τέλη της ζωής του, τον τι-μήσε η Νομοθετική Συνέλευσις της επα-ναστατημένης Γαλλίας ως μάρτυρα του δεσποτισμού του Λουδοβίκου ΙΕ.

Ο Λατύντ γεννήθηκε στα 1725 από άγνωστο πατέρα, και μόνο, ύστερ' από χρόνια, όταν πέθανε κάποιος ευγενής Λατύντ, πήρε τ' όνομά του, ισχυριζόμε-νος πως ήταν νωθός γυιός του. Ήταν χειρουργός του στρατού, ήθελε να δια-πρέψη, ν' αναδειχτεί, και, μη βρίσκον-τας άλλον τρόπο σκέφτηκε το εξής τέ-χνασμα: Έστειλε στην Πομπαντούρ — την περίφημη ευνουμένη του βασιλιά της Γαλλίας — μία κασετίνα που φαι-νόταν ύποπτη, μα που, στην πραγματι-κότητα, ήταν κοινότατη, και, συγχρό-νως, πήγε στο μέγαρό της και την είδο-ποίησε πως γινότανε συνωμοσία έναν-τιον της, πως της έστελναν μία... μπόμ-πα, κρυμμένη μέσα στην κασετίνα, πως αυτός, δηθεν, το ανακάλυψε τυχαία και πως έσπευσε να την ειδοποιήσει.

Μ' αυτό το παιδαριώδες σχέδιο, ο Λα-τύντ έλπιζε να πετύχει την εύνοια της Πομπαντούρ, όπως πια ο δρόμος ήταν ανοιχτός μπροστά του για κάθε αξίωμα. Αλλά, δυστυχώς γι' αυτόν, η Πομπ-δούρ θυώσε με τη φάρσα, παραπονε-θηκε στο βασιλιά, κι' εκείνος — απλού-στατα — υπόγραψε ένα «διάταγμα» (ό-πως είχε το δικαίωμα) και, χωρίς άνα-κοισι, χωρίς δίκη, χωρίς καταδίκη ο Λα-τύντ χαρακτηρίστηκε ως «εχθρός του Κράτους» και κλείστηκε στη φυλακή επ' αόριστον.

Οδηγήθηκε στη Βαστίλλη την Πρω-τομαχία του 1749 κι' έμεινε φυλακισμέ-νος — μ' ελάχιστες διακοπές, όταν κα-τάρθωνε να δραπευη — ως τα 1784! Τριανταπέντε σχεδόν χρόνια φυλακή, για μίαν ήλθια έμπνευσι!

Ύστερα από μία πρώτη δραπέτευσι του, ο Λατύντ πιάστηκε και κλείστηκε σ' ένα μπουντρούμι της Βαστίλλης επί δεκαοχτώ μηνες, σε ασύτηρη απομόνωσι. Έπειτα τον μετέφεραν σ' ένα δωμάτιο, όπου κλείσανε κι' άλλον φυλακισμένο τον Άντουαν Άλλεγκρ.

Μέσα στο δωμάτιο εκείνο, υπήρχε ένα τζάκι, που η καπνοδόχος του έβγαζε στην

κορφή του ψηλότερου πύργου. Από κεί σκέφτηκε ο Λατύντ να δραπετεύσει!

Η καπνοδόχος φραζότανε, σε μικρά διαστήματα, με σιδερένιες σκάρες, που έκαναν αδύνατο το πέρασμα ενός άν-θρώπου απ' αυτήν. Έπρεπε λοιπόν να βγούν οι σκάρες. Αλλά κι' όταν έφτανε στην κορφή του πύργου, θα χρειαζόταν ένα γερό σχοινί κάπου εξήντα μέτρων για να κατέβη στην τάφρο, που τριγύ-ριζε τη Βαστίλλη. Εκεί πάλι, έπρεπε ναχρηστούσε ένα ξύλινο σκάλα, για να μπο-ρέσει να βγεί. Κι' όλα αυτά τα υλικά έπρεπε να τα βρή να τα προετοιμάσει να τα κρύψει, κάπου από τα βλέμματα πολυάριθμων δεσμοφυλάκων, που επέδλε-παν ασυτηρότητα τους φυλακισμένους!

Πρώτα — πρώτα, ο Λατύντ σκέφτηκε να βρή ένα μέρος όπου να κρύβη τα έργα-λεία του. Και το ανακάλυψε: Το πάτω-μα του δωματίου του ήταν διπλό, και το διάκενο μπορούσε να χρησιμοποιηθή περίφημα για κρύπτη.

Είχανε στο δωμάτιό τους ένα τραπέζι, απ' αυτά που ανοιγοκλείνουν, και που κρατιότανε με δυο σιδερένια θηλυκώμα-τα. Τα ξεκόλλησε και τους έκανε κόψι, τροχίζοντας τα πάνω στο πάτωμα! Έ-πειτα, από το τακμάκι του έφτιασε ένα μαχαίρακι. Μ' αυτό κόνοντας μία σανίδα σκάρωσε δυο λαδές για τα θη-λυκώματα. Έτσι είχε εργαλεία για να ξεκολλήσει τις σιδερένιες σκάρες από την καπνοδόχο.

Ύστερα μαζί με το σύντροφό του, έ-κοψαν ένα τετράγωνο κομμάτι από το δάπεδο, για ν' ανοίξουν την κρύπτη και το ξανατοποθέτησαν στη θέση του. Έτσι που να μη διακρίνεται τίποτα.

Εξήλωσαν έπειτα δυο λινά πουκάμι-σα κι' έδωσαν ένα — ένα τα νήματά τους, που τα τούλιεσαν κομμάρι. Τα νήματα τα πλέξανε ύστερα κι' έφκιασαν ένα σχοινί, και, με το σχοινί αυτό, σκάρωσαν μία... σκάλα, που θα τους χρησίμευε για ν'

Ο Λατύντ πιάστηκε πρώτος από το σχοινί κ' άρχισε να κατεβαίνει...

κρέμονται στην καπνοδόχο, καθώς θα προσπαθούσαν να ξεκολλήσουν τις σκά-ρες.

Όλες αυτές οι δουλειές γίνονταν, φυ-σικά, νύχτα, και χρειάστηκαν εξή μηνες ως που ο Λατύντ κι' ο σύντροφός του να κατορθώσουν να φτιάσουν τη σχοι-νένια σκάλα.

Έπειτα άρχισε το πιο δύσκολο: Δι-πλωμένοι στα δυο μέσα στην καπνο-δόχο, φτύνοντας νερό στο τοιμέτο του τοί-χου, για να μπορέσουν να το καλακ-σουν και να ξεκολλήσουν έτσι τις σκά-ρες, κλώτρωσαν, μέσα σ' άλλου, εξή μηνες, να τις βγάλουν όλες. Τις άρριαν όμως — αφού τις ξεκολλούσαν — πάλι στη θέση τους, για να μην τυχόν γίνη καμμία εσφαλμένη επίθεωρησι κι' ανακαλυ-φθούν.

Κατόπιν έπρεπε να φτιάσουν την ξύ-λινη σκάλα. Μ' αυτή θ' ανέβαιναν από την τάφρο στον εξωτερικό τοίχο, κι' από κεί θα πηδούσαν στον κήπο του κ' βερ-νήτη, απ' όπου βάφευγαν στο τέλος.

Από ένα κρηπήγιο, έφτιασαν, πριό-νι, και, μ' αυτό το πριόνι και με το μαχαίρακι, που είχαν σκαρώσει από τη τακμάκι, άρχισαν να πριονίζουν και ν' πελεκάνε ξύλα, από κείνα που τους έδι-ναν για τη σόμπα. Κάθε σκαλοτάπι, που έφτιαχναν, έσπευδαν να το κρύψουν στην κρύπτη του πατώματος.

Όταν τελείωσε κι' αυτή η δουλειά άρχισαν να ηλώνουν, ό,τι εσώρρουχα ή σκεπάσματα είχαν και βάλθηκαν να πλέ-κουν ένα μεγάλο σχοινί, που θα τους χρειαζότανε για να γλιστρήσουν, από την κορφή του πύργου, στην τάφρο.

Δεκαοχτώ μηνες απασχολήθηκαν μ' αυ-τή τη δουλειά!

Τέλος, την Παρασκευή, 25 Φεβρουά-ριου 1756, βάλανε μπρος το παράτολ-μο σχέδιό τους.

Ο Λατύντ ανέβηκε πρώτος στην κα-πνοδόχο, αλλά, καθώς ήταν άμαθος, γδάρθηκε στα χέρια και στα πόδια και πήγε να πνιγεί από τις καπνίες. Όταν έφτασε άπάνω, έριξε ένα σχοινί, που είχε πάρει μαζί του, κι' έτσι ανέβασαν ένα — ένα τα εργαλεία τους. Στο τέλος, ανέβηκε ο Άλλεγκρ.

Στερέωσαν έπειτα τη σχοινένια τους σκάλα του Πύργου και θέσανε το χοντρό σχοινί. Ο Λατύντ πιάστηκε πρώτος κι' άρχισε να κατεβαίνει. Αλλά στριφενύ-ριξε στον αέρα σε κάθε του κίνηση, κιν-δυνεύοντας να γκρεμοτσακιστεί. Κατάρ-θωσε όμως να φτάσει γερός στην τάφρο, που ήταν γεμάτη νερό.

Ο Άλλεγκρ του κατέβασε ύστερα όλα τα εργαλεία και, τέλος, γλίστρησε κι' αυτός κάτω.

Άκουγαν τώρα το φρούο, που έκανε βόλτες από πάνω τους. Προχώρησαν μέ-σα στο νερό. Δεν είχαν άλλο μέσο δια-φυγής παρά ν' ανοίξουνε μία τρύπα στον τοίχο της τάφρου! Χωμένοι ως τις μα-σχάλες μέσα στο παγωμένο νερό έδου-λεψαν σκληρά, με τα ψευτοεργαλεία που είχαν, επί εννιά ώρες, ως που άνοιξαν την τρύπα και πέρασαν. Άλλ' έπεσαν, στο υδραγωγείο. Ο Άλλεγκρ που δεν ήξερε να κολυμπά, πιάστηκε από τα μαλλιά του Λατύντ. Εκείνος, με μία δυ-νατή γροθιά, τον τινάξε μακριά και, κολυμπώντας, έφτασε στην άκρη και σκαρφάλωσε. Έπειτα, σκύβοντας, έπια-σε τον Άλλεγκρ και τον έσυρε άπάνω.

Το υδραγωγείο — σ' εκείνο το σημείο — ήταν ανοιχτό, κι' έτσι, όταν ανέβηκαν τον τοίχο του, βρέθηκαν πια έξω!

Αλλ' ήταν κυριολεκτικά μουσκεμένοι ως το κοκκαλο. Ευτυχώς είχανε προηό-σει να πάρουν μαζί τους από μία δευ-τερη φορυσία, μέσα σ' ένα δερμάτινο σακί, κι' έτσι μπόρεσαν ν' αλλάξουν και να φορέσουν στεγνά ρούχα.

Προχώρησαν έπειτα στο διπλανό δρό-μο — είχε πια ημερώσει — πήραν ένα άμαξι και πήγαν στο σπίτι ενός συμπα-τριώτη του Λατύντ, που τους έκρυψε επί ένα μήνα. Τότε πήραν έφυγαν χωρίς ο καέ-νας, για τις Βρυξέλλες, όπου πια θα ήταν ασφαλείς από κάθε καταδίωξι.

Ο ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΛΕΚΕΔΩΝ

Πρακτικές και χρήσιμες συμβουλές για κάθε νοικοκυρά

Είδος κηλίδος	Διαλυτικό για το καθαρισμό της	Τρόπος χρησιμοποίησής	Είδος κηλίδος	Διαλυτικό για το καθαρισμό της	Τρόπος χρησιμοποίησής
Οινοπνευματώδη ποτά	Γλυκερίνη, νερό και αλκοόλ. Βαρεκίνα. Όξιζενέ	Περνάτε μ' ένα σφουγγάρι βουτηγμένο σε νερό ή σε μίγμα ίσων ποσοτήτων νερού και αλκοόλ. Τρίβετε με το χέρι με γλυκερίνη. Αφίνατε μισή ώρα, έπειτα ξεπλένετε. "Η περνάτε μ' ένα σφουγγάρι με όξιζενέ και κατόπιν με νερό. Για άσπρα ύφασματα μεταχειρίζεστε βαρεκίνα.	Μελάνι	Κιμωλία, άμυλον, αλάτι. Υγρό εξαλείφει μελάνη. Υποθειώδες νάτριον και ιώδιον. Νέφτι, αλκοόλ ή άσετον	Δοκιμάζετε διάφορες μεθόδους, αναλόγως της συνθέσεως του μελανιού. Βρέχετε με το υγρόν εξαλείφει μελάνη, στεγνώνετε με στυπόχαρτο, επαναλαμβάνετε μέχρι πλήρους εξαλείφει, ξεπλένετε με νερό. "Η σπάζετε ιώδιο, στεγνώνετε με στυπόχαρτο, βουτάτε σε διάλυσι υποθειώδους νατρίου και ξεπλένετε. "Η περνάτε μ' ένα σφουγγάρι με νέφτι κλπ.
Φοούτα	Ζεστό νερό, γλυκερίνη. Ζουμί λεμονιού	Βρέχετε επί μερικά λεπτά με βραστό νερό. Στάζετε έπειτα χυμό λεμονιού κι' αφίνατε να στεγνώση στόν ήλιο. "Αν το ύφασμα δεν πλένεται, το περνάτε με ζεστό νερό, μ' ένα σφουγγάρι, τρίβετε έπειτα με γλυκερίνη, αφίνατε κάμποσες ώρες, στάζετε λίγο ξυδι και ξεαπερνάτε με βρεγμένο σφουγγάρι. Αποφύγετε το σαπούνι.	Ιώδιον	Σαπούνι και νερό. Αλκοόλ ή άμωνία. Υποθειώδες νάτριον	"Αν είνε πρόσφατο, πλένετε με ζεστή σαπουνάδα. Περνάτε μ' ένα σφουγγάρι με οινόπνευμα ή άραιή άμωνία. "Η βουτάτε σε διάλυσι υποθειώδους νατρίου. Ξεπλένετε καλά.
Αίμα	Ζεστό νερό. Άραιή άμωνία. Άμυλόκολλα	Περνάτε με κρύο νερό ή με σφουγγάρι βουτηγμένο στην άμωνία και κατόπιν με νερό. "Η βάζετε πάνω στο λεκέ ένα πηχτό πολύ από άμυλόκολλα και νερό, αφίνατε να στεγνώση και βουρτσίζετε. Έπαναλαμβάνετε μέχρι τελείου καθαρισμού.	Σκουριά	Λεμόνι, αλάτι και βραστό νερό. Βαρεκίνα	Κρατάτε πάνω από άτμό. Ρίχνετε πάνω λεμόνι και αλάτι. "Ετσι, ή σκουριά φύγει σιγά - σιγά. "Αν το ρούχο πλένεται, μεταχειρίζεστε βαρεκίνα. "Η κάνετε ό,τι για λεκέδες μελανιού.
Ζάχαρη, ζαχαρώδη	Ζεστό νερό. Τετραχλωριούχος άνθραξ	Τρίβετε με υγρό πανί. "Ο,τι άπομείνη, φύγει άν το περάσετε έλαφρά μ' ένα σφουγγάρι με τετραχλωριούχον άνθρακα.	Κραγιόνι χειλιών	Σαπούνι και νερό. Τετραχλωριούχος άνθραξ. Χλωροφόρμιον	Πλένετε το λεκέ, άν το επιτρέπη το ύφασμα. "Η περνάτε με σφουγγάρι με τετραχλωριούχον άνθρακα και στεγνώνετε με στυπόχαρτο ή πετσέτα. Σε επίμονους λεκέδες, μεταχειρίζεστε χλωροφόρμιον.
Σοκολάτα	Ζεστό νερό ή όξιζενέ. Αλκοόλ και άμωνία	Τρίβετε με υγρό πανί. Περνάτε μ' ένα σφουγγάρι με αλκοόλ και άμωνία. Ξεπλένετε καλά.	Λαδομπογιά. Βενίκι	Νέφτι, τετραχλωριούχος άνθραξ, αλκοόλ, βενζόλιον. Μίγμα άσετον και αλκοόλ	Ξύνετε με μαχαίρι όχι κοφτερό. Περνάτε με σφουγγάρι με νέφτι, τετραχλωριούχον άνθρακα ή βενζόλιον. Για βενίκι γομαλάκας, χρησιμοποιείτε αλκοόλ. Για παλούς λεκέδες, μεταχειρίζεστε μίγμα ίσων ποσοτήτων βενζόλιου, άσετον και αλκοόλ, κι' έπειτα ξεπλένετε καλά με τετραχλωριούχον άνθρακα.
Τσίκλα	Τετραχλωριούχος άνθραξ. Ζεστό νερό.	Ξύνετε με μαχαίρι όχι κοφτερό. Τρίβετε με τετραχλωριούχον άνθρακα. Στεγνώνετε με στυπόχαρτο ή πετσέτα. Μετά το στέγνωμα, αφαιρείτε με νερό τά ίχνη της ζάχαρης.	Πίσσα	Βαζελίνη ή χοιρινό ξυγκι και βενζίνη	Ξύνετε με μαχαίρι όχι κοφτερό. Τρίβετε πάνω και γύρω άπ' το λεκέ με βαζελίνη ή ξυγκι. Περνάτε με σφουγγάρι με βενζίνη. "Επειτα πλένετε, άν το επιτρέπη το ύφασμα. "Η κάνετε ό,τι για τη λαδομπογιά.
Καφές και τσάι	Βραστό νερό. Γλυκερίνη. Όξιζενέ	Ξεπλένετε με ζεστό νερό. Τρίβετε με γλυκερίνη, με το χέρι. Αφίνατε μισή ώρα. Ξεπλένετε. "Η γλυκερίνη μπορεί ν' αντικατασταθή με όξιζενέ.	Βενίκι παπουτσιών	Σαπούνι και νερό. Τετραχλωριούχος άνθραξ	Νερό και άφθονο σαπούνι. "Η τρίψιμο με σφουγγάρι με τετραχλωριούχον άνθρακα.
Λίπος	Σαπούνι, Αιθήρ. Βενζίνη	Τρίβετε με αιθήρα, βενζίνη ή τριμμένο σαπούνι, προσέχοντας όμως να μη μείνη μετά το καθαρίσμα ένας κύκλος στο ύφασμα.	Καπνός τσιγάρου	Νερό και χυμός λεμονιού. Μίγμα ίσων ποσοτήτων αλκοόλ και γλυκερίνης	Τρίβετε μ' ένα πανί, κι' έπειτα με χυμό λεμονιού, και στεγνώνετε στόν ήλιο. "Η περνάτε με μίγμα αλκοόλ και γλυκερίνης χωρίς εξαλείφει, και κατόπιν με νερό.
Γράσο, μηχανέλαιον	Τετραχλωριούχος άνθραξ, βενζίνη. Κιμωλία, άμυλον, αλάτι	Ξύνετε με μαχαίρι όχι κοφτερό, βουρτσίζετε, περνάτε μ' ένα σφουγγάρι βουτηγμένο στο διαλυτικό υγρό (καλλίτερα την άνοδο του ύφασματος). "Αν ό λεκέ είνε πρόσφατος, βάζετε πάνω κιμωλία, άμυλον ή αλάτι για να τον άπορροφήση, κι' έπειτα περνάτε έλαφρά με το διαλυτικό.	Ούρα	Άμωνία ή σόδα και νερό. Λεμόνι ή ξυδι. Άλμη	Περνάτε με άραιή διάλυσι άμωνίας ή σόδας. Αφίνατε λίγα λεπτά, ξεπλένετε. "Αν χρειάζεσαι, περνάτε κατόπιν με λεμόνι ή ξυδι. "Αν πλένεται το ύφασμα, το βουτάτε σε ζεστή άλμη κι' έπειτα ξεπλένετε.
Πανωτό	Σαπούνι και νερό. Τετραχλωριούχος άνθραξ. Σαπούνι και άμωνία	"Αν το ύφασμα δεν πλένεται, το περνάτε με πανί βρεγμένο σε ζεστό νερό, κι' άφου στεγνώση, μ' ένα σφουγγάρι με τετραχλωριούχον άνθρακα. "Η το τρίβετε με ξυμένο σαπούνι, στάζοντας έπάνω άμωνία, κι' έπειτα το περνάτε με σφουγγάρι με ζεστό νερό.	Κερί, Παραφίνη	Στυπόχαρτο. Βενζίνη. Οινόπνευμα	Ξύνετε με μαχαίρι όχι κοφτερό. Βάζετε άνάμεσα σε δυο στυπόχαρτα και πιέζετε άπό πάνω με ζεστό σίδερο. "Η τρίβετε με βενζίνη ή αλκοόλ.

Γενικοί κανόνες πριν από κάθε καθαρισμό λεκέ: 1) Δοκιμάζετε σε μία γωνιά του ύφασματος, μήπως παθαίνει τίποτε το χρώμα άπ' τη μέθοδο που θα εφαρμόσετε. 2) Αρχίστε με τις απλούστερες μεθόδους. 3) Μη μεταχειρισθίτε ζεστό νερό για λεκέδες άγνώστου φύσεως. Ακολουθώντας έτσι τις παραπάνω συμβουλές, κάθε νοικοκυρά μπορεί να είνε σίγουρη ότι θα διατηρήση όσο το δυνατό πιο καθαρό κάθε ύφασμα, που δεν θα χάση τίποτα από τόν άστικό χρωματισμό του.

Η ΚΑΛΙΤΕΡΗ γυναίκα - ντέτεκτιβ

Κυνηγώντας άπιστους συζύγους

Με δυο τρόπους μπορεί μία γυναίκα ν' αποκτήση πείρα και γνώσεις για τους άπιστους συζύγους: ή άν παντρευτή ή ίδια έναν άπ' αυτούς, ή άν γίνη μία άπ' τις 200 περίπου γυναίκες - ντέτεκτιβ των Ηνωμ. Πολιτειών.

Η Νεοϋρκέζα κ. Φράνσις Μακντόναλντ προτίμησε το δεύτερο τρόπο... Κάποτε όμως μετανοιώνει γι' αυτό. Γιατί, επί 25 χρόνια, δεν έπαψε να παρακολουθίη τους άπιστους συζύγους και τών δυο φύλων (μαζί με τους κλέφτες, τους άπατεώνες, τους φονιάδες, κλπ.), πεζή, με άλογο, με ταξί ή με το τραίνο, περιμένοντας ύπομονητικά ώρες ολόκληρες μέσα στη βροχή, στο χιόνι, στην παγωνιά... Είνε σήμερα γιαγιά, με ψαρά μαλλιά, κι' όμως μπορεί άκόμη, άν χρειαστή, να δουλεύη μέρα - νύχτα επί μία βδομάδα, δίχως ξεκούρασι. Θεωρείται, δικαίως, σά μία άπ' τις καλλίτερες γυναίκες - ντέτεκτιβ και κερδίζει όσα κι' οι άρσενικοί συνάδελφοί της, δηλαδή 15 - 20 δολάρια τη βδομάδα.

Ακολούθησε το έπάγγελμα αυτό άπ' τα 20 χρόνια της, όταν έμεινε μόνη στόν κόσμο κι' αναγκάστηκε να βρή δουλειά για να συντηρήση το μικρό παιδί της. Έργάστηκε στην άρχή ως βοηθός σ' ένα ιδιωτικό αστυνομικό πρακτορείο, ανέλαβε μιά - δυο μικροεπιθέσεις και τις τελείωσε με έπιτυχία. Έτσι εξελίχθηκε σιγά - σιγά κι' άπόκτησε τη φήμη που έχει σήμερα.

Ξέρει περισσότερα από κάθε άλλον για τους άπιστους συζύγους. Βεβαιώνει λοιπόν ότι οι άντρες παρασύρονται συνήθως στην άπιστία τυχαία, κάποτε μάλιστα και δίχως να το θέλουν. Πιάνονται εύκολα, γιατί τους λείπει ή φαντασία και πέφτουν σε χοντρές γκάφες. Και τότε, σχεδόν πάντοτε, ζητούν συγγνώμη.

Εύτυχώς γι' αυτούς, οι γυναίκες είνε προδιατεθειμένες να τους συγχωρήσουν και να προσπαθήσουν να ξεχάσουν. Δεκάδες πελάτισσες της κ. Μακντόναλντ είχαν όρκιστή να χωρίσουν, άν πείθονταν ότι οι άντρες τους τις άπατούσαν. Κι' όμως, όταν άπόκτησαν θετικές άποδείξεις, έλαχιστες έφτασαν ως το διαζύγιο. Οι περισσότερες συμφιλίωθηκαν με τους άντρες.

Παροιμίες

«Ο κόσμος εποντίξτεο κι' ή γυναίκα μ' άπολλίξτεο.»
«Όλη ή έγνοια μου, τ' άντρός μου ό θάνατος.»
«Όπ' αγαπά στη νειτονιά έχει περιούσια (σεια γάρι) ούτε παπούτσια κατελά ούτε τόν ύπνο χάνει.»
«Όπ' έχει δυο άναπητικές, νάχη και (δέκα μαχαίριες) όπ' έχει τρείς και τέσσερες νάχη (σαραντατέσσερες) κι' όποιος δεν έχει πιά καμιά, (μάπλα να τούρη στην καρδιά κι' όπ' έχει μιά και μοναχή ό Θεός (νά τού τίνε χαρή.)»
«Όποιος αγαπά στραβώνεται.»
«Όποιος θέλει ν' αγαπήση, πρέπει να χασομερήση.»
«Όποιος δέρνει τη γυναίκα του, δέρνει το κεφάλι του.»
«Όποιος παντρεύτηκε μετάνοισε, όποιος δεν παντρεύτηκε κι' αυτός μετάνοισε.»

άπιστας. Κι' έτσι, έκείνες που βγήκαν τελικά ζημιωμένες, ήταν οι φιλενάδες τών συζύγων, που παραμερίστηκαν άλύπητα και μετανόησαν πικρά γιατί είχαν μπλεχτή με παντρεμένους κι' είχαν έλπίσει πως θα τους έπαρναν άπ' τις γυναίκες τους...

Οι άντρες όμως φέρονται έντελώς αντίθετα σε παρόμοια περιπτώσι: «Όταν δηλαδή βεβαιωθούν ότι ή γυναίκα τους είνε άπιστή, σχεδόν πάντα ζητούν διαζύγιο. Αυτό έχει άποδείξει ή πείρα της κ. Μακντόναλντ. Έχει παρατηρηθή επίσης ότι, όταν μία γυναίκα ύποψιάζεται τόν άντρα της, έχει δίκιο στα 99 % τών περιπτώσεων. Αντίθετα, όταν ένας σύζυγος άναθήσει σ' ένα ντέτεκτιβ να παρακολουθήση τη γυναίκα του, το πιθανώτερο είνε ότι δεν θ' άνακαλυφθή τίποτε (όχι γιατί δεν υπάρχουν άπιστες σύζυγοι, αλλά γιατί οι άντρες είνε πολύ πιο φιλόποπτοι άπ' τις γυναίκες).

Μιά μέρα, κατά τά δημερώματα, ή κ. Μακντόναλντ έλαβε ένα τηλεφώνημα άπ' το Σικάγο. Ένας σύζυγος της ανέθεσε να παρακολουθήση τη γυναίκα του, που ταξίδευε αεροπορικάς για τη Ν. Υόρκη. Του είχε φανή ύποπτο το ό,τι ζήτησε να κάνει αυτό το ταξίδι...

Η κ. Μακντόναλντ πήγε άμέσως στο αεροδρόμιο. Όταν έφτασε σε λίγο το αεροπλάνο, άναγνώρισε τη σύζυγο του πελάτου της, άπ' την περιγραφή που της είχε κάνει έκείνος τηλεφωνικάς. Την παρακολούθησε επί 2 μέρες, κι' έτσι μπόρεσε να διαβεβαιώση έπειτα το σύζυγο ότι ή γυναίκα του δεν είχε συναντηθή με κανέναν άντρα. Σίγουρα έκείνος θα τη φιλούσε... τηλεφωνικάς, άν μπορούσε! Τόσος ήταν ό ένθουςιασμός του...

Άλλοι όμως, στη θέσι του, δυσπιστούν για το άρνητικό άποτέλεσμα της παρακολουθήσεως της κ. Μακντόναλντ, φαντάζονται πως δεν βάκανε καλά τη δουλειά της κι' άπευθύνονται και σ' άλλους ντέτεκτιβ.

Κάποτε, ό έρευνες της κ. Μακντόναλντ οδηγούν σε άπρόοπτες άποκαλύψεις. Η σύζυγος ενός μεγαλοεπιχειρηματίου ύποπτευόταν τόν άντρα της, γιατί δεν τόν εύρισκε συνήθως τ' άπογεύματα στο γραφείο του, όταν τού τηλεφωνούσε. Κι' όμως, όταν έκείνος έφτανε το βράδυ στο σπίτι, βεβαίωσε πως ήταν κατακουρασμένος άπ' τη δουλειά του γραφείου...

Η κ. Μακντόναλντ τόν παρακολούθησε κι' άνακάλυψε ότι πήγαινε σε ποδοσφαιρικά ματς, κρυφά, γιατί ντρεπόταν να όμολογήση στη γυναίκα του αυτή την άθωα μανία του!...

Σε πολλές, ώστόσο, περιπτώσεις πάνε χαμένοι οι κόποι της κ. Μακντόναλντ, γιατί ό σύζυγος (ή ή σύζυγος) δεν καταφέρνει να κρατήση μυστικό άπ' το έτερόν του ήμισυ το ό,τι άνάθεσε σ' ένα ντέτεκτιβ την παρακολούθησή του!

Έτσι κάποτε, μία κυρία, την τρίτη μέρα της παρακολουθήσεως, φάνηκε ξαφνικά πως άντελήθη την κ. Μακντόναλντ και κατάφερε να πηδήσει σ' ένα ταξί και να της ξεφύγη. Τί είχε συμβή; Άπλούστατα, το προηγούμενο βράδυ, της είχε πη ό άντρας της, ανίκανος να κρατήση τη γλώσσα του:

— Ξέρεις, θα μπορούσα να βάλω ένα ντέτεκτιβ να σε παρακολουθήση...

— Άδύνατο να με παρακολουθήση ένας άντρας, χωρίς να τόν άντηληφθώ! άπάντησε ή κυρία.

— Μα μπορεί να μην είνε άντρας... πρόσθεσε ό σύζυγος.

Δεν χρειάζονται περισσότεροι ύπαινιγμοί, για ν' ανοίξουν τά μάτια της κυρίας και ν' άχρηστευθή έτσι ή κ. Μακντόναλντ...

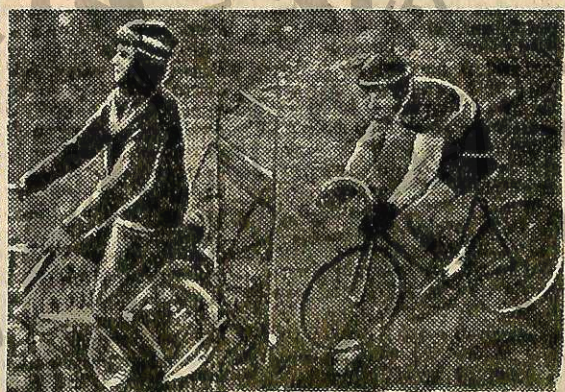
ΤΑ ΥΡΟΝ ΠΑΟΥΕΡ - ΛΙΝΤΑ ΚΡΙΣΤΙΑΝ

Στη Ρώμη δόθηκε πρό ήμερών μιά φιλενθροπική παράσταση την όποία έτίμησαν με την παρουσία τους ό κ. Ντέ Γκάσπερι, ό προσδεδεμένος τών Ην. Πολιτειών και το ζεύγος Τάουερ - Λιντα Κρίστιαν. που όπως γράψαμε σε προηγούμενο τεύχος μας περιμένει την άδεια του Βατικανού για να παντρευτή. Περί ό,ι άσας πούμε πως ό περισσότερο κόσμος είχε συγκινηθεί για να ίδη το κινηματογραφικό ζευγάρι.

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΧΙΜΠΑΤΖΗΔΕΣ

Στο Ντένω της Φλωρίδας, υπάρχει ένα άγρόκτημα όπου μοναδικοί φιλοξενούμενοι είνε μικροί και μεγάλοι χιμπατζήδες. Τα ζώα αυτά ζουν έκει με όλους τους κανόνες υγιεινής, και γευματίζουν πάντοτε σε ώριμένες ώρες. Στην εικόνα μας, ένας νεαρός χιμπατζής παίρνει το πρωινό του γάλα με μπιμπερόν. Οι τρόφιμοι του άγροκτήματος αυτού είνε περιζήτητοι στην Άμερική και πωλούνται σε έξαιρετικά ύψηλες τιμές.

82 ΧΙΛΙΟΜΕΤΡΑ ΤΗΝ ΩΡΑ ΜΕ ΠΟΔΗΛΑΤΟ

Ο νεαρός Γάλλος Κλαυδίου κατέρριψε το παγκόσμιο ρεκόρ ταχύτητας με ποδήλατο, που κατείχε πρό αυτού ό επίσης Γάλλος Ζωρζ Παγιόρ. Ο τελευταίος είχε διατρέξει μέσα σε μιά ώρα 79 χιλιόμετρα 550 μέτρα. Ο Κλαυδίου όμως στο ίδιο χρονικό διάστημα έκαλύψε με το ποδήλατό του 82 χιλιόμετρα.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΟΛΟΓΕΣ

Η δαυματοϋργή όρμύνη τών έγκύων

Θερμαίνει άσθενείες, έγκυμάτα, κατάγμματα

Ένα νέο φάρμακο, με έκπληκτικές ικανότητες, είναι η «θεελίνη», μία όρμωη που παράγεται απ' τους γεννητικούς αδένες τών έγκύων γυναικών και που περιέχεται σε μεγάλη ποσότητα στο αίμα και στα ούρα τους.

Συντελεί π. χ. στη γρήγορη συγκόλλησι σπασμένων οστών, ιδίως σε άτομα μεσοκοπία ή ηλικιωμένα. Πρό καιρού, μία γυναίκα νοσηλευόταν σ' ένα νοσοκομείο της Βαλτιμόρης. Είχε πάθει κατάγμα των δύο ποδιών, που δεν έδειχνε σημεία βελτιώσεως επί 2 ολόκληρους μήνες. Ήταν πιά τελείως απελπισμένη, δεν αγωνιζόταν καν για να διατηρηθή στη ζωή, όταν οι γιατροί σκέφθηκαν να δοκιμάσουν επάνω της τη «θεελίνη», που είχε αποδώσει ως τότε ικανοποιητικά αποτελέσματα, αλλά μόνο σε ποντίκια και σε πουλιά. Της έκαναν λοιπόν ενέσεις με την όρμωη αυτή και μετά ένα μήνα η γυναίκα είχε γιαιτρική τελείως και περπατούσε σαν άλλοτε.

Κατόπιν, τó ίδιο φάρμακο έφαρμόσθηκε και σ' άλλες τέτοιες περιπτώσεις καταγμάτων, πάντοτε μ' επιτυχία. Απεδείχθη, επίσης, αποτελεσματικό εναντίον διαφόρων άλλων παθήσεων: της ήμικρανίας, της αρθρίτιδος, ώρισμένων δερματικών νοσημάτων, καρδιακών άσθενειών κλπ. Άληθινά θαυματουργό έγινε κατά της στηθάγχης, γιατί ξαναδίνει ζωτικότητα στα γερασμένα αιμοφόρα αγγεία, κι έτσι εξασφαλίζει την κανονική προφοδοτήσι του καρδιακού μυός με αίμα απ' τις στεφανιαίες αρτηρίες. Τελευταίως ακόμη, γιαιτρεύθηκε ένας επιχειρηματίας της Βοστώνης, που υπέφερε απεριόριστα από κρίσεις στηθάγχης με την παραική προσπάθεια — ακόμη κι όταν έσκυβε για να δέση το παπούτσι του! Κάθε άλλη θεραπεία είχε αποτύχει στην περίπτωση του, ως ότου επί τέλους τόν έσωσε η θεελίνη.

Επίσης η όρμωη αυτή επιταχύνει την έπούλωση τών σοβαρών έγκυμμάτων, ενισχύοντας την αύξηση τών νέων ιστών που αντικαθιστούν τους κατεστραμμένους. Τό πιο περίεργο όμως είναι ότι η ίδια αυτή ουσία σταματάει την ανάπτυξη τών παθολογικών ιστών τού καρκίνου. Παράγματι, αποτρέπει σήμερα τó αποτελεσματικότερο φάρμακο κατά τού καρκίνου, τού ποσάτάου.

Χορηγείται με υποδόριες ενέσεις, ή απ' τó στόμα. Μπορεί επίσης να υποθετηθή κάτω απ' τη γλώσσα με τη μορφή παστιλάς, και να μείνει εκεί για ν' απορροφηθή σιγά-σιγά. Όταν οι γιατροί παρωσανε κάλυψαν ότι η ίσχυρή αυτή χημική ουσία περιέχεται στο αίμα και στα ούρα τών έγκύων, ανεζητήσαν ένα τρόπο παραγωγής της σε μεγάλη ποσότητα. Στην

άρχή, γύριζαν πόλεις και χωριά, με ειδικά αυτοκίνητα-τεπόζιτα, και μάζευαν ούρα έγκύων γυναικών, για ν' απομονώσουν τη θεελίνη. Σήμερα όμως την παρασκευάζουν τεχνητά, με συνθετικές μεθόδους, από λαδί και σόγια.

Καθώς βλέπουμε λοιπόν, η έγκυμοσύνη μεταβάλλει τó γυναικείο όργανισμό σε αξιοθαύμαστο χημικό εργαστήριο. Θα διαρωτηθώ ίσως πολλοί πως, συμβαίνει ώστε αυτές οι τόσο ώφέλιμες όρμωες να μην καλυτερεύουν την υγεία της ίδιας της γυναίκας. Γιατί υπάρχει η κοινή αντίληψη ότι η έγκυμοσύνη αυξάνει τις πιθανότητες να πάθι ή γυναίκα διάφορες άσθενείες, όπως, π. χ., ουμιατισμό, λίθους της κύστεως, καρκίνο τού στήθους ή της μήτρας. Οι νεώτερες όμως ιατρικές έρευνες και στατιστικές την έχουν διαψεύσει. Έχει επίσης αποδειχθή ότι η έγκυμοσύνη δεν κάνει καθόλου τά δοντία να χαλούν, ούτε και ν' αυξάνη η αρτηριακή πίεσις, όπως πιστεύουν πολλοί. Όσο για τόν καρκίνο τού στήθους ή της μήτρας, προσβάλλει σε λιγώτερη αναλογία τις γυναίκες που έχουν αποκτήσει παιδιά.

Εξ άλλου, υπάρχουν θετικές αποδείξεις ότι οι όρμωες που έκκρινονται κατά την έγκυμοσύνη, έχουν ευεργετικό αποτέλεσμα στο γυναικείο όργανισμό. Γυναίκες που έπασχαν από χρόνια από έλκος τού στομάχου, θεραπεύονται ως διά μαγείας, ή τουλάχιστον παρουσιάζουν εκπληκτική καλύτερη, όταν μείνουν έγκυες. Κι' οι γιατροί μπόρεσαν να γιαιτρεύουν τó έλκος σε πειραματόζωα με ενέσεις αδενικών έκχυλισμάτων από έγκύους θηλυκούς ποντίκους (δεν έχουν όμως γίνει ακόμη τέτοια πειράματα και σε ανθρώπους).

Επίσης η έγκυμοσύνη έχει ευεργετική επίδραση κατά τών ρευματισμών και της αρθρίτιδος. Η παρατήρησις αυτή έκαμε τόν Άμερικανό δόκτορα Μπάρντ να σκεφθή ότι θα μπορούσε να γιαιτρεύη ή ν' ανακουφίση πολύ τούς αρθρικούς, με μετάγγισι αίματος έγκύων γυναικών. Τα πρώτα αποτελέσματα υπήρξαν ικανοποιητικά. Ωστόσο είναι πρόωρο ακόμη για ν' αποφανθή κανείς για την αξία της νέας αυτής μεθόδου.

Η θεραπευτική ενέργεια της θεελίνης κατά της ήμικρανίας αποδεικνύεται με μίαν άλλη παρατήρησι. Είναι γνωστόν ότι οι κρίσεις της ήμικρανίας γίνονται ισχυρότερες κατά τις ημέρες τών έμηνων. Όπως λοιπόν βεβαιώνουν οι ειδικοί γιατροί, η έμμηνορροία είναι τελείως αντίθετη από την έγκυμοσύνη, τις ημέρες δηλαδή αυτές ó γυναικείος όργανισμός παράγει τις λιγώτερες όρμωες. Κι' η έλλει-

ψη τούς συντελεί στις κρίσεις ήμικρανίας.

Για τόν ίδιο λόγο προφανώς, οι γυναίκες κρυολογούν συχνότερα κατά τις περιόδους τών έμηνων, παρά τις υπόλοιπες ημέρες τού μηνός. Μία γυναίκα πάθαινε κάθε μήνα ένα σοβαρό κρυολόγημα, επί 10 ολόκληρα χρόνια. Αφ' ότου όμως υπεβλήθη σε θεραπεία με θεελίνη, δεν ξανακρυολόγησε πιά.

Γενικώς, η όρμωη αυτή ελαττώνει τη σοβαρότητα τών αναπνευστικών μολύνσεων — χωρίς όμως αυτό να σημαίνει ότι είναι τó πολυθρύλητο και άγνωστο ακόμη φάρμακο τού κρυολογήματος.

AMY ΣΕΛΓΟΥ-Ι-Ν

Ο Ο

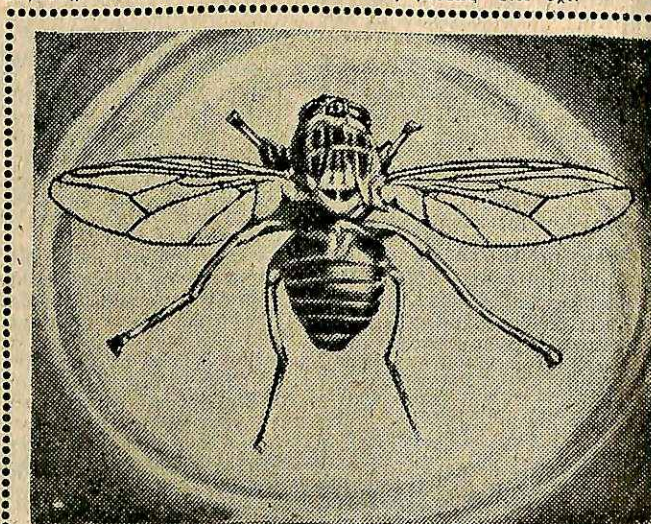
Μία πρόεδρος στην όδοντιατρική.

Οι πελάτες τών όδοντιάτρων δεν φοβούνται τόσο την τανάλασσον τόν τροχό. Ο πόνος που προκαλεί, χωρίς να είναι αξύς, «χτυπάει στο μυαλό», όπως έφρουν πολύ καλά όσοι είχαν την άτυχία να δοκιμάσουν τόν τροχό πάνω στα δόντια τους.

Στό άκρο τού τροχού προσαρμόζεται, ως γνωστό, ένα μικρό τρύπανο που ως σήμερα, κατασκευάζονταν από σκληρό άτσάλι.

Ένα σουηδικό εργοστάσιο, που έχει την επωνυμία «Ντεντάτους» και είναι ειδικευμένο στην κατασκευή όδοντιατρικών εργαλείων, κατάρθωσαν α κατασκευή τελευταία τρύπανα από «Κορομάν», που είναι ένα κράμα άνδρακικού τουγκαντίου και άλλων μετάλλων. Τό πλεονέκτημα αυτών τών τρυπάνων είναι ότι μπορούν να κοινιοτοποηθούν μέσα σε 45 λεπτά 1 γραμμάριο και 38 έκτοστα ενός δοντιού.

Με την χρησιμοποίηση τρυπάνων από κοινό χάλυβα χρειάζονται, ανιζέτα, 69 λεπτά για ν' κοινιοτοποηθούν 89 έκτοστα τού γραμμαρίου από τó δόντι. Στο διάστημα αυτών τών 69 λεπτών εξ άλλου ó γιατρός θα πρέπει να αλλάξι 48 τρύπανα, γιατί όσα είναι από κοινό χάλυβα θερμαίνονται εύκολάτα και μπορεί να σπάσουν. Νά γιατί οι γιατροί παιδεύουν τούς άσθενείς και τούς κούβαλόν τους πολλές ημέρες από λατρείο τους για ένα απλό σφράγισμα. Κάθε φορά, κοινιοτοπούν μόλις μερικά έκτοστα τού γραμμαρίου, για τη διάκριση της απαρκείτητος για τó σφράγισμα όλης. Ένα τρύπανο από τρυπανότιο, όμως, μπορεί να κόψει συνεχώς επί 45 λεπτά

ΝΙΚΗΘΗΚΕ Η ΤΣΕ-ΤΣΕ

Ύστερα από άναζητήσεις τεσσάρων ετών στην Άγγλία, στη Σκωτία και στην Αφρική, μία ομάδα Βρετανών επιστημόνων κατάρθωσε να νικήσι «η μύτη» τού, Σέ έβρι, χωρίς τó «άτρυσι» τού, ζώα δεν θα κινδυνεύον πιά απ' την αρρώστια τού ύπνου. Κι' έτσι η Αφρική θα υπορξή ν' αποκτήσι τα πρώτα της κτηνοτροφεία.

και να κοινιοτοποησι 138 γραμμάρια από τó δόντι, χωρίς να παρίσταται ανάγκη αλλαγής του. Τό πρακτικό αποτέλεσμα είναι ότι οι άσθενείς θα υποφέρουν λιγώτερο χρονικό διάστημα, γιατί η διάνοιξις της όπης θα γίνεται πολύ συντομότερα με τά νέα τρύπανα.

Η μετεγχειρητική πνευμονική συμφορήσις

Ένας από τούς κινδύνους της άνασθησις κατά της έγχειρήσεως, είναι η εμφάνισις στών έγχειριζόμενου πνευμονικής συμφορήσεως. Ο κίνδυνος αυτός είναι μεγαλύτερος για τούς γέρους.

Τελευταία, οι Άμερικανοί γιατροί, κατάρθωσαν να περιορίσουν στο ελάχιστο, αν όχι να εξαφανίσουν τελείως αυτόν τόν κίνδυνο, δίνοντας στόν άσθενή πνευκίλλιν και στρεπτομυκίνη σε σκόνι.

Κατά τις γενόμενες δοκιμές, μόνο ένας άσθενής επί 51 έγχειρισθέντων, στούς οποίους είχε χορηγηθή πνευκίλλιν, παρουσίασε φαινόμενα πνευμονικής συμφορήσεως.

Η στρεπτομυκίνη χορηγήθηκε, εξ άλλου, σε 40 έγχειρισθέντας. Κανείς απ' αυτούς δεν παρουσίασε φαινόμενα πνευμονικής συμφορήσεως.

Ως γνωστόν, οι Ιατροί διστάζαν συνήθως να κάμουν έγχειρήσεις σε άτομα μεγάλης ηλικίας, λόγω τών κινδύνων εμφάνισις φαινομένων πνευμονικής συμφορήσεως συνεπεί της άνασθησις. Αυτός ó κίνδυνος παραμερίσθηκε σήμερα.

Ο καρκίνος τού θυρεοειδούς

Ο δόκτωρ Λούθνης Λήντερ, από τόν Νητρώι, ανακοίνωσε στην άμερικανική χειρουργική εταιρεία τα πορίσματα τών έρευνών του σχετικά με την έγκαιρη διάγνωση τού καρκίνου τού θυρεοειδούς αδένος, χωρίς στή χρησιμοποίησι ραδιενεργού ιωδίου.

Σε 24 περιπτώσεις καρκίνου τού θυρεοειδούς, η χρησιμοποίησις ραδιενεργού ιωδίου επέτρεψε τη διάγνωση τών 22.

Τά ραδιενεργά ισόποσα, εισαγόμενα στό σώμα, συρρέουν εκλεκτικά ως γνωστόν, σε ώρισμένα όργανα, χωρίς σ' ένα είδος συγγενείας που υπάρχει μεταξύ τους. Τό ίδιο συμβαίνει και με τó ραδιενεργό ιώδιο που συγκεντρώνεται κατά προτίμησι στόν θυρεοειδή αδένα. Σε περίπτωση καρκίνου τού μύρια τού ραδιενεργού ιωδίου συγκεντρώνονται γύρω στόν καρκινώδη όγκο και τόν απομονώνουν σά να λέμε από τόν υπόλοιπο αδένα. Σε περίπτωση όμως, που ó όγκος δεν είναι καρκινώδης φύσεως, εξαπλώνονται σ' ολόκληρο τόν αδένα. Ο πρότος της διασποράς τους πάνω στόν αδένα μας πληροφορεί, λοιπόν, αν ó όγκος είναι καρκινώδης φύσεως είτε όχι.

Όταν βουλώνη Η ΜΥΤΗ...

Οι διάφορες μορφές ρινίτιδος

Χωρίς κανονική άναπνοή δεν υπάρχει καλή υγεία. Κι' η άναπνοή δεν μπορεί νάνε κανονική, αν δεν γίνεται ελεύθερα κι' ακούραστα απ' τη μύτη. Η άναπνοή απ' τó στόμα είναι άθυγιεινή, γιατί μόνον η μύτη έχει τέτοια κατασκευή, ώστε να ριλιτράρη και να ζεσταίνι τόν αέρα πριν να μπη στούς πνεύμονες.

Δυστυχώς, η Φύσις έχει δώσει μόνο στά 5% τών ανθρώπων τέλειες μύτες. Τα 95% έρχονται στόν κόσμο με παραμορφωμένο τó μεσαίο διάφραγμα της μύτης, που αποτελείται από χόνδρον (τραγανό). Επίσης οι παραμορφώσεις αυτές μπορούν να προέλθουν από τραυματισμό, π. χ. από μία δυνατή γροθιά στη μύτη.

Διορθώνονται μάλλον εύκολα, με μία έγχειρσι. Ο χειρουργός κάνει μία τομή στό βλενονόνο που σκεπάζει έσωτερικά τά ρουθούνια, κι' από κεί κόβει ένα μέρος τού χόνδρου ή τού οστού, που έμποδίζει την ελεύθερα διόδο τού αέρος. Η μόνη ένόχλησις τού άσθενούς είναι ότι αναγκάζεται ν' άναπνέη απ' τó στόμα για λίγο καιρό, έσο μόνον δηλαδή βουλωμένα τά ρουθούνια του με βαμπακί.

Άλλοτε πάλι, η δυσκολία της άναπνοής όφειλεται σε πρήξιμο τού βλενονόνου τών ρουθουνίων. Η μεμβράνη αυτή μπορεί να σχηματίσι όγκους ή πολύποδας, δηλαδή έξογκώσεις, που άφαιρούνται με έγχειρσι. Κατόπιν γίνεται λίγη ραδιοθεραπεία, για να μην επαναληφθούν.

Όταν τó πρήξιμο τού βλενονόνου όφειλεται σ' άλλα αίτια, θεραπεύεται κατά 95% με ηλεκτρικοκαυτηρίασι, που κάνει τούς ίσθιους να ζαρώνουν. Σε πολλές περιπτώσεις, πρόκειται περί «αλλεργικής ρινίτιδος», δηλαδή μίας μορφής αλλεργίας, που προέρχεται απ' την εισπνοή ή την κατάποσι ώρισμένων ουσιών. Υπάρχουν πράγματι άνθρωποι, που πρήζεται ó βλενονόνος της μύτης τους, όταν άναπνεύσουν σκόνι τού σπιτιού, ή μαλλί, ή πούντρα. Η κατάσταση τους χειροτερεύει απ' τόν καπνό, τις δυνατές μυρωδιές, τούς ατμούς βερνικιών, τη γρήγορη πτώσι της θερμοκρασίας ή της πίεσεως κλπ. Απ' τά διάφορα τρόφιμα, προκαλούν συχνά αλλεργία οι δημητριακοί καρποί, τά καρύδια, ή σοκολάτα, τά θαλασσινά, τó γάλα και τά αυγά. Πάντως, δεν παρουσιάζουν όλα τά αλλεργικά άτομα ευαισθησία στις ίδιες ουσίες.

Κάποτε, η προέλευσις της αλλεργίας είναι ψυχολογική. Μία γυναίκα άρχισε ν' άναπνέη με δυσκολία μετά την έκτέλεσι τού συζύγου και τού παιδιού της στούς θαλάμους αερίων τών Ναζιόνων. Η κατάστασις της έγινε τόσο όξεία, ώστε μόνο καθιστή μπορούσε πιά ν' άναπνέει — ιδίως τη νύχτα. Τέλος, τη θεράπευσε ένας ψυχίατρος, αφού εξεκρίβωσε ότι τά συμπτώματα της έφειλντο στη φαντασία της, που άναπαρι-

στούσε τó μαρτύριο της άσφυξίας τάν δύο άγαπημένων της. Ένα έπίμοιο συνάχι, που διαρκεί περισσότερο από 15 μέρες, είναι πιθανότατα αλλεργικής φύσεως. Κι' όπως λέει ένας διακεκριμένος Άμερικανός γιαιτρός, «έξω φταρνίσματα, χωρίς άλλα συμπτώματα κρυολογήματος, είναι ένδειξις αλλεργίας, άσφαλής όσο και μία σοβαρή κρίσις άσθματος».

Η χρόνια αλλεργική ρινίτις παραμελείται συνήθως στην αρχή της — όταν δηλαδή θα θεραπευόταν εύκολα — και εξελίσσεται σε σοβαρότερες τοπικές μολύνσεις, σε πολύποδα της μύτης ή σε άσθμα. Ιδίως στά παιδιά, η πάθησις αυτή εκλαμβάνεται πολλές φορές ως κοινό συνάχι. Διακρίνεται όμως απ' αυτό, γιατί δεν έχει πυρετό ούτε μολυσματικότητα και γιατί οι κρίσεις της διαρκούν πολύ λίγο.

Συχνά, τó βούλωμα της μύτης τών παιδιών όφειλεται σε υπερτροφία τών αμυγδαλών ή τών αδενειδών εκπλαστήσεων και θεραπεύεται με τη χειρουργική άφαίρσή τους. Αν η κατάσταση αυτή παραμειλήθι, μπορεί να προκαλέσι λαρυγγίτιδα, επίμοιο βήχα, βραχνάδα, κλπ.

Τελευταίως, παρατηρήθη ότι η άνεπάρκεια τού θυρεοειδούς αδένος έφνει προδιάθεσι προς τις μολύνσεις της μύτης και την αλλεργική ρινίτιδα, προκαλώντας αλλοιώσεις τού βλενονόνου. Σε τέτοιες περιπτώσεις ωφελεί τó έκχύλισμα θυρεοειδούς αδένος.

Μία περιεργή παρατήρησις είναι ότι οι παχύσαρκοι παθαίνουν συχνά από ρινικές διαταραχές — καθώς κι' από άσθενείες τού λαιμού ή τών αυτιών — γιατί τó λίπος παρεμποδίζει την κανονική λειτουργία τών άνωτέρων άναπνευστικών οργάνων. Όταν οι άνθρωποι αυτοί υποβληθούν σε δίαιτα και χάσουν βάρος, θεραπεύονται απ' τις παραπάνω παθήσεις που τούς τυραννούσαν επί πολλά χρόνια.

Οι ψεκασμοί με πνευκίλλιν τού έσωτερικού της μύτης θεραπεύουν διάφορες μολύνσεις της — όπως κι' άλλοτε έχουμε γράψει. Μία γυναίκα, στην Όκλαχόμα, είχε βουλωμένη τη μύτη της επί ένα χρόνο. Είχε δοκιμάσει διάφορα φάρμακα, δίχως όφέλεια. Τέλος, ένας γιαιτρός της συνέστησε πλύσεις της μύτης με αλατόνερο κι' ένοσταλάξεις πνευκίλινης κάθε 3 ώρες. Σε 6 μέρες, είχε λείψει κάθε ένόχλησις της, κι' από τότε δεν επανεληθή πιά.

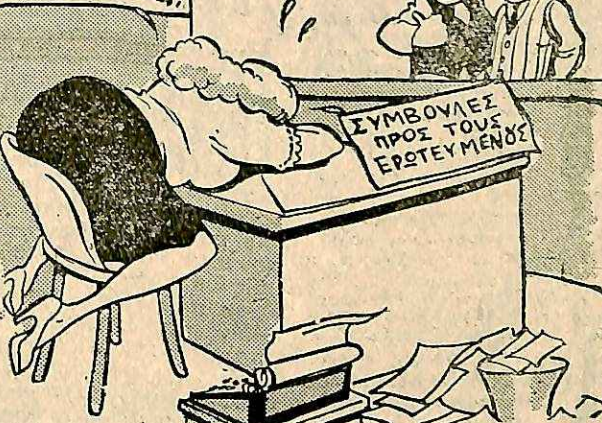
Πάντως, άπαγορεύεται η χρησιμοποίησις όποιουδήποτε φαρμάκου χωρίς ιατρική επίβλεψη. Γιατί υπάρχουν φάρμακα της μύτης βλαβερά για όσους έχουν πίεσι ή καρδιακές άνωμαλίες. Άλλά και τά διάφορα έλαϊώδη μίγματα, με τά όποια γίνονται ένοσταλάξεις μέσα στη μύτη, μπορεί να προκαλέσουν πνευμονία.

Κάθε βλάβη τού βλενονόνου της μύτης — π. χ. απ' τó ερριζώμα τών τριχών τών ρουθουνίων — προκαλεί έρεθισμό και δυσκολία της άναπνοής.

Τέλος, όσοι άναπνέουν δύσκολα απ' τη μύτη, πρέπει ν' άποφύγουν τó υπερβολικό κάπνισμα, γιατί έρεθίζει τó βλενονόνο.

Τελευταυοθεραπεία

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
"ΘΕΣΑΥΡΟΣ"

— Την έγκατέλειψε ό λεγόμενός της!...

— Μούχει κολλήσει άσχημα, κύρ λοχία!...

— Όπως βλέπετε, τó παιγνίδι αυτό διασκεδάει μικρούς και μεγάλους.

Μιά αφορώσα διύση

Χρόνια δόλκιμα κρατούσαν οι δικαστικοί αγώνες του δουκός ντε Τροκαντίκ και της μαρκησίας ντε Σουσεβιέιγ για την κυριότητα ενός περιβολιού. Δεν τήκαναν για οικονομικό συμφέρον, αλλά από εγωισμό. Τόσο δὲ πολὺ φοβόντουσαν κι' οι δύο μὴ χάσουν τὴ δίκη, τόσο ποθοῦσαν νὰ τὴν κερδίσουν, ὥστε σκέφθηκαν ἐπιτέλους ἕνα τέχνασμα: Ὁ δούξ, προσποιούμενος πὼς υποχωροῦσε ἀπὸ καλῶσύνη, ζήτησε τὸ χέρι τῆς μαρκησίας. Κι' ἐκείνη, θέλοντας νὰ συμβιβασθῇ ἀπὸ εὐγένεια, δέχθηκε. Ἐτοί, τὸ περιβόλι θὰ γινόταν κοινὸ κι' ἡ ὑπόθεσις θὰ τακτοποιεῖτο.

Ἀμέσως ὁμως ἔπειτα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀρραβῶνες — πού τοὺς ἐπιδοκίμασε ὁλος ὁ κόσμος, ἐκτός... ἀπ' τοὺς δικηγόρους — οἱ δύο ἐνδιαφερόμενοι μετάνιωσαν. Προσπαθοῦσαν τώρα ν' ἀναβάλουν ὅσο μπορούσαν τὸ γάμο τους. Ἡ μαρκησία ἔμεινε στὴν ἐξοχὴ κι' ὁ δούξ ἔφυγε γιὰ τὴν πόλι, δῆθεν γιὰ τὶς δουλειές του, ἀφοῦ ὑποσχέθηκαν ν' ἀλληλογραφοῦν. Κι' ἀπὸ τότε, κάθε τόσο, ἔδιναν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο μιὰ προθεσμία γιὰ τὸ γάμο.

★

Καθισμένος σὲ μιὰ βαθειὰ πολυθρόνα, ὁ δούξ ἀνοίγει ἕνα γράμμα πού τοῦφεραν, ρίχνει μιὰ ματιά στὸ γυναικεῖο γράψιμο καὶ λέει χαμογελώντας:

— Πάλι δουλειὰ γιὰ σένα, ἀνεψιέ μου Κλεάντ!

Ὁ Κλεάντ εἶναι ἕνα παλληκάρι 20 χρονῶν — 30 χρόνια νεώτερος ἀπ' τὸ θεῖο του — ξανθός, μὲ γαλανὰ μάτια, κομψός, γεμάτος νεῖατα καὶ δροσιὰ. Πάινει τὸ γράμμα τῆς μαρκησίας καὶ τὸ διαβάζει παρὰμερα, γιὰ νὰ τὸ ἀπολαύσῃ καλλίτερα.

Περιέχει κι' αὐτὸ, ὅταν ὅλα τ' ἄλλα, μιὰ χαριτωμένη φλυαρία, πού δίνει τὴν ἐντύπωσι ὅτι τὸ πνεῦμα τῆς μαρκησίας ἔχει μείνει νεανικὸ κάτω ἀπ' τὸ ρυτιδωμένο τῆς μέτωπο. Μιλάει γιὰ χίλια-δύο πράγματα. Μὰ περιγράφει ἐπίσης, μὲ λεπτὴ πείρῃ καὶ τρυφερότητα, τὴν ἐξοχὴ, τὴν ἀγάπη, τοὺς ἀγρούς καὶ τὰ δάση... Ὁ Κλεάντ ἀπολαμβάνει κάθε παράγραφο καὶ ρουφάει τὸ ἀρώμα τοῦ ροζ χαρτιοῦ, πού τὸν φέρνει στὸ νοῦ ἕνα ἄσπρο χεράκι, μιὰ ἀτακτὴ μπούκλα, δύο ματάκια πού παιγνιδίζουν... Κι' ὁμως ἔχει ὅτι αὐτὴ πού τὸγραψε εἶναι σχεδὸν γρη῏, μὲ γκριζὰ μαλλιά καὶ μὲ χέρι μαρμαρένιο...

— Μ' αὐτὴ τὴ φροντίδα πού ἀνέλαβες, ἀνεψιέ μου, τοῦ λέει ὁ δούξ, μοῦ προσφέρεις μίαν ἐκδούλευσι πού δὲν θὰ τὴν ξεχάσω ποτέ... Ἄν μπορούσες νὰ μ' ἀντικαταστήσῃς σὲ ὅλα!

★

Στὸν πύργο τῆς, ἡ μαρκησία διαβάει καὶ ρουφάει ταμιάκο. Λίγα βήματα πὺρ πέρα, μιὰ κοπέλλα γράφει γρηγορά, μὲ θέρυμ. Κάθε τόσο, καρφώνει τὰ μάτια τῆς στὸ κενό, ἀναζητώντας νέες ιδέες.

Εἶναι 16 ἐτῶν, μὲ λεπτὸ κι' εὐλύγιστο κορμὶ κι' ἀγγελικὴ ὁμορφιά.

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, Ντορίς, ἀνεψιά μου, πὼς βρίσκεις καὶ γράφεις τόσα πολλὰ στὸ δοῦκα; τὴ ρωτᾷ μὲ νωχέλεια ἡ μαρκησία.

— Μὰ, θεῖά μου, δὲν τοῦ ἔγραψα ἀκόμη ὅσα σὰς γράφει ἐκεῖνος! Φαίνεται πὼς θάναί, πολὺ ἐρωτευμένος μαζί σας, γιὰ νὰ σὰς στέλνῃ τόσο ὠραῖα γράμματα. Πιστεύω ὅτι θὰ εὐτυχίσετε πολὺ κοντὰ του. Ἐχει ζωερὴ ἀντίληψι καὶ τρυφερὴ καρδιά...

— Ἄν ἦσουν σαράντα χρόνια μεγαλειότερη, θὰ μπορούσες νὰ τὸν παντρευτῇς, μιὰ καὶ τὸν ἐρωτεύτηκες! λέει γελώντας ἡ μαρκησία.

Ἡ ὠραία Ντορίς τελειώνει τὸ γράμμα, κάθεται κοντὰ στὸ παράθυρο καὶ βυθίζεται σὲ ρεμβασμούς. Τῆς ἀρέσει νὰ ραγίζεται τὸ δοῦκα νεώτερο, στὰ χρόνια τῆς περὶπου...

★

Πλησίαζε πιά ἡ μέρα πού θὰ τελειώναν τὰ ψέμματα καὶ ἡ οὐκ ἐκκλησίας θὰ ἔνωσαν τοὺς Τροκαντίκ μὲ τοὺς Σουσεβιέιγ. Ἐνα πρωί, ὁ δούξ ἔφτασε στὸν πύργο

Αἰσθηματικὸ διήγημα

του καὶ παρεκάλεσε ἐπισημῶς τὴ μαρκησία νὰ τὸν περιμένῃ στὸ περιβόλι, γιὰ νὰ τῆς προσφέρῃ τὰ σέθη του. Τὴ στιγμὴ ὁμως πού θὰ πήγαινε στὸ ραντεβού, τὸν ἔπιασαν πόνοι ἀπ' τὰ ἀρθρικά του κι' ἀπὸ μιὰ παλὰ πληγὴ του.

— Μόνον ἕνα πράγμα μπορούμε νὰ κάνωμε, Κλεάντ, εἶπε. Θὰ πᾶς ἐξὺ στὸ περιβόλι καὶ θὰ διαβιβάσῃς τὴ λύπη μου στὴ μνηστὴ μου.

Ὁ νέος ἔφυγε ἀμέσως. Παράξενο! Ἡ καρδιά του χτυποῦσε στὴ σκέψι πὼς θὰ γνώριζε ἐκείνην πού εἶχε τόσο ἀπασχολήσει τὸ νοῦ του.

— Τόσο τὸ καλλίτερο! σκέφθηκε ἔπειτα. Καιρὸς εἶναι πιά νὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ κωμωδία. Ὄταν δῶ τὴ μαρκησία, ἀντίο νεῖρά μου! Εἶμαι βέβαιος πὼς ἔχει ἄσπρα μαλλιά καὶ ἀγαρμπο σῶμα... Ἴσως μάλιστα καὶ νὰ κουσταίνη.

Ὄταν ἔφτασε στὸ περιβόλι, εἶδε νάρχεται ἀπὸ μακριὰ ἕνα σκούρο φόρεμα. Ὡστόσο πρόσεξε πὼς ἐκείνη πού τὸ φοροῦσε δὲν ἦταν κυρτωμένη καὶ πὼς τὰ βήματά τῆς δὲν ἔτρεμαν καθόλου... Δυστυχῶς, εἶχε σκυμμένο τὸ κεφάλι τῆς καὶ τὰ μάτια τῆς καρφωμένα στὰ χαλίκια τοῦ δρόμου, κι' ἔτσι δὲν φαίνονταν τὸ πρόσωπό τῆς. Ὄταν θὰ διέκρινε ὁ Κλεάντ τὶς ρυτίδες τῆς, τὰ σθυσμένα μάτια τῆς, τὸ κουρασμένο στόμα τῆς, θὰ χαμογελοῦσε τότε γιὰ τὴν τρέλλα του...

Καθὼς ὁμως τὴν ἐκύτταζε, ἐκείνη ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι τῆς. Κι' ὁ νέος εἶδε πὼς τὰ μάτια τῆς ἔλαμπαν, τὸ χρῶμα τῆς ἦταν τριανταφυλλένιο, τὰ χεῖλη τῆς μαρτυροῦσαν 16 χρόνια!...

★

Λίγα λεπτά μετὰ τὴν ὥρα τῆς συναντήσεως, ἡ μαρκησία ἐνοιῶσε πὼς εἶχε λιγοστεύει ἡ ἡμικρανία τῆς, πού τὴν εἶχε ἐμποδίζει νὰ πάη σ' αὐτήν. Καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ περιβόλι.

«Τὴ θάχῃ νὰ λήῃ ἡ μικρὴ ἄλᾳ μου σ' αὐτὸ τὸν ἄσχημο παλινόγερο;» σκεπτόταν.

Προχώρησε ἀνάμεσα στὰ δέντρα... καὶ σταμάτησε ξαφνικά. Ἀπέναντί τῆς ἀκριβῶς, ἔμπαινε κι' ὁ δούξ, παραμερίζοντας τὰ κλαδιά. Κυττάχτηκαν, ἔκπληκτοι, κι' ὕστερα ἔρριξαν κι' οἱ δύο τὰ βλέμματά τους στὸ ἴδιο σημεῖο τοῦ περιβολιοῦ.

Καθισμένοι ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο, ὁ Κλεάντ κι' ἡ Ντορίς χαμογελοῦσαν γλυκά.

— Σ', ἀγαπῶ, Ντορίς! ἔλεγε ὁ νέος.

— Κλεάντ, σ' ἀγαπῶ... μουρμουρίζε ἡ κοπέλλα.

— Τί ὁμορφὴ τοῦ εἶσαι! Ποτέ δὲν ἦσουν πιο ὁμορφὴ ὅπως ἀπόψε, ξανάπε ὁ νέος.

— Στὰ μάτια τὰ δικά σου, ἀποκρίθηκε χαμογελώντας ἡ Ντορίς. Μὲ βλέπεις ἔτσι γιατί μ' ἀγαπᾶς.

— Πάντα θὰ σ' ἀγαπῶ.

— Κι' ἐγώ, Κλεάντ.

Ὁ νέος μὲ κάποια δειλία τὴν ἀγκάλιασε ἀπ' τὴ μέση καὶ τὴν ἔσφιξε δυνατὰ πάνω του. Ἡ Ντορίς λύγισε σὰν καλὰμὶ πού τὸ δέρνει ὁ ἀέρας. Τὰ πρόσωπά τους ἔσαν αμμένα πλησίασαν τὸ ἕνα τὸ ἄλλο καὶ ξαφνικά τὰ χεῖλη τους ἐνώθηκαν σ' ἕνα ἀτέλειωτο ἐρωτικὸ, παθητικὸ φίλι.

Καὶ οἱ δύο τώρα ἦταν πολὺ ταραγμένοι. Μὰ ἡ καρδιά τους εἶχε πλημμυρίσει ἀπὸ εὐτυχία. Ἀπόμειναν ἀρκετὴν ὥρα σιωπηλοί.

Τὰ πουλιὰ τραγουδοῦσαν μέσα στὰ κλαδιά καὶ τὰ λουλούδια σκόρπιζαν τὸ μεθυστικὸ τους ἀρώμα...

Ἀκίνητοι γιὰ λίγο, ὁ δούξ κι' ἡ μαρκησία κύτταζαν κι' ἔκουγαν, χωρὶς νὰ προσφέρουν λέξι. Ἐπειτα ξαναγύρισαν στὴν ἐνδιαφέρουσα ὑπόθεσι τοῦ περιβολιοῦ.

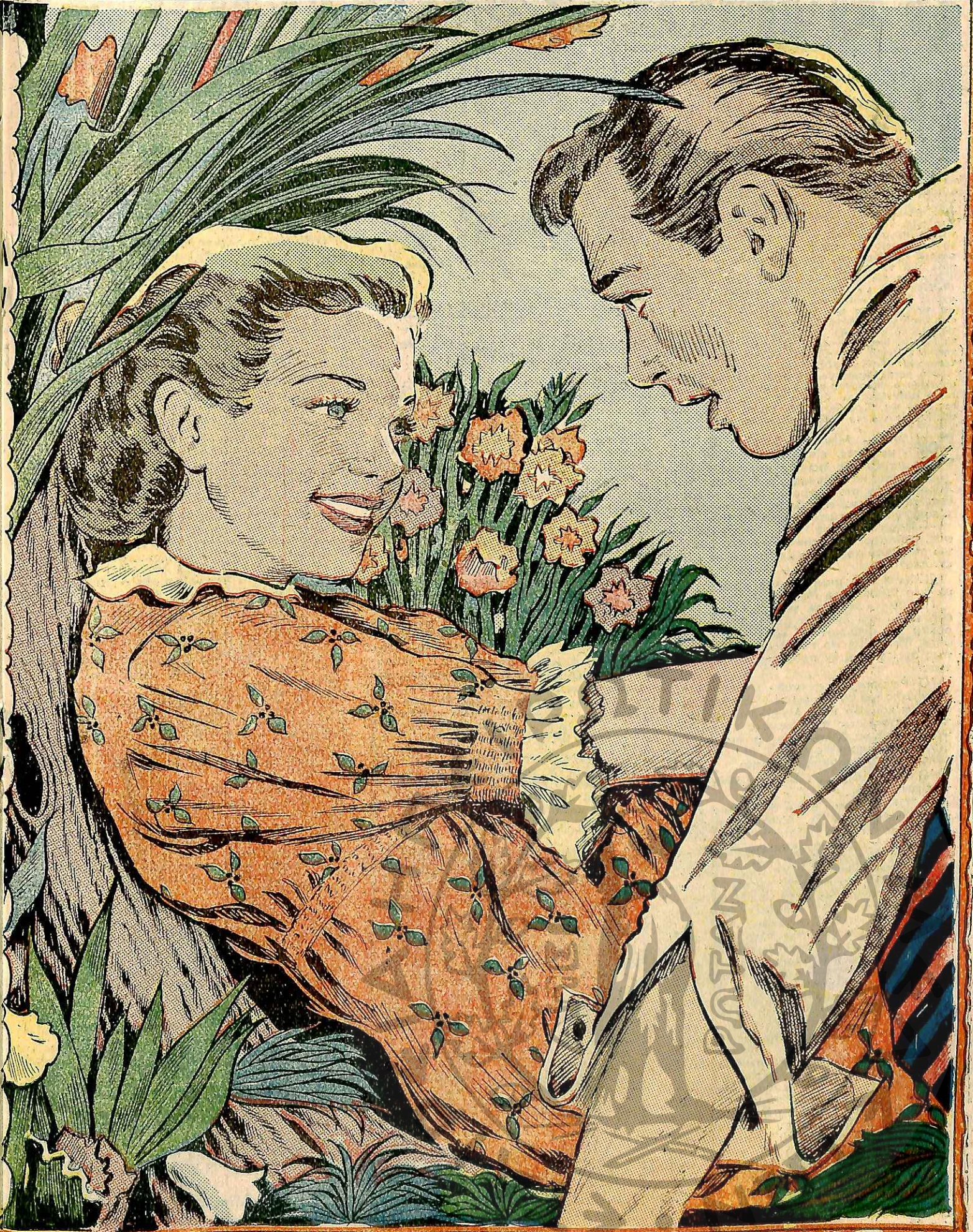
— Αὐτὰ τὰ παιδιὰ εἶναι οἱ κληρονόμοι μας, εἶπε ὁ δούξ. Ἀς τὰ παντρεύουμε...

— Ναι, κι' ἄς τοὺς δώσουμε αὐτὸ τὸ περιβόλι, συμπλήρωσε ἡ μαρκησία.

Ἐπειτα πρόσθεσαν κι' οἱ δύο μαζί:

— Δόξα σοὶ ὁ Θεός! Ὁ ἐγωισμός μου σῶθηκε... καὶ δὲν παντρεύομαι!

ΓΚΥ ΣΑΝΤΕΠΛΑΙΡ

Ο ΠΥΡΤΟΣ ΤΩΝ ΔΑΚΡΥΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ
ΣΥΝΧΕΙΑΣ

«Η Μαρία αποκαλύπτει στο γιατρό Ρενωντιέρ το σατανικό της σχέδιο, ώστε να μπορέσει αυτός να πληρώσει τα χρέη του. Και το σχέδιο αυτό δεν είναι τίποτ' άλλο παρά η κλοπή. Πραγματικά, οι δύο σύνενοχοι πηγαίνουν στο σπίτι του συμβολαιογράφου Κρουαζέ και τον βρίσκουν νεκρό. Ανοίγουν τότε τα συρτάρια για να βρουν τα χρήματά του. Δυστυχώς όμως γι' αυτούς, όχι μόνο ο κόπος τους πάει χαμένος γιατί δεν ανακαλύπτουν τίποτα, αλλά και τους βλέπει και η υπηρέτρια του Κρουαζέ, η Βιργινία. Μπροστά σ' αυτό το απρόοπτο γεγονός, ο Ρενωντιέρ και η Μαρία προσπαθούν να τη συνεταιριστούν, μα η καλή και πιστή υπηρέτρια αρνείται να τους αποκαλύψει ό,τιδήποτε για τον κύριο της. Τότε, έξω φρενών, ο Ρενωντιέρ τον στραγγαλίζει και ύστερα βοηθούμενος απ' τη Μαρία, την κρεμάει μ' ένα σχοινί απάνω κρικό του ταβανιού, για να δώσει την εντύπωση ότι η Βιργινία αυτοκτόνησε από λύπη για το θάνατο του κυρίου της. Ο Ρενωντιέρ το σκέει απ' το σπίτι, αφήνοντας εκεί τη Μαρία, όπου αργότερα τη βρίσκει ο άντρας της, ο Ζιλμπέρ, που πήγαινε για να μάθει νεότερα για τον Κρουαζέ.

Στο μεταξύ φτάνουν στο σπίτι του συμβολαιογράφου ο δημόσιος και ο ερηνολόγος, καθώς κι ο αστυνομικός κι αρχίζει η σχετική ανάκρισις, που ως τώρα όμως δεν φέρνει κανένα αποτέλεσμα για το φοβερό έγκλημα.

5ον — Μην παραλείψετε να σημειώσετε, είπε, την αντίφαση μεταξύ της πρώτης και της δεύτερης καταθέσεως της γυναίκας του Ζιλμπέρ. «Αν πιστώσωμε της δεύτερης κατάθεσής της, ο Ρενωντιέρ έμεινε εδώ περισσότερο από ώρα μετά το θάνατο του Κρουαζέ.

— Παρακολούθησα όλη τη συνομιλία σας, απάντησαν ο ερηνολόγος. Και όμολογώ πως αυτό το σημείο έκαμε και σε μένα εντύπωση.

— Έπειτα από μισή περίπου ώρα, ο Ρενωντιέρ έφθασε στη Μαιζόν-Φαίν.

Περίμενε αυτή την πρόσκλησι και την ευχόταν. Γιατί έτσι θα μπορούσε να επηρεάσει την ανάκρισι και να την κατευθύνει όπως ήθελε. Έκείνο που φοβόταν ήταν μήπως αντί γι' αυτόν προσκληθεί άλλος γιατρός.

Ο Ρενωντιέρ ήταν πολύ ώχρος. Άλλα ή ώχρότης του θα μπορούσε ν' αποδοθεί στο ότι είχε κοιμηθεί πολύ λίγο λόγω της δεύτερης επίσκεψης που έκαμε στη Μαιζόν-Φαίν. Κατά τα άλλα, φαινόταν ήρεμος. Το θέαμα της Βιργινίας Λατούς δεν του προκαλούσε την παραμικρή συγκίνησι.

Ο ερηνολόγος του εξέθεσε με λίγα λόγια τι είχαν συμβεί.

— Όλα δείχνουν ότι η Βιργινία Λατούς ηττοκτόνησε, κατέληξε. Άλλα δεν μπορούμε να ήμαστε απόλυτα βέβαιοι γι' αυτό. Μέσα σ' αυτό το δωμάτιο επικρατούσε μεγάλη ακαταστασία όταν ήρθαμε εδώ. ... Κι' εκτός αυτού ανακαλύψαμε μερικά άλλα πράγματα. ... Άλλ' όλα αυτά θα τα πούμε κατόπιν. Σας παρακαλώ τώρα να εξετάσετε το πτώμα και να με πληροφορήσετε αν πρόκειται για έγκλημα ή αυτοκτονία.

Ο Ρενωντιέρ γονάτισε πλάι στη νεκρή και ξεκούμπωσε το φόρεμά της. Έπειτα άρχισε να εξετάζει τα χέρια και τους ώμους της, για να προχωρήσει από εκεί στο στήθος και να καταλήξει στα πόδια της. Έκείνος που τον έβλεπε θα εθαύμαζε την ευσυνειδησία του. Γιατί η εξέτασις του ήταν πολύ προσεκτική. Δεν άφησε ούτε σπιθαμή από το σώμα της νεκρής χωρίς να το εξετάσει.

Ο αστυνομικός και ο ερηνολόγος στέκονταν μερικά μέτρα πιο πίσω.

ΙΟΥΛΙΟΝ ΜΑΡΥ

Αίσθηματικό και ορμητικό κοινωνικό μυδιστόρημα

Ο αστυνομικός νόμισε ότι όνειρευόταν στα έθνητα του. Έτριψε, λοιπόν, τα μάτια του και ξανακίνησε.

— Όχι, δεν είχε κάμει λάθος. Το πα- κούνι του δεξιού παπουτσιού του Ρενωντιέρ ήταν όμοιο με το άποτύπωμα που είχε βρεθεί πάνω στο χαρτί.

— Έπιασε τότε από τον άγκώνα τον ερηνολόγο και του έδειξε με το χέρι το πα- ποτύτι του γιατρού. Ο Μπαρεντιέ έκαμε κι' αυτός την ίδια παρατήρησι.

Σε λίγο, ο Ρενωντιέρ τελείωσε την εξέ- τασί του και άνασκήωθηκε.

— Δεν είδα τίποτε που να δικαιολογή- τής ύπνοίς σας, κύριε Μπαρεντιέ, είπε. Η γυναίκα αυτή δεν φέρει το ελάχιστο ί- χνος κτυπήματος ούτε στο λαιμό, ούτε στο υπόλοιπο σώμα. Δεν υού μένει η παραμικ- ρή αμφοβολία, λοιπόν, ότι πρόκειται για αυτοκτονία. Έπρεπε να το προβλέψω. ... Ο θάνατος του κυρίου της την είχαν ανα- στατώσει. Φαινόταν σαν τρελή. ... Προσ- πάθησα, βέβαια, να την παρηγορήσω, αλ-

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Εξηγησις...

Είπε γνωστό, μαρξ Φροσί, ότι γυνάς μ' άουδοσί — και «κόνζες» κανείς μ' άλλους, γι' αυτό στους τσούους μου μελά- μη μου κοτσάρης, για καλά, μελάδες πιο μεγαλους!

Μην επιμένεις δηλαδή, ότι σου σκάρωσα παιδί, — χωρίς βασίμους λόγους, — και μη ζητάς χωρίς αίτι- να μπερδευτώ με μαιευτή- και με γυναικολόγους!

Είμαι άμέτοχος έγω και φυσικά τ' όμολογώ, με όσον ντομπροσύνης, ότι δεν μούμεινες πιστή

και μούχεις, πιά, κα- (ταχραστή και της έμπιστοσύνης.

Κατά συνέπειαν, θαρ- (ρώ, πρέπει να είμ' ό Ρουμ- (πιρά- ό άσος των «μοι- (ραϊών»... και πρέπει νάσαι Νε- (ουρί, για ν' αναλάβω ευχαρί- (έξαγωγή λαθραίων!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

.....

λά δεν με άκουσε. ... Φαντάζομαι ότι θα ηττοκτόνησε σε μία στιγμή παροξυσμού, όπως συμβαίνει κάποτε σε ανθρώπους που εδράκμασαν μία μεγάλη λύπη. ...

Ο ερηνολόγος τον άκουσε χωρίς να προσέχει τα λόγια του. Το μυαλό του ήταν στην ανακάλυψι που είχε κάμει πριν από μερικά λεπτά ο αστυνομικός.

— Κύριε Ρενωντιέρ, είπε σε λίγο, βρί- σκωμαι στην ανάγκη να σας άπευθύνω μία έρώτησι, που θα σας φανή πολύ άλλόκοτη. Άλλα θέλω να πιστώσετε ότι δεν έχω σκο- πό να σας θίξω. ...

Ο Ρενωντιέρ γύρισε προς το μέρος του. Το ύφος του δεν φανέρωνε ταραχή.

— Θα ήθελα να μάθω, συνέχισαν ο ερ- ρηνολόγος, την άκριβή ώρα του θανάτου του Κρουαζέ.

Ο γιατρός δεν δίστασε στην άπάντησι του.

— Θα ήταν έξη περίπου, είπε.

Η κατάθεσις του συμφωνούσε, λοιπόν, με την κατάθεσι της γυναίκας του μυλωνά.

— Τώρα κάτι άλλο, συνέχισαν ο ερ- ρηνολόγος. Μπορείτε να μου πητε τί κάματε κατόπιν;

Ο Ρενωντιέρ τον κύτταξε με περιγελα- στικό ύφος.

— Κύριε Μπαρεντιέ, είπε, καλά κάματε να με προειδοποιήσετε ότι οι έρωτήσεις σας θα ήταν άλλόκοτες. Νομίζω, μάλιστα, ότι δεν βρήκατε τον κατάλληλο χαρακτηρι- σμό. Γιατί θάπρεπε να πητε ότι θα ήταν άπρεπεις.

— Είμαι ύποχρεωμένος να σας ξαναπώ, άπάντησαν ο ερηνολόγος, ότι οι έρωτήσεις μου δεν έχουν τίποτε που να σας θίγη. Σας παρακαλώ, λοιπόν ν' άπαντήσετε σ' αυτές. — Τί θέλατε να κάμω, είπεν ο Ρενων- τιέρ. Έφυγα για να γυρίσω στο σπίτι μου στη Σερντόν.

— Τί ώρα ήταν; — Δεν ξέρω. ... δεν μπορώ να θυμάμαι. — Πλησιάζουν όκτώ. — Σας εύχαριστώ πολύ που μου τ'ό- λε- τε, είπεν ο Ρενωντιέρ με άγέρωχο ύφος. Άλλ' άφού τ'ό ξέρατε, ήταν περιττό να με ρωτάτε γι' αυτό.

— Θα βρήτε και σεις νομίζω άρκετά πε- ριέργο, παρατήρησαν ο ερηνολόγος, ότι με- ταξύ του θανάτου του Κρουαζέ και της ά- ναχωρήσεως σας από δω έμεσολάβησε μία ή μιάνισή ώρα. Είπε φυσικό, λοιπόν, να σας ρωτήσω τί κάματε σ' αυτό το διά- στημα.

— Τί έκαμα; άπάντησαν ο Ρενωντιέρ. Μα δεν νομίζω πως έκαμα τίποτε το άξιο- σημείο. Πρώτα — πρώτα, προσπάθησα να παρηγορήσω και να καθησυχάσω τη Βιρ- γινία Λατούς, που, όπως σας είπα, ήταν πολύ ταραγμένη. ... Έπειτα, βοήθησα τις δυο γυναίκες να τακτοποιήσουν το νεκρό πάνω στο κρεβάτι. Βρίσκατε τίποτε το κακό σ' αυτές τις δυο πράξεις;

— Οι έρωτήσεις μου γίνονται για το συμφέρον, της δικαιούσης, είπεν ο ερ- ρηνολόγος. Δεν πρέπει, λοιπόν, να στενοχω- ρήσθε γι' αυτό. Είπε δυνατόν να έγινε ά- πόπειρα κλοπής από τη στιγμή που φύγα- τε ως τη στιγμή που η Μαρία ανακάλυψε την αυτοκτονία της Βιργινίας. ... Άλήθεια, μήπως συναντήσατε κανένα ύποπτο πρόσω- πο εδώ όλόγυρα;

— Όχι. Νομίζω μόνο πως άκουσα μα- κουά στο δάσος τη φωνή του Ζιλμπέρ, του μυλωνά της Σανταγκριλέ. Άλλα τί σας κάνει να υποθέτετε ότι έγινε άπόπειρα κλοπής;

Ο ερηνολόγος έδειξε το δωμάτιο όλό- γυρα.

— Η άταξία που επικρατεί εδώ μέσα, άπάντησε.

Ο γιατρός χαμογέλασε.

— Αν έγινε άπόπειρα κλοπής, είπεν, τό- τε θα πρέπει να έγινε μετά την αναχώρησί μου.

— Γιατί;

— Γιατί ή άταξία προϋπήρχε. Όταν

ήρθα εδώ, βρήκα το δωμάτιο στην ίδια κα- τάστασι όπως είναι και τώρα.

Το πράγμα δεν ήταν άπιθανο. Όστόσο, ο ερηνολόγος δεν έδεώρησε τον εαυτόν του νικητής.

— Μήπως βρεθήκατε στην ανάγκη ν' ά- νεβήτε σ' αυτό το γραφείο; ρώτησε.

— Ένας έλαφρός σπασμός τάραιε το πρό- σωπο του κακούργου. Άλλ' ήταν τόσοσ ά- νεπαίσθητος, που ούτε ο ερηνολόγος, ούτε ο αστυνομικός τον πρόσεξαν.

Ο Ρενωντιέρ δεν μπορούσε να καταλάβη που άπόβλεπε αυτή η έρώτησις και γι' αυ- τό σκέφθηκε πως το καλύτερο ήταν ν' άρ- νηθή.

— Όχι, άπάντησε. Γιατί θα ανέβαινα;

— Και όμως κάποιος ανέβηκε σ' αυτό το γραφείο, είπεν ο ερηνολόγος. Είπε ά- νάγκη, λοιπόν, να μάθωμε ποιος ανέβηκε. Αυτό θα διαλευκάνη την ύπθεσι.

— Άλλα το πράγμα αυτό είνε άπλού- στατο, άπάντησε. Θα ανέβηκε, χωρίς άμ- φιβολία, ο άνθρωπος που ξεκρέμασε τη Βιρ- γινία Λατούς.

— Όχι. Ο άνθρωπος που ξεκρέμασε τη Βιργινία Λατούς ανέβηκε σε καρέκλα. Και όμως ύπάρχει το άποτύπωμα ενός ποδιού πάνω σ' αυτό το χαρτί που βρίσκεται στο γραφείο. Το βλέπετε και σεις;

Ο Ρενωντιέρ έκαμε μία καταφατική κί- νησι με το κεφάλι.

— Το άποτύπωμα αυτό ίσως προέρχε- ται από την ίδια την αυτόγραφη, είπεν.

— Όχι. Η Βιργινία Λατούς φορεί, ό- πως βλέπετε, παντούφλες.

— Λυπούμαι, είπεν ο γιατρός. Δεν εί- μαι σε θέση να σας δώσω την πληροφορία που μου ζητάτε.

— Προσπαθήστε να θυμηθήτε, κύριε Ρε- νωντιέρ, έπέμεινε ο ερηνολόγος. Μήπως ά- νεβήκατε σεις ό ίδιος;

— Σας είπα ότι όχι.

— Και όμως ύπάρχει μία άναμφισβήτη- τη άποδείξις για το ότι ανεβήκατε, είπεν ο ερηνολόγος, παίρνοντας, άσφακιά, άσστη- ρό ύφος. Το άποτύπωμα που βλέπετε πάνω σ' αυτό το χαρτί έχει ένα ιδιαίτερο διακρι- τικό που ύπάρχει και στο δικό σας πα- ποτύτι. ... Μπορείτε να βεβαιωθήτε γι' αυ- τό και μόνος σας. ... Κυττάξετε το τακού- τι του δεξιού παπουτσιού σας. ... Έχει έ- νη καρφία προς τα δεξιά και πέντε προς τα άριστερά. ... Κυττάξετε τώρα και το ά- ποτύπωμα που βρίσκεται πάνω σ' αυτό το χαρτί. ...

Ο Ρενωντιέρ κύτταξε πρώτα το παπού- τσι του και κατόπιν το άποτύπωμα που ύπληξε πάνω στο χαρτί.

— Έχετε δίκιο, είπεν. Αυτό είνε πολύ περιέργο.

Είχε σηλωμένα τώρα τα βλέμματά του πάνω σ' αυτό το χαρτί και φαινόταν να το εξέταζή με προσοχή.

— Πώς συμβαίνει αυτό το πράγμα; μο- νολογούσε. Είπε βέβαιο πως το άποτύπω- μα του δεξιού μου ποδιού ύπάρχει πάνω σ' αυτό το χαρτί. Κι' όμως δεν θυμάμαι ν' ανέβηκα πάνω στο τραπέζι. ... Ποιό λόγο είχα, άλλωστε, για ν' ανεβώ;

— Άσφακιά, χτύπησε το μέτωπο με το χέρι και χαμογέλασε.

— Ά, Θεέ μου, αυτό είνε! είπεν. Και κόντευα να τρελλαθώ. ... Τί άνόητος που είμαι! Άλλα το πράγμα είνε άπλούστα- το. ... Όταν μπήκα εδώ μέσα, βρήκα το δωμάτιο σε μεγάλη άκαταστασία. Τα συρ- τάρια του χρηματοκιβωτίου ήσαν άνοιχτά και διάφορα χαρτιά ήσαν σκορπισμένα στο πάτωμα. ... Θυμάμαι, λοιπόν, πως πάτησα πάνω σ' ένα απ' αυτά. ... Κατόπιν, το σή- κωσα από κάτω και το έβαλα πάνω στο τραπέζι. ...

Γελούσε εύχαριστημένος.

— Σας βεβαιώ, πρόσθεσε, ότι πήγαινα να χάσω το μυαλό μου. ... Γιατί δεν μπο- ρούσα να καταλάβω τι γύρευε το άποτύ- πωμα του ποδιού μου πάνω στο τραπέζι...

Και ο ερηνολόγος ήταν επίσης εύχαρι- στημένος, γιατί εύρισκε φυσική και λογική αυτή την εξήγησι. Οι ύπθεσις του έναντιον του γιατρού είχαν διασκεδασθή τώρα.

— Σας ζητώ συγγνώμην, κύριε Ρενων- τιέρ, είπεν. Καταλαβαίνετε και σεις ότι το σημείο αυτό ήταν πολύ σημαντικό και έ- πρεπε να το διαλευκώ.

— Σας παρακαλώ, άπάντησαν ο για-

τρός. Κάματε το καθήκον σας και σας συγ- χαίρω γι' αυτό.

Οι δυο άνδρες έσφισαν τα χέρια.

— Σας έκάλεσα κυρίως, συνέχισαν ο ερ- ρηνολόγος, για να βεβαιώσετε το θάνατο αυτής της δυστυχισμένης και, με την εύκαι- ρία αυτή, σας άπηθύνα μερικές έρωτήσεις, για να συντάξω την έκθεσί μου, που θα ύ- ποβάλω στον εισαγγελέα. Σ' αυτόν άπό- κειται, αν το νομίζη, να διατάξη περαιτέρω άνακρίσεις. Σας εύχαριστώ για τον κόπο που κάματε και σας παρακαλώ και πάλιν να με συγχωρήτε...

Ο Ρενωντιέρ χαίρετσε τον ερηνολόγο και τον αστυνομικό και έπειτα βγήκε από το δωμάτιο.

Διασχίζοντας το διάδρομο, είδε τη Μα- ρία, που ήταν κουβαριασμένη πάνω σ' ένα καθίσμα και δεν τολμούσε να σηκώσει τα μάτια προς το μέρος του.

— Τί έχεις; τη ρώτησε δυνατά. Είσαι άρρωστη;

— Όχι, άπάντησαν η Μαρία. Αισθάνο- μαι μόνο ανατριχίλες σ' όλο μου το σώμα...

— Δώσε μου το χέρι σου. ...

Και, ενώ εξέταζε το σφυγμό της, της είπε σιγά:

— Θάρρος! ... Σωθήκαμε! ... Πρόσε- χε μόνο τα λόγια σου. ...

— Θα προσέχω, άπάντησαν η Μαρία.

— Δεν πιστεύω να έχεις πάνω σου τ'ά- χρήματα;

— Όχι. ... Τα έκρυψα στο δάσος. ...

— Μήπως σε είδε κανείς;

— Κανείς.

— Θάρρος, σωθήκαμε! Ξαναείπεν ο Ρε- νωντιέρ.

Και, αφήνοντας το χέρι της, πρόσθεσε δυνατά:

— Έκατόν είκοσι σφύξεις. ... Χωρίς άμ- φιβολία, έχεις πυρετό. ... Να π'άς άμέσως στο σπίτι σου και να πλαιγιάσης. ... Η παρουσία σου εδώ είνε πιά περιττή. ... Να πάρης και μερικά χαπάκια κινίνο. Δύο τώ- ρα κι' άλλα δυο το βράδυ την ώρα που θα πλαιγιάσης. ... Αν είνε ανάγκη, στείλε να με φωνάσης. ...

— Εύχαριστώ, γιατρέ, είπεν η Μαρία.

Ο Ρενωντιέρ βγήκε χαρούμενος από το σπίτι, χαίρετσε τους χωρικούς που είχαν συγκεντρωθή στην αυλή κι' έπειτα ανέβηκε στο άμαξι του και έφυγε.

Ήταν τώρα πολύ ήρεμος. Γιατί πίστευε πως, έπειτα από τις έξιπτες άπαντήσεις του, κάθε κίνδυνος είχαν άπομακρυνθή.

Η αυτοψία

Το άπόγευμα της ίδιας ήμέρας έφθασε στη Σερντόν από το Μπουρντώ ο άνακρι- τής Περονιέλ. Περνώνας από την Ζιέν είχε πάρει μαζί του και το γιατρό Μπουρντόν.

Ο ερηνολόγος εξέθεσε στον άνακριτή το πόρισμα της πρόχειρης άνακρίσεως που εί- χε κάμει. Στην άφηγησί του άπόφυγε να μεγαλοποιήση τα πράγματα. Άλλα από τ'

ΕΝΑ ΚΟΜΒΟ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΜΠΙΚΙ

Το κομψό αυτό μπικί έχει στο κάτω μέρος του μία ηλεκτρική μπαταρία. Μόλις βάλη κανείς νερό μέσα σ' αυτό, τ' ελαττώνει αυτόματα. Έτσι μπορεί στην έξοχή ή σε όποιο- δήποτε άλλο μέρος με έτοιμη σκηνή άγες-καφέ, που περιέχει και τσάχαρη, να φτιάξη τον καφέ του μακριά από την κουζίνα και χωρίς να τού χρειαστή ηλεκτρική πρίζα.

άλλο μέρος, φρόντισε ώστε να μην παρα- λείψη κανμία λεπτομέρεια.

— Άνάμεσα στα σφραγισθέντα έγγρα- φα, είπεν ο Μπαρεντιέ, θα βρήτε ένα φα- κελλό που περιέχει τη διαθήκη του Κρουαζέ.

— Είπε γνωστός ο κληρονόμος; ρώτη- σαν ο άνακριτής.

— Όχι.

— Ο άποθανών άφησε στενοούς συγγε- νείς;

— Κανένα. Είχε χάσει όλους τους δι- κούς του και δεν νομίζω πως είχε στενοούς συγγενείς. Το γεγονός αυτό τον είχε κάμει μισάνθρωπο. Γι' αυτό είχαν έρθει να κλει- σθή εδώ. Η Βιργινία ήταν μία παλιά ύ- πηρέτρια της οικογενείας. Ο Κρουαζέ έγ- κωμιάζε διαρκώς την άγάπη και την άφο- σιώςί της.

— Μπορεί, λοιπόν, να την άφησε κλη- ρονόμο του;

— Δεν είνε διόλου άπίθανο, είπεν ο Μπαρεντιέ.

Ο άνακριτής έμεινε για μερικές στιγ- μές συλλογισμένος.

— Ξερετε τους κληρονόμους της Βιργι- νίας Λατούς; ρώτησαν έπειτα.

— Ήταν άνοιαντηρ, άπάντησαν ο ερρη- νολόγος. Οι γονείς της έχουν πεθάνει από πολλά χρόνια. Και ο άδελφός της Ίωάν- νης πέθανε κι' αυτός έπειτα από έξη χρό- νια, αφήνοντας μία κόρη δεκάξη χρόνων, την Ίουστινή. Την γνώρισα άλλοτε. ... Ή- ταν μία πολύ όμορφη νέα. ... Ένας άγγε- λος. ...

Τα τελευταία αυτά λόγια φαινόταν πο- λύ παράξενα στο στόμα ενός γέροντος με ρυτιδωμένο πρόσωπο και κυρτή ράχη, ό- πως ήταν ο Μπαρεντιέ.

Ο άνακριτής χαμογέλασεν εφρωνικά.

— Και τί άπόγινε η γοητευτική Ίου- στήνη σας; ρώτησε. Δεν φαντάζομαι να της άφησε μεγάλη πράγματα ο πατέρας της...

— Ό, όχι! Ο πατέρας της της άφησε μόνον χρέη. Χωρίς τ'ή βεία της, τη Βιργι- νία, η μικρή θα πέθανε από την πείνα.

— Η Βιργινία Λατούς είχε πάρει μαζί της την Ίουστινή;

— Ναί. Την πήρε μετά το θάνατο του πατέρα της για ένα μικρό χρονικό διά- στημα. Ο Κρουαζέ δεν είχεν αντίρρησης σ' αυτό. Αργότερα, την έβαλε ύπηρετρια στο σπίτι του γιατρού Ρενωντιέρ. Εκεί έ- μεινε ένα χρόνο. ...

— Την έδιωξαν ή έφυγε μόνη της;

— Ο ερηνολόγος ξεροκατάπιε.

— Δεν την έδιωξαν, άπάντησε. Άλλ' ούτε μπορούσε να μείνη περισσότερο. ...

Τα λόγια αυτά κέντησαν την περιέργεια του άνακριτού.

— Τί άκριβώς συνέβη; ρώτησε.

— Κάτι το τρομερό, άπάντησαν ο ερη- νολόγος. Στη Σερντόν μιλούσαν γι' αυτό το σκάνδαλο ως προχθές άκόμη. ... Γιατί ήταν, βέβαια, ένα μεγάλο σκάνδαλο. ... Ο Ρενωντιέρ την άποκόμιζε μία νύχτα μ' έ- να ναρκωτικό και... Καταλαβαίνετε; ...

ταν το κατάλαβε ή δυστυχισμένη, ήταν πολύ άργα. Τί μπορούσε να κάνει; "Η νύχτα από τη Σερντόν για να κρύψει τη ντροπή της ή να καταγγείλει το γιατρό στις αρχές. "Η "Ιουστίνη προτίμησε το πρώτο. "Ωστόσο, ή έπαίσχυντη πράξις του γιατρού Ρενωντιέρ δεν έμεινε κρυφή.

— "Ο Ρενωντιέρ είχε νεί; — "Οχι. "Έχει περάσει τα πενήντα. "Αλλά βαστιέται πολύ καλά. "Η, για να πούμε την αλήθεια, βαστιόταν ως προχθές πολύ καλά. "Γιατί, από κάμποσο καιρό, έχει καταπέσει πολύ.

— "Από την εποχή που ξέσπασε το σκάνδαλο με την "Ιουστίνη; — "Αν ήταν αυτό μόνο! Πρέπει να σάς πω ότι ο γιατρός είχε κατάχρεως και ότι δεν τον πολυεκτιμούσαν στη Σερντόν. "Έχει διαρκώς να κάνει με τους δικαστικούς κλητήρες κι ένας Θεός ξέρει πώς κατορθώνει να γλυτώσει από τα χέρια τους.

— "Κι' εξακολουθούν να τον δανείζουν; — "Στη Σερντόν κανείς πιά. "Ο γιατρός έχει δανεισθεί, άλλωστε, λίγο ή πολύ από όλους. Κατορθώνει, ωστόσο να βρική ακόμη θύματα στο Παρίσι. "Ο Ρενωντιέρ τρέχει κάθε τόσο εκεί. "Νομίζω πως έχει πέσει στα χέρια τοκογλύφων. "Παρέλκυσα να σάς πω ότι ο γιατρός δεν ήταν εύτυχης στην οικογενειακή του ζωή και αυτό αποτελεί ίσως το έλαφρυντικό του. "Η γυναίκα του είχε παραλυτική από είκοσι πέντε χρόνια. Καταλαβαίνετε, λοιπόν. . .

— "Ο ανακριτής είχε μάθει όλα όσα επιθυμούσε για τον Ρενωντιέρ.

— "Και ή γυναίκα του μυλωνά τί πράγμα είνε; ρώτησε. Τί ξέρετε γι' αυτήν; — "Πολύ λίγα πράγματα, θάπαινησεν ο ειρηνολόγος. Στά νεάτα της ήταν πολύ ζωηρή κι' είχαν να κάνουν μ' αυτήν σ' όλη την περιοχή. Φαίνεται πως είχαν σχέσεις άλλοτε με τον Ρενωντιέρ. "Αλλά ή Μαρία άλλαξε πολύ από την εποχή που παντρεύτηκε τον Ζιμπέρ, το μυλωνά. . .

— "Είπε καλός άνθρωπος ο Ζιμπέρ; — "Χρυσή καρδιά. Πολύ έντιμος και πρόθυμος πάντα να φανή χρήσιμος. "Έχει, ωστόσο, το ελάττωμα ότι είνε ένας αδιόρθωτος λαθροθήρας. "Προσωπικά, τον θεωρώ ανίκανο να βλάψη άνθρωπο.

— "Ο ανακριτής εξήτασε κατόπιν διαφορών μάρτυρες σχετικά με τη ζωή του Κρουαζέ και των προσώπων που φαίνονταν ότι θα μπορούσαν να έχουν κάποια ανάμιξη στο σκοτεινό αυτό δράμα.

Στο μεταξύ, ο γιατρός Μπουρντόν ε- νήργησε αυτοψία στο πτώμα της Βιργινίας Λατούς. "Αλλά το συμπέρασμά του ήταν δλοτέλα διαφορετικό από εκείνο του γιατρού Ρενωντιέρ.

— "Είμαι απόλυτα βέβαιος, είπε στον ανακριτή Περοσέλ ότι πρόκειται για έγκλημα. "Ο δολοφόνος έπινε πρώτα με τα χέρια του τη Βιργινία Λατούς και κατόπιν την κρέμασε, για ν' αποκρύψει το έγκλημά του. "Η απόδειξις του Ισχυρισμού μου είνε απλουσιτάτη. "Αν έπρόκειτο για αυτοκτονία, δεν θα έπρεπε να υπάρχουν στο λαιμό του θύματος άλλα ίχνη εκτός από κείνα που επρόκλεσε το σφίξιμο του σχοινιού. "Αλλά, στην προκειμένη περίπτωση, διακρίνονται καθαρά στο λαιμό του θύματος τα ίχνη τριών δακτύλων δεξιού χεριού, που δεν μπορεί παρά να είνε τα δακτύλα του δολοφόνου. Τα ίχνη των άλλων δακτύλων του υπερεδυνήκαν πιθανόν, με εκείνα που έφτιαξε το σχοινί και γι' αυτό δεν διακρίνονται. Το λάθος του συναδέλφου μου, που εξήτασε το πτώμα, ήταν φυσικό και αναπόφευκτο. Την ώρα που ο Ρενωντιέρ εξήτασε το πτώμα, τα ίχνη των δακτύλων του δολοφόνου ήταν πολύ νωπά και γι' αυτό δεν μπορούσε κανείς να τα διακρίνη ή οποσδήποτε ήταν εύκολο να τα συσχετίσει μ' εκείνα του σχοινιού. "Αλλά τώρα αυτά τα ίχνη διακρίνονται καθαρά. Είνε τρεις μαυριδερές κηλίδες επιμήκους σχήματος κοντά στον λάρυγγα.

— "Ο ανακριτής συνέστησε στον γιατρό Μπουρντόν απόλυτη εχεμύθεια ως τη στιγμή της τελείας διαλευκάνσεως της υποθέσεως.

— "Ένα άλλο ζήτημα που απασχόλησεν έ- πινε τον ανακριτή Περοσέλ, ήταν ή διαθήκη του Κρουαζέ.

— "Ο συμβολαιογράφος άφηνε καθολική

κληρονομία της περιουσίας του τη Βιργινία Λατούς. "Η γρήη υπηρέτρια άφηνε επίσης κληρονομία της, με μία διαθήκη που είχε συντάξει με τα χέρια της, την άνεψιά της "Ιουστίνη.

Το περίεργο, λοιπόν, ήταν ότι ή Βιργινία δεν είχαν ούτε ίχνος δικής της περιουσίας. Πράγμα που ώδηγησε τον ανακριτή στη σκέψη ότι ο Κρουαζέ είχε μιλήσει στην υπηρέτριά του για το περιεχόμενο της διαθήκης του.

Φαίνεται, μάλιστα, ότι ή τελευταία είχε κάμει λόγο για τη μελλοντική αυτή κληρονομία στην άνεψιά της, όπως αποδεικνύονταν από μία έπιστολή της τελευταίας προς τη θεία της.

«Σεβάσθη μου θεία, έγραφε ή "Ιουστίνη, είμαι πολύ ευχαριστημένη από τον κύριο και την κυρία Ντυπλεσί. Φέρονται και οι δύο με μεγάλη αγάπη και ευγένεια απέναντί μου.

— "Πιστεύω ότι θα κατορθώσω να έρθω να σάς φιλήσω το χέρι το Πάσχα.

— "Σας εύχαριστώ για τις καλές σας διαθέσεις και για το ότι θα με κάμει κληρο- νόμο σας όπως μου γράφετε. "Εγώ, όμως, παρακαλώ το Θεό να σάς εχη πάντοτε καλά στην υγεία σας.

— "Η μικρή Τιτίνα, ή άνεψιά σας, σάς στέλνει πολλά φιλήματα.

— "Ιουστίνη Λατούς
— "Οδός Μόσχας αριθμ. 32,
οικία κυρίου Ντυπλεσί».

— "Όλα αυτά έκαναν πολύπλοκη την υπό- θεση. Και ο ανακριτής Περοσέλ σκέφθηκε πως δεν θα έπρεπε να δώσει δημοσιότητα στο περιεχόμενο της έκθέσεως του γιατρού Μπουρντόν, γιατί, με τον τρόπο αυτό θα έκανε το δολοφόνο να λάβη τα μέτρα του.

Προσπονήθηκε, λοιπόν, ότι δεν εύρισκε τί- ποτε το ύπιοτο στο θάνατο της Βιργινίας Λατούς και διέταξε τον ένταφιασμό του πτώματός της.

Με την άποψη αυτή συμφώνησε και ο ειρηνολόγος Μπαρεντιέ.

— "Ο μόνος που είχαν αντίρρησης ήταν ο αστυνόμος Λωμπερτύ.

— "Δεν ξέρω τί θα κάμει σεις, είπε στον Περοσέλ, αλλά εγώ σας δίνω το λόγο μου ότι πριν πράξη πολλούς καιρός θα έχω πιάσει το δολοφόνο. Γιατί τον ξέρω ποιος είνε και καμμία δύναμις δεν θα μπορέση να τον γλυτώσει από τα χέρια μου!

Το άσημένιο ρολόγι

— "Ο Μπαρεντιέ ήξερε καλά το πρώτο μέ- ρος της ιστορίας της "Ιουστίνης Λατούς, αλλά δεν είχε μάθει τίποτε για τη συνέ- χεια της.

Γιατί ή "Ιουστίνη δεν είχε φύγει μόνη από τη Σερντόν.

— "Η άρχική της σκέψις ήταν να καταγγεί- λη το γιατρό Ρενωντιέρ. "Αλλά ένας Παρι- σινός, που συνάντησε στη Σερντόν, κατά την περίοδο της δυστυχίας της, την έκαμε ν' αλλάξει γνώμη.

— "Ο κύριος Θεόδωρος Ντεροζώ — αυτό ήταν το όνομά του — έξασκούσε το επάγ- γελμα του χρηματομεσίτου κι' είχε μεγα- λή περιουσία. Κάθε τόσο πήγαινε, λοιπόν, στη Σερντόν, γιατί ήταν μανιώδης κυνη- γός και είχε γνωρίσει εκεί την "Ιουστίνη. "Η όμορφη και ή φρεσκάδα της του είχε κάμει μεγάλη έντύπωσι και όταν ξέσπασε το σκάνδαλο των σχέσεων της με τον Ρε- νωντιέρ, την έπεισε να μην κάνει τίποτε έ- ναντίον του γιατρού, αλλά να πάη στο Πα- ρίσι. "Εκεί, της είπε, κανείς δεν την γνώ- ριζε και θα μπορούσε να ξαναφτιάξη τη ζωή της. "Ετσι, δεν θα εξέθετε περισσότε- ρο την υπόληψή της και όλα θα ξεχνιούνταν με τον καιρό.

— "Η "Ιουστίνη, που ήταν άπειρη από τη ζωή, δεν δυσκολεύθηκε ν' άκούσει τις συμ- βουλές της. Ζήτησε, λοιπόν, συγγνώμη απ- ό τη θεία της για το παράπτωμά της, την διεβεδαίωσε ότι στο μέλλον θα ήταν πολύ φρόνιμη και έφυγε για το Παρίσι.

— "Εκεί, ο Ντεροζώ την έγκατέστησε σ' έ- να πολυτελές διαμέρισμα, στην οδό Μό- σχας αριθμ. 32, την έντυσε μέσα στρ με- τάξι και την γέμισε με κοσμήματα.

— "Τα μυαλά της "Ιουστίνης, όπως ήταν έ- πομένο, δεν άργησαν να πάρουν αέρα. Και ή άνεψιά της Βιργινία Λατούς έγινε, σέ λίγο, έρωμένη του Ντεροζώ.

— "Αλλά ενδιαφερόταν για την «υπόληψη» της. Γιατί δεν ήθελε να μάθ ή θεία της το κατόντημά της. Της έγραψε, λοιπόν, ότι είχε προσληφθή ως υπηρέτρια στο σπίτι του κυρίου και της κυρίας Ντυπλεσί, πράγ- μα που ή άγαθή Βιργινία πίστεψε χωρίς την παραμικρή δυσκολία.

— "Ο κύριος και ή κυρία Ντυπλεσί δεν ή- σαν ωστόσο, ανύπαρκτα πρόσωπα. "Ήσαν θυρωροί στην πολυκατοικία της οδού Μό- σχας και, χωρίς σκά χρήματα του Ντερο- ζώ, ανέλαβαν πρόθυμα να παίξουν το ρόλο «αφεντικού» της "Ιουστίνης.

— "Ετσι, τα προσχήματα είχαν τηρηθή και ή "Ιουστίνη μπορούσε να συνεχίσει άνεμό- χλητη τις σχέσεις της με τον Θεόδωρο Ντε- ροζώ ή Τοντόρ, όπως τον καλούσε καί- δευτικά.

— "Εκείνο το απόγευμα, ο Ντεροζώ βοι- σκόταν στο διαμέρισμα της φίλης του, έ- ταν ή κυρία Ντυπλεσί, μπαίνοντας μέσα, έφερε ένα τηλεγράφημα στη νέα.

— "Με αυτό την ειδοποιούσαν για το θάνα- το της θείας της στη Μαϊζόν - Φαίν.

— "Η "Ιουστίνη ξέσπασε άμέσως σε λυγ-

μούς. Γιατί άγαπούσε τη θεία της και ο θάνατός της την βύθισε σε μεγάλη λύπη.

— "Αν ήξερες τί καλή που ήταν! είπε στον Τοντόρ. Στά γράμμάτα της μου έ- γραψε διαρκώς ότι, όταν πέθαινε, θα άφηνε ό,τι είχε σε μένα. "Κι' όμως εγώ της φέρθκη τόσο άσχημα. . .

— "Είχε οικονομίες ή καυμένη ή γρηού- λα; ρώτησεν ο Τοντόρ για να πη κάτι. — "Ετσι μου έγραψε, απάντησεν ή "Ιου- στίνη. Δεν θα είχε βέβαια, μεγάλα πράγ- ματα και το κάτω - κάτω δεν μου χρεια- ζονται. "Αλλά σου το λέω για να ιδής πό- σον καλή ήταν. . .

— "Το ίδιο βράδυ, ή "Ιουστίνη έφυγε για τη Σερντόν.

— "Αλλά κείνος που θα την έβλεπε θα δυ- σκολεούταν ν' αναγνωρίσει σ' αυτήν την κομψή φίλη του Θεοδώρου Ντεροζώ.

— "Η "Ιουστίνη είχε φορέσει για το ταξίδι ένα παλιό φόρεμα κι' είχε προσπαθήσει να δώσει στον εαυτό της την εμφάνιση υπηρε- τρίας, γιατί δεν ήθελε να καταλάβουν ποιά ήταν ή ζωή που ζούσε στο Παρίσι.

— "Στο τηλεγράφημά του προς την "Ιου- στίνη, ο δήμαρχος της Σερντόν δεν της ά- νέφερε με ποιά τρόπο είχαν πεθάνει ή Βιρ- γινία Λατούς. "Η νέα το έμαθε όταν έρθα- σε στη μικρή πόλη. "Αλλά ήταν αδύνατον να το πιστέψει.

— "Αδύνατον! έλεγε. "Η θεία μου δεν μπορεί να κρεμάσθηκε. "Αν βρέθηκε κρε- μασμένη, κάποιος άλλος θα την κρέμασε. Δεν ξέρω ποιος, αλλά θα τον ανακαλύψω!

— "Τα ίδια λόγια επανέλαβε κι' όταν βρέ- θκε μπροστά στο πτώμα.

— "Αν ή θεία μου μπορούσε να μιλήσει, είπε, θα φώναζε πως δεν κρεμάσθηκε, αλλά πως την κρέμασαν. "Βάζω το κεφάλι μου γι' αυτό!

— "Λίγη ώρα αργότερα, την ειδοποίησαν να πάη στη Σερντόν, όπου ήθελε να την ι- δούν ο ανακριτής Περοσέλ και ο ειρηνολό- γος Μπαρεντιέ.

— "Η "Ιουστίνη έτρεξε άμέσως στο γρα- φείο του Μπαρεντιέ, που την δέχθηκε με μεγάλη συμπάθεια και καλωσύνη.

— "Ιουστίνη, της είπε, σάς κάλεσα για να σάς αναγγείλω μια ευχάριστη είδησι. "Η θεία σας σάς άφησε γενικό κληρονόμο της.

— "Αυτό το ήξερα, απάντησεν ή "Ιουστι- νη, χωρίς να δείξη την παραμικρή συγκί- νησι. "Η θεία μου μου έγραφε πάντα ότι, πεθαίνοντας, θα μου άφηνε τις οικονομίες της και το μεγάλο άσημένο ρολόγι της.

— "Οι δύο δικαστικοί αλληλοκυτάχθηκαν. "Η υπόνοια που είχε περάσει για μία στιγ- μή από το μυαλό τους ήμηνε ή "Ιουστίνη είχε κάποια σχέση με το θάνατο της Βιρ- γινίας Λατούς αποδεικνυόταν πως δεν ήταν σωστή. "Η νέα δεν ήξερε τίποτε για την κληρονομία του Κρουαζέ.

— "Ωστόσο, ένα σημείον από την απάντησι της "Ιουστίνης είχε κάμει έντύπωσι στον Μπαρεντιέ.

— "Είπατε ότι ή θεία σας θα σάς άφηνε ένα άσημένο ρολόγι; ρώτησε.

— "Ναι ήταν ένα μεγάλο ρολόγι με θή- κη. Μέσα σ' αυτή θα μπορούσε να βράση κανείς δυο αυγά!

— "Περίεργο! είπεν ο ειρηνολόγος. Κα- τέγραφα όλα τα πράγματα που άνηκαν στη Βιργινία Λατούς, αλλά δεν βρήκα κανένα ρολόγι.

— "Τότε το έκλεψαν, απάντησε ή "Ιου- στίνη. "Η θεία μου το άγαπούσε πολύ και αν συνέβαινε να το είχε χάσει θα μου το έγραφε. "Όταν σάς λέω ότι ή θεία μου δεν κρεμάσθηκε μόνη της. . .

— "Ωστόσο, ο γιατρός Ρενωντιέρ βε- δαιώνει κατηγορηματικά ότι ή θεία σας αυτοκτόνησε, είπεν ο ειρηνολόγος.

— "Μια λάμψις πέρασεν από τα μάτια της νέας.

— "Ο Ρενωντιέρ! είπε σαρκαστικά. "Αλλά αυτός δεν έχει το μυαλό του. "Όλη του τη ζωή δεν έκαμε τίποτε άλλο από το να κυ- νηγάη γυναίκες και να παίξη χαρτιά!

— "Συναντάσθε με τον Ρενωντιέρ στο Παρίσι; ρώτησεν ο ανακριτής, παρεμβαί- νοντας στη συζήτησι.

— "Το πρόσωπο της νέας έδειξε κάποια τα- ραχή.

— "Οχι, απάντησε. "Αλλά τον είδα πολ- λές φορές τυχαία. . .

— "Ο ειρηνολόγος δεν έπέμεινε στην έρω- τήσι του.

— "Τώρα πρέπει να σάς πω κάτι άλλο, συνέχισε σέ λίγο. "Η κληρονομία της θείας σας δεν είνε τόνσον άσημαντη όσον φαντα- ζόσαστε. . . Φαίνεται ότι ξεπερνάει το έ- κατομύριο.

— "Η "Ιουστίνη έσκασε στα γέλια.

— "Με κάματε να γελάσω μ' όλη τη λύ- πη μου, είπε. Και που το βρήκε το έκα- τομύριο ή θεία μου; . . . "Εγώ να σάς πω την αλήθεια, θα ήμουν ευχαριστημένη με τέσσερες ως πέντε χιλιάδες φράγκα.

— "Ο ειρηνολόγος της εξήγησε τότε ότι ο Κρουαζέ άφηνε όλη την περιουσία του στη Βιργινία Λατούς, που, έπειδή είχε πεθάνει, έπειτα από τον συμβολαιογράφο, είχε γί- νει, σύμφωνα με τους Ισχύοντες νόμους, κληρονόμος του.

— "Η "Ιουστίνη, άκούοντας τα λόγια του Μπαρεντιέ, ξέσπασε σε λυγμούς.

— "Τώρα δεν μου μένει καμμία άμφιδο- λία, είπε, ότι έδολοφόνησαν τη θεία μου. "Ο ανακριτής παρενέβη και πάλιν.

— "Είχατε άλλοτε σχέσεις με το γιατρό Ρενωντιέρ; ρώτησε.

— "Η "Ιουστίνη δεν απάντησε.

— "Μήπως ή καταφορά σας έναντίον του γιατρού Ρενωντιέρ, συνεχίσεν ο ανακριτής, όφείλεται στο γεγονός ότι ο άνθρωπος αυ- τός δεν φέρθκε καλά απέναντί σας στο παρελθόν.

— "Οχι, απάντησε ή "Ιουστίνη. "Οχι. . . "Αλλά δεν νομίζω πως ο γιατρός Ρενωντιέρ έχει το μυαλό του στην έπιστολή του. . . . Αυτό είνε μια προσωπική μου γνώμη. . . . Μπορεί, βέβαια, να κάνω λάθος. "Εγώ που δεν κάνω λάθος, όμως, είνε στο ζήτημα της αυτοκτονίας της θείας μου. Σας λέω, λοι- πόν, ότι ή θεία μου δεν αυτοκτόνησε και θα ιδήτε πως, άργα ή γρήγορα, θα φανερωθή ή αλήθεια.

— "Στο σημείο αυτό τερματίσθηκε ή συνο- μιλία μεταξύ των δύο δικαστικών και της "Ιουστίνης.

— "Η νέα αυτή είνε είλικρινής, είπεν ο Μπαρεντιέ. Τί ιδέα έχετε για το άσημένο ρολόγι;

— "Έχω την ιδέα ότι πρέπει να ψάξωμε να το βρούμε, απάντησεν ο Περοσέλ. "Η "Ιουστίνη μιλάει με τόση κατηγορηματικό- τητα γι' αυτό το ρολόγι, ώστε δεν μπορεί να κάνει λάθος.

— "Την ίδια μέρα έγινεν ή κηδεία του Κρουαζέ και της Βιργινίας Λατούς.

— "Ο γιατρός Ρενωντιέρ άπόφυγε να πάη σ' αυτήν. "Εστειλάν, όμως, τον υπηρέτη του Βίκτωρα Πεγιόλ, για να τον αντιπρο- σωπεύσει.

— "Λοιπόν; τον ρώτησε όταν αυτός γύ- ρισε από την κηδεία.

— "Όλα έγιναν με τάξη, απάντησεν ο Πεγιόλ. Οι περισσότεροι από κείνους που παρακολούθησαν την κηδεία πίστευαν πως την τελευταία στιγμή θα άπαγορευόταν ο ένταφιασμός της Βιργινίας Λατούς. "Αλλά δεν έγινε τίποτε. . . . Και να ιδήτε, κύριε, τα κλάματα της "Ιουστίνης. . . .

— "Ήθελε, λοιπόν, να γελάη; ρώτησεν ο Ρενωντιέρ.

— "Αυτό θα έκαναν πολλές άλλες στη θέσι της. . .

— "Για ποιά λόγο;

— "Δεν ξέρετε, λοιπόν; "Η "Ιουστίνη κληρονομεί τη Μαϊζόν - Φαίν και όλη την περιουσία του Κρουαζέ.

— "Θα άστειεύεσαι, βέβαια. . .

— "Ο υπηρέτης του εξήγησε τότε πως ο Κρουαζέ είχε αφήσει κληρονόμο του τη Βιργινία και πως αυτή είχαν αφήσει την περιουσία της στην "Ιουστίνη.

— "Ο Ρενωντιέρ είχε γίνει κατακίτρινος. Συλλογιζόταν πως ένας δλοκλήρος θησαυ- ρός είχε χαθή μέσα από τα χέρια του. Γιατί, αν τα ήξερε όλα αυτά, θα ένεργούσε διαφορετικά. "Ενώ τώρα είχε γίνει έγκλη- ματίας για πέντε έλεένα χιλιάφραγκα.

— "Το απομνημόνεο της ίδιας ήμέρας, ο Ρενωντιέρ και ή "Ιουστίνη συναντήθηκαν τυχαία στο δρόμο.

— "Η νέα σταμάτησε μπροστά του με ύ- φος άγριο και απειλητικό.

— "Έμαθα ότι εξέτασες το πτώμα της θείας μου, του είπε. Είσαι βέβαιος για το συμπέρασμα που έβγαλες απ' αυτή την εξέταση;

— "Οραία έρώτησις! απάντησε με ειρ- νικό ύφος ο Ρενωντιέρ. Πως μπορεί να μην είμαι βέβαιος;

— "Υποστήριζεις, λοιπόν, ότι ή θεία μου κρεμάσθηκε μόνη της;

— "Δεν μου μένει καμμία άμφιβολία γι' αυτό, είπεν ο γιατρός.

— "Καλά και το άσημένο ρολόγι της;

— "Δεν ξέρω για ποιά ρολόγι μου μιλάς "Ιουστίνη.

— "Εγώ όμως ξέρω ότι ή θεία μου είχε ένα μεγάλο άσημένο ρολόγι, που τώρα έ- ξαφανίσθηκε. Τί άπόγινε;

— "Πως έβλεπες να το ξέρω;

— "Και όμως θάπρεπε να ξέρης. . .

— "Φαντάζεσαι, λοιπόν, "Ιουστίνη. . .

— "Και γιατί όχι; Σε θεωρώ για όλα Ι- κανόν. . . . Να ξέρης, όμως, πως άργα ή γρήγορα θα μάθω την αλήθεια. . .

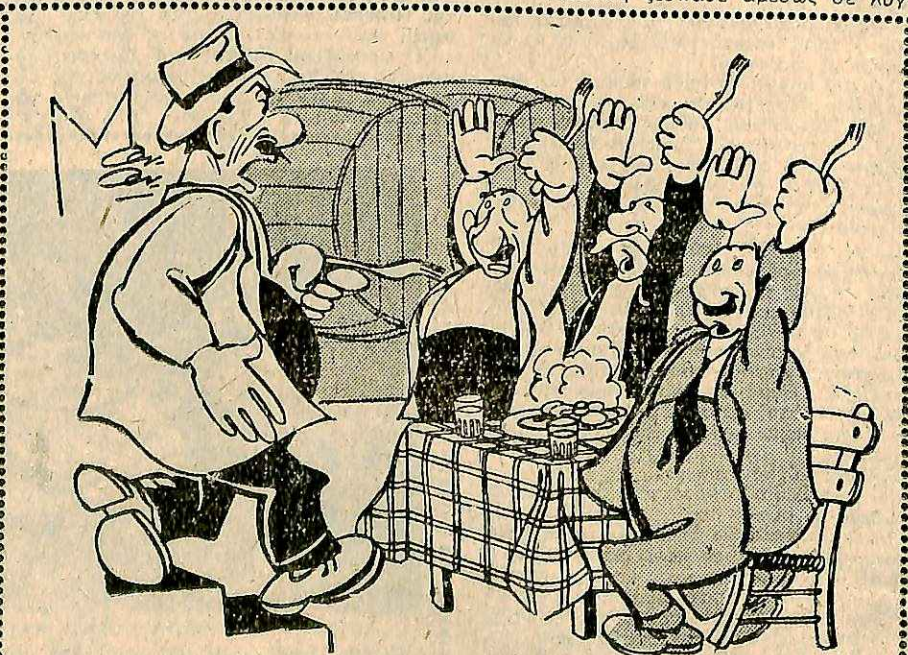
— "Με άπειλεις;

— "Πάρε όπως θέλεις τα λόγια μου. . .

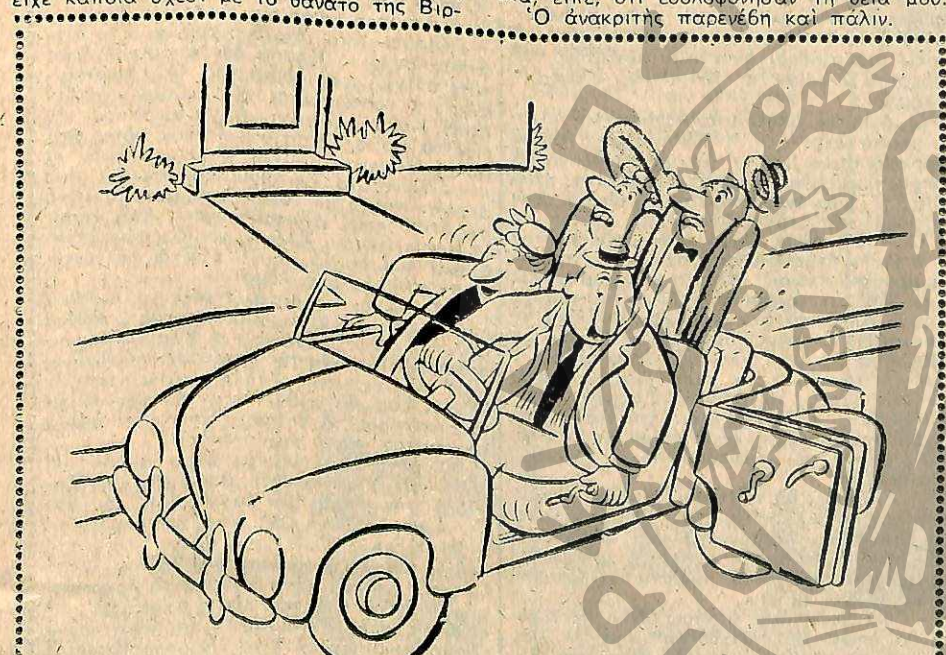
— "Αλήθεια, τί γίνονται τα δυο χιλιάδικά μου;

— "Ποιά χιλιάδικα;

— "Αθλιε! Μ' όλο που ήξερες πως σε μισώ είνεες το θάρρος ναρβής να πείσεις στα

— "Ο καθυστερημένος μπεκρής: "Αλτ, ρέ! Ψηλά τά. . . πηρούνια! (Του Μ. Αναστοπούλου)

— Δεν κάνει άλλο πίσω το κάθισμα, βρε γυναίκα! . . .

πόδια μου προχθές ακόμη στο Παρίσι για να με παρακαλέσεις να σου δανείσω δυο χιλιόφραγκα... Κι ήσουν τόσο αξιολύπητος, ώστε μ' έκαμες να σε λυπηθώ και να σου τα δώσω... Δεν σκεπτόσαι τώρα να μου τα γυρίσεις; Μου είχες πη ότι ήταν μόνο για είκοσι τέσσερες ώρες... Κι από τότε, έχουν περάσει επτά ημέρες...

— Ιουστίνη, σε βεβαιώ...
— Μην πης τίποτε... Θα είναι ψέμμα δ,τι κι αν πης... Δεν τα θέλω τα δυο χιλιάδικα... Σου τα χαρίζω... Το μόνο που θέλησα είναι να σου αποδείξω πως είσαι ένας άνθρωπος ανάξιος εμπιστοσύνης... ένας τιποτένιος... Δεν σε μισώ μόνον, σε αδιαλύω επίσης... Ο Θεός να μην σου το δώσει να βρεθής στο δρόμο μου... Γιατί θα σε πατήσω σαν σκουληκι!

Η νέα αποκαρύνθηκε κατόπιν με μεγάλα βήματα, αφήνοντας τον Ρενωντιέρ σε μεγάλη ταραχή.

— Για ποιο ρολόγι μου μίλησε; σκεφτόταν. Χωρίς αμφιβολία, η Μαρία θα έκανε καμμία κουταμάρα...

Μία εξομολόγησης

Μεταξύ των κατοίκων της Σερντόν, που δεν έπιστευαν στην αυτοκτονία της Βιργινίας Λατούς, ήταν και η Γερτρούδη.

Η οικονομός του αββά Χριστοφόρου ήξερε πολύ καλά τη Βιργινία, γιατί βλέπονταν τακτικά στην εκκλησία και είχαν γίνει φίλες. Δεν έδινε, λοιπόν, πίστι στην εξέτασι του Ρενωντιέρ, αλλά και, από το άλλο μέρος, δεν είχε καμμία απόδειξη για το αντίθετο, εκτός από το ότι η υπηρέτρια του συμβολαιογράφου Κρουαζέ ήταν πολύ θρησκά και δεν θα διεκινδύνευε συνεπώς τη σωτηρία της ψυχής της, όσο μεγάλη και αν ήταν η λύπη που είχαν αισθανθεί, για το θάνατο του κυρίου της.

Τις υπόνοιες της αυτές είχαν εκκράσει, μάλιστα και στον αββά Χριστοφόρο. 'Αλλ' αυτός της συνέστησε να μην ανακατεύεται σε δουλειές που δεν την αφορούσαν.

Έκείνο το απόγευμα, η Γερτρούδη είδε την Ιουστίνη να μπαίνει στο πρεσβυτήριον.

— Τι να θέλη άρα γε τον αββά; αναρωτήθηκε.

Κι' όπως είχε κάμει και την άλλη φορά, όταν είδε το Ρενωντιέρ να ζητά τον εφημέριο, πήγε να κρυφθεί στο σκοτεινό δωμάτιο, που βρισκόταν πλάι στο γραφείο του Χριστοφόρου.

Από εκεί μπορούσε ν' ακούει τα πάντα. 'Ήξερε, βεβαίως, ότι αυτό που έκανε δεν ήταν καλό. 'Αλλ' είχε μιάν άοριστη ιδέα ότι ο Ρενωντιέρ δεν ήταν άσχετος με την υπόθεση της Μαϊζόν - Φαιν, πράγμα που πίστευαν και πολλοί άλλοι στη Σερντόν. 'Η επιθυμία της να μάθι κάθε τι που αφορούσε αυτό τον άνθρωπο την έσπρωξε, λοιπόν, να κάμει μία καινούργια αδιακρισία, μ' όλο που ένιωθε τη συνείδησή της να εγγειρείται, γι' αυτή την πράξη της.

— Αιδεσιμώτατε, είπεν η Ιουστίνη, μπαίνοντας στο γραφείο του αββά, δεν ανήκω στο ποίμνιό σας. Κι' όμως έρχομαι να εξομολογηθώ σε σας.

— Άλλα το μέρος δεν είναι κατάλληλο, δεσποίνις, απάντησεν ο αββάς. Πηγαίνετε στο εξομολογητήριο της εκκλησίας... 'Ερχομαι αμέσως εκεί.

Με παρεξηγήσατε, είπεν η Ιουστίνη. Δεν θέλω να εξομολογηθώ... 'Ισως είναι πολύ άργα ή πολύ νωρίς γι' αυτό... 'Οχι! Θέλω μόνο να σας μιλήσω για ώριμα γεγονότα της ζωής μου και να σας ζητήσω τη συμβουλή σας...

Το πράγμα διαφέρει τότε, είπεν ο αββάς. Καθίστε, δεσποίνις. Σας ακούω.

Η Ιουστίνη δεν του έκρυψε τη ζωή που ζούσε στο Παρίσι ή καλύτερα τον άφησε να την μαντεύσει. 'Αλλ' υπαίτιος για την καταστροφή της, είπεν, ήταν ο Ρενωντιέρ, που την είχε διαφθείρει, αποκοιμίζοντάς την μ' ένα ναρκωτικό, την εποχή που εργαζόταν ως υπηρέτρια στο σπίτι του.

Τού άφηγήθηκε κατόπιν πως ο γιατρός την είχαν έπισκεφθεί πριν από μερικές μέρες στο σπίτι της στο Παρίσι και την είχαν ίκετεύσει να γονατίσας να του δανείσθι δυο χιλιάδες φράγκα, λέγοντάς της πως, διαφορετικά, οι δανειστές του θα τον πετούσαν έξω από το σπίτι του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια

Το ειδύλλιο της Κλάρας Βίκ και του Ροβέρτου Σούμαν

Η μεγάλη αϊθουσα της 'Οπερας της Δρέσδης άντηχούσε από τα ένθουσιαστικά χειροκροτήματα των ακροατών...

Πάνω στη σκηνή, μία λεπτή νέα, ντυμένη ολόλευκα, υποκλινόταν δεξιά κι' αριστερά, για να εύχαριστήσει εκείνους που την έπαινε...

Ήταν η Κλάρα Βίκ, η νεαρή αλλά διάσημη κιόλας πιανίστρια, που έθεωρείτο σαν η εμπνευσμένη ερμηνεύτρια των έργων των μεγάλων μουσουργών...

Νέα είχε παίξει στο πιάνο μερικές καινούργιες συνθέσεις του Λίστ. 'Η νέα έκανε μία τελευταία υπόκλιση και διευδύνθηκε και πάλι προς το πιάνο. Θα έπαιζε ένα τελευταίο κομμάτι.

Ο καθηγητής της μουσικής Βίκ, ο πατέρας της, που παρακολουθούσε από τα παρασκήνια το θρίαμβο της κόρης του, της φώναζε με το απολυταρχικό ύφος που χρησιμοποίησε πάντα απέναντί της:

— Πάίζε την «Καμπανέλα».

Η νέα διάσασε για μία στιγμή. 'Επειτα σήκωσε αποφασιστικά το κεφάλι της, προχώρησε μερικά βήματα και υποκλίθηκε μπροστά στο βασιλικό θεωρείο.

Μεγαλειότητα, είπεν, στο βασιλικό Φρειδερίκο - Αύγουστο, που παρακολουθούσε το ρεσιτάλ της, έχω την άδεια σας να παίξω μία σύνθεση ενός νέου συνθέτου, του Ροβέρτου Σούμαν, με τον τίτλο: «'Ονειροπόλησις».

Ο ήγεμον έκανε μία καταφατική κίνηση με το χέρι και η Κλάρα ξαναγύρισε τότε στο πιάνο της κι' άρχισε να σένη τα μακρόστενα δάκτυλά της πάνω στα πλήκτρα... Στα παρασκήνια, ο πατέρας της λυσσούσε απ' το κακό του.

Ο Ροβέρτος Σούμαν ήταν μαθητής του κι' ο καθηγητής Βίκ τον είχε χαρακτηρίσει σαν μουσικό «χωρίς ταλέντο και χωρίς μέλλον». Τό ότι αγαπούσε την κόρη του τό ήξερε. 'Αλλά τό ότι η Κλάρα θα είχε τη θρασύτητα να παρουσιάσει έργα αυτού του ανθρωπού, τό θεωρούσε σαν ιεροσυλία.

Μετά τό τέλος της συναυλίας, ο πατέρας Βίκ έτρεξε να βρή τό Σούμαν.

— Κύριε, τού είπεν, σας απαγορεύω να ξαναμιλήσετε άλλη φορά στην κόρη μου. Τά μάτια τού νεαρού μουσικού έλαμψαν από θυμό.

— Άλλα δεν θα πρέπει ν' αγνοήτε, απάντησε, ότι η Κλάρα κι' εγώ αγαπούμαστε. Δεν μπορείτε, λοιπόν, να μου απαγορεύσετε να την βλέπω και να της μιλάω. 'Η Κλάρα είναι, άλλωστε, ενήλικη και μπορεί να κάνει ό,τι θέλει.

— 'Οχι, ούρλιαξε, ο γέρω - Βίκ. 'Η Κλάρα θα υποταχθή στη θέλησή μου... Σας πληροφορώ, λοιπόν, ότι η κόρη μου δεν πρόκειται να παντρευτή ούτε σας ούτε κανέναν άλλον...

— Είναι φυσικό να σκεφτώσατε έτσι.

Είπεν ο Σούμαν. Σας κάνει να κερδίζετε τόσα χρήματα, ώστε δεν θέλετε να χάσετε αυτή την πολυτιμή πηγή εισοδημάτων... 'Αλλ' αρκετά η Κλάρα κι' εγώ υποταχθήκαμε στη θέλησή σας... Μπορούμε να παντρευτούμε και χωρίς τή συγκατάθεσή σας...

Η νέα είχε διατάσει ως τότε να παρακούση τον πατέρα της. 'Αλλ' αυτή τη φορά, δε διάσασε ν' ακολουθήση τον αγαπημένο της. Καί οι δυο νέοι παντρεύτηκαν αδιαφορώντας για τίς απειλές του γέρω - Βίκ.

Ωστόσο, ο καθηγητής της μουσικής δεν παραιτήθηκε τόσον εύκολα απ' τον αγώνα. Καί κατέφυγε στα δικαστήρια, ζητώντας την ακύρωσι τού γάμου της κόρης του. Χωρίς αποτέλεσμα, όμως. Γιατί η Κλάρα ήταν πιά ενήλικη κι' από τ' άλλο μέρος, ο μεγάλος Λίστ κατέθεσε ότι ο Σούμαν ήταν ένα ώριμο μουσικό ταλέντο και ότι μπορούσε να ζήσει τη γυναίκα του από τό κέρδη τού επαγγέλματός του.

Η κατάθεσις αυτή ήταν κατά τό ένα μέρος της μόνον σωστή. Γιατί ο Σούμαν ήταν, χωρίς αμφιβολία, ένας μεγαλοφυής συνθέτης. 'Αλλ' η τέχνη του ξενίζε τό κοινό. Ήταν πρωτότυπη, πρωτοποριακή και σχεδόν επαναστατική για την εποχή του. 'Εκείνοι που την καταλάβαιναν ήταν οι λίγοι, οι εκλεκτοί. 'Η μεγάλη μάζα δεν την συμπαθούσε.

— Έτσι, η ζωή τού ζεύγους άρχισε να κυλά όχι και πολύ άνετα. 'Ωστόσο, η Κλάρα λάτρευε τον άντρα της. Καί πίστευε με θρησκευτική ευλάβεια στη μεγαλοφύα του. Τί σημασία είχαν γι' αυτήν οι στερήσεις; Μία μέρα, η τέχνη τού αγαπημένου της Ροβέρτου θα θριάμβευε.

Μία μέρα... Πέρασαν περισσότερο από δέκα χρόνια, χωρίς τίποτε τό αξιοσημείωτο να συμβή στη ζωή τους.

Η τέχνη τού Σούμαν γινόταν όλοένα και πιο απρόσιτη στο κοινό. Οι μεγάλοι συνθέτες, όπως ο Λίστ, την εξέθεζαν. 'Αλλά τί τό άφελος; Τα ρεσιτάλ τού νεαρού μουσουργού περνούσαν τίς πιο πολλές φορές, απαρτήρητα και οι ίμπρεσαρίοι διάσασαν να διακινδυνεύσουν τα χρήματά τους για την όργανωσή τους. 'Αντίθετα, πολιορκούσαν την Κλάρα με προτάσεις.

Άλλ' η νεαρή γυναίκα εύρισκε πάντα προφάσεις για ν' αρνηται. Στην πραγματικότητα, δεν ήθελε να λυπηθή τον άντρα της. Κι' έπειτα ανησυχούσε για τό Ροβέρτο, που γινόταν όλοένα και πιο απόκοσμος. Σε λίγο, ο συνθέτης άρχισε να έχη παρακρούσεις. 'Επειτα, ξαφνικά, ξέσπασε ή τρέλλα, τη στιγμή που διευδύνε στην 'Οπερα της Λειψίας τη μεγαλειώδη σύνθεσί του τού «Φάουστ».

Πέρασαν από τότε δύο χρόνια. Στο διάστημα αυτό, η Κλάρα δεν αποκαρύνθηκε ούτε στιγμή από κοντά του. 'Αλλά, σιγά - σιγά, η κατάσταση τού Σούμαν καλυτέρευε. Καί, μία μέρα, η γυναίκα τού τον είδε να γράφει βιαστικά μερικές νότες πάνω σ' ένα χαρτί.

— Συνέθεσα ένα κομμάτι που θα σου άρεση, της είπεν, όταν τελείωσε, ενώ τό πρόσωπό του άχτινοβόλυνε από χαρά. 'Αγαπημένη μου Κλάρα, νομίζω πως ξαναβρήκα τον εαυτό μου... Έχω την εντύπωση πως ξαναγεννιέμαι...

Καί, λέγοντας αυτά, έτρεξε να καθίση στο πιάνο. Σε λίγο, μία υπερόχη μελωδία απλώθηκε στο δωμάτιο. 'Η Κλάρα, άκουμπισμένη στη ράχη της καρέκλας τού Ροβέρτου, έκλαιγε από τη συγκίνησή της... 'Αλλά, ξαφνικά, είδε τον άντρα της να νάζεται προς τα επάνω. 'Επειτα τό σώμα του έγερσε πάνω στα πλήκτρα.

Ο μεγάλος μουσικός ήταν νεκρός. 'Η χαρά και ή συγκίνησις του γιατί είχε ξαναβρή την πηγή των έμπνευσεών του και την πίστι του στη ζωή τον είχαν σκοτώσει. 'Η Κλάρα έμεινε από τότε πιστή στη μνήμη του. Κι' άφιέρωσε όλη την υπόλοιπη ζωή της για να κάνει γνωστό τό έργο τού μόνιμου ανθρώπου που είχαν αγαπήσει.

Χωρίς στην απράσιλλη ερμηνεύτρια, ο κόσμος γνώρισε σε λίγο τίς υπέροχες συνθέσεις τού μεγάλου μουσουργού. Γι' άλλη μία φορά, ή αγάπη είχε νικήσει τό θάνατο...

— Είναι φυσικό να σκεφτώσατε έτσι.

— Είναι φυσικό να σκεφτώσατε έτσι.

— Είναι φυσικό να σκεφτώσατε έτσι.

— Είναι φυσικό να σκεφτώσατε έτσι.

— Είναι φυσικό να σκεφτώσατε έτσι.

— Είναι φυσικό να σκεφτώσατε έτσι.

— Είναι φυσικό να σκεφτώσατε έτσι.

— Είναι φυσικό να σκεφτώσατε έτσι.

— Είναι φυσικό να σκεφτώσατε έτσι.

— Είναι φυσικό να σκεφτώσατε έτσι.

— Είναι φυσικό να σκεφτώσατε έτσι.

— Είναι φυσικό να σκεφτώσατε έτσι.

— Είναι φυσικό να σκεφτώσατε έτσι.

— Είναι φυσικό να σκεφτώσατε έτσι.

— Είναι φυσικό να σκεφτώσατε έτσι.

— Είναι φυσικό να σκεφτώσατε έτσι.

— Είναι φυσικό να σκεφτώσατε έτσι.

Πώς έμαχετο ο Βλαχογιάννης ΣΤΑ... ΜΠΑΚΑΛΙΚΑ!

Μία από τίς περιεργότερες ιστορίες απ' τη ζωή της Παλιάς 'Αθήνας, ήταν και ή περιπετειώδης μάχη του Βλαχογιάννη στα... μπακάλικα και τίς μάντρες των 'Αθηνών για να μαζέψη τα παλιά δημόσια έγγραφα, από τα οποία και έγιναν, άργότερα, τα έπίσημα αρχεία τού Κράτους.

Σ' αυτό τό ζήτημα, ο φανατισμός με τον όποιον εδούλεψε ο Βλαχογιάννης, επί είκοσι, σχεδόν, χρόνια, ήταν άπερίγραπτος.

Ένα μεσημέρι χειμωνιάτικο, καθώς άνεβαινε άνωππος, προς τη Δεξαμενή, ο μακαρίτης Σπυρομήλιος, κρατώντας στο χέρι μισή όκά τυρί φέτα, διπλωμένο στο χαρτί, άπαντήθηκε με τό Βλαχογιάννη, που ήταν πολύ φίλοι κι' άρχισαν φιλή κουβεντούλα. 'Αξαφνα, εκεί που μιλούσαν, ο Βλαχογιάννης κυτάζοντας τό χαρτί, είπεν στο Σπυρομήλιο:

— Για ζευτύλε, λιγάκι, τό χαρτί, να ιδώ κάτι!...

— Καί που να βάλω τό τυρί; ρώτησε άνησυχος ο Σπυρομήλιος.

Άλλα πριν να λυθή τό πρόβλημα, ο Βλαχογιάννης πήρε κι' όλας στο χέρι του τό χαρτί με τό τυρί κι' άρχισε να τό ζευτύλιγ και να τό διαβάξη, και στο τέλος φώναξε:

— Βρέ τους άτιμους! Βρέ τους παλιανθρώπους! Αυτό είναι έγγραφο της Συνελεύσεως τού 1863!... Για όνομα τού Θεού, Σπύρο, πρέπει να τό σώσουμε!

Ο Σπυρομήλιος, φλογερός πατριώτης καθώς ήταν κι' αυτός, αναγκάστηκε να υποχωρήση στην άξίωσι τού Βλαχογιάννη, αφού ζήτησε άλλο χαρτί από ένα μαγαζάκι και ξανατύλιξε τό τυρί. Καί τό βράδυ, διηγείτο, γελώντας, τό έπεισόδιό του στον Πάπ, ό όποιος τού είπεν:

— Όταν έχης φωνάει στο χέρι και βλέπεις από μακριά τό Βλαχογιάννη, άλλαζε δρόμο!... Θα βρης και σύ τον μετελά σου κι' ο μπακάλικς που ψωνίζεις!

Άλλή μία φορά, ο Βλαχογιάννης, καθώς διηγείτο ο ίδιος, πήρε απ' τα χέρια τού μακαρίτη τού Κούσουλα τό περιτύλιγμα τού ψωνιού του — γιατί ήταν παλιό αυτόγραφο τού Ρήγα Παλαιώδη — κι' ο Κούσουλας έμεινε με τίς δυο ρέγγες στο χέρι!

Καί όχι μόνο αυτό, άλλα έμαθε και τό μπακάλικο και πόνανε κά-

Γιάννης Βλαχογιάννης

Οε μέρα και τάβαζε με τον μπακάλη κι' αναστάγανε τό μαγαζί ψάχνοντας τα χαρτιά του που τά είχαν αγοράσει για τυλίγμα με την... όκά, από κάποια δημόσια υπηρεσία.

Έχασε, τέλος, την ύπομνη του κι' ο μπακάλικς κι' έπήγε να διαμαρτυρηθή στο αστυνομικό τμήμα, λέγοντας στον αστυνόμο:

— Αυτός ο άνθρωπος είναι... συφορά! Δεν μας αφήνει να κάνουμε τη δουλειά μας!...

Άλλ' ή περιεργότερη ιστορία που μας διηγήθηκε ο ίδιος ο Βλαχογιάννης στην 'Εθνική Βιβλιοθήκη, ήταν ή ανακάλυψις, στο πασούλο, μιας γροθιάς υπηρέτριας, στην παλιά όδο 'Αγχέσμου (μεταγενέστερα Βουκουρεστίου και σήμερα Γιάν Σματς) τού μυστικού αρχείου της επαναστάσεως τού 1854.

Η γροθιά 'Ασημω 'Δρόσου — έτσι την έλεγαν — ήταν παλιά υπηρέτρια τού συνταγματάρχου Γεωργίου Κροκιδά, που είχε πρό πολλών ετών πεθάνει στα χέρια της και δεν είχε κανένα άλλο κληρονόμο εκτός απ' αυτή. Ο Κροκιδάς ήταν στα 1854 στη Λαμία και διευθύνε απ' εκεί τό κίνημα.

Κράτησε, λοιπόν, τό αρχείο του και πολλές φορές πριν πεθάνη έλεγε στην υπηρέτριά του:

— Αυτά τα χαρτιά είναι σπουδαίος θησαυρός! Θα τον κληρονομήσης μετά τό θάνατό μου.

Έκείνη, έπηρεασμένη απ' τα λόγια τού αφεντικού της, τά καταχώρισε μετά τό θάνατό του στο μπαούλο της με λίγα χρήματα και πολλές φορές έλεγε πως έχει μεγάλη περιουσία σε χαρτιά, τα οποία δεν ήθελε να πουλήση γιατί ήταν φιλόγυρη.

Κάποιος όμως, που τά είχε ιδή τό χαρτιά αυτά, μετέδωκε τό μυστικό της γροθιάς - 'Ασημω, στο Βλαχογιάννη, ό όποιος χωρίς να χάση καιρό πήγε μία και δυό και χτύπησε την έξωπορτα τού Κροκιδά, στην όδο 'Αγχέσμου. Μόλις τού άνοιξε ή γροθιά - 'Ασημω, της είπεν αούτηρα:

— Αυτά τα χαρτιά που σ' άφησε τ' αφεντικό σου, δεν ήταν δικά του. Πρέπει να τά βγάλης απ' τό μπαούλο, γιατί θα βρης τό μετελά σου!...

Τρομοκρατήθηκε κι' άρχισε να φωνάζη ή γροθιά - 'Ασημω και να λη ότι αυτά όρας «ή... περιουσία της», άλλα, ο Βλαχογιάννης κατώρθωσε να την καθύσυχση και να την πείση ότι αυτά τα χαρτιά δεν ήσαν... όμοιογίες, άλλα έπρεπε να μελετηθούν για να γραφτή ή ιστορία τού αφεντικού της! «Θ' άδικήσης τη μνήμη του...» της έλεγε.

Πήγε και ξαναπήγε ο Βλαχογιάννης και στο τέλος την έπεισε με τό καλό και με... πενήντα δραχμές (δυό λίρες την εποχή εκείνη) να τού τά παραδώσει όλα. 'Ετσι, σώθηκε ένα σπουδαίο αρχείο.

Ο μακαρίτης ο κύρ - Σπύρος, Ζαφειρίου, ένας μπακάλικς της όδου Προαστείου, τον πλησίασε μία μέρα και τού είπεν:

— Αν είναι, κύρ - Γιάννη, για τό κεφαλοτύρι, εγώ θα σου δώσω καρδιά γεμάτο βούτυρο. Αν είναι, όμως, να μας κάνης πάλι, άνω - κάτω, με τα παλιόχαρτα τού τυλίγματος, τότε, κάλλιο να λείψω τό υτραδέρ σου!...

Ωστόσο, ο Βλαχογιάννης δεν σταμάτησε αυτή τη μάχη, ώπου ήρθε ο Βενιζέλος στην Ελλάδα και τον έπεισε να ιδρύση τα Γενικά 'Αρχεία τού Κράτους.

Δ. ΓΑΤ.

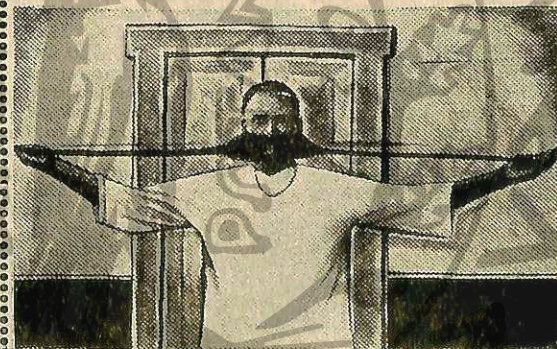
Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΤΩΝ ΑΚΤΙΝΟΓΡΑΦΙΩΝ

Είδετε ποτέ σας ζωγράφο να εργάζεται μέσα σε μία σίτουσα ραδιογραφία; Άσφαλός όχι. Αυτό είναι όμως τό περιβάλλον μέσα στο όποιο εργάζεται ο Γάλλος ζωγράφος Ζαν - Μαρί Γκουττέν. Θα νομίζετε ότι χρησιμοποιή για μοντέλλο του όποιοδήποτε πρόσωπο, για και δεν τον έδιοφέρουν παρά τα κόκκαλα. Έχετε άδικο. Αυτό άλλωστε τό αποδεικνύει και ή εικόνα μας.

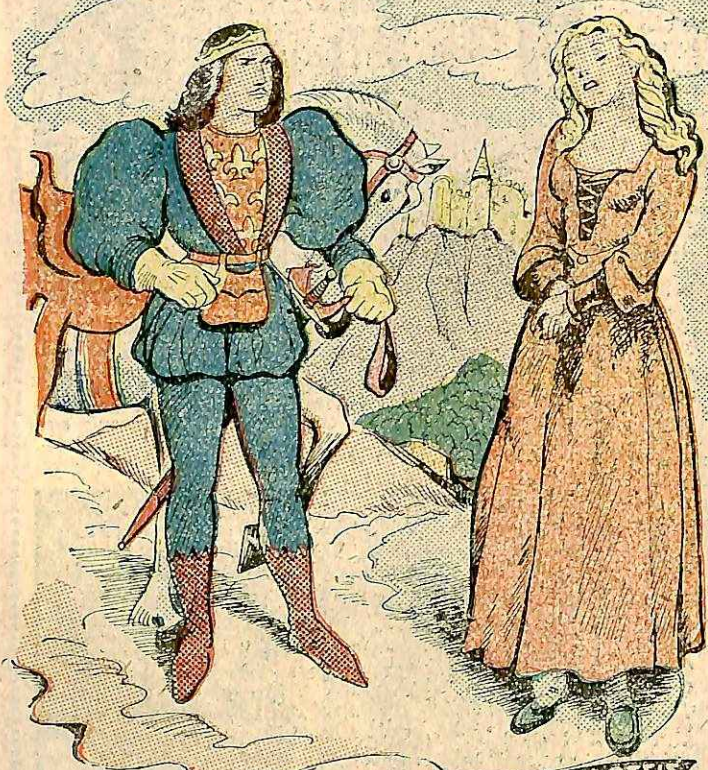
Ο ΕΚΑΤΟΜΥΡΙΟΥΧΟΣ ΠΟΛΙΣΜΑΝ

Κληρονόμος τού περιφήμου όίκου φαρμακευτικών ειδών Λαμπέρν, ο νεαρός Έλλιοτ (άνω άριστερά) άπλος αστυφύλαξ στον Άγιο Λουδοβίκο των 'Ην. Πολιτειών, άρραβωνιάστηκε την χαριτωμένη Νάνσυ Νιεντριναούζ (δεξιά) κληρονόμο των εκατομμυρίων μιας μεγάλης 'Εταιρίας Μεταφορών της 'Αμερικής. Ο Έλλιοτ έδηλώσε στους δημοσιογράφους τά έξης: «Είδοποίησα τη μνηστή μου πως πρόκειται να παντρευτή ένα άπλο αστυφύλακα γιατί άναπό τη δουλειά μου και δεν έννοώ να έγκαταλείνω τη θέση μου».

ΕΠΙΒΑΗΤΙΚΑ ΜΟΥΣΤΑΚΙΑ

Ο άνωτέρα εικονιζόμενος Μασούντια Ντιν, βραχμανός της περιοχής τού Γάγγη περιποιείται καθημερινός, πρσί και βράδυ τά όράτα του μουστάκια. Ο 'Ινδος αυτός Ιερεύς είναι σήμερα 37 ετών και τά μουστάκια του έχουν συνολικό μήκος δυό μέτρων.

Θάμουν τρελλός αν σ' άφαινα
και πάλι να μου φύγης... είπε
στη Μάγδα ο Μαύρος Ιππότης.

Τον παλιό καιρό, που ο φε-
ουδαϊκός πύργος του ό-
ψωνόταν προς τα σύννεφα, ό
άρχοντας του Φερεμπούργκ, ό
άρχοντας τους κατοίκους των
γύρω χωριών, που τον ώ-
νόμαζαν όλοι «Ο Μαύρος Ιπ-
πότης».

Η Μάγδα ήταν κόρη ενός
απ' αυτούς τους χωρικούς. Κα-
τοικούσε στη φτωχικότερη κα-
λύβα, ήταν όμως πλούσια σ' α-
γάπη, με τα κατάξανθα με-
ταξωτά μαλλιά της και τα διά-
φανα γαλάνα της μάτια, που
φωτίζαν γλυκά το αρμονικό
προσωπικό της. Νά γιατί την
αγαπούσαν όλοι και την έλεγαν
«Μάγδα η Πεντάμορφη».

Ο Μαύρος Ιππότης, που ό-
κουε διαρκώς να γίνεται λό-
γος γι' αυτήν, θέλησε να τη
γνωρίσει, την κάλεσε στον πύ-
ργο του και της πρότεινε να
μείνει στην υπηρεσία του.

Ο πατέρας μου είναι πολύ
γέρος, απάντησε η κοπέλλα.
Δεν μπορώ να τον αφήσω.

Μα θα κερδίσεις πολλά
λεφτά, έτσι ντυμένη σαν πρι-
γκίπισσα, θα νέλεις και θα
τραγουδάς.

Δεν είν' εδώ η θέσι μου.
Άφιστε με να φύγω! Δαναίει
η Μάγδα. Είμαι άρραβωνιασμέ-
νη. Αν θέλν' ο Θεός κι αν ή-
σοδεία είναι καλή, θα παντρευ-
τούμ' σε λίγο καιρό!

Ο Μαύρος Ιππότης σηκώ-
θηκε, αναποδογύρισε με μία

κλωτσιά ένα σκαμνί κι άρ-
χισε να βρίζη και ν' απειλή.
Επειτα έμεινε σκεπτικός λίγη
ώρα. Τέλος, της είπε:

Σ' άφαινα να φύγης, για-
τι ξέρω πως θα γυρίσεις πίσω!

Τη στιγμή που η Μάγδα θύ-
διάβαινε το κατώφλι, της είπε
άκομα:

Μα, αν τρελλαθής και
προτιμήσεις τη φτώχεια της
καλύδας σου απ' τη ζωή στον
πύργο μου, να ξέρης πως θα
διατάξω να σε δέσουν και να

— Έχασα το δρόμο μου σ'
αυτό το καταραμένο δάσος.
Πες μου, πως μπορώ να γυρί-
σω στον πύργο του Φερε-
μπούργκ;

Η κοπέλλα άρχισε να τρέμει
συγκορη. Καθώς δεν μπορού-
σε να προχωρήσει ούτε να μι-
λήσει, ο Μαύρος Ιππότης ση-
πρόνισε τ' άλογο του και την
πλησίασε. Το πρόσωπό του ή-
ταν ξαναμμένο απ' το θυμό.

— Θα μου απαντήσεις, ναί
ή όχι βρωμιάρισα τσοπανο-
πούλα; μούγκρισε, κάνοντας
συγχρόνως μία κίνησι σαν να
θέλε να τραβήξει το σπαθί του.
Μα έννοια σου και ξέρω γώ
πως θα λυθής η γλώσσα σου!

Η Μάγδα η Πεντάμορφη έ-
κυβε το πρόσωπό της πίσω
απ' τα κλώνια που είχε κό-
ψει και που κρατούσε στην άγ-
καλιά της. Την πρόδωσε όμως
το θείο διάσημα των ξανθών
μαλλιών της. Ο σκληρός άρ-
χοντας την αναγνώρισε και πή-
δωσε απ' τ' άλογο του.

— Πολύ άσχημα έκανα, που
ήμουν θυμωμένος γιατί έχασα
το δρόμο μου σ' αυτό το άγριο
δάσος! Νά που μου χάρισε. Έ-
να θαύμασίο κυνήγι!

Η Μάγδα, άκίνητη, με χα-
μηλωμένα μάτια, χλωμή σαν
νεκρή, προσπάθησε να κάμει
μιάν ίκευτική κίνησι. Μα αύ-
τός επέπνευε:

— Είσαι ώμορφότερη απ'
την περασμένη άνοιξη... Θα
μουν τρελλός αν σ' άφαινα και
πάλι να μου φύγης... Έμπρός,
έλα μαζί μου!

Τ' άλογο του είχε άπομα-
κρυνθής λίγο για να βουκώσει.
Ο άρχοντας πήγε να το πιά-
ση. Τότε η Μάγδα έπυφελήθη-
κε κι άρχισε να τρέχει μ' όλη
την ταχύτητα των ποδιών της
προς το πιο κοντότερο μέρος
του δάσους. Όσο έλαφριά όμως
κι αν ήταν, την πρόδωσαν τα
πατήματά της πάνω στα ξερά
κλαδιά. Κι ο Μαύρος Ιππό-
της, λυσσοσπένων γιατί του
ξέφυγε, παρατήρησε τ' άλογο του
κι άρχισε να την κυνηγά.

Η Μάγδα έτρεχε... έτρεχε.
Μα δεν άργησε να κουραστή.
Είχε φάσει τώρα σ' ένα στε-
νό μονοπάτι του βουνού. Στα-
μάτησε στη μέση του, εξαντλη-
μένη, δίχως πνοή. Τα μαγου-
λά της έσταζαν ιδρώτα κι η
καρδιά της χτυπούσε δυνατά...
«Έλτισε για μία στιγμή πώ-
ς είν' εσθλή. Άλλοιμονο όμως!
Σε λίγο, αντελήθθη ότι ό άρ-
χοντας την πλησίαζε, άκόμα
πιο απειλητικά».

Ανασκήθηκε τότε και ξα-
νάρχισε το τρέξιμο, όσο πιο
γρήγορα μπορούσε, όσο της έ-
πετρεπε η κόρασι της. Όταν
έφτασε στην κορφή του βου-
νού, γύρισε και κύταξε πίσω
της.
Ο καταραμένος πυργόδε-
σπότης πλησίαζε, όλο και πιο
πολύ!

Τότε η Μάγδα κατάλαβε πως
ήταν χαμένη. Στάθηκε, έκλεισε
τα μεγάλα μάτια της, γεμάτα
από άσκηρα απελτίσιας. Κι
έπειδη ήταν έτοιμη να πεθάνει
αδύρως την τελευταία της
σκέψι στην άρραβωνιαστικό
της, το Ζίλ.

Η γλυκεία αυτή θύμησι του
αναπνέοντός της της ξανάδωσε
θάρρος. Άνοιξε πάλι τα μάτια
και είδε πως κόντευε να
νυχτώσει. Αν κατώρθωνε λοι-
πόν να ξεφύγει άκόμη λίγο, ό
μαύρος πέπλος της νυχτας θα
την έσφαζε, δίχως άλλο.

Την ίδια στιγμή, άκουσε το
θόρυβο ενός καταρράκτη. Τά
νερά του πέφτανε σε μία μεγά-

λη τρύπα, που τη σκέπαζε με
ύψη όμίχλη. Πέρα απ' τον κα-
ταρράκτη, έχασκε ένα μεγάλο
βάραδρο.

Η κοπέλλα άρχισε να τρέχει
και πάλι. Τα ξανθά μαλλιά
της, που είχαν λυθής, κυμάτι-
ζαν πίσω της και φεγγαβολού-
σαν μέσα στο μισσκοτάδο.

Όμοια με σελίδα, γλυ-
στρούσε από βράχο σε βράχο,
χωρίς να νοιώθει τις πληγές
που μάταναν τα πόδια της.
Όταν έφτασε στο χείλος της
μεγάλης τρύπας, έκαμε γρήγο-
ρα το γύρο της, έσκυψε προς
το βάραδρο κι ένωσε τα χέ-
οια της, που δεν έτρεμαν πιά.
Ξαφνικά, παρουσιάστηκε απ'
το άλλος μέρος ό Μαύρος Ιπ-
πότης.

Στάθηκε μία στιγμή διατα-
κτικός, τρουαγμένος απ' το βά-
θος της άδυσσου που άνοιγό-
ταν μπροστά του. «Επειτα, ενώ
η κοπέλλα έμεινε σκυμένη,
έτοιμη να γκρεμιστή στο κενό,
της φώναξε με άγρια φωνή:
— Ζωντανή ή πεθαμένη, δεν
θα μου γλυτώσεις!

Ένα βέλος σφύριξε... Η
Μάγδα η Πεντάμορφη άφισε να
της ξεφύγει μία παραπονεμένη
φωνή πληγωμένου πεισιτεριού,
φώναξε τ' όνομα του άρραβω-
νιαστικού της κι έπεσε στην
άδυσσο.

Χρόνια και χρόνια πέρασαν.
Μα και τώρα άκόμα ένα πα-
ράπονο άκούγεται συχνά ν' ά-
νεδαίνη απ' την άδυσσο όπου
κάθηκε η Μάγδα.

Κι οι χωρικοί του τόπου
δοκίζουνται πως η Μάγδα η
Πεντάμορφη φωνάζει τον άγα-
πημένο της άρραβωνιαστικό και
κλαίει άιώνια για τη χαμένη
ευτυχία της...

Σ. ΦΡΑΝΣΕΛ

Τα άγγλικά με εικόνες

Χιλιάδες άνθρωποι θα εύ-
γνωμούν πάντα τη Χριστίνα
Τζιμπσον, γιατί τους διδάξε
εύκολα και γρήγορα την άγ-
γλική γλώσσα.

Η μίς Τζιμπσον χρησιμο-
ποιεί για τη διδασκαλία της
την προβολή άλλων εικόνων
πάνω σ' ένα κινηματογραφικό
πανί. Κάθε εικόνα συνδέεται
με μία άπλη φράσι, που την
προφέρει συγχρόνως ένα γραμ-
μόφωνο.

Σε 5-6 μέρες, οι μαθηταί
ξέρουν ήδη αρκετές φράσεις ό-
πως: «Είμαι ένας άνθρωπος.
Αυτό είναι ένα καπέλλο. Θα
βάλω το καπέλλο μου στο κε-
φάλι του, κλπ.». Στο τέλος, το
πρώτο μνός, έχουν μάθει 300
λέξεις περίπου. Κι οι φράσεις
που ξέρουν στο τέλος του δευ-
τέρου μνός, είναι αρκετές για
να τους εξυπηρετήσουν πρα-
κτικά σε οποιαδήποτε περί-
πτωσι.

Πρέπει να προσθέσουμε ά-
κόμη ότι η μίς Τζιμπσον διδά-
σκει την απλουστευμένη μορφή
της άγγλικής γλώσσας, που λέ-
γεται «Βασικά άγγλικά».

Η νέα αυτή «όπτικοακουστι-
κή» μέθοδος διδασκαλίας, δο-
κιμάσθηκε πρώτα στην 'Αμερι-
κη σε 1.000 Κινέζους ναύτες,
οι οποίοι έμαθαν σ' ένα μνός
να μιλούν άγγλικά.

Πολλοί απ' τους πρώην μα-
θητές της μίς Τζιμπσον, της
γράφουν για να της έκφρασουν
την ευγνωμοσύνη τους. Κι έ-
κείνη διαβάζει με ιδιαίτερα ευ-
χαρίστησι τα γράμματά τους,
που δείχνουν ότι προσδέχουν
ταχύτατα στην τελεία εκμάθη-
σι της άγγλικής γλώσσας.

Ο ίδιος του συναχίου βρίσκεται κυρίως στο βλεννογόνο της μύτης και την κοιλότητα του στόματος...

Το συναχί ήταν ως
σήμερα ό ερίσλητης
των γιατρών. Παρ' όλες
τις τεραστίες κατακτή-
σεις της έπιστήμης στο
πεδίο της θεραπευτικής,
τίποτε το θετικό δεν ή-
ταν γνωστό γι' αυτό και
τά μέσα της θεραπείας
του παρέμεναν πάντα
έμπειρικά.

Τελευταία, όμως, δυό
έπιστήμονες από αμερι-
κανικού έθνικού 'Ινστι-
τούτου 'Υγείας, οι δόκτο-
ρες Λέων 'Ατλας και
Τζωρτζ Χότλ, κατώρθω-
σαν ν' ανακαλύψουν το μυστικό αυτής της τόσο άσημνης,
άλλά και τόσο ένοχλητικής άσθενείας, που δημιουργεί κάθε
χρόνο εκατοντάδες εκατομμύρια θυμάτων σ' όλον τον κόσμο.

Οι δυό 'Αμερικανοί έπιστήμονες ανακάλυψαν, λοιπόν, έναν
από τους ιούς που προκαλούν το συναχί και έδωκαν σ' αυτόν
το όνομα «Κύριος 'Ενας», έπειδη έχουν τη γνώμη ότι δεν είναι
ό μοναδικός φορέας αυτής της άσθενείας.

Ο ένοχος έχει μήκος 1)10000 του χιλιοστομέτρου, ανα-
πτύσσεται με έξαιρετική ευχέρεια μέσα σε αύγό κόττας
και άνθίσταται επί έξη περίπου μνές στο κρύο. Το μόνο που
άπομένει — και σ' αυτό εργάζονται οι 'Αμερικανοί έπιστή-
μονες — είναι να βρεθής ό καλύτερος τρόπος για την αντιμετώ-
πισι του.

Έκείνοι που έκαμε έξαιρετικά δυσχερείς τις έρευνες για την
ανακάλυψι του φορέως του συναχίου ήταν ότι αυτή η άσθένεια
δεν προσβάλλει ούτε το κουνέλι, ούτε τον ποντικό, ούτε κα-
νένα από τα γνωστά πειραματόζωα.

Το μόνο ζώο που παθαίνει συναχί είναι ό χιμπατζής. 'Αλλ'
η τιμή ενός χιμπατζή είναι πολύ μεγάλη και αυτός ό λόγος
καθιστούσε άδύνατη τη χρησιμοποίησι του ως πειραματόζωου.
Όλα τά πειράματα έπρεπε, λοιπόν, να γίνουν πάνω σε
άνθρώπους, πράγμα που παρουσίαζε μέγιστες δυσχερείς. Για-
τι οι άσθενείς από συναχί ήθελαν πρωτίστως να θεραπευθούν
και ήταν άπρόθυμοι να προσφερθούν για τη δοκιμή αυτού ή
εκείνου πού φαρμάκου ή του θεραπευτικού μέσου.

Ο ίδιος του συναχίου βρίσκεται κυρίως στο βλεννογόνο της
μύτης και την κοιλότητα του στόματος. 'Αλλά δεν άρκεί να
είναι κανείς συναχωμένος για να μεταδώσει το συναχί και σε
άλλους. Και ένας υγιής έπίσης μπορεί να είναι φορέας του ιού

Ανεμελύνει ο Ιός του ΣΥΝΑΧΙΟΥ;

Ο μυστηριώδης «Κύριος 'Ενας»

που κάνει τους ανθρώπους να συναχώνονται εύκολότερα το
χειμώνα παρά το καλοκαίρι είναι το ότι περνούν το μεγαλύ-
τερο μέρος της ζωής τους στους χειμερινούς μνές μέσα σε
κλειστούς χώρους. 'Ενας απ' τους κυριωτέρους τρόπους μετα-
δόσεως του ιού του συναχίου είναι το φτάρνισμα.

Σύμφωνα με τις παρατηρήσεις των έπιστημόνων του 'Αμε-
ρικανικού 'Ινστιτούτου 'Υγείας, κάθε φτάρνισμα εξακοντίζει
ολόγυρα περί τά 20.000 σταγονίδια ποικίλης διαμέτρου. Με-
ρικά απ' αυτά θάβνουν στο έδαφος, όπου εξατμίζονται. Τα νε-
ρογόνα σπέρματα που περιέχουν αναμειγνύονται τότε με το
χώμα. Σ' αυτή την κατάσταση είναι τελείως ακίνδυνα. Θα κα-
ταστούν, όμως επικίνδυνα από τη στιγμή που θ' άνωρθούν
και πάλι στον αέρα, μαζί με τον κοινόρτο που σηκώνεται από
το έδαφος. 'Αλλα σταγονίδια εξατμίζονται προτού φτάσουν
στο έδαφος. Τα σπέρματα που περιέχουν παραμένουν τότε σε
κατάστασι αιώρησεως στον αέρα και αποτελούν συνεχή πηγή
μολύνσεως.

Πώς θα αντιμετωπισθής ό «Κύριος 'Ενας»; Οι 'Αμερικανοί
έπιστήμονες δοκιμάζουν σήμερα διάφορα μέσα εναντίον του.
Όπωςδηποτε, πρόκειται για έναν έχθρο που τον γνωρίζουμε
και που έπαψε πιά να είναι ύπαινος. Αυτό το γεγονός παρέχει
πολλές έλπίδες για μία αποτελεσματική αντιμετώπισι του στο
προσεχές μέλλον.

Οι 'Αμερικανοί έπιστήμονες Λέων 'Ατλας και Τζωρτζ Χότλ,
συνεχίζουν σήμερα με περισσότερο ήλιο τις έρευνες τους για
ν' ανακαλύψουν και τους άλλους ιούς που προκαλούν το συ-
ναχί και οι άναζητήσεις τους σημειώνουν τέτοιες προόδους που
έχουν ένθουσιάζει τους έπιστημονικούς κύκλους της 'Αμερικής.
Οι ίδιοι δε δήλωσαν ότι είναι βέβαιοι πως τά πειράματα τους
θα καταλήξουν στη ριζική θεραπεία του συναχίου.

και, ενώ ό ίδιος δεν παθαίνει συναχί — γιατί ό
οργανισμός του αντίδρα για τον ένα ή τον άλλο
λόγο — να μεταδίδει το μίσημα της άσθενείας
σε άλλους.

Αυτό αποδείχθηκε κατά την έπίσκεψι ενός άγ-
γλικού σκάφους σ' ένα μικρό χωριουδάκι της πα-
λικής περιοχής. Οι άντρες του πληρώματος ήταν
όλοι υγιέστατοι. 'Αλλ' έπειτα από δυό μέρες, οι
κατοίκοι αυτού του χωριού, που άγνωστώς ως
τότε το συναχί, προσεβλήθησαν όλοι σχεδόν απ'
αυτή την άσθένεια. 'Ηταν φανερό, λοιπόν, ότι έ-
κείνοι που είχαν φέρι τον ιδί μαζί τους ήταν οι
ναύτες του άγγλικού πλοίου. Στους ίδιους, ό ίδιος
δεν είχε κάμει τίποτε. Δεν έγινε, όμως, το ίδιο
και με τους 'Εσκιμώους, που ήταν ολότελα άσυ-
νήθιστοι και προσεβλήθησαν άμέσως απ' αυτόν.

Είνε πιθανόν ότι το συναχί προκαλείται απ' τη
στιγμή που ό αριθμός των νοσογώνων
σπόρων που βρίσκονται μέσα στη μύ-
τη ή το στόμα μας ξεπεράσει ένα ώρι-
σμένο όριο. Αυτό εξηγεί π.χ.
γιατί προσβάλλομεθα πολύ
εύκολα από συναχί όταν γυ-
ρίζουμε απ' την έξοχη. Κατά
την παραμονή μας στον κα-
θαρόν αέρα, έχουμε ξεσυνθι-
σει ν' άμυνώμεθα εναντίον
του φορέως του συναχίου, που
ήταν σπανιότερος στην έξοχη.
Γι' αυτό, μόλις ξαναγυρίσαμε

στον μολυσμένο αέρα των πόλεων, συ-
ναχωνόμαστε με μεγάλη εύκολία.

Για τους έπιστήμονες, αυτό το πρό-
βλημα είναι αριθμητικό. 'Ο οργανισμός
μας άνέχεται π.χ. έναν αριθμό Α σπό-
ρων. Όταν, όμως, αυτός ό αριθμός δι-
πλασιασθής ή τριπλασιασθής, ό οργανι-
σμός δεν μπορεί πιά ν' αντιμετώψει και
παραδίδεται στη διαθεσί των.

Το συναχί εκδηλώνεται συνήθως με
μία άσθνη καταρροή, που διαρκεί με-
ρικές ώρες ή μερικές μέρες, ανάλογα με
τη σοβαρότητα της μολύνσεως. Αυτή η
καταρροή είναι μία έκκρισις βλεννώ-
ν, που εκκρίνονται από τον οργανισμό μας
με το σκοπό να παρασύρουν τά μιά-
σματα που βρίσκονται
μέσα στη μύτη ή το στό-
μα μας και να τά ά-
ποβάλουν. Όταν αυτό
κατορθωθής, το συναχί
περνεί ως διά μαγείας.

Ο «Κύριος 'Ενας», ό-
πως συμβαίνει και με
πολλούς άλλους ιούς, ά-
ποκτά μεγαλύτερη δύ-
ναμι και μολυσματικότη-
τα όσο μεταδίδεται από
το ένα άτομο στο άλλο.

Το κρύο, αντίθετα με
ό,τι νομίζουμε, δεν έπι-
σχύει την μολυσματικό-
τητα του ιού. 'Εκείνο
που κάνει τους ανθρώπους να συναχώνονται εύκολότερα το
χειμώνα παρά το καλοκαίρι είναι το ότι περνούν το μεγαλύ-
τερο μέρος της ζωής τους στους χειμερινούς μνές μέσα σε
κλειστούς χώρους. 'Ενας απ' τους κυριωτέρους τρόπους μετα-
δόσεως του ιού του συναχίου είναι το φτάρνισμα.

Σύμφωνα με τις παρατηρήσεις των έπιστημόνων του 'Αμε-
ρικανικού 'Ινστιτούτου 'Υγείας, κάθε φτάρνισμα εξακοντίζει
ολόγυρα περί τά 20.000 σταγονίδια ποικίλης διαμέτρου. Με-
ρικά απ' αυτά θάβνουν στο έδαφος, όπου εξατμίζονται. Τα νε-
ρογόνα σπέρματα που περιέχουν αναμειγνύονται τότε με το
χώμα. Σ' αυτή την κατάσταση είναι τελείως ακίνδυνα. Θα κα-
ταστούν, όμως επικίνδυνα από τη στιγμή που θ' άνωρθούν
και πάλι στον αέρα, μαζί με τον κοινόρτο που σηκώνεται από
το έδαφος. 'Αλλα σταγονίδια εξατμίζονται προτού φτάσουν
στο έδαφος. Τα σπέρματα που περιέχουν παραμένουν τότε σε
κατάστασι αιώρησεως στον αέρα και αποτελούν συνεχή πηγή
μολύνσεως.

Πώς θα αντιμετωπισθής ό «Κύριος 'Ενας»; Οι 'Αμερικανοί
έπιστήμονες δοκιμάζουν σήμερα διάφορα μέσα εναντίον του.
Όπωςδηποτε, πρόκειται για έναν έχθρο που τον γνωρίζουμε
και που έπαψε πιά να είναι ύπαινος. Αυτό το γεγονός παρέχει
πολλές έλπίδες για μία αποτελεσματική αντιμετώπισι του στο
προσεχές μέλλον.

Οι 'Αμερικανοί έπιστήμονες Λέων 'Ατλας και Τζωρτζ Χότλ,
συνεχίζουν σήμερα με περισσότερο ήλιο τις έρευνες τους για
ν' ανακαλύψουν και τους άλλους ιούς που προκαλούν το συ-
ναχί και οι άναζητήσεις τους σημειώνουν τέτοιες προόδους που
έχουν ένθουσιάζει τους έπιστημονικούς κύκλους της 'Αμερικής.
Οι ίδιοι δε δήλωσαν ότι είναι βέβαιοι πως τά πειράματα τους
θα καταλήξουν στη ριζική θεραπεία του συναχίου.

4 ΘΕΛΩ την Γυναίκα

Κουδεντούλες

Μια νοσοκόμος μου γράφει το συγκινητικό αυτό γράμμα:

Είμαι 28 χρόνων κοπέλλα, πάνω στα είκοσι μου χρόνια γνωρίστηκα μ' ένα συμπαθητικό νέο, και δεν άργησα να γίνωμε οι καλύτεροι φίλοι. Σιγά-σιγά από τη φιλία μας άρχισα να γεννιέται ο έρωας και όταν άρχισε ο πόλεμος αρραβωνιαστήκαμε. Ήσασα λίγες βδομάδες μιάν ύπνερμένη ζωή κι' ο καλός μου έφυγε για το Μέτωπο, ενώ εγώ έτρεξα να προσφέρω τις υπηρεσίες μου ως νοσοκόμος. Είπε περικό να σ' αμείνω για την εποχή εκείνη. Κανείς μας δε θα ξεχάσει τις μέρες που ζήσαμε. Οι νύκτες μας, η δόξα του 'Ελληνικού Στρατού, ο ένθουσιοςμός των τραυματιών, όλ' αυτά έκαναν την καρδιά μας να πλημμυρίσει από χαρά. Εγώ πηγαίνοντάς τους με τους σφυρούς και σ' ένα από αυτά τα ταξίδια έδωσα κα με τον αγαπημένο μου για λίγες ώρες κι' αυτό ήταν το τέλος του όμορφου όνειρου.

Σε δύο βδομάδες τ' όνομά του ήταν γραμμένο στον κατάλογο των ηρώων νεκρών που έπεσαν για τη δόξα της 'Ελλάδας.

Από τότε όλα μου τα όνειρα έσβησαν και η μόνη μου παρηγοριά ήταν η δουλειά.

Πέρασαν χρόνια... ζήσαμε ό,τι ζήσαμε και φυσικά το πέρασμα του χρόνου έπαιξε σιγά-σιγά την πλγή της νεανικής μου καρδιάς. 'Ως τώρα όμως ποτέ δε δέχτηκα ν' ακούσω λόγια αγάπης, μα τώρα φοβάμαι πως δεν έγω πια τις δυνάμεις ν' αντισταθώ.

Να γιατί σκέφτηκα σ'ας και θέλω τη γνώμη σας πάνω σ' αυτό. Σας θα μου πείτε αν πρέπει να παραβώ τον δρόμο μου, σεις θα μου πείτε αν έχω δικαίωμα ν' ακούσω τη φωνή της καρδιάς.

Βεβαίως το έχετε το δικαίωμα, καλή μου φίλη, και πρέπει να σκεπτόσθε ότι αν οι ψυχές αλληλωνται, η ψυχή του αγαπημένου σας θα παρακαλή για την ευτυχία σας.

Μείνετε τόσα χρόνια πιστή στον πρώτο σας έρωτα, τα νεύρα όμως διαμαρτυρούνται και έχετε υποχρέωση ν' ακούσετε τη φωνή τους

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

Οι μπλούζες ξαναέινε στις μεγάλες τους δόξες και μαζί μ' αυτές ξαναζή η παλιά δαντέλλα. Η δώος για μπλούζες άμυγιε πού γίνονται από λεπτά μεταξωτά ύφασματά όπως είναι το τουάλ ντε σουά, ζωρζέτ κλπ. Συνήθως η δαντέλλα μπαίνει εν είδει «φισού» αλλά μπαίνει και ως έδος «ρούς» ή ένιοτε σχηματίζει όλοκληρο άμυγισμόν στους ώμους, άλλοτε πλαστρόν άλλοτε μέρος του κατωμάνικου κλπ. Για τις περιπτώσεις αυτές χρησιμοποιούμε δαντέλλα - ύφασμα και η ένωση με το ύφασμα γίνεται άπλκασίον. Ένα ώραιότατο μοντέλο μπλούζας άμυγιε συνίσταται σε τοποθετην δαντέλλας σε όλο το άμυγισμόν του ώμου, το όποιον άμυγισμόν, καταλαμβάνει και μέρος των άνω μανικιών. Δαντέλλα επίσης τοποθετείται και στα πουνιέ. Κατά τα

άλλα η μπλούζα είναι απλή με γυακάδα κατεβάστο και κουφότητα έμπρός με κουμπιά. Στη μέση έχει τρεις «πέσες» και στα δύο μέρη του κουμπώματος για να έρχεται κάπως έφραμσθη στο σώμα και τα μανίκια είναι φουσκωτά.

Άλλο μοντέλλο σχηματίζει το άμυγισμόν της μπλούζας με πουνιόνι, που ποικίλλεται με 2 σειρές άντρ-ντε δαντέλλα ή στη δεύτερη σειρά ο άντρ-ντε γίνεται δαντέλλα φάρδους δύο δακτύλων που τοποθετείται σουρωτή. Το ίδιο «ρούς» γανιρεί και τα πουνιέ των μανικιών.

Σε έν άλλο μοντέλλο η άντρ-ντε είναι τοποθετημένη κατά μήκος της μπλούζας μιά σειρά στη μέση και ανά μιά σε κάθε μεριά.

Πάντως κάθε μπλούζα άμυγιε άπαραιτήτως στολίζεται με δαντέλλα, είναι η τελευταία βόγκ της εποχής.

Οι πιέτες

Άλλη λεπτομέρεια που παίζει μεγάλο ρόλο είναι οι πιέτες που γανιρουν φορέματα, μπλούζες, φούστες. Η τοποθέτησή τους ποικίλλει αναλόγως της κοψ ή του σχήματος που έχει το φόρεμα, η μπλούζα, η φούστα.

Ένας άπ' όλους τους τρόπους συνίσταται σ' την τοποθέτηση πιετών στο κορσάκι κατά μήκος σαν πλαστρόν. Στη φούστα τοποθετούνται δύο πινά σ' τα πλάγια που έχουν πιέτες τοποθετημένες αντίστροφα, άρχίζοντας από μιά τσέπη με καπάκι. Το ίδιο μπορεί να γίνει και αντίθετα, δηλαδή στο πλαστρόν να τοποθετηθούν οι πιέτες άριζόντιες και στα πινά της φούστας κάθετες.

Είπε και τα δύο μοντέλλα. Άλλη τοχαριστήμενη πιετών είναι φούστα ποθέτησι μπουστος ολόδοος που καταλήγει σε μπόσκα μωτερή έμπρός και πίσω ίσια.

Το κορσάκι έχει ένι άμυγισμόν με πιέτες.

Και ένα πρωτότυπο μοντέλλο: Φούστα και υποδύστο σχηματίζονται από βολανόσκα κομωμένα από το ίδιο ύφασμα που είναι πλασεδωτά και τοποθετούνται σε τόση απόσταση το ένα άπ' το άλλο ώστε το σύνολο της φούστας να έχει 5 βολάν και ο μπουστος τόσα με τη διαφορά ότι τα τρία τελευταία βολάν της φούστας κάτω της τοποθετημένα σε μικρότερες απόστασεις.

ΟΑ' αυτά τα μοντέλα είναι πολύ πρωτότυπα.

Διαφορα μικροεξαρτήματα

Οι τάντες σπορ σε φυσικό χρώμα δερματός είναι πολύ της μόδας, γίνονται άρκετα μεγάλες για να μπορούν στην άγκνη και ένά-δύο φώνα και έχουν δύο ή μιά έξωτερική θέση για τα πρόχειρα χέρια που θα μας

χρειασθούν στο τράμ ή στο λεωφορείο.

Μετά έχουμε τις πλέον άμυγιε τάντες άπ' υαλιότερα δερματά ή άπ' κροκόδειλο ή σάουρα που θα συνοδεύουν τ' άπογευματινά μας φορέματα και τέλος τις έντελώς άμυγιε άπό ταφτά σουρωτά ή άπό μεταξωτό βελούδο.

Έπειτα έρχόμαστε στα γάντια που έφύτος μας τα παρουσιάζει η μόδα σε μεγάλη ποικιλία.

Τα πλεκτά μάλλινα φοριούνται τα πρώινα, αλλά για να μην έχουν «μίζερη» εμφάνιση προσέχουμε πολύ στην επιλογή του χρώματος και στην κομψότητα του πλεξίματος. Τα πλεκτά γάντια γίνονται μισομουσκεταίρ για να φαίνονται πιο πλούσια και το χρώμα τους είναι κάπως χτυπητό, που συνδυάζεται όμως με το φόρεμα ή το πανωφόρι που συνοδεύουν.

Για πιο καλά γάντια έχουμε τα σουέντ που τα βλέπουμε στα πιο άπροσδόκητα χρώματα: μαύ, πράσινα, έκάλι, γκρέν, ζάντ. Και αυτά γίνονται σε στυλ μουσκεταίρ και άλλα έχουν μικρό ρεδέρ. Όσο για τα σπορτίφ έχουν την ίδια κλασική μορφή που δεν αλλάζει.

Τα βράδια συνήθιζαν πολύ τα δαντελλωτά με άναιμιε δερματός. Και φθάνουμε στα ύποδηματά, που κι' αυτά παρουσιάζονται πολύ κομψά έφύτος, παρ' όλον ότι κλίνουν πολύ στη σπορτίφ εμφάνιση. Δηλαδή μεγάλη χρήση μπός σουέντ και διπλής σόλας κρέπ.

Για τις ύβερδές μας μιλήσαμε στα προηγούμενα τεύχη μας και μπορείτε να τα συμβουλευθήτε για να έχετε σχετικώς.

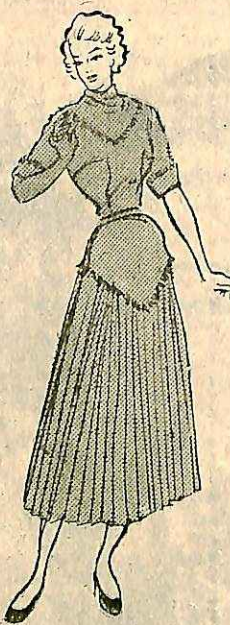
Για την διατήρησι των παπουτσιών σας

Ξέρετε πόσα άσχημα είναι τα παπούτσια όταν άρχίζουν να χάνουν τη φόρμα τους και πόσο άδίκαια το γυναικείο πόδι άπ' αυτό το μειονέκτημα. Για να το άποφύγουμε λοιπόν δεν πρέπει ποτέ να παραλείψουμε να βάζουμε κάθε βράδυ τα παπούτσια μας άπό καλαπόδια.

Όταν είναι βρεγμένα, αν είναι σουέντ θα τ' αφήσουμε να στεγνώσουν μόνα τους, αν όμως είναι δερματά υαλιότερα θα τα σκουπίσουμε με έν στεγνό πανί και μόνον όταν στεγνώσουν έντελώς θα τους βάλουμε βερνίκι για να τα υαλίσουμε.

Το παντελόνι του κυρίου

Δεν υπάρχει πιο άκαλαίσθητο πράγμα άπό άντρικά παντελόνια που σχηματίζουν γόνατο. Μια κυρία που θέλει να λέγεται νοικοκυρά δεν θ' άφήση ποτέ τον άντρα της να παρουσιάσθ μ' αυτή την άκαταστασία. Θα του τα σιδερώνη ταχτικά με έν βρεγμένο πανί, προσέχοντας να κάνει την τσάκισι στο μέρος ακριβώς που πρέπει. Τα γόνατα ειδικώς φεύγουν μ' αυτό τον τρόπο: βρέξε έν πανί με νερό και έβδι, άκουμήσθε το στο γόνατο και ύστερα τοποθετήστε άπάνω το καυτό σίδερο χωρίς ν' άκουμήσετε στο βρεγμένο ύφασμα. Ο άνδρας που σχηματίζεται μαζεύει τις κλωστές και γίνεται το λεγόμενο «πίσμιον» που σιγά-σιγά διώχνει το γόνατο. Ύστερα σιδερώνετε κανονικά με το βρεγμένο πανί και κάνετε την τσάκισι.

Φούστα άπό μούρη σουέντ με πινά με καζάκα βελούδινη.

Αυτή είναι η μόδα ή έφετεινή στις άντρικές πιτζάμες.

Η άλλη λογαφίξ μου

Θεσσαλιώτισσας ν:

Για τα χέρια κάνετε αυτή τη συνήχη: 1/2 φλυτζάνι νερό βρασμένο, ένά όμιο φλυτζάνι γλυκερίνη, 1/4 λεμόνι, 1/4 κολώνια. Κινησητε τα καλά μέσα στο μπουκάκι για να άνακατευθούν και να κοιυτεί το μπουκάκι κάθε φορά που θα χρησιμοποιήτε το μίγμα. Η γραμμή του μαντά είναι ίσια αλλά και κλός, έφραμσμοτό το πρώτο, ριχτό το δεύτερο. Για να ψηλώσετε κάνετε γυμναστική.

Α. Κ. η σ. τ. εν Κ. Χ.: Λυπούμαι, αλλά δεν υπάρχει τρόπος να μικρύνη η μύτη σας χωρίς έγχείρησι. Γίνεται και έδω στην 'Ελλάδα.

Κ. Α. ί. λ. α. 1948: Δυστυχώς, δεν ύπορώ να σας συστήσω κάτι άρισμένο, αν δεν έχω τη διεύθυνσι σας για να σας γράψω ιδιαιτέρως. Θέλετε να μάς την έμπιστευθήτε:

Α. π. ε. λ. π. σ. μ. ε. ν. ν. έχουν πολλές και δεν ύποχρει, δυστυχώς, θεραπεία που να έδωσε ως τώρα θετικά άποτέλεσματα. Δοκιμές γίνονται μόνο και άκόμη και η όρμονοθεραπεία δεν είναι κάτι σίγουρο.

Στα ντος: Γιατί διαλέξατε αυτή τη λύσι; Πανι τόσο πιο φυσικό να μιλήσετε στον άδελφό της άφου έστε φίλοι. Το θεωρώ άπαραίτητο και έχετε καθήκον να το κάνετε χάριν αυτής άγαπημένης σας. Η όμιλία αυτή θα κανονισή και την περαιτέρω στάσι σας.

Π. ρ. α. σ. ι. ν. ο. γ. α. λ. α. ζ. α. μ. ά. ν. ε. υ. θ. ο. Γιατί φοβάστε μη σας ειρωνεύθω που έστε έρωτευμένη με τη φωνή του κ. Σβολοπούλου; Τον βρίσκω πολύ φυσικό το θαυμασμόν σας γιατί πράγματι η ώρα της Β. 'Ελλάδος είναι και ως περιεχόμενο και ως άπαγγελία θαυμασία. Άφου έχετε την περιέργεια να τον γνωρίσετε πηγαίνετε ένα άπογευμα στο Ραδιοφωνικό 'Ιδρυμα, Ρηγυλλισ 4 και ζητήστε να σας παρουσιάσει ό,τι ο κ. Σβολοπούλος θα σας δεχθ με μεγάλη εύχρησισή, γιατί είναι πολύ ευγενής. Όσο για το γραμμό σας είναι πολύ καλό και δεν κάνετε άνορθογραφίες.

Μ. α. ρ. Β. εν. Χανιά-Κρήτης: Δεν ύπορώ δυστυχώς να σας δώσω ύπόχρεση για κάτι θετικό. Σας ύπόσχομαι ωστόσο να κάνω ό,τι ύπορώ για να σας βοηθώ.

Όταν έχετε στην 'Αθήνα θα συναντηθώμε και θα σκευτομέ μαζί τι μπορεί να γίνει. Μην άπαιτείστε κάτι που προσέχεται την ύγεία σας, γιατί αυτό είναι το πρώτιστο. Τα άλλα θα έλθουν με τη βοήθεια του Θεού.

Η άνδρική μόδα

Οι άντρικές πιτζάμες παρουσιάζονται και κάτω - διαφορετικές έφύτος. Πρώτα-πρώτα, δεν γίνονται πια άπό σιγέ ύφασματά, αλλά άπό μονόχρωμα και γανιρύνονται μόνο μ' ένά σκουρότερο όιλέτο που φθάνει γύρω στα παρεάν, στις τσέπες και στις ραφές του παντελονιού στα πλάγια.

Το καλύτερο ύφασμα είναι η πολλίβ σε χρώματα μάλλον άνοιχτά: γκρί, μπλέ σιελ, έκρύ. Άπαιτούνται για την κατασκευή τους 6 μέτρα ύφασμα ή 6 και 1/2.

Όσο για τις ρόμπες γίνονται άπό βαρύ μεταξωτό ύφασμα, αλλά γίνονται και άπό καμψό μάλλινο.

Η φόρμα τους δεν αλλάζει, είναι η ίδια πάντοτε κλασική φόρμα με τις δύο μεγάλες τσέπες κάτω, μίαν μικρότερη στο άριστερό μέρος έπάνω, με κορντελιέρ και μεγάλα ρεδέρ ή γιακά σιμόκι.

Αυτή είναι η μόδα ή έφετεινή στις άντρικές πιτζάμες.

Η άλλη λογαφίξ μου

Θεσσαλιώτισσας ν:

Για τα χέρια κάνετε αυτή τη συνήχη: 1/2 φλυτζάνι νερό βρασμένο, ένά όμιο φλυτζάνι γλυκερίνη, 1/4 λεμόνι, 1/4 κολώνια. Κινησητε τα καλά μέσα στο μπουκάκι για να άνακατευθούν και να κοιυτεί το μπουκάκι κάθε φορά που θα χρησιμοποιήτε το μίγμα. Η γραμμή του μαντά είναι ίσια αλλά και κλός, έφραμσμοτό το πρώτο, ριχτό το δεύτερο. Για να ψηλώσετε κάνετε γυμναστική.

Α. Κ. η σ. τ. εν Κ. Χ.: Λυπούμαι, αλλά δεν υπάρχει τρόπος να μικρύνη η μύτη σας χωρίς έγχείρησι. Γίνεται και έδω στην 'Ελλάδα.

Κ. Α. ί. λ. α. 1948: Δυστυχώς, δεν ύπορώ να σας συστήσω κάτι άρισμένο, αν δεν έχω τη διεύθυνσι σας για να σας γράψω ιδιαιτέρως. Θέλετε να μάς την έμπιστευθήτε:

Α. π. ε. λ. π. σ. μ. ε. ν. ν. έχουν πολλές και δεν ύποχρει, δυστυχώς, θεραπεία που να έδωσε ως τώρα θετικά άποτέλεσματα. Δοκιμές γίνονται μόνο και άκόμη και η όρμονοθεραπεία δεν είναι κάτι σίγουρο.

Στα ντος: Γιατί διαλέξατε αυτή τη λύσι; Πανι τόσο πιο φυσικό να μιλήσετε στον άδελφό της άφου έστε φίλοι. Το θεωρώ άπαραίτητο και έχετε καθήκον να το κάνετε χάριν αυτής άγαπημένης σας. Η όμιλία αυτή θα κανονισή και την περαιτέρω στάσι σας.

Π. ρ. α. σ. ι. ν. ο. γ. α. λ. α. ζ. α. μ. ά. ν. ε. υ. θ. ο. Γιατί φοβάστε μη σας ειρωνεύθω που έστε έρωτευμένη με τη φωνή του κ. Σβολοπούλου; Τον βρίσκω πολύ φυσικό το θαυμασμόν σας γιατί πράγματι η ώρα της Β. 'Ελλάδος είναι και ως περιεχόμενο και ως άπαγγελία θαυμασία. Άφου έχετε την περιέργεια να τον γνωρίσετε πηγαίνετε ένα άπογευμα στο Ραδιοφωνικό 'Ιδρυμα, Ρηγυλλισ 4 και ζητήστε να σας παρουσιάσει ό,τι ο κ. Σβολοπούλος θα σας δεχθ με μεγάλη εύχρησισή, γιατί είναι πολύ ευγενής. Όσο για το γραμμό σας είναι πολύ καλό και δεν κάνετε άνορθογραφίες.

Μ. α. ρ. Β. εν. Χανιά-Κρήτης: Δεν ύπορώ δυστυχώς να σας δώσω ύπόχρεση για κάτι θετικό. Σας ύπόσχομαι ωστόσο να κάνω ό,τι ύπορώ για να σας βοηθώ.

Όταν έχετε στην 'Αθήνα θα συναντηθώμε και θα σκευτομέ μαζί τι μπορεί να γίνει. Μην άπαιτείστε κάτι που προσέχεται την ύγεία σας, γιατί αυτό είναι το πρώτιστο. Τα άλλα θα έλθουν με τη βοήθεια του Θεού.

Το έδκλήμα ενός φοιτητού

Αν το πρωί της 10ης Μαΐου του 1919. Το ταχυορμικό άμαξί της αούρης έφθασε με μεγάλο θορυβό στο «Ξενοδοχείο της Άμπελου», στο Μαγχάιμ. Μερικοί άντρες και γυναίκες κατέβηκαν άπ' αυτό.

Ο τελευταίος επίβας ήταν ένας νέος με σκουφάκι φοιτητού, με μακρύα μαλλιά, που έπεφταν πάνω σ' ένά περιλαίμιο «ά λά Δαντών» με μπλε ρεντιγκότα, που έφτανε σχεδόν ως τα γόνατα, καταζαρωμένο πανταλόνι και στρατιωτικές άρβυλες στα πόδια.

Πριν κατέβη άπ' τ' άμαξί, φώναζε με όλη τη δύναμη των πνευμόνων του:

— Ζήτω η Τευτονία! (Άπό το Τεύτων, που ήταν τότε το άρχαιο όνομα των Γερμανών).

Έπειτα, ενώ όλοι τον κύτταζαν με περιέργεια και έκπληξι, προχώρησε με μεγάλα βήματα στο γάλλ του ξενοδοχείου.

— Θέλω ένά δωμάτιο με τροφή, έιπε στον ξένοδοχο.

— Συμπληρώστε πρώτα αυτό το δελτίο και ο ύπνρής θα σας άδηγήσει χμέσως στο δωμάτιό σας, άπάντησεν ο ιδιοκτήτης του «Ξενοδοχείου της Άμπελου».

Ο νέος έγραψε: «Χένρικς, φοιτητής του

πανεπιστημίου του 'Ερλάγκεν».

Έπειτα άκούθησεν τον ύπνρής του ξενοδοχείου, που τον πήγε σ' ένά δωμάτιο του δεύτερου πατώματος. Ο ύπνρής κατεβαίνοντας έιπε στον ξένοδοχο:

— Αυτός ο νέος μοιάζει σαν τρελλός. Και να σας πω την άλήθεια τον φοβάμαι...

— Μπα, άπάντησε ο ξενοδόχος. Όλοι οι φοιτητές έχουν κάποια λοζα... Έγώ δεν φοβάμαι μήπως είναι τρελλός, αλλά μήπως δε μάς πληρώση...

Έπειτα άπό μερικά λεπτά, ο Χένρικς κατέβηκε στο γάλλ. Είχε πλύνει και είχε περιποιηθ κάπως την περιβολή του. Φαινόταν τώρα πιο ήρεμος.

— Μπορείτε να μου πείτε που είναι το σπίτι του κυρίου Κοτσεμπού; ρώτησε.

Ο ξενοδόχος του έιπε πως θα μπορούσε να το βρη.

Ο Αύγουστος φόν Κοτσεμπού ήταν διάσμος εκείνη την εποχή. Δραματικός συγγραφέας, μυθιστοριογράφος, φιλόσοφος, δημοσιογράφος, κριτικός, είχε σπείσει ενάλλη έπιτυχία σ' όλα τα είδη του λόγου και τα έργα του είχαν πάντα μεγάλη επίδρασι στο γερμανικό λαό.

Είχε άρχισει τη σταδιοδρομία του ως δικ-όρος. Το 1784, μιά τυχαία σύμπτωση τον έφερε στην Πετρούπολι. Τον παρουσίασαν τότε στη Μεγάλη Αικατερίνη και η αυτοκράτειρα, έκτιμώντας τη μεγάλη μόρφωσι και τις ικανότητές του, τον άνώμασε πρόεδρο του δικαστηρίου της 'Εσθονίας. Άργότερα, ο διάδοχός της, ο 'Αλέξανδρος ο 1ος έκανε τον Κοτσεμπού διευθυντή του αυτοκρατορικού θεάτρου και ύστερα αλκικό του συμβούλου.

Το 1813, ο Κοτσεμπού ξαναγύρισε στη Γερμανία και έβγαλε μιά έφημερίδα, όπου έκανε άγριο πόλεμο εναντίον του Ναπολέοντος. Άλλά ταυτόχρονα καταδ' κάζε τις φιλελεύθερες τάσεις της γερμανικής νεολαίας.

Για τον Κοτσεμπού, οι έπαναστατικές ιδέες και ο Ναπολέων ήταν το ίδιο πράγμα. Η τυραννία του Κορσικανού, άποτελούσε — όπως ύποστήριξε — τη μοιραία κατάληξι στην Έπαναστάσι. Η σωτηρία βρισκόταν, λοιπόν, στην έπιτροφή στους παλούς βεσμούς και στην κατάπνιξι κάθε άνατρεπτικής τάσεως.

Για τον Κοτσεμπού, οι έπαναστατικές ιδέες και ο Ναπολέων ήταν το ίδιο πράγμα. Η τυραννία του Κορσικανού, άποτελούσε — όπως ύποστήριξε — τη μοιραία κατάληξι στην Έπαναστάσι. Η σωτηρία βρισκόταν, λοιπόν, στην έπιτροφή στους παλούς βεσμούς και στην κατάπνιξι κάθε άνατρεπτικής τάσεως.

Για τον Κοτσεμπού, οι έπαναστατικές ιδέες και ο Ναπολέων ήταν το ίδιο πράγμα. Η τυραννία του Κορσικανού, άποτελούσε — όπως ύποστήριξε — τη μοιραία κατάληξι στην Έπαναστάσι. Η σωτηρία βρισκόταν, λοιπόν, στην έπιτροφή στους παλούς βεσμούς και στην κατάπνιξι κάθε άνατρεπτικής τάσεως.

Για τον Κοτσεμπού, οι έπαναστατικές ιδέες και ο Ναπολέων ήταν το ίδιο πράγμα. Η τυραννία του Κορσικανού, άποτελούσε — όπως ύποστήριξε — τη μοιραία κατάληξι στην Έπαναστάσι. Η σωτηρία βρισκόταν, λοιπόν, στην έπιτροφή στους παλούς βεσμούς και στην κατάπνιξι κάθε άνατρεπτικής τάσεως.

Για τον Κοτσεμπού, οι έπαναστατικές ιδέες και ο Ναπολέων ήταν το ίδιο πράγμα. Η τυραννία του Κορσικανού, άποτελούσε — όπως ύποστήριξε — τη μοιραία κατάληξι στην Έπαναστάσι. Η σωτηρία βρισκόταν, λοιπόν, στην έπιτροφή στους παλούς βεσμούς και στην κατάπνιξι κάθε άνατρεπτικής τάσεως.

Για τον Κοτσεμπού, οι έπαναστατικές ιδέες και ο Ναπολέων ήταν το ίδιο πράγμα. Η τυραννία του Κορσικανού, άποτελούσε — όπως ύποστήριξε — τη μοιραία κατάληξι στην Έπαναστάσι. Η σωτηρία βρισκόταν, λοιπόν, στην έπιτροφή στους παλούς βεσμούς και στην κατάπνιξι κάθε άνατρεπτικής τάσεως.

Για τον Κοτσεμπού, οι έπαναστατικές ιδέες και ο Ναπολέων ήταν το ίδιο πράγμα. Η τυραννία του Κορσικανού, άποτελούσε — όπως ύποστήριξε — τη μοιραία κατάληξι στην Έπαναστάσι. Η σωτηρία βρισκόταν, λοιπόν, στην έπιτροφή στους παλούς βεσμούς και στην κατάπνιξι κάθε άνατρεπτικής τάσεως.

Για τον Κοτσεμπού, οι έπαναστατικές ιδέες και ο Ναπολέων ήταν το ίδιο πράγμα. Η τυραννία του Κορσικανού, άποτελούσε — όπως ύποστήριξε — τη μοιραία κατάληξι στην Έπαναστάσι. Η σωτηρία βρισκόταν, λοιπόν, στην έπιτροφή στους παλούς βεσμούς και στην κατάπνιξι κάθε άνατρεπτικής τάσεως.

Για τον Κοτσεμπού, οι έπαναστατικές ιδέες και ο Ναπολέων ήταν το ίδιο πράγμα. Η τυραννία του Κορσικανού, άποτελούσε — όπως ύποστήριξε — τη μοιραία κατάληξι στην Έπαναστάσι. Η σωτηρία βρισκόταν, λοιπόν, στην έπιτροφή στους παλούς βεσμούς και στην κατάπνιξι κάθε άνατρεπτικής τάσεως.

Για τον Κοτσεμπού, οι έπαναστατικές ιδέες και ο Ναπολέων ήταν το ίδιο πράγμα. Η τυραννία του Κορσικανού, άποτελούσε — όπως ύποστήριξε — τη μοιραία κατάληξι στην Έπαναστάσι. Η σωτηρία βρισκόταν, λοιπόν, στην έπιτροφή στους παλούς βεσμούς και στην κατάπνιξι κάθε άνατρεπτικής τάσεως.

Για τον Κοτσεμπού, οι έπαναστατικές ιδέες και ο Ναπολέων ήταν το ίδιο πράγμα. Η τυραννία του Κορσικανού, άποτελούσε — όπως ύποστήριξε — τη μοιραία κατάληξι στην Έπαναστάσι. Η σωτηρία βρισκόταν, λοιπόν, στην έπιτροφή στους παλούς βεσμούς και στην κατάπνιξι κάθε άνατρεπτικής τάσεως.

στη Γερμανία και έβγαλε μιά έφημερίδα, όπου έκανε άγριο πόλεμο εναντίον του Ναπολέοντος. Άλλά ταυτόχρονα καταδ' κάζε τις φιλελεύθερες τάσεις της γερμανικής νεολαίας.

Για τον Κοτσεμπού, οι έπαναστατικές ιδέες και ο Ναπολέων ήταν το ίδιο πράγμα. Η τυραννία του Κορσικανού, άποτελούσε — όπως ύποστήριξε — τη μοιραία κατάληξι στην Έπαναστάσι. Η σωτηρία βρισκόταν, λοιπόν, στην έπιτροφή στους παλούς βεσμούς και στην κατάπνιξι κάθε άνατρεπτικής τάσεως.

Για τον Κοτσεμπού, οι έπαναστατικές ιδέες και ο Ναπολέων ήταν το ίδιο πράγμα. Η τυραννία του Κορσικανού, άποτελούσε — όπως ύποστήριξε — τη μοιραία κατάληξι στην Έπαναστάσι. Η σωτηρία βρισκόταν, λοιπόν, στην έπιτροφή στους παλούς βεσμούς και στην κατάπνιξι κάθε άνατρεπτικής τάσεως.

Για τον Κοτσεμπού, οι έπαναστατικές ιδέες και ο Ναπολέων ήταν το ίδιο πράγμα. Η τυραννία του Κορσικανού, άποτελούσε — όπως ύποστήριξε — τη μοιραία κατάληξι στην Έπαναστάσι. Η σωτηρία βρισκόταν, λοιπόν, στην έπιτροφή στους παλούς βεσμούς και στην κατάπνιξι κάθε άνατρεπτικής τάσεως.

Για τον Κοτσεμπού, οι έπαναστατικές ιδέες και ο Ναπολέων ήταν το ίδιο πράγμα. Η τυραννία του Κορσικανού, άποτελούσε — όπως ύποστήριξε — τη μοιραία κατάληξι στην Έπαναστάσι. Η σωτηρία βρισκόταν, λοιπόν, στην έπιτροφή στους παλούς βεσμούς και στην κατάπνιξι κάθε άνατρεπτικής τάσεως.

Για τον Κοτσεμπού, οι έπαναστατικές ιδέες και ο Ναπολέων ήταν το ίδιο πράγμα. Η τυραννία του Κορσικανού, άποτελούσε — όπως ύποστήριξε — τη μοιραία κατάληξι στην Έπαναστάσι. Η σωτηρία βρισκόταν, λοιπόν, στην έπιτροφή στους παλούς βεσμούς και στην κατάπνιξι κάθε άνατρεπτικής τάσεως.

Για τον Κοτσεμπού, οι έπαναστατικές ιδέες και ο Ναπολέων ήταν το ίδιο πράγμα. Η τυραννία του Κορσικανού, άποτελούσε — όπως ύποστήριξε — τη μοιραία κατάληξι στην Έπαναστάσι. Η σωτηρία βρισκόταν, λοιπόν, στην έπιτροφή στους παλούς βεσμούς και στην κατάπνιξι κάθε άνατρεπτικής τάσεως.

Για τον Κοτσεμπού, οι έπαναστατικές ιδέες και ο Ναπολέων ήταν το ίδιο πράγμα. Η τυραννία του Κορσικανού, άποτελούσε — όπως ύποστήριξε — τη μοιραία κατάληξι στην Έπαναστάσι. Η σωτηρία βρισκόταν, λοιπόν, στην έπιτροφή στους παλούς βεσμούς και στην κατάπνιξι κάθε άνατρεπτικής τάσεως.

Για τον Κοτσεμπού, οι έπαναστατικές ιδέες και ο Ναπολέων ήταν το ίδιο πράγμα. Η τυραννία του Κορσικανού, άποτελούσε — όπως ύποστήριξε — τη μοιραία κατάληξι στην Έπαναστάσι. Η σωτηρία βρισκόταν, λοιπόν, στην έπιτροφή στους παλούς βεσμούς και στην κατάπνιξι κάθε άνατρεπτικής τάσεως.

Για τον Κοτσεμπού, οι έπαναστατικές ιδέες και ο Ναπολέων ήταν το ίδιο πράγμα. Η τυραννία του Κορσικανού, άποτελούσε — όπως ύποστήριξε — τη μοιραία κατάληξι στην Έπαναστάσι. Η σωτηρία βρισκόταν, λοιπόν, στην έπιτροφή στους παλούς βεσμούς και στην κατάπνιξι κάθε άνατρεπτικής τάσεως.

Για τον Κοτσεμπού, οι έπαναστατικές ιδέες και ο Ναπολέων ήταν το ίδιο πράγμα. Η τυραννία του Κορσικανού, άποτελούσε — όπως ύποστήριξε — τη μοιραία κατάληξι στην Έπαναστάσι. Η σωτηρία βρισκόταν, λοιπόν, στην έπιτροφή στους παλούς βεσμούς και στην κατάπνιξι κάθε άνατρεπτικής τάσεως.

Για τον Κοτσεμπού, οι έπαναστατικές ιδέες και ο Ναπολέων ήταν το ίδιο πράγμα. Η τυραννία του Κορσικανού, άποτελούσε — όπως ύποστήριξε — τη μοιραία κατάληξι στην Έπαναστάσι. Η σωτηρία βρισκόταν, λοιπόν, στην έπιτροφή στους παλούς βεσμούς και στην κατάπνιξι κάθε άνατρεπτικής τάσεως.

Για τον Κοτσεμπού, οι έπαναστατικές ιδέες και ο Ναπολέων ήταν το ίδιο πράγμα. Η τυραννία του Κορσικανού, άποτελούσε — όπως ύποστήριξε — τη μοιραία κατάληξι στην Έπαναστάσι. Η σωτηρία βρισκόταν, λοιπόν, στην έπιτροφή στους παλούς βεσμούς και στην κατάπνιξι κάθε άνατρεπτικής τάσεως.

Για τον Κοτσεμπού, οι έπαναστατικές ιδέες και ο Ναπολέων ήταν το ίδιο πράγμα. Η τυραννία του Κορσικανού, άποτελούσε — όπως ύποστήριξε — τη μοιραία κατάληξι στην Έπαναστάσι. Η σωτηρία βρισκόταν, λοιπόν, στην έπιτροφή στους παλούς βεσμούς και στην κατάπνιξι κάθε άνατρεπτικής τάσεως.

Για τον Κοτσεμπού, οι έπαναστατικές ιδέες και ο Ναπολέων ήταν το ίδιο πράγμα. Η τυραννία του Κορσικανού, άποτελούσε — όπως ύποστήριξε — τη μοιραία κατάληξι στην Έπαναστάσι. Η σωτηρία βρισκόταν, λοιπόν, στην έπιτροφή στους παλούς βεσμούς και στην κατάπνιξι κάθε άνατρεπτικής τάσεως.

Για τον

ΟΙ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ "Αγγλοι Κροΐσοι"

Κανείς δεν γνωρίζει τα όνόματά των

Στην Αμερική, όλοι γνωρίζουν τα όνομα των βασιλέων του χρήματος. Το Υπουργείο των Οικονομικών στον ετήσιο πίνακα του δημοσιεύει κατά κατηγορίες τα όνομα των ανθρώπων που έχουν τις μεγαλύτερες περιουσίες, πράγμα που αποτελεί, άλλωστε, την καλύτερη διαφήμιση γι' αυτούς.

Αλλά στην Αγγλία δεν συμβαίνει το ίδιο. Οι "Αγγλοι είναι εχέμνοι. Και το δημοσίον σέβεται την εχεμύθεια των πολιτών του.

Είπε, βέβαια, σ' όλους γνωστό ότι υπάρχουν στην Αγγλία 500 άνθρωποι, που κερδίζουν περισσότερο από 100.000 λίρες στερλίνες το χρόνο. Αλλά κανείς δεν ξέρει τα όνοματά τους. "Η, για την ακρίβεια, εκείνοι που τα ξέρουν μετρούνται στα δάχτυλα. Κι' όσο για τους ίδιους, αποφεύγουν κάθε διαφήμιση και προτιμούν να παραμένουν άγνωστοι.

Αλλ' οι φορολογικοί υπάλληλοι; Ούτε αυτοί δεν ξέρουν μεγάλα πράγματα για τους "Αγγλους Κροΐσους.

Αυτό επιτυγχάνεται χωρίς σ' ένα περίεργο σύστημα που επικρατεί στην Αγγλία.

Προκειμένου για τους μεγάλους κεφαλαιούχους, υπάρχει στην Αγγλία μια ειδική υπηρεσία που εξαρτάται απ' ευθείας από τον Υπουργό του Θησαυροφυλακίου. Οι υπάλληλοι που υπηρετούν σ' αυτήν έχουν

ο καθένας στη δικαιοδοσία του... από ένα γράμμα - του αλφαβήτου. Παρακολουθούν, δηλαδή, και γνωρίζουν μόνον τους ανθρώπους που τα όνοματά τους αρχίζουν π. χ. από Α ή από Μ ή από Ο. Όλους τους άλλους όχι μόνο τους αγνοούν, αλλά ούτε έχουν το δικαίωμα ν' ασχοληθούν μ' αυτούς.

Από το γράμμα Α π. χ., σύμφωνα με όρισμένες ακριτομύθιες, αρχίζουν τα όνοματα δυο "Αγγλων Κροΐσων, από το Β ενός, από το Γ τριών κτλ. Οι καταβολές αυτών των ανθρώπων στο δημόσιο ταμείο δεν γίνονται όνομαστικά - όποτε όλοι θα μάθαιναν το μυστικό τους - αλλά «συλλογικά». Ο υπάλληλος π. χ. που ελέγχει το γράμμα Α εισπράττει από τους φορολογουμένους το ποσόν του φόρου και πιστώνει μ' αυτό τη μερίδα όχι των Ιδίων, αλλά... του γράμματος σόν όποιον ανήκουν.

Χάρης στο σύστημα αυτό της μυστικότητας, το αγγλικό κοινόν έχαστα πράγματα γνωρίζει για τους Βρετανούς Κροΐσους.

Μερικά όνοματα έχουν γίνει, ωστόσο, κατά καιρούς γνωστά. Και φαίνεται ότι οι πλουσιότεροι άνθρωποι της Αγγλίας είναι σήμερα οι Νιούφελντς, που παράγουν αυτοκίνητα, ο Ουίλς, που θεωρείται ως ο "Αγγλος «Βασιλεύς του καπνού», οι Κόατς «Βασιλείς του βάμβακος», οι Γκούινκς, περίφημοι για τη μπύρα και τα ποτά των, οι Ντιούαρ, οι Γκρέττον κτλ.

"Ενας άλλος "Αγγλος Κροΐσος είναι ο έφοπλιστής Τζων Έλλερμαν, που κληρονόμησε από τον πατέρα του 7 εκατομμύρια στερλίνες. Σύμφωνα με όρισμένες πληροφορίες, κατά τα 15 έτη που έμελλε να ζήσει, υπερδιπλασίασε αυτό το ποσόν.

Πάμπλουτος θεωρείται επίσης και ο Χάρρυ Φέργκουσον, ηλικίας σήμερα 62 χρόνων, που έζημητισε την κολοσσιαία περιουσία του ιδρύοντας εστιατόρια σε διάφορες αγγλικές πόλεις.

Μερικοί άλλοι "Αγγλοι Κροΐσοι απέκαλυψαν με το θάνατό τους, ενώ όσο ζούσαν κανένας δεν μάντευε ότι είχαν τεράστια περιουσία. "Ενας απ' αυτούς ήταν ο Ρούμπερτ Οουεν, που πέθανε ξαφνικά το 1930 στο Μπίρμιγχαμ. Είχε αρχίσει τη σταδιοδρομία του με ένα μικρό υφαντουργικό εργοστάσιο στο οποίο δούλευαν 29 μόνον εργάτες. Αλλ' όταν πέθανε, το προσωπικό του εργοστασίου του είχαν αυξήσει σε 1600 και οι δύο γιοι του, που σπούδασαν στο Κέιμπριτζ, καθώς και η μητέρα τους, έμαθαν κατάπληκτοι ότι τότε άφηνε μια περιουσία πολλών εκατομμυρίων λιρών.

Ζάπλουτοι είναι επίσης οι Σαίνσμπουρυ, που έχουν σήμερα καταστήματα τροφίμων στις περισσότερες πόλεις της Αγγλίας. Κι' ωστόσο, άρχισαν τη σταδιοδρομία τους πριν από τριάντα δύο χρόνια, ανοίγοντας μια παράγκα σε μια άπομηρη συνοικία του Λονδίνου. Το αρχικό τους κεφάλαιο ήταν 100 λίρες... σε τρόφιμα που είχαν πάρει με πίστωση.

Ωστόσο, οι "Αγγλοι κεφαλαιοίνοι κερδίζουν σήμερα ελάχιστα. "Ετσι τους είναι αδύνατο ν' αντιμετωπίσουν τις πολλαπλές ανάγκες τους. "Οχι για κανένα άλλο λόγο, αλλά γιατί το κράτος τους παίρνει τη μερίδα του λέοντος. Πραγματικά, για τις μεγάλες περιουσίες, ο φόρος φθάνει τα 19 σελλίνια στην κάθε στερλίνα. Και οι "Αγγλοι υπολογίζουν ότι για να κερδίσει κανείς μια λίρα, πρέπει να έχει κεφάλαιο 20 λιρών, πράγμα που σημαίνει ότι ένας "Αγγλος επιχειρηματίας πρέπει να έχει έναν τεράστιο κύκλο εργασιών, για να μπορεί μετά, την αφαίρεση των φόρων του Δημοσίου, ν' αποκομίσει κι' αυτός κάποιο κέρδος.

Η ΖΥΡΙΧΗ
έξυπηρετείται τώρα
Με την **TWA**

Τώρα μπορείτε να ταξιδεύετε κατ' ευθείαν εις Ζυρίχην με τα φημισμένα Skyliners της TWA. Δωρεάν γεύματα, πρόθυμος εξυπηρέτης κατά την πτήση.

1 Πτήσης εβδομ.
6.40 Ώραι

Πληροφορία και εξασφάλιση θέσεων δια Ζυρίχην, εις τα Πρακτορεία Ταξιδίων σας ή οδός **ΟΘΡΩΣ 4**
Τηλ. 20.661, 26.125

TWA
TRANS WORLD AIRLINE

ΑΜΕΡΙΚΗ • ΕΥΡΩΠΗ • ΑΦΡΙΚΗ • ΑΣΙΑ

Χίλντα Μόντε, Η ΘΑΝΑΣΙΜΗ έχδρά του Χίτλερ

Πώς έγινε η απόπειρα
του Μονάχου

Ποιος έκανε την περίφημη απόπειρα εναντίον του Χίτλερ στο ζυθοπωλείο του Μονάχου το βράδυ της 9ης Νοεμβρίου 1939; Κανείς δεν το έμαθε ως σήμερα και αυτοί οι ναζί ακόμα δεν κατάφεραν να το εξακριβώσουν μ' όλες τις προσπάθειές τους. Αυτό το μυστήριο διαλευκάνθηκε τελευταία.

Το καταπληκτικό είναι, λοιπόν, ότι αυτή η απόπειρα ήταν στο έργο μιας γυναίκας, μιας νεάς για την ακρίβεια, που ήταν τότε μόλις είκοσι τριών χρόνων.

Την εποχή της ανόδου των εθνικοσοσιαλιστών στην αρχή, η Χίλντα Μόντε - έτσι λεγόταν η νέα - ήταν μια μικρή φοιτήτρια ενός γερμανικού πανεπιστημίου. "Αργότερα, αναμειχθηκε σε μια οργανωσίσει σοσιαλδημοκρατών και αφοσιώθηκε με μεγάλο ζήλο στο μυστικό αγώνα εναντίον του Χιτλερισμού.

Η κατάσταση, όμως, χειροτέρευε ολοένα και μια μέρα η Χίλντα αναγκάστηκε να φύγει από τη Γερμανία. Πήγε τότε στην Αγγλία, όπου, έπειτα από μερικούς μήνες, παντρεύτηκε έναν "Αγγλο, ονοματι "Ολντάυ.

Η Χίλντα Μόντε, όμως, δεν ήταν από τις γυναίκες που μπορούν να ζήσουν μιάν ήρεμη ζωή. Μισούσε θανάσιμα το Χίτλερ και το όνειρό της ήταν ν' απαλλάξει την πατρίδα της απ' αυτόν. Γιατί είχε την πεποίθησή ότι, ύστερ' απ' την εξόντωση του Φύερερ, το εθνικοσοσιαλιστικό καθεστώς θα κατέρρεε σαν χάρτινος πύργος.

1η Μαΐου του 1939. Το πρωί αυτής της ημέρας, μια νεαρή και ώραιοςτή κυρία παρουσιάστηκε στο διευθυντή ενός μεγάλου αγγλικού δημοσίου γραφικού πρακτορείου. Είχε μια σύσταση από ένα μέλος της Βουλής των Κοινοτήτων, τον έντιμοτατο Ρ. Σ.

— Λέγομαι κυρία "Ολντάυ, του είπα, αλλά στη Γερμανία με ξέρουν ως Χίλντα Μόντε. Και τον πληροφορήθηκε ότι δεν είχε πάψει να βρίσκεται σ' επαφή με διάφορες μυστικές οργανώσεις που εργάζονταν στη Γερμανία εναντίον του Χιτλερισμού.

— Το σχέδιό μας, συνέχισε η Χίλντα, είναι να σκοτώσω με το Χίτλερ. Θα μάς βοηθήσετε; "Ο διευθυντής του πρακτορείου απόφυγε να δώσει ώρισμένη απάντηση.

Λίγον καιρό αργότερα, η Χίλντα του παρουσίασε έναν συμπατριώτη της, που το όνομά του δεν έγινε γνωστό. Τον έλεγαν απλώς «κύριο Α.». Αυτός ο «κύριος Α.» ανέλαβε να εκτελέσει την απόπειρα εναντίον του Χίτλερ και, αφού έφοδιασθηκε με τα απαραίτητα χρήματα, έφυγε για τη Γερμανία.

Το έργο της προπαρασκευής κράτησε αρκετούς μήνες. Οι συνωμότες είχαν αποφασίσει να εκτελέσουν την απόπειρα στην ιστορική για τους εθνικοσοσιαλιστές ημέρα της 9ης Νοεμβρίου, που ήταν η επέτειος της α-

νόδου τους στην αρχή.

Το βράδυ αυτής της ημέρας, ο Χίτλερ θα πήγαινε στην μπύρα του Μονάχου, όπως έκανε κάθε χρόνο, για να μιλήσει στους αξιωματικούς του εθνικοσοσιαλισμού.

Ο «κύριος Α.» και οι συνεργάτες του σκέφτηκαν λοιπόν να τοποθετήσουν το εκρηκτικό μηχανήμα μέσα στη βάση της μεγάλης κολώνας, που βρισκόταν στο κέντρο της αίθουσας του ζυθοπωλείου. "Ο Χίτλερ έπαιρνε συνήθως θέσι μπροστά σ' αυτή για να εκφωνήσει το λόγο του. Τα κατάφεραν, τέλος, έπειτα από μεγάλες προσπάθειες κι' ένα σωρό κινδύνους. Αλλά τότε έπρεπε να γίνη η εκρήξις.

Τα προηγούμενα χρόνια, ο Χίτλερ πήγαινε στο ζυθοπωλείο στις 8 και 20' το βράδυ και μιλούσε ως τις 10. "Επειτα, έπαιρνε με τους συνεργάτες του και έφευγε στις 11 και 45'.

Ο «κύριος Α.» σκέφτηκε πως το καλύτερο ήταν να γίνη η εκρήξις στο μέσο περίπου του λόγου και ρύθμισε την ώρα εκρηκτικής βόμβας για τις 9 και 21'.

Αλλά, από μοιραία σύμπτωση, το βράδυ της 9ης Νοεμβρίου του 1939, ο Χίτλερ, που ήταν τότε απασχολημένος με τα ζητήματα του πολέμου, έφτασε στο Μονάχο στις 8, άρχισε το λόγο του στις 8 και 5', τόν τελειώσε στις 9 και 5' και, έπειτα από δέκα λεπτά, στις 9 και 15', έφυγε.

Η εκρήξις έγινε στις 9 και 21' ακριβώς, δηλαδή έπειτα από 6 λεπτά και εκείνοι που βρήκαν το θάνατο κάτω απ' τα ερείπια της αίθουσας ήταν μερικοί δευτερογενείς εθνικοσοσιαλιστές. "Ο Χίτλερ και οι έπιτελείς του είχαν φύγει.

Η Χίλντα Μόντε όμως δεν απογοητεύθηκε. Το 1940, έφτασε στη Γερμανία με ψεύτικα χαρτιά και αφοσιώθηκε με ζήλο στο έργο της υπονομιέσεως του χιτλερισμού.

Τέλος, το 1945, σχεδίασε μια νέα απόπειρα εναντίον του Χίτλερ. Αλλ' η Γκεσταπό κατάρθωσε ν' ανακαλύψη τα ίχνη της στο "Ινσμπρουκ.

Καρμιά είκοσαριά αστυνομικοί με πολιτική περίβολη έζωσαν αμέσως το σπίτι όπου έμενε για να τη συλλάβουν. Αλλ' η Χίλντα κατάφερε να ξεφύγει και, ακολουθώντας έναν ορεινό δρόμο, προσπάθησε να φτάσει στην "Ελβετία. "Η Γκεσταπό είχε λάβει, όμως, τα μέτρα της και είχαν αποκλείσει όλες τις διαβάσεις. Μια περιπολος συνέλαβε, τέλος, τη Χίλντα, σε απόσταση μόλις δεκαπέντε μέτρων απ' τα ελβετικά σύνορα. "Ο επικεφαλής αξιωματικός διάταξε αμέσως τους άντρες του να σκάψουν ένα λάκκο.

Μέσα σ' αυτόν τοποθέτησαν ορθία τη Χίλντα, ενώ πέντε Γερμανοί στρατιώτες έπαιρναν θέσι απέναντί της, σε απόσταση μερικών μέτρων.

"Ακούστηκε τότε ένα σύντομο παράγγελμα και αμέσως έπειτα μια ξηρή έκπυροσκόπησης. "Η δυστυχισμένη Χίλντα σκοτώθηκε. Διάρρηξη από τις σφαίρες σ' ο βάθος του λάκκου. Δεν είχε συμπληρώσει ακόμη τα τριάντα της χρόνια.

Οι στρατιώτες της περιπόλου σκέπασαν ύστερα το λάκκο με χώμα και ξεκίνησαν τραγουδώντας για να γυρίσουν στο "Ινσμπρουκ...

"Ενας άτυχος φίλος"

Πολλές φορές η ζωή ώρισμένων ανθρώπων είναι μια αλυσίδα από άτυχίες. "Ενας τέτοιος άνθρωπος ήταν κι' ο φίλος μου Μερκούριο Πιπινέλλι. "Α! τον καύμενο, τον δυστυχισμένο τον Μερκούριο! Αυτό που έμελλε οι κοινοί θνητοί λέμε «καλή τύχη», ήτανε κάτι τελείως άγνωστο για τον ταλαίπωρο φίλο μου. Κοντολογής δεν είχε δη άσπρη μέρα στη ζωή του. Μάλαμα έπιανε, μαρτυρού γινότανε. Για κολύμπι πήγαινε, στέρευε η θάλασσα. Και σαν να μην τού έφταναν 'δλ' αυτά, από ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα έμεινε κουτσός. Λίγο καιρό αργότερα έξ αιτίας μιας σιδηροδρομικής συγκρούσεως κουράθηκε από το ένα αυτό.

Αλλ' ο Μερκούριο είχε ένα σπάνιο προτέρημα αρκετά σημαντικό. "Εβλεπε τα πράγματα πάντοτε από την καλή τους όψη. "Ολ' αυτά τα θεωρούσε «μικροπαιίσματα» κι' ήταν βαθειά πεπεισμένος ότι πολύ γρήγορα θα του χαμογελούσε η τύχη. Φαίνεται όμως ότι το πεπρωμένο δεν ήταν σύμφωνο μαζί του, γιατί δεν έπαυε να του φορτώνει διαρκώς άτυχίες και δυστυχήματα.

"Όταν κάποτε έφυγε για τη Γαλλία για να παραλάβει μια μικρή κληρονομιά, δεν κατόρθωσε να έφοδιασθη παρά μ' έναν τύφο. Στην ανάρρωσή του έρωτεύθηκε παράφορα τη νοσοκόμο του, τη Ζαννέτ και την παντρεύτηκε. Αλλ' αυτή μετά δύο μέρες τον εγκατέλειψε για ν' ακολουθήση ένα νεγρο ναύτη του «Ναντίου» που είχε καταπλεύσει ακριβώς μια βδομά-

— Μπορεί να είναι δική μου, λέττα!...

— Και τώρα σας έδωσα μια ιδέα, πως παίζεται η ρουλέττα!...

— Ε, Αζώρ!... Φέρ' το εδώ το κόκκαλο!...

— Εισθε ο εισπράκτωρ των φόρων;... Λιά στιγμή να φορέσω τα γάντια μου και είμαι στη διάθεσή σας...

— Θέλετε μια γραμματέα; Δώστε μου το όνομά σας, την διεύθυνσή σας και σε ποιά ώρα φτάνουν τα γονατά σας!...

ΚΥΡΙΟΛΕΞΙΑ

Δεν έχετε σκιαχτρο στο κτήμα σας; Δεν χρειάζεται. Η γυναίκα μου κι' εγώ τριγυρνάμε διαρκώς μέσα σ' αυτό!...

ΜΑΘΗΜΑΤΑ "ΜΠΟΞ"

— Ε, Αζώρ!... Φέρ' το εδώ το κόκκαλο!...

— Τό άστείο είναι ότι διασχίζουν τώρα τον "Ατλαντικό, διασκεδάζοντας για λογαριασμό μου, έλεγε ο Μερκούριο. Γιατί η ώραία μου Ζαννέτ φεύγοντας με το νέγρο της, φρόντισε να με θαλασρώση απ' τις οικονομίες μου.

"Ο Μερκούριο υπόφερε λιγώτερο για τη συζυγική του άτυχία, παρά για την απώλεια των χρημάτων του. "Οχι έπειδή ήταν φιλοχρήματος, αλλά γιατί η απώλεια αυτή ήρθε τη στιγμή ακριβώς που έπρόκειτο να εκπληρώσει τ' όνειρό του, να ταξιδεύη δηλαδή στις κυριώτερες πόλεις της "Ευρώπης. "Αντί γι' αυτό έμεινε πανί με πανί. Έγραψε τότε στο μοναδικό του συγγενή στη Ρώμη, με την παράκληση να του εξασφάλιση μια θέσι επίσημης πληρώνοντας το εισιτήριό του σ' ένα οιοδήποτε πρακτορείο ατμοπλοϊκών συγκοινωνιών. "Ο θεός του όμως, είχε πεθάνει αφήνοντας όλα του τα υπάρχοντα στην "Εταιρία Ψυχικών έρευνών. Τέλος έπειτα από ένα χρόνο όπου πέρασε μια περιπετειώδη ζωή και είχε πολλά άτυχια επείσθη, κατάφερε να γυρίσει στον τόπο του.

Μόλις όμως είχε τακτοποιήσει τα πράγματά του, όταν εξαφνα η ώραία του νοσοκόμος ξαναγύρισε στη συζυγική εστία. Δεν είχε πιά τις οικονομίες του Μερκούριο. Για ανταλλάγμα όμως του παρουσίασε δυο δίδυμα αραπάκια που φυσικά έφεραν το όνομά του. "Ο Μερκούριο της υπέδειξε στην αρχή ότι όφειλε να πάρη το δρόμο για την πατρίδα της. Αλλά φαίνεται πως η θέα των δυο παιδιών του ζύπνισε τη θερμή της πατρικής στοργής. Τα πήρε λοιπόν στα γονατά του με πολλή τρυφερότητα.

— Μπορεί να είναι δική μου, λέττα!...

— Και τώρα σας έδωσα μια ιδέα, πως παίζεται η ρουλέττα!...

— Ε, Αζώρ!... Φέρ' το εδώ το κόκκαλο!...

— Εισθε ο εισπράκτωρ των φόρων;... Λιά στιγμή να φορέσω τα γάντια μου και είμαι στη διάθεσή σας...

— Θέλετε μια γραμματέα; Δώστε μου το όνομά σας, την διεύθυνσή σας και σε ποιά ώρα φτάνουν τα γονατά σας!...

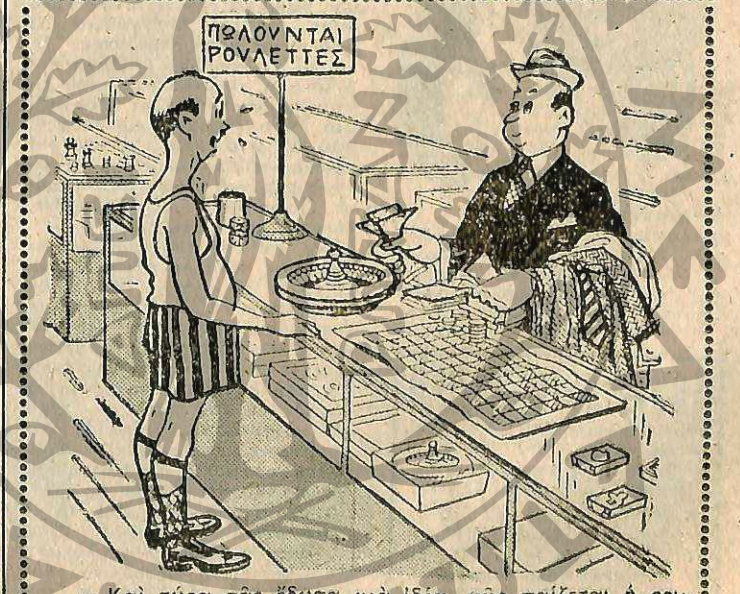
ΚΥΡΙΟΛΕΞΙΑ

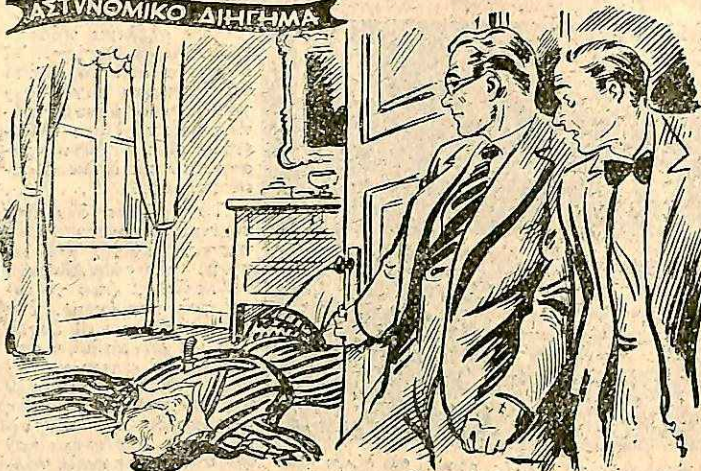
Δεν έχετε σκιαχτρο στο κτήμα σας; Δεν χρειάζεται. Η γυναίκα μου κι' εγώ τριγυρνάμε διαρκώς μέσα σ' αυτό!...

ΜΑΘΗΜΑΤΑ "ΜΠΟΞ"

— Ε, Αζώρ!... Φέρ' το εδώ το κόκκαλο!...

— Εισθε ο εισπράκτωρ των φόρων;... Λιά στιγμή να φορέσω τα γάντια μου και είμαι στη διάθεσή σας...

Ένας άντρας ήταν σωριασμένος στο πάτωμα. μ' ένα στιλέτο στην καρδιά.

Είχαν γίνει γνωστή η αυτοκτονία του Μέρτιαν Μπέλ, κανείς δεν έδωσε μεγάλη σημασία. Την εποχή εκείνη, εργαζόμουν, μαζί με το συνάδελφό μου Κέννυ, στην εφημερίδα «Άρκο». Ο άδιαφορος για τη αυτοκτονία του Μπέλ, αν δεν μάθαινα σε λίγες μέρες ότι είχε αυτοκτονήσει και δεύτερος: ένας υδραυλικός απ' το Έσσεξ, με τον ίδιο ακριβώς τρόπο και με το ίδιο όπλο, όπως ο Μπέλ.

Μπορεί βέβαια ένας κύριος σαν τον Μπέλ ν' αυτοκτονήσει μ' ένα φθινό στιλέτο, χωρίς αυτό να κάνει εξαιρετική εντύπωση. Όταν όμως ακολουθεί σε λίγο και δεύτερη αυτοκτονία, εντελώς όμοια, τότε πια το πράγμα γίνεται περίεργο και μυστηριώδες.

Πήγα στο γραφείο του Κέννυ και του εξήγησα τις σκέψεις μου. Αυτός όμως έμεινε αδιάφορος.

— Μπα, απλή σύμπτωση. ... μου είπε. Άλλωστε ο Μπέλ ήταν ένας άνθρωπος ευκατάστατος. Ποιά σχέση μπορεί να είχε μ' έναν υδραυλικό του Έσσεξ; Σου συνιστώ να μην προσπαθήσεις ν' ανακαλύψεις βαθύτερα ελατρία της διπλής αυτής αυτοκτονίας, γιατί δεν υπάρχουν. Πρόκειται ίσως περί συμπτώσεως. ... ή ο υδραυλικός θέλησε να μιμηθεί το Μπέλ στην πρωτοτυπία!

— Εφύγα απογοητευμένος. Επ'εί τρεις μέρες, δεν ενόχλησα πια τον Κέννυ. Την τετάρτη όμως, ξαναπήγα στο γραφείο του.

— Το μυστήριο εξακολουθεί! του φώναξα θριαμβευτικά.

— Τί θέλεις να πής; Τί συμβαίνει πάλι;

— Δεν έμαθες τα νέα; Μια γρηά κύρια, στο Κόλουιν, που ζούσε απ' τα εισοδήματά της, αυτοκτόνησε μ' ένα φθινό στιλέτο! ... Ε, τί λές τώρα;

Ο συνάδελφός μου με κύτταζε με οικτο. Άναψε την πίπα του κι' απάντησε:

— Μπορεί να σου φαίνεται περίεργο, μα εγώ επιμένω στην ιδέα μου: Είναι απλώς μια σύμπτωση ή μια απομίμηση. Βρήκες εσύ καμιάν άλλη εξήγηση;

— Όχι, τ' ομολογώ.

— Άκουσε με λοιπόν και μη σκοτίζεσαι άδικα μ' αυτή την ιστορία, που δεν έχει κανένα ενδιαφέρον.

ΤΑ 12 ΣΤΙΛΕΤΑ

σταμάτησε ως εδώ. Μα οι εφημερίδες άρχισαν να σχολιάζουν το γεγονός κι' ο κόσμος κατέληφθη από κάποια νευρική κατάσταση. Δεν ήξερα τί να κάνω, πώς να ενεργήσω για να διαλευκάνω αυτό το μυστήριο, όταν άκουσα έξαφνα τον Κέννυ να με φωνάζει. Πήγα στο γραφείο του και τον βρήκα τριγυρισμένο απ' τους κάπουδες της πίπας του.

— Άκουσε αυτή την καινούργια είδηση, μου είπε:

Κι' άρχισε να διαβάζει ένα χαρτί:

«Είς τας 3 το απόγευμα, εύρεθη το πτώμα του Κίλνερ Ρόου, πράκτορας εφημερίδων, εντός του καταστήματός του. Επειδή το πρωί είχε άρνησει να άνοιξη το κατάστημά του, οι γείτονες άνησυχούσαν και έκαλεσαν ένα πόλιςμαν, ο οποίος έθραυσε την θύρα και εύρε τον άτυχο Ρόου νεκρόν...»

— Περ ττο να εξακολουθήσεις! τον διέκοψα. Καταλαβαίνω, είχε ένα φθινό στιλέτο κρυφωμένο στο στήθος του!

— Ακριβώς! Μίλησα λοιπόν στον διευθυντή μας για την ιδέα σου ως προς την όμοιοτητα των στιλέτων και μου είπε να εξετάσουμε μαζί αυτή την υπόθεση. Έμπρός, πάμε...

Φτάσαμε στο κατάστημα του Ρόου. Ο άστυνόμος μας άφισε να μπουέ, αφού όμως μας προειδοποίησε ότι δεν είχαμε να δούμε τίποτε το ενδιαφέρον, γιατί το πτώμα είχε μεταφερθεί στο νεκροτομείο.

— Μήπως πήγαιναν άσχημα οι δουλειές του; ρώτησε ο Κέννυ.

— Κάθε άλλο. Άπεναντίας μάλιστα!

— Κι' η υγεία του;

— Ήταν περίφημη!

— Μα τότε λοιπόν; Δεν μπορεί ν' αυτοκτονήσει ένας άνθρωπος δίχως κανένα λόγο! Για τον ένα τελοσπάντων θα το παραδεχόμουν, αλλά για τους τέσσε-

— Βέβαια, είναι πολύ περίεργο, ώμολογησε κι' ο άστυνομικός.

— Μήπως πρόκειται περί εγκλήματος;

— Αδύνατον, γιατί το στιλέτο έχει τα δακτυλικά αποτυπώματα του θύματος... όπως άλλωστε και στις άλλες τρεις περιπτώσεις.

— Όλ' αυτά μ' άφισαν σκεπτικούς. Γυρίσαμε στο γραφείο, χωρίς νάχουμε καταλήξει σε τίποτε. Ο Κέννυ μούλεγε στο δρόμο:

— Με κάνει ν' άνησυχώ το σκοτεινό μυστήριο αυτών των «αυτοκτονιών». Φοβούμαι πως έχουμε πράγματι να κάνουμε μ' ένα φοβερό εγκληματία!

— Μα τ' αποτυπώματα;

— Δεν ξέρω... Αυτό ακριβώς σκέπτομαι κι' εγώ...

— Ο έννατος!

— Ναι, ο έννατος, Κέννυ! Καθόμαστε στο γραφείο του Κέννυ και συζητούσαμε για τα μυστηριώδη, εκείνα εγκλήματα — γιατί κι' η άστυνομία είχε πια αναγκασθεί να παραδεχθεί ότι επρόκειτο περί εγκλημάτων.

— Ξέρεις κάτι; μου είπε ο συνάδελφός μου. Εξέτασα το παρελθόν των θυμάτων κι' άνεκαίμωπα ότι όλοι αυτοί έμεγαν στο Λονδίνο πρό 4-5 ετών.

Έχω την ιδέα ότι άνηκαν άλλοτε σε κάποια λέσχη, σε κάποιο σύλλογο... ότι είχαν κάτι κοινό μεταξύ τους!

— Μα ποιά σχέση μπορεί να έχει ένας άριστοκράτης μ' ένα υδραυλικό, ή ένας καθηγητής της μουσικής μ' ένα υπάλληλο ασφαλιστικής εταιρείας;

— Όχι μόνο διέφεραν τα επαγγέλματά τους, αλλά και τα μέρη όπου ζούσαν. Άπείχαν πολύ μεταξύ τους.

— Σωστά... Ώστόσο έχω την πεποίθηση πως όλ' αυτά τα εγκλήματα έγιναν απ' τον ίδιον άνθρωπο.

Σε μερικές μέρες, μιλούσαμε για το δέκατο θύμα. Ή πόλις ήταν άναστατη. Ο έκνευρισμός είχε φτάσει στο κατακόρυφο. Ο κόσμος είχε άρchiσει να τ' άβάζει με την άστυνομία. Ξαφνικά, ώρμησε μέσα στο γραφείο μα' ένας νεαρός ρεπόρτερ, φωνάζοντας:

— Να δούμε πόσους άλλους θα ξεπερνάει αυτός ο ασύλληπτος κακούργος! Σήμερα το πρωί, σκότωσε τον ένδεκατο, κάποιον Τέντ Φρίακρ. Κι' έχει ο Θεός...

Μόλις ο Κέννυ άκουσε το όνομα εκείνου, άνασκήρτησε:

— Φρίακρ;... είπε. Κάπου έχω ξανακούσει τ' όνομά του...

Μα ναι, ναι, κάπου το έχω δη γράμμένο! Που όμως;

Του ήρθε ξαφνικά μια ιδέα. Κάλεσε όλους τους ρεπόρτερ και τους είπε:

— Θα πάρετε καθένας σας από ένα παλιό τόμο της εφημερίδας σας και θα τον ψάξετε με προσοχή. Σ' όποιον βρήτε το όνομα Φρίακρ, θα μου τον σέρετε άμέσως. Να κυττάτε άκομ' κι' στις άγγελίες. Ο ποιος το βρή πρώτος, θα πάρη γι' άμοιβή 10 λίρες.

Σε λίγο, ένας απ' όλους έφτασε τρέχοντας και δήλωσε θριαμβευτικά:

— Βρήκα κάτι για τον Τέντ Φρίακρ. Ήταν κάποιος που λιποθύμησε στο...

— Ναι, διάβλε! τον διέκοψε ο Κέννυ. Τώρα θυμήθηκα! Πρό πέντε ετών, τον Ιούλιο του 1944!...

Ο ρεπόρτερ τον κύτταζε, έκπληκτος.

— Ακριβώς, είπε. Στις 28 Ιουλίου 1944, στο...

— Ξέρω, ξέρω! Σας εύχαριστώ. Πάρτε τις 10 λίρες!... Γρήγορα ένα ταξί, για να προλάβωμε τουλάχιστον τον δώδεκατο!

Τον ακολουθήσα, τρέχοντας. Ο Κέννυ πέρασε πρώτα απ' το μέγαρο του Δικαστηρίου. Άνέθηκε πάνω, αφήνοντας με να τον περιμένω στο ταξί, και σε λίγο ξαναγύρισε, γεμάτος χαρά.

— Ανακάλυψες τίποτε; τον ρώτησα.

— Υπομονή! Θα δής...

Έδωσε στο σωφέρ μια διεύθυνση, άγνωστή σε μένα. Οταν φτάσαμε, κατέβηκε και χτύπησε την πόρτα μιας πανσιόν.

Η καρδιά μου χτυπούσε όρμητικά. Την έσφιγγε ένα τραγικό προαίσθημα...

— Είπε πάνω ο κύριος Νόρθ; ρώτησε ο Κέννυ το θυρωρό.

— Ο κύριος Νόρθ; Έχει φύγει από δω πρό δυο ετών.

— Μήπως ξέρετε την καινούργια του διεύθυνση;

Ο θυρωρός συμβουλευθηκε το διδλίο του και μ' άδωσε την πληροφορία που ζητούσαμε.

Επειτα από λίγα λεπτά, δρισκώμαστε έξω από ένα σπίτι με μετρία έμφανιση. Ο θυρωρός μ' άπληροφόρησε ότι ο κ. Νόρθ έμενε στο δωμάτιο 17.

Άνεθήκαμε τρέχοντας τη σκάλα. Χτυπήσαμε δυνατά την πόρτα. Καμμία απάντηση. Ξαναχτυπήσαμε. Τίποτε και πάλι.

Τέλος, άναγκασθήκαμε να παραβιάσουμε την κλειδαριά.

Το θέαμα που άντικρύσαμε τότε, ήταν φρικτό! Ένας άντρας ήταν σωριασμένος στο πάτωμα, μ' ένα στιλέτο στην καρδιά...

Ήταν ο Νόρθ, το δώδεκατο θύμα του τρομερού δολοφόνου!

— Δυστυχώς, φτάσαμε πολύ άργά, μου είπε ο Κέννυ. Πάμε τώρα στη διεύθυνση της άστυνομίας, για να τους εκθέσω όλη την υπόθεση.

Ο διευθυντής μ' άδεχθηκε φιλοφρονητικά στο γραφείο του.

— Ερχώμαστε για την υπόθεση των δώδεκα θόνων, άρχισε ο Κέννυ. Κρατώ στα χέρια μου τη λύση του μυστηρίου...

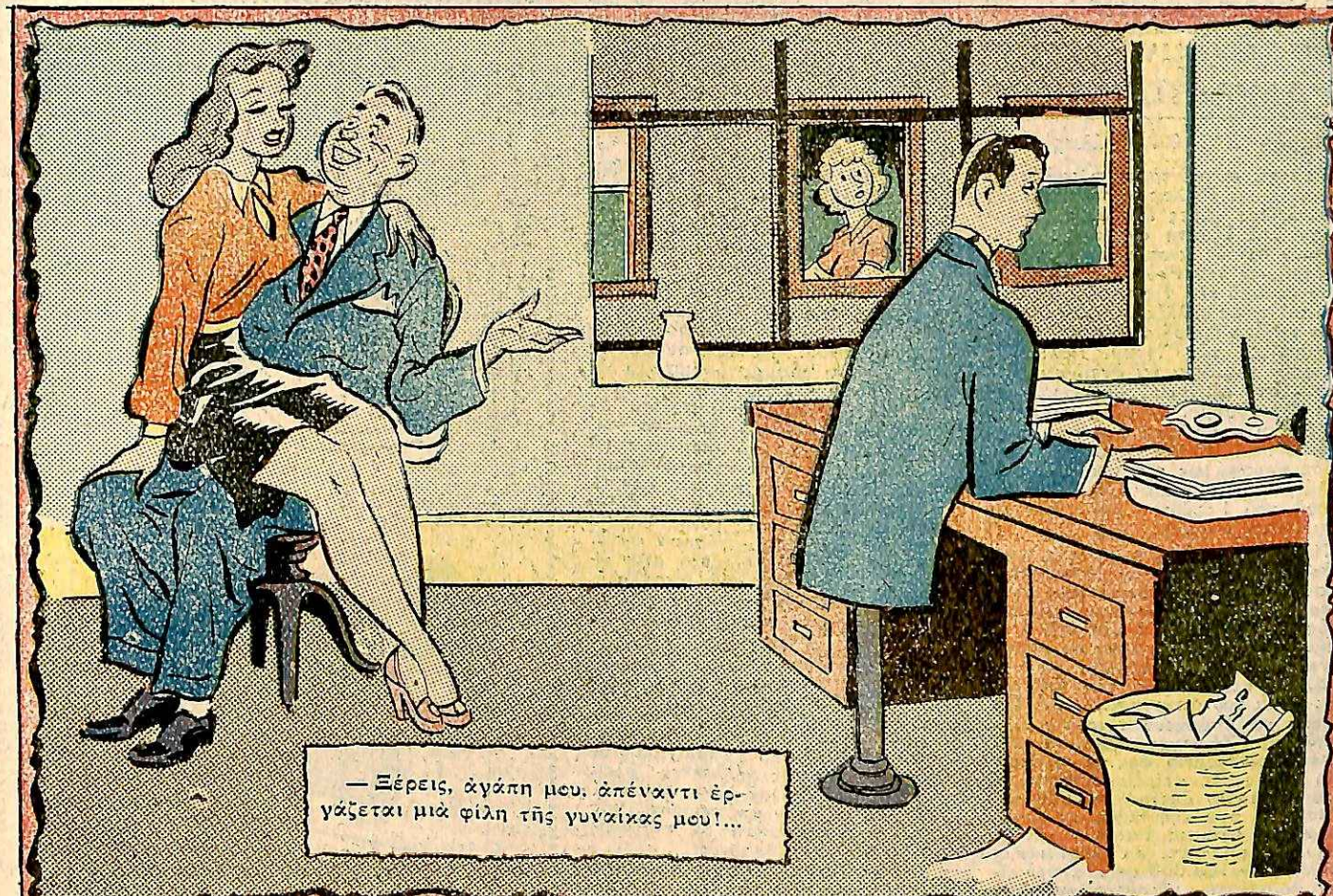
Θυμόμαστε τον άρτοποδό Χάρρυ Κρέλ; Ο άνθρωπος αυτός καταδικάσθηκε σε ισόβια δεσμά, στις 28 Ιουλίου 1944, για φόνο και κλοπή 9 χιλιάδων λιρών. Όλα τα στοιχεία ήσαν εναντίον του. Ώστόσο, πρό 2 ετών, άποδείχθηκε τυχαίως ή άθώος της του, και φυσικά άφυλακίσθηκε.

Από τότε όμως, είχε διατηρήσει βαθειά στην ψυχή του άσπονδο μίσος εναντίον των δώδεκα ενόρκων που τον καταδίκασαν άδικως. Μεταμφίεσθηκε λοιπόν σε μικροπωλητή φτηνών στιλέτων και γύριζε τα σπίτια των πρώην ενόρκων. Κάποια στιγμή, λοιπόν, που το άνυποπτο θύμα περιεργαζόταν ένα στιλέτο, εκείνος, με μια γρήγορη κίνηση, τ' άρπαξε και του τόκωνε στην καρδιά. Γι' αυτό τα όπλα είχαν πάντοτε τα δακτυλικά αποτυπώματα των θυμάτων. Άλλωστε ο δολοφόνος φορούσε πάντα γάντια...

Ετσι έξηγουνται οι δώδεκα θάνατοι.

— Οί δεκατρείς, θέλετε να πητε! διώρθηκε ο διευθυντής της άστυνομίας. Πρό όλίγου, μ' άφεραν την είδηση, ότι ο Κρέλ άυτοκτόνησε...

ΟΥ'Ι'Α ΣΚΟΤ

— Ξέρεις, άγάπη μου, άπεναντι εργάζεται μια φίλη της γυναίκας μου!...

— Πολύ τζέντλεμαν είναι αυτός ο κύριος... Παραχωρεί πάντα τη σειρά του στις γυναίκες!...

Η «ΜΗΧΑΝΗ» ΤΩΝ ΑΝΑΜΝΗΣΤΙΚΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΩΝ

Κέρδη 2.000.000 δολλαρίων

Για να συγκεντρώσουν πολύτιμα αμερικανικά δολλάρια, πολυάριθμες ευρωπαϊκές χώρες έβαλαν εις ενέργειαν μια εξυπνη «μηχανή»: έκτυπώνουν σειρές αναμνηστικών γραμματοσήμων του Ρούζβελτ, σε τεράστιο αριθμό και τις πουλάνε στους «Αμερικανούς συλλέκτες». Δεν συναντούν κανένα εμπόδιο σ' αυτό, γιατί οι πολίτες των Ηνωμ. Πολιτειών μπορούν ελεύθερα να στείλουν δολλάρια στο εξωτερικό. Το άραιο δε είναι ότι εφαρμόζουν αυτή τη μέθοδο ακόμη και χώρες υπό ρωσικήν κηδεμονίαν! Η Ούγγαρία π.χ. τύπωσε προσφάτως μία σειρά από 8 πολύχρωμα γραμματοσήματα, με τη μορφή του Ρούζβελτ, και... την αμερικανική σημαία!

Πριν ακόμη οι σειρές αυτές πουληθούν στη χώρα όπου εξεδόθησαν, είχαν κάμει την εμφάνισή τους στην αμερικανική αγορά γραμματοσήμων, προς 3 1/2 δολλάρια η μία ενώ η ονομαστική τιμή τους ήταν 38 σέντες. Ένας συλλέκτης έγραψε να του στείλουν μερικά απ' την Ούγγαρία, αλλά του απάντησαν... ότι δεν ήσαν να υπάρχουν τέτοια γραμματοσήματα. Σε λίγες μέρες, το ουγγρικό ταχυδρομείο άρχισε να πουλάει αυτές τις σειρές. Διέβρεσε όμως ελάχιστα αριθμούς — 500 περίπου — που ξηντήλησαν ταχύτατα. Η ζήτηση έκαμε ν' ανεβή πολύ η τιμή τους. Κι' έτσι καλοπουλήθηκαν 100.000 σειρές, που είχαν φροντίσει να στείλουν από πριν οι Ούγγροι σε πράκτορες τους στην Αμερική!

Υπολογίζεται ότι η Ούγγαρία κέρδισε με το κόλπο αυτό 500.000 δολλάρια.

Επίσης η Λιβερία, η Νικαράγουα, η Αιθιοπία, η Τουρκία, η Κοσσυφοπέδια, το Σαλβαδόρ, η Αλβανία, η Γουατεμάλα κι' άλλες χώρες εισηγάσαν αρκετό αμερικανικό συνάλλαγμα, εκδίδοντας αναμνηστικά γραμματοσήματα του Ρούζβελτ. Κατά τους προχείρους υπολογισμούς, η μέθοδος αυτή απέδωσε εν όλω 2.000.000 δολλάρια. Δεν είναι και λίγα, για κάμποσα χρωματιστά χαρτάκια!...

Γενικά οι Αμερικανοί φιλοτελιστάι ξεδοδούν 45.000.000 δολλάρια το χρόνο για την άθωα μανία τους.

Με την έκδοσι ειδικών γραμματοσήμων έχουν χρηματοδοτηθή επανειλημμένως ευγενείς σκοποί. Μια βελγική κεφάλαια, προ 13 ετών, απέδωσε τα κεφάλαια που χρειάσθηκαν για την ανάβασι του Πικάρ στη στρατόσφαιρα. Και τα έξοδα της πτήσεως του Αμούνδσεν προς το Βόρειο Πόλο (1925) καλύφθηκαν απ' την πώλησι μιάς σειράς νορβηγικών γραμματοσήμων.

Η πρώτη χώρα που έγκαινιάσε τα αναμνηστικά γραμματοσήματα, ήσαν οι Ηνωμ. Πολιτείες. Το 1893, με την ευκαιρία της 400ης επέτειου της ανακάλυψης της Αμερικής, εξέτύπωσαν μια σειρά 16 γραμματοσήμων με σκηνές της ζωής του Κολόμβου. Κέρδισαν δε 1.500.000 απ' την πώλησι τους στους συλλέκτες.

Η επιτυχία αυτή έσπρωξε κι' άλλους.

ΕΡΑ ΚΟΥΤΣΟΜΗΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ίατρος
Γυναικολόγος-μαιευτήρ-διαθερμιάι
Ζωοδόχου Πηγής 82
Τηλέφ. 62-027
Αθήναι
Δέχεται 4-7 μ. μ.

λες χώρες ν' ακολουθήσουν το παράδειγμα της Αμερικής. Και κυκλοφόρησαν αναμνηστικά γραμματοσήματα με τοπία, καμηλοπαρδάλεις, χάρτες, ιδιογενείς. Ένα ισπανικό παρίστανε ένα γυμνό πίνακα του Γκόγια. Οι πράκτορες της Ισπανίας φρόντισαν επίτηδες να δημοσιευθώ στους «Τάιμς της Νέας Υόρκης» ένα γράμμα παραπόνων, διότι εκ μέρους σκανδαλισμένων κι' αγανακτισμένων γονέων, για... να γαργαλισθώ ή περιέργεια των εφήβων και ν' αγοράσουν περισσότερα τέτοια γραμματοσήματα!...

Ένας κάποιος Σήμπεκ, διαβόλεμένος κερδοσκόπος, εφημέρισε μίαν άλλη μέθοδο, στα τέλη του περασμένου αιώνα: «Έκλεισε συμφωνίες να έκτυπώ γραμματοσήματα για λογαριασμό διαφόρων φτωχών κρατών της Κεντρικής και Νοτίου Αμερικής. Πληρώνονταν ελάχιστα γι' αυτό, είχε όμως το δικαίωμα να πάρη κατόπιν όλα γραμματοσήματα περισσεύσαν, καθώς και τις πλάκες της έκτυπώσεώς τους. Έτσι, έγινε πλούσιος, πουλώντας χονδρικός σε εμπόρους τα γραμματοσήματα αυτά. Αν μάλιστα του ζητούσαν μίαν ωρισμένη σειρά που είχε εξαντληθώ, τύπωνε απλούστατα με τις ίδιες πλάκες μερικά εκατομμύρια αντίτυπα!...

Η μικρή δημοκρατία του Αγίου Μαρίνου, στα ιταλικά Απέννινα, με τους 14.500 κατοίκους της, έχει ως ένα απ' τα κυριότερα έσοδα της τη... διομηχανία γραμματοσήμων. Εκδίδει κάθε τόσο γραμματοσήματα, τα πουλάει στους συλλέκτες όλου του κόσμου, και σε λίγο καιρό τ' αποσύρει απ' την κυκλοφορία για να τ' αντικαταστήση με καινούργια.

Κάποτε, υπάρχουν στις συλλογές των φιλοτελιστών γραμματοσήματα... ανυπάρχοντων χωρών, έκτυπώμενα από κάποιον απατεώνα. Το 1880 εμφανίσθηκε στο Χόνγκ-Κόνγκ ένας τετραπέρατος Γάλλος, ο Δαυίδ ντε Μερνέ, που παρουσιαζόταν ως «βασιλεύς του Σεντάνγκ». Τον καιρό εκείνο, δεν υπήρχαν τηλεφώνια γι' τη συνεννόησι με μακρινά μέρη. Ήταν εξ' άλλου γνωστόν ότι σε διάφορες περιοχές της γειτονικής Ινδοκίνας μιλούσαν μια γλώσσα που λεγόταν «σεντάνγκ». Αυτό έφτασε για να γίνη πιστευτή η βασιλική ιδιότης του τυχοδιώκτη! Ακόμη κι' ο Γάλλος πρόξενος εγγελάσθηκε και τον έφωδισε με λαμπρά συστατικά, προκειμένου να ταξιδέψη στο Παρίσι.

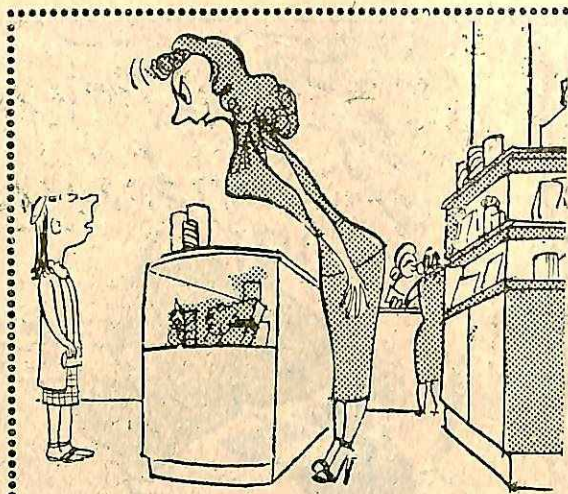
Στη γαλλική πρωτεύουσα, ο Μερνέ έδωσε παραγγελία να του έκτυπώσουν μια σειρά γραμματοσήμων για τη «χώρα» του. Οι Ευρωπαίοι κι' οι Αμερικανοί συλλέκται, έσπευσαν να τ' αγοράσουν. Ο τυχοδιώκτης έγινε πλούσιος μέσα σε λίγες μέρες και μπόρεσε πιά να φιγουράρη σαν πραγματικός βασιλιάς... Έκαμε όμως το λάθος να αμέληση να πληρώση το λογαριασμό για την έκτυπωσι των περιφωμένων γραμματοσήμων, κι' ο χαρκτης τον κατήγγειλε. Όταν τον συνέλαβαν, ώμολόγησε την απάτη.

Ωστόσο, και σήμερα ακόμη, πολλές συλλογές εξακολουθούν να περιέχουν γραμματοσήματα του «Σεντάνγκ»...

● ● ●

Η νυάλα πού... πυρπολεί

Μία νυάλα με χρυσόψαρα, που βρισκόταν στο παράθυρο ενός σπιτιού, στο Μπρίντλινγκτον της Αγγλίας, έπαιξε ρόλο φακού, συγκεντρώνοντας τις ηλιακές ακτίνες κι' έβαλε φωτιά στις κουρτίνες που βρισκόνταν από πίσω. Η πυρκαγιά προκάλεσε αρκετές ζημιές στο σπίτι, ως ότου τη σβύση η πυροσβεστική υπηρεσία. Τα χρυσόψαρα όμως δεν έπαθαν το παραμικρό!...

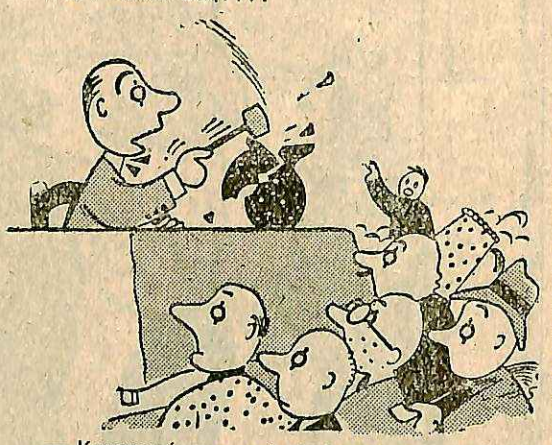

ΚΟΜΠΛΙΜΑΝ!

— Θέλω κάτι για μια ηλικιωμένη κυρία... Περίπου στα χρόνια σας!...

— Κύριε, κύριε!... Κάνετε λάθος... Δεν είναι αυτή η γυναίκα σας!...

Κατακυρώνεται για 200.000 δραχμές!...

Μαχαίρια τροχίζω!...

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΓΚΟΥΣΤΑΒ ΛΕΡΟΥΖ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο άτρεμτος συνταγματάρχης Βεϋράκ βρίσκεται στη Γη, μαζί με τους συντρόφους του, το Μπουσάν και τη Ζανέτ. Οι Αιματορόφοι όμως τον ακολουθούσαν κι' αυτοί κι' ο κίνδυνος τώρα απειλεί όλους. Πραγματικά όταν ο Βεϋράκ πηγαίνει να κοιμηθώ νομίζει πως βλέπει στον ύπνο του φαντάσματα. Είναι οι Αιματορόφοι που θέλουν να τον παρασύρουν μαζί των, μα μπρος στην άρνησί του να τους ακολουθήση, τα τέρατα απαγαίνουν τη Ζανέτ, ενώ κοιμάται αμέριμνη στο κρεβάτι της. Στις τρεχαλικές κραυγές της όλοι ξυπνούν και διαπιστώνουν την εξαφάνισή της. Όταν ημερῶν, με τη βοήθεια του πιστού και «ψαλού» ναύτου Ζαρούκ, ο Βεϋράκ και ο Μπουσάν ξεκινούν και φτάνουν επί τέλους σε μία κατακόμβη όπου οι Αιματορόφοι έχουν κρύψει τη Ζανέτ. Ξαφνικά, ο Βεϋράκ νιώθει να τον αγγίζει μια βελούδινη σφαιρούλα. Είναι ένα απ' τα τέρατα. Ο Βεϋράκ το πυροβολεί, αλλά η σφαίρα ξαναπέφτει άδικη μπροστά στα πόδια του.

Κι' ώρμησε μπροστά. Γρήγορα όμως γύρισε πίσω, με ανεξήγητο τρόπο, δαγκώντας μια πνιγμένη κραυγή.

Προς μεγάλη καταπληξί των συντρόφων του, διευδύνθηκε κλονιζόμενος προς την έξοδο του υπογείου, αλλ' όπισθοχωρώντας.

— Πού πάτε, Ρομπέρ; φώναξε ο Ακαδημαϊκός Μπουσάν. Μας αφήνετε;

— Άλλα σώπασε, κυριευμένος από φοίκη, όταν πρόσεξε ότι τα πόδια του συνταγματάρχη δεν αγγίζαν το έδαφος.

Τη στιγμή ακριβώς, που έκανε αυτή την παρατήρησι, ένοιωσε κι' ο ίδιος να τον πιάνουν από τα μαλλιά και να τον σέρνουν έξω με μία φοβερή δύναμη.

Όταν συνήλθε από την κατάπληξί του, βρέθηκε στην είσοδο της σκάλας, ανάμεσα στους τρεις συντρόφους του, που ήταν κατάχρησι κι' έτρεμαν όπως αυτός.

Η πολιορκία των Αεράτων. Κι' οι τέσσερες έμοιαζαν σαν να είχαν χάσει τη δύναμη της χαλίας τους.

— Είδατε, εφέλλισε τέλος ο Ρομπέρ Βεϋράκ με αδύνατη φωνή, έναν συντριμμένο από φόβο. Δεν καταρρέθηκαν να μας σκοτώσουν. Μας πέταξαν στον άνεμο αέρα του υπογείου, οπότε η Ζανέτ κινδυνεύει!...

Ο Μπουσάν ανασήκωσε τους ώμους.

— Υπάρχουν αρκετές ρωγμές στους τοίχους, ώστε να μην υπάρχει τέτοιος κίνδυνος, απάντησε.

— Τον Ζωρζ τον εξάπλωσαν...

— Ένας καλός αββάς μιλούσε στην εκκλησία ενός γαλλικού χωριού για το θαύμα που έκαμε ο Χριστός με τους άρτους. Έκανε όμως λάθος και είπε:

— Ο Χριστός έθρεψε πέντε ανθρώπους με πέντε χιλιάδες ψωμιά!

— Αυτό το κάνω κι' εγώ! παρατήρησε δυνατά ένας απ' τους ένοριτες.

Ο αββάς ξεροκατάπιε και δεν είπε τίποτα με τη γκάφα του. Την άλλη Κυριακή, αφού βεβαιώθηκε πως βρισκόταν και πάλι στην εκκλησία ο ίδιος ένοριτης, ξαναβέθηκε στον έμψωνο κι' άρχισε το κήρυγμα. Έφερε πάλι με τρόπο το λόγο στα θαύματα του Χριστού κι' είπε αυτή τη φορά το σωστό:

— Ο Ιησούς έθρεψε πέντε χιλιάδες ανθρώπους με πέντε ψωμιά!

— Έπειτα γύρισε στον ένοριτη και τον ρώτησε θριαμβευτικά: Μπορείς να κάνεις και συ το ίδιο?

— Βεβαίωτατα, απάντησε εκείνος αδιστακτά.

— Μα πώς;

— Με τα ψωμιά που είχαν περισσέψει απ' την περασμένη βδομάδα!

Ξαφνικά, σηκώθηκε και τ' προσωπό του έλαμψε.

— Φίλοι μου, είπε, ως μην έπρεζέμαστε από φαινομένα που, εν μέρει, είναι γνωστά στην επιστήμη. Ξέραμε τις ακτίνες Χ, τώρα βλέπουμε και άλλα Χ, τίποτα το παράλογο σ' αυτό. Έτσι εξηγούνται επισημονικά και τα φαντάσματα που τρομοκρατούσαν τους ανθρώπους το Μεσαίωνα. Αλλά, αν οι Αιματορόφοι είναι άρατοι, δεν είναι αυτό δικαιολογία για να τους φοβόμαστε. Θα τους αποδείξω ότι δεν είναι σε θέση ν' αγωνιστούν μαζί μου!...

— Μα επιτέλους, ρώτησε ο Ζωρζ Βεϋράκ με ανυπομονησία, τί σκοπεύετε να κάμτε;

Ο Μπουσάν πήρε από τα χέρια του Ζαρούκ το βαρύ ροπαλό που κρατούσε, και, δεικνύοντας, πάνω από την είσοδο του υπογείου ένα κομμάτι τοίχου, που μόλις φαινόταν να κρατιέται όρθιος, είπε:

— Θ' αποκλείσω, απλούστατα, τους Αεράτους μέσα στην κρύπτη τους. Δεν θα μπόρεσουν να σηκώσουν τη Ζανέτ, χωρίς να τη δούμε. Θα μείνουμε εδώ πέρα σκοπόι, κι' ένας από μας, στο αναμεταξύ, ο Ζωρζ παραδείγματος χάριν, θα γυρίση στο Αιν-Ντραχάμ και θα ζητήση από το διοικητή της φρουράς να μας διαβεί ένα λόγο, πράγμα που φαντάζομαι δεν θα τ' άνηθη. Τά έρεπια θα κυκλωθούν από το στατό και θα φράξουμε με πυκνό σιδερένιο δίχτυ την είσοδο. Τότε κανένας Αιματορόφος δεν θα ξεφύγη, αυτό σας το υπόσχομαι!

— Πολύ καλά! παρατήρησε ο Ζωρζ Βεϋράκ. Άλλ' ως που να γίνουν όλα αυτά, η δεσποινίς Ζανέτ μπορεί να πεθάνη εκατό φορές, όχι μία!

— Το σκέφτηκα, απάντησε ο Μπουσάν. Άλλα δεν υπάρχει άλλη λύσις.

— Προσέξτε, είπε ο συνταγματάρχης, μήπως αποκλείοντες την είσοδο, ελαττώσουμε τον ανέλασσιμο αέρα του υπογείου, οπότε η Ζανέτ κινδυνεύει!...

Ο Μπουσάν ανασήκωσε τους ώμους.

— Υπάρχουν αρκετές ρωγμές στους τοίχους, ώστε να μην υπάρχει τέτοιος κίνδυνος, απάντησε.

— Τον Ζωρζ τον εξάπλωσαν...

— Ένας καλός αββάς μιλούσε στην εκκλησία ενός γαλλικού χωριού για το θαύμα που έκαμε ο Χριστός με τους άρτους. Έκανε όμως λάθος και είπε:

— Ο Χριστός έθρεψε πέντε ανθρώπους με πέντε χιλιάδες ψωμιά!

— Αυτό το κάνω κι' εγώ! παρατήρησε δυνατά ένας απ' τους ένοριτες.

Ο αββάς ξεροκατάπιε και δεν είπε τίποτα με τη γκάφα του. Την άλλη Κυριακή, αφού βεβαιώθηκε πως βρισκόταν και πάλι στην εκκλησία ο ίδιος ένοριτης, ξαναβέθηκε στον έμψωνο κι' άρχισε το κήρυγμα. Έφερε πάλι με τρόπο το λόγο στα θαύματα του Χριστού κι' είπε αυτή τη φορά το σωστό:

— Ο Ιησούς έθρεψε πέντε χιλιάδες ανθρώπους με πέντε ψωμιά!

— Έπειτα γύρισε στον ένοριτη και τον ρώτησε θριαμβευτικά: Μπορείς να κάνεις και συ το ίδιο?

— Βεβαίωτατα, απάντησε εκείνος αδιστακτά.

— Μα πώς;

— Με τα ψωμιά που είχαν περισσέψει απ' την περασμένη βδομάδα!

— Έπειτα γύρισε στον ένοριτη και τον ρώτησε θριαμβευτικά: Μπορείς να κάνεις και συ το ίδιο?

— Βεβαίωτατα, απάντησε εκείνος αδιστακτά.

— Μα πώς;

— Με τα ψωμιά που είχαν περισσέψει απ' την περασμένη βδομάδα!

— Έπειτα γύρισε στον ένοριτη και τον ρώτησε θριαμβευτικά: Μπορείς να κάνεις και συ το ίδιο?

— Βεβαίωτατα, απάντησε εκείνος αδιστακτά.

— Μα πώς;

— Με τα ψωμιά που είχαν περισσέψει απ' την περασμένη βδομάδα!

— Έπειτα γύρισε στον ένοριτη και τον ρώτησε θριαμβευτικά: Μπορείς να κάνεις και συ το ίδιο?

— Βεβαίωτατα, απάντησε εκείνος αδιστακτά.

— Μα πώς;

— Με τα ψωμιά που είχαν περισσέψει απ' την περασμένη βδομάδα!

— Έπειτα γύρισε στον ένοριτη και τον ρώτησε θριαμβευτικά: Μπορείς να κάνεις και συ το ίδιο?

— Βεβαίωτατα, απάντησε εκείνος αδιστακτά.

— Μα πώς;

— Με τα ψωμιά που είχαν περισσέψει απ' την περασμένη βδομάδα!

Και, σταματώντας τη συζήτησι, σκαρφάλωσε μέσα στις πέτρες και, χρησιμοποιώντας το ροπαλό του Ζαρούκ για μόχλο, προσπάθησε να ξεκολλήση μια μεγάλη πέτρινη πλάκα.

Εκείνη τη στιγμή, μία βροχή από χοντρές πέτρες, που φαίνονταν σαν να τις έρριχνε καταπέλτης, κύλησαν έξω από την είσοδο. Οι Αιματορόφοι, άφου είχανε δώσει τους αντιπάλους των, τώρα τους πετροβολούσαν.

Ο Ρομπέρ Βεϋράκ, που πρόφτασε κι' έπεσε μπρούμυτα, δεν έχτυπησε καθόλου, ο Ζαρούκ πληγώθηκε ελαφρά, αλλά ο Ζωρζ, χτυπημένος στον κρόταφο, κλονίστηκε κι' έπεσε.

Την ίδια στιγμή, ο Μπουσάν κατάρωσε να ξεκολλήση τις λίγες πέτρες, που συγκρατούσαν ακόμα τη γιγαντία πλάκα, που, μη συγκρατούμενη πιά στη βάση της, κύλησε φράζοντας την είσοδο του υπογείου και σηκώνοντας ένα σύννεφο από χώμα.

Ο Ρομπέρ Βεϋράκ είχε όρμησει πάνω στο ανάσθητο κορμί του Ζωρζ.

— Άδελφέ μου! αδελφέ μου! επανέλαβαν διαρκώς συντριμμένοι.

Ο Μπουσάν κι' ο Ζαρούκ τον βοήθησαν να μεταφέρη τον πληγωμένο κάτω απ' τη σκιά ενός δέντρου. Δεν έδινε πιά κανένα σημείο ζωής.

Συντριμμένος απ' αυτό το τελευταίο χτύπημα, ο Ρομπέρ ήταν άξιολύπητος.

Ο Μπουσάν φοβήθηκε μια στιγμή για το λογικό του.

— Έλα! του είπε απότομα. Θάρρος και, προπάντων, ψυχραιμία! Τα κλάματα δεν βοηθούν σε τίποτα, χρειάζεται δράσι! Η πληγή δεν μου φαίνεται τόσο βαρεία, όσο πίστεψα στην αρχή. Υπάρχει μια πηγή, σ' εκατό μέτρων απόσταση. Θα τον πάμε εκεί. Το κρυσ νερό θα τον συνεφέρει!...

— Άλλα δεν θέλω να τον φίσουμε αβύχλους κι' αυτούς τους καταραμένους τους Αιματορόφους... Δεν πρέπει να επωφεληθούν της άποψιάς μας για να γκρεμίσουν την πλάκα που τους φράζει την έξοδο!...

Αποφασίσανε λοιπόν να μείνουν ο Ζαρούκ σκοπόι, αντίκει στη φραγμένη είσοδο των έρειπιών.

Τον Ζωρζ τον εξάπλωσαν...

— Ένας καλός αββάς μιλούσε στην εκκλησία ενός γαλλικού χωριού για το θαύμα που έκαμε ο Χριστός με τους άρτους. Έκανε όμως λάθος και είπε:

— Ο Χριστός έθρεψε πέντε ανθρώπους με πέντε χιλιάδες ψωμιά!

— Αυτό το κάνω κι' εγώ! παρατήρησε δυνατά ένας απ' τους ένοριτες.

Ο αββάς ξεροκατάπιε και δεν είπε τίποτα με τη γκάφα του. Την άλλη Κυριακή, αφού βεβαιώθηκε πως βρισκόταν και πάλι στην εκκλησία ο ίδιος ένοριτης, ξαναβέθηκε στον έμψωνο κι' άρχισε το κήρυγμα. Έφερε πάλι με τρόπο το λόγο στα θαύματα του Χριστού κι' είπε αυτή τη φορά το σωστό:

— Ο Ιησούς έθρεψε πέντε χιλιάδες ανθρώπους με πέντε ψωμιά!

— Έπειτα γύρισε στον ένοριτη και τον ρώτησε θριαμβευτικά: Μπορείς να κάνεις και συ το ίδιο?

— Βεβαίωτατα, απάντησε εκείνος αδιστακτά.

— Μα πώς;

— Με τα ψωμιά που είχαν περισσέψει απ' την περασμένη βδομάδα!

— Έπειτα γύρισε στον ένοριτη και τον ρώτησε θριαμβευτικά: Μπορείς να κάνεις και συ το ίδιο?

— Βεβαίωτατα, απάντησε εκείνος αδιστακτά.

— Μα πώς;

— Με τα ψωμιά που είχαν περισσέψει απ' την περασμένη βδομάδα!

— Έπειτα γύρισε στον ένοριτη και τον ρώτησε θριαμβευτικά: Μπορείς να κάνεις και συ το ίδιο?

— Βεβαίωτατα, απάντησε εκείνος αδιστακτά.

— Μα πώς;

— Με τα ψωμιά που είχαν περισσέψει απ' την περασμένη βδομάδα!

— Έπειτα γύρισε στον ένοριτη και τον ρώτησε θριαμβευτικά: Μπορείς να κάνεις και συ το ίδιο?

— Βεβαίωτατα, απάντησε εκείνος αδιστακτά.

— Μα πώς;

— Με τα ψωμιά που είχαν περισσέψει απ' την περασμένη βδομάδα!

πάνω σ' ένα πρόχειρο φορείο από κλαρί και ξεκίνησαν για να τον μεταφέρουν στην πηγή. Βοδίσαν άργα, λαχανιάζοντας από την κοούρα κι' από τη βαρεία ατμόσφαιρα καταγίδος, που τους έπλεξε.

Μια άπαισία μυρωδιά ανέβαινε απ' το χώμα, και τα φυλάματα των δέντρων έγερναν θλιβερά, σαν να μην άντεχαν στη διαβρωτική θερμότητα του φλογισμένου ουρανού.

Εαφνικά, το σύννεφο σχίστηκε από αστραπές κι' η θύελλα ξέσπασε με μανία.

Η βροχή έπεφτε σαν καταρράκτης, ανοίγοντας θαθείες τρύπες στη γη, ξεριζώνοντας τους θάμνους, τσακίζοντας τα κλαριά των δέντρων και παρασέρνοντας με τους χειμάρρους που σχηματίσθηκαν ξαφνικά, πέτρες και έβλα.

Βρεγμένοι ως το κόκκαλο, μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα, ο Ρομπέρ κι' ο Μπουσάν αναγκάστηκαν να σταματήσουν και να προφυλαχτούν κάτω από ένα μεγάλο δέντρο.

Η φωτιά

Αλλά αυτή η καταρρακτώδης βροχή ήταν ε υερετική για τον πληγωμένο, που άνοιξε τα μάτια του, έβγαλε ένα βαθύ στεναγμό κι' άνασκηώθηκε πάνω στο πρόχειρο φορείο του.

Ο Μπουσάν χαιρόταν, που τον έβλεπε να συνέχεται από τη λιποθυμία του, γρηγορώτερα απ' ό,τι περίμενε.

Εκείνη τη στιγμή, φάνηκε ο Ζαρούκ ανάμεσα από τα δέντρα, αναστατωμένος, στάζοντας δόκλους από τη βροχή. Ο Μπουσάν προσάβηθη κάποια καινούργια καταστροφή.

Γρήγορα! φώναξε ο μαύρος με πνιγμένη φωνή. Πρέπει να βρεθείτε. Η φωτιά... Η φωτιά μέσα στα έρείπια!...

Τρελλάθηκες! είπε θυμωμένος ο Μπουσάν. Πώς μπορούσε να πιάσει φωτιά μέσα στα έρείπια με τέτοια βροχή; Αδιάφορο! παρηγόρησε ο Ρομπέρ. Βέβαια! Ας τρέξουμε! Φοβάμαι ότι καταλαβαίνω περί τίνος πρόκειται.

Κι' οι δύο φίλοι ώρμησαν πίσω από τον μαύρο, πηδώντας τα ρυακία και τσαλαβουτώντας κάθε τόσο στους λάκκους.

Ο Ρομπέρ δεν είχε γελαστή. Όταν έφτασε αντίκρου στα έρείπια, στρόβιλο από καπνό που είχε μια βαρεία, άπαισία όσμη, έζεφταν μέσα απ' όλες τις ρωγμές του αρχαίου εκείνου οικοδομήματος.

Η Ζανέτ είν' εκεί μέσα! έφέλλισε, κάτωχος από τη συγκίνηση.

Κι' έχω φράξει τη μοναδική είσοδο! ανέκραξε ο Μπουσάν με απελπισία.

Χωρίς να πουνε λέξι, άρχισαν οι τρεις τη δουλειά, γκρεμίζοντας τις πλάκες της εισόδου με λύσσα, ματώνοντας τα χέρια τους πάνω στις μυτερές πέτρες.

Τι άπαισία έμπνευσι που την είχατε φίλε μου! δεν μπορείς να μην παρατηρήση ο συνταγματάρχης.

Ο Μπουσάν δεν άπάντησε. Αλλά, εξακολουθούσε ν' ανοίγει ένα δρόμο μέσα από τα συντρίμια, με σιωπηλή μανία.

Μετατόπιζε δόκλους θράχους, και τα χέρια του ήταν γεμάτα αίμα και λάσπες ως τους αγκώνες.

Σε λίγο, ένα ανοιγμα, άρκετο για να περάση ένας άν-

θρωπος, ήταν έτοιμο. Την ίδια στιγμή, ένα πυκνό σύννεφο, καπνού έπεσε πάνω τους, βγαίνοντας απ' αυτή την καινούργια τρύπα.

Ο Μπουσάν είχε περάσει κιόλας το κεφάλι του μέσα, αλλά ο Ρομπέρ τον τράβηξε άποτομα.

Εγώ θα σώσω την άρραδωνιαστική μου! φώναζε δυνατά.

Και, χωρίς να προφτάσουν να τον έμποδίσουν, γλύστρησε μέσα στη μαύρη τρύπα.

Πηγαίνει σε βέθαιο θάνατο! γρύλλισε ο Μπουσάν. Είναι τακτισμένος από την κοούρα... Ούτανε πιο λογικό να διακινδυνεύω εγώ...

Και, καθώς μιλούσε, γλύστρησε κι' αυτός με τη σειρά του μέσα στην τρύπα.

Ο Ζαρούκ δεν ένοιωσε τη δύναμη να τους άκολουθήση μέσα σ' αυτό τον φούρο.

Αλλά, εξακολουθούσε να δουλεύει μ' όλες του τις δυνάμεις, μεγαλώνοντας περισσότερο το άνοιγμα.

Πέρασαν μερικά λεπτά της ώρας.

Από το άνοιγμα έβγαιναν διαρκώς στρόβιλοι καπνού, άνακατεμένοι με σπινθήρες, αλλά οι δύο άντρες δεν φαίνονται.

Ο Ζαρούκ άγωνιούσε.

Τέλος, του φάνηκε πώς άκουσε να φωνάζουν, ζητώντας βοήθεια, μέσα από το ύπογειο.

Αυτή τη φορά, η άφροσύνη του κατανίκησε το φόβο του, κι' ώρμησε προς την τρύπα, μέσα από τον καπνό.

Μόλις είχε κάνει μερικά βήματα και σκόνταψε, μέσα στο σκοτάδι, πάνω στον Ρομπέρ.

Γρήγορα! ψιθύρισε ο συνταγματάρχης με σδυσμένη φωνή. Κουβάλα τη δεσποινίδα Ζανέτ, πάρε την, σώσε την!

Ο μαύρος πήρε στα μπράτσα του το άκίνητο κορμί της

νέας, το μετέφερε έξω, και το άκούμπησε καταγής.

Επειτα, άποφασιστικά, γύρισε πίσω για ν' άναζητήση τον Ρομπέρ Βεύρακ.

Εκοπίασε πολύ για να τον βρή.

Σ' αυτό το μικρό διάστημα, ο συνταγματάρχης, που οι δυνάμεις του τον είχαν έγκαταλείψει, είχε λιποθυμήσει.

Τέλος, ο μαύρος τον άνακάλυψε, φαγουλεύοντας, και τον κουβάλησε κοντά στη Ζανέτ.

Ο Ρομπέρ, εύτυχώς, συνήλθε άμέσως, μόλις βρέθηκε στο ύπαιθρο και τον έχτύπησε ο άέρας, που είχε δροσίσει από την καταιγίδα, που στο μεταξύ είχε σταματήσει.

Η Ζανέτ σώθηκε! ήταν τα πρώτα λόγια.

Επειτα, μη βλέποντας τον άκαδημαϊκό, ρώτησε άνήσυχος: Κι' ο Μπουσάν; Πού είναι ο κύριος Μπουσάν;

Παρών! άπάντησε μια βραχνή φωνή.

Κι' ο Μπουσάν, κατάμαυρος από τον καπνό, βγήκε, με τη σειρά του κι' αυτός, από την τρύπα, βήχοντας δυνατά.

Είναι ζωντανή; ρώτησε ο Άκαδημαϊκός με άγωνία.

Ναι, ψιθύρισε ο Ρομπέρ, που είχε σκύψει άνήσυχος πάνω από τη νέα. Απαντεί άκόμα, αλλά τόσο άδύνατα!

Δεν έχουμε παρά ένα πράγμα να κάνουμε; Να την μεταφέρουμε κοντά στην πηγή, όπου άφήσαμε τον άδερφό σας.

Θα της βρέσουμε το πρόσωπο, κι' ένας από μας θα τρέξη στην έπαυλη για να ζητήση βοήθεια.

Ανασήκωσε τη Ζανέτ με τα στιβάδα του μπράτσα και προχώρησε τόσο γρήγορα, σά να μη κρατούσε κανένα βάρος.

Αλλά, ξαφνικά, σταμάτησε σά να είχε ξεχάσει κάτι.

Ζαρούκ, είπε με το συνη-

θισμένο του φλέγμα, θα μου κάνης τη χάρη να μείνης αυτού και να μην το κουνήσης προτού σφραγίσουμε καλά αυτή την τρύπα. Είναι μία άπαραιτήτη προφύλαξη, αν δεν θέλεις να ξαναβίης φαντάσματα...

Ο Ζαρούκ δεν έχερείσθηκε να του το ξαναπεί. Στάθηκε εκεί άκίνητος, έλπιζοντας πώς θα κλείνονταν για πάντα πιά μέσα στην τρύπα τους τα άπαισία εκείνα τέρατα.

★

Φτάνοντας κοντά στην πηγή, όπου είχαν αφήσει τον Ζωρκ, ο Ρομπέρ κι' ο Μπουσάν, που εξακολουθούσε να κρατά την άναίσθητη Ζανέτ, βρήκανε, κατ'άληκτοι, τον πληγωμένο σχεδόν καλά. Είχε σηκωθεί όρθιος, κι' είχε δεσει μαλίστα την πληγή του με το μαντήλι του.

Θέλησε να πάη κοντά στον Μπουσάν, αλλά εκείνη τη στιγμή άκούστηκε, σε μικρή απόσταση, το κλάσον ενός αυτοκινήτου.

Ο Φρήμουκ! φώναξε ο Ζωρκ. Είχε την έμπνευση να κάνει το γύρο του δάσους για να μάς συναντήσει. Τρέχω να του πω ότι είμαστε εδώ.

Ενώ εκείνος έσπευδε, μέσα από το δάσος, για να βγή στο δρόμο, οι άλλοι άπάθεσαν τη Ζανέτ πάνω στην παχειά χλόη.

Σε λίγο, άφου της κατάβρεξαν το πρόσωπο με κρύο νερό, συνήλθε.

Γύρισε και κύτταξε τον Ρομπέρ, ένα έλαφρό χαμόγελο έστειλε τα χείλη της, και ξεάκλεισε τα μάτια. Αλλά το πρόσωπό της είχε ξεαναπαίρει το χρώμα του, κι' ο σφυγμός της χτυπούσε κανονικά.

Είχε σωθή.

Μετέφεραν μέσα στο αυτοκίνητο και ξεκίνησαν, με μικρή ταχύτητα, για την έπαυλη.

Δεν μπορούσε άκόμα να προφέρη λέξι, αλλά είχε πάρει το χέρι του Ρομπέρ μέσα στα δικά της και, μ' ένα έλαφρό σφίξιμο, του έδωσε να καταλάβη πώς ένοιωσε τον εαυτό της εύχισμένο, που είχε σωθή και βρισκότανε πλάι του.

Ο Φρήμουκ, που οδηγούσε το αυτοκίνητο, φλεγόταν απ' την έπιθυμία να ρωτήση τον Άκαδημαϊκό για όσα είχανε συμβή.

Αλλά ο Μπουσάν δεν του έ- κέτρεψε ούτε λέξι.

Δυο φορές, με μιά έκφραστική χειρονομία, του έδωσε να καταλάβη πώς δεν έπρεπε να πη τίποτα, για να μην άνησυχήσει η Ζανέτ.

Ο Μπουσάν είχε δίκιο. Η Ζανέτ, ύστερα από τη φοβερή εκείνη περιπέτεια της, ένοιωσε τόσο κουρασμένη, τόσο συντριμμένη, ώστε, τη στιγμή που το αυτοκίνητο σταμάτησε μπροστά στην έπαυλη, λιγοθύ-

μισε ξανά.

Ο Ρομπέρ την έπήρε στα χέρια και θέλησε ο ίδιος να τη μεταφέρει στο δωμάτιό της.

Η περιπέτεια της Ζανέτ

Η Ζανέτ, έκτος από μιά αρχή άσφυξίας, που παρ' όλίγο να της στοιχίση τη ζωή δεν είχε πάθει τίποτε άλλο. Μόνο που είχε φοβηθή.

Οι φροντίδες των φίλων της, κι' ιδίως η παρουσία του Ρομπέρ την συνέφεραν γρήγορα.

Από αυτή την παράδοση περιπέτειά της δεν της είχε άπομείνει παρά μιά άχρότης και μερικά έλαφρά έγκαύματα που γρήγορα θα γιατρεύονταν, χωρίς ν' αφήσουνε σημάδια.

Το ίδιο βράδυ, μπόρεσε να

σηκωθεί και να κατέβη στην τραπέζα.

Μετά το δείπνο, συγκεντρώθηκαν όλοι στο ίδιο δωμάτιο, όπου, την προηγούμενη μέρα, ο Ρομπέρ Βεύρακ είχε διηγηθή το ταξίδι του στον Άρη.

Σήμερα, είπε γελώντας η Ζανέτ, θα μιλήσω εγώ. Θα σας διηγηθώ, με τη σειρά μου, τις περιπέτειές μου με τους Αιματορόφους, που δεν θάβαι, φυσικά, τόσο ποικίλες, ούτε τόσο δραματικές όπως του Ρομπέρ. Αλλά είμαι βέβαιη, ωστόσο, πώς θα σας ενδιαφέρουν.

Όλοι περίμεναν με περιέργεια, γιατί η νέα, από κάποια κοκεταρία, δεν είχε άποκαλύψει ως τότε, ούτε και στον άρραδωνιαστικό της, καμιά λεπτομέρεια για την άπαγωγή της από τους Άόρατους.

Θάτανε μιά ώρα περίπου, που είχα κοιμηθ' — άρχισε — κι' η φαντασία μου πταν άσφαλώς άπασχολημένη άκόμα με τους παράξενους κατοίκους του Άρη, όταν άνιρεύτηκε πώς οι Αιματορόφοι του κρυστάλλινου πύργου ώρμησαν άπάνω μου, όπως είχαν όρμησει πάνω στον Ρομπέρ, όταν ένοιωσαν πώς τους είχε προδώσει.

Το κατάθλιπτικό βάρος ενός από τα τέρατα αυτά τίεζε το στήθος μου, κι' ένοιωθα να με άνασκηώνουν οι άντενες τους, που ήταν μαλακές και γλυστερές σαν φίδια.

Γρήγορα κατάλαβα πώς αυτό μου συνέβαινε στην πραγματικότητα, κι' ότι δεν άνειρεύομουν καθόλου.

Ανοίξα τα μάτια, τη στιγμή που με άνασκηώναν από το κρεβάτι μου. Τότε άκριβώς έβαλα τις φωνές, καλώντας βοήθεια...

Δεν ξέρω πώς δεν τρελλάθηκα από το φόβο μου... Βέβαια, αυτό θα μου συνέβαινε άσφαλώς, αν δεν ήμουν, κατά ένα τρόπο, προετοιμασμένη από τη διηγησι του Ρομπέρ, που είχα άκούσει.

Ούτε για ένα δευτερόλεπτο δεν άμφέδαλα για τον κίνδυνο που διέτρεχα.

Με είχαν άρπάξει οι Αιματορόφοι!

Αυτή η ιδέα παρουσιάστηκε μέσα στο μυαλό μου με μιά τρομακτική καθαρότητα.

Σ' ένα δευτερόλεπτο, κατάλαβα ότι μ' είχαν άρπάξει και τότε έβγαλα τη δεύτερη δυνατή κραυγή, που άσφαλώς θ' άκούστηκε σ' όλη την έπαυλη.

Όλα αυτά έγιναν με την ταχύτητα της άστραπής. Αλλά ήδη δεν μπορούσα πιά να φωνάξω! Έπετούσανε τόσο γρήγορα ώστε κόπηκεν η άναπνοή μου.

Δεν θυμάμαι νάνοιωσα ποτέ άλλοτε στη ζωή μου ένα τέτοιο συγκλονιστικό τρόπο.

Η άπαισία έπαφή των ζωντανών εκείνων δαχτυλιδιών γύρω από το κορμί μου μούφερε ναυτία. Οι κανονικές κινήσεις των πτερών των Άόρατων

μου δρόσιζαν όμως το πρόσωπο.

Τη στιγμή που, άποτομα τραβηγμένη από το κρεβάτι μου, είσα πώς κρεμομυα μετέωρη, χωρίς κανένα όρατο ύποπτηριγμα, πάνω από την άρατσα της έπαύλεως, έκλεισα, σαν άπο ένστικτο, τα μάτια.

Όταν, ένα λεπτό άργότερα, μά ξανανοιξα, σερνόμενα, με μιάν ίλιγγιώδη ταχύτητα, πάνω από τις δεντροκορφές του δάσους, κάτω από τον ουρανό, που τον έσκέπαζαν βαρεία σύννεφα.

Το κεφάλι μου γύριξε, η καρδιά μου σταματούσε και σας άρκίζομαι ότι, εκείνη τη στιγμή, δεν σκεπτόμουν καθόλου πώς έμοιαζα με τις θρυλικές Βαλκυρίες, που ταξείδευαν με τα σύννεφα.

Επέβαινα άπο φόβο, και μου είχε κολλήσει η τρομερή ιδέα πώς οι Αιματορόφοι με πήγαυαν να με ρίξουν στη θάλασσα, ή σε κανένα βάραθρο.

Ελιποθύμησα.

Δεν ξέρω άκριβώς πόση ώρα βάσταξε η λιγοθυμία μου. Όταν συνήλθα, είδα ότι έξακολουούσα να σέρνομαι, με την ίδια ίλιγγιώδη ταχύτητα, απ' τους Άόρατους.

Αυτόσο, ήμουν ήσυχη πώς δεν κινδύνευα να γκρεμιστώ, γιατί οι Αιματορόφοι με κρατούσανε πάντοτε σφιχτά.

Αλλά έβλεπα τώρα ότι, σιγά-σιγά, το πέταμά τους γινότανε πιο άργο.

Θα είχαμε κουρασθή άσφαλώς.

Δεν άργησα να το διαπιστώσω: Εαφνικά, η άντενα, που κρατούσε το ένα χέρι μου, ξεσφίχτηκε.

Εκλεισα τα μάτια, γιατί φαντάστηκα πώς τα τέρατα θα με πετούσανε ψηλά άπο τον άέρα, όπως το είχα φοβηθή στην αρχή. Αλλά το χέρι μου, σχεδόν άμέσως, σφίχτηκε και πάλι.

Αυτό έγινε πολλές φορές. Φαίνεται πώς οι Αιματορόφοι, που με κρατούσαν, άλλαζαν κά-θε τόσο.

Πετούσανε τώρα άρκετά άργα, ώστε να μπορώ ν' άναγνωρίσω το τοπίο που περνούσαμε, και που μου ήταν γνωρίμο.

Αναρωτιόμουν με άγωνία τί θα μ' έκαναν, όταν, ξαφνικά, κατέβηκαμε προς τα έρείπια ο-

που με βρόχαιε. Η αυγή άρχισε να ροδίζει στον έρίζοντα.

Κύτταξα εκείνο το πρώτο φώς της καινούργιας ήμέρας με απελπισία, γιατί φοβόμουν πώς δεν θα το ξανάβλεπα πιά.

Οι Αιματορόφοι με κουβά- λούσαν μέσα σ' εκείνα τα έρείπια άσφαλώς για να με καταβροχθίσουν με την ήσυχία τους.

Έβαλα με το μυαλό μου τις λεκάνες τις γεμάτες αίμα, μέσα στον κρυσταλλίνο πύργο, κ' έτρεμα δόκλρη.

Μ' είχανε κατεβάσει στη γη άρκετά μαλακά, αλλά χωρίς να μ' άφισουν. Καθώς μ' έσπρωχναν προς την είσοδο του ύπογειου, φάναξα ξανά ζητώντας βοήθεια. Αλλά η φωνή μου χάθηκε μέσα σ' εκείνη την έρημιά, κι' οι δεσμοφυλάκες μου, θυμωμένα άσφαλώς για την έπαναστατικότητα μου, με τράβηξαν ως το βάθος του ύπογειου με μιά κτηνώδη τραχύτητα.

Εκεί μ' άφισαν και ξαναβρήκα με άνείπωτη ευδαιμονία την έλευθερία των κινήσεών μου.

Δεν μπορεί να φανταστή κανείς την άπδια που μου ένέπνεε το άγγιγμα των προδοσκιδών τους. Νομίζω πώς τα έρπετα, αν ήταν κι' αυτά θερμόαιμα όπως έμεις κι' όχι ψυχρόαιμα, όπως είνε, θα ήταν πιο πολύ άποκορευτικά.

Είχα καθήσει πάνω σε μιά χοντρή πέτρα, παραξενεμένη που οι Αιματορόφοι δεν είχανε ριχτή άκόμη άπάνω μου, και περίμενα το θάνατο άπο στιγμή σε στιγμή.

Προς μεγάλη μου έκπληξι, μ' άφισαν έντελώς ήσυχη. Αλλά μιά φωτεινή γοαμμή, που περνούσε άπο μιά ρωγμή του θόλου, μούδειχνε το ύπόγειο έντελως κενό. Θα μπορούσα να πιστέψω πώς είμαι δλομόναχη.

Δεν άκουγα τον παραμικρό θόρυβο, κι' ώστόσο ήξερα καλά πώς έπρεπε νάνε εκεί.

Παίρνοντας θάρρος άπο τη σιγαλία, σηκώθηκα και διευθύνθηκα σιγάνα προς την έξοδο.

Αλλά μόλις είχα κάνει μερικά βήματα, ένοιωσα το χέρι μου να σφίγγεται άπο μιά άπαισία άντενα, και να σφίγγεται τόσο δυνατά, ώστε μου ανέθηκαν δάκρυα άπο τον πόνο.

Ητανε μιά προειδοποίηση.

Δεν ήθελαν να μου κάνουν κακό, προς το παρόν τουλάχιστον, αλλά θα τιμωρούσαν αυστηρά κάθε άποτέμειά μου να ξεφύγω. Έτσι τουλάχιστον κατάλαβα πώς ήθελαν να μου πουνε.

Οι ώρες πέρασαν μέσα σε άνέκφραστη άγωνία, αλλά, ώστόσο, νικημένη άπο την κοούρα, έκλεισα για μιά στιγμή τα μάτια, άκουμπώντας στο γέρικο χορτασιμένο τοίχο.

Σύπνησα άπο τον κρότο ενός πυροβολισμού, που, άφου στην αρχή μ' έκανε να κατατρομάξω, έπειτα με γέμισε άπο χαρά.

Ημουν σίγουρη πώς ήσαστε σεις, που έρχόσαστε να με σώσετε.

Αναγνώρισα τη φωνή του Ζωρκ και το φώς ενός φαναριού μούδειξε άπο μακριά τις σιλουέτες σας.

Τότε φάναξα μ' όλες μου τις δυνάμεις για να σας πω ότι ήμουν εκεί πέρα και να σας ύποδείξω πώς θα με βρήτε.

Οι κραυγές μου κι' οι πυροβολισμοί προέβησαν μεγάλη παραγή τους Αιματορόφους, που άρχισαν να βιάζον στριγγές κραυγές, και να χτυπάνε τις πτερούγες τους.

Νόμισα πώς η στιγμή ήτανε κατάλληλη για να δοκιμάσω νάρβα να σας βρά.

Όρμησα τρέχοντας, και διέκρινα ήδη την είσοδο του ύπογειου, όπου σεις δεν ήσαστε πιά, όταν ένοιωσα να μ' άρπάζουν και να σπρώχνουνε πώς άποτομα.

Τότε ένοιωσα, κάτω άπο τα πόδια μου, ένα πράγμα μυτερό. Έσκυφα και το σήκωσα. Ήταν ένα κουτί σπέρτα!

Εμαθα έπειτα πώς είχε πέσει του Ζαρούκ, τη στιγμή που έσκυψε να δώση το φαγάρι του στον κύριο Μπουσάν, ξαναγύρισα στη θέσι μου, πάνω στη χοντρή πέτρα, κρατώντας στο χέρι μου το κουτί τα σπέρτα, χωρίς άκόμη να ξέρω σε τί θα μπορούσαν να μου χρησιμώσουν.

Ξαφνικά, μου ήρθε η ιδέα να βάλω φωτιά στα ξερά φύλλα και στους θάμνους, που έκάλυπαν το έδαφος του ύπογειου, κι' όπου τα πόδια μου χώνονταν άπάνω άπο τον άστραγαλό.

Ο καπνός θ' ανάγκαζε τους Αιματορόφους ν' άπομακρυνθούν, και θα εύρισκα την ευκαιρία να φύγω.

Προτιμούσα να διακινδυνέψω να πάθω άσφυξία, παρά να ύπομένω περισσότερο άκόμη αυτή την αγωνιώδη αλχημαλυσία.

Επειτα, η βεβαιότης πώς ήσαστε όλοι εκεί, δυο βήματα μακριά μου, μούδινε ένα κουράγιο, που άσφαλώς δεν θα το είχα, αν ήμουν δλομόναχη.

Την ώρα, που μου ήρθε αυτή η ιδέα, έγινε ένα παράδοξο φαινόμενο.

Χωρίς άλλο, κάτω άπο την έπηρεα της καταιγίδας, που ήταν έτοιμη να ξεσπάση, οι σιλουέτες των Αιματορόφων άρχισαν να διαγράφονται άμυδρά, σαν να ήταν πασσαλιμένε με φάσφορο.

Ο Ρομπέρ μου είχε πη κάποτε ότι τα σώματα, τα πλού-

ΠΕΡΜΑΝΙ

ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ
Ίδου το υαυτικό μας

M. Λαμπρόπουλος

Άγ. Κωνσταντίνου 12, τηλ. 53-100
Σημ.: Αι προσκομίζουσαι το παρόν άπόκομμα λαμβάνουν δωρεάν κάτι.

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

Ριζική άποτρίχωση του προσώπου κλπ. άνευ ούδεμιάς βλάβης του δέρματος, έπιτυγχάνεται δια τελευταίου τύπου ειδικού μηχανήματος ύπο το ειδικού ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ Ιατρού Κ. ΤΑΣΣΟΥ ΣΚΑΠΕΤΟΡΡΑΧΗ. Ιατρείον: Όδου Γερανίου 33. Τηλ. 53.539 2—7 μ.μ.

ΛΙΤΣ

Κραγιόν Πούδρα Κρέμα

Γάλα κοκόνες Μπριγιαντίνε

o Thomas ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ

ORE

ΛΟΗΝΑΙ: Περικλέους 44 & Φιλαλήων 1
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Σωισμαδών 25 Τηλ. 26391

Η Κοπτική & Ραπτική είναι η τέχνη που ταυριάζει σε κάθε γυναίκα

ORE

ΛΟΗΝΑΙ: Περικλέους 44 & Φιλαλήων 1
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Σωισμαδών 25 Τηλ. 26391

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ

Ταχεύα, ανώδυνος και χωρίς οπμάδια Θεραπεία με υαυτικό, κρεατολην, άκμης, άπαυρο και έπρου δερματος, πώςος κόμης, πανάδες κτλ. ΕΙΔΙΚΟΣ ΓΙΟΕΛ Βαλαωρίτου 12. Τηλ. 35.039

Η πρώτη έπίσκεψις ΔΟΡΕΑΝ

Ένας παλιός φίλος...

Σας πείζει.

SCHERK

Μόνον με το Κόλλιντιν Scherk γίνεται άριστέρα, ποιά έλκυστική και διατηρεί την ύγιεινή άμορφία του προσώπου σας.

Η πούδρα MYSTIKUM είναι λεπτή σαν άχνός και άφομοιανεται με την έπιδερμίδα.

Το κομπάκι MYSTIKUM δίνει την φρεσκάδα και το φυσικό χρώμα στο πρόσωπο.

Το κραγιόν γυλιών NIGELLA στρώνει θαυμάσια, εξασφαλίζει την ύγιεινή διατήρησι και φρεσκάδα των χειλιών.

Η Λοσιόν προσώπου SCHERK καθαρίζει βαθεία τους πόρους, δυνάμνει τους ιστούς και ξαναείναι την έπιδερμίδα.

Μοιρόν με:

ARIZONA

σια σε φώσφορο, είχε πολύ ευαίσθητα στον ηλεκτρισμό που διαχέει μία καιγίδα. Τις θυελάδες νύχτες — όλοι οι ψαράδες το ξέρουν αυτό — μερικά ψάρια, ή οστρακόδερμα γίνονται φωτεινά.

Ο έγκεφαλος, όπως και τα θαλασσίνα ζώα, περιέχει μία δυνατή δόση φωσφόρου. Οι Αιματοφόροι λοιπόν που είναι όλοι ένας έγκεφαλος, θα ύφίστανται, περισσότερο από κάθε άλλο ζωντανό οργανισμό, αυτή την επίδραση.

Είχα υπερίκνησε πιά τους πρώτους μου πόδους.

Προσέχοντας να μην κάνω θόρυβο, μάζεψα στα πόδια μου ένα βουνάλακι από ξερόφυλλα και, ξαφνικά, τους έβαλα φωτιά.

Με μία παράξενη ταχύτητα, η φλόγα ανέβηκε κι ένας πυκνός καπνός έπλημμυρισε το υπόγειο.

Εσπευσα να φύγω. Άλλά, τη στιγμή που πήγαινα να φτάσω στο εξωτερικό ανοίγμα, ακούστηκε ένας βαρύς γδούπος κι έπεσε μία βαρειά πλάκα, που μου απέκλεισε τη μοναδική έξοδο προς το φως και νην έλευθερία.

Ο Μπουσάν κατακοκκίνισε, σαν μαθητής που τον πιάνουν να κάνει μία ατάξια, και κατέβασε το κεφάλι.

— Δεν σάς είμαι θυμωμένη γι' αυτό — συνέχισε η Ζανέτ, χαμογελώντας στον Ακαδημαϊκό, — γιατί είχατε μία πολύ καλή έμπνευση, και δεν μπορούσατε να ξέρετε μέσα έγω είχα βάλει φωτιά μέσα στο υπόγειο.

Άλλ' εκείνη τη στιγμή έμεινα σαν κεραυνόπληκτη. Να κλειστά μέσα σ' εκείνο το φούρνο μαζί με τους Αιματοφόρους! Πέρασα φριχτές στιγμές, άγωνίας!

Τα τέρατα, που πνίγονταν, πηδούσαν μέσα στον καπνό, έδγαζαν, φριχτά διαπεραστικά γέλια, κι έτρεμα όλοκληρη, φοβούμενη μήπως με κοιμάται-σούν, έκδιόκονοι γι' αυτό που είχα κάνει.

Ο καπνός μ' έτύφλωνε, έδγηα δυνατά και, σε λίγο, έχασα τις αισθήσεις μου, πιστεύοντας πως, αυτή τη φορά, είχε πιά φτάσει το τέλος μου.

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

Όταν άνοιξα τα μάτια, είδα τον Ρομπέρ και τον κύριο Μπουσάν, που μου έβρεχαν το πρόσωπο με κρύο νερό.

Αυτές ήσαν οι περιπέτειές μου με τους Αιματοφόρους.

Θέλησα, ωστόσο, να δεβαιωθεί αν μερικοί απ' αυτούς έγγλύτωσαν από τις φλόγες. Στην περίπτωση αυτή, όσοι τυχόν επέζησαν άντε φοδερά θυμωμένοι έναντίον μου.

— Μείνετε ήσυχοι γι' αυτό, την διαβεβαίωσε ο Μπουσάν. Προτού να φάμε, έκανα μία βόλτα ως τα έρείπια. Κατέβηκα μόνος μου μέσα στο υπόγειο. Το έδαφος είναι γεμάτο από πτώματα τερμάτων, μισοκαρδουισμένα, ένας άπαισιος σωρός από μυαλά, που δεν μπορεί κανείς ούτε καν να τα ξεχωρίση. Μπορείτε να κοιμάσαστε ήσυχοι στο έξης. Δεν υπάρχουν πιά Άορατοι στη Γη...

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

Η έκστρατεία των

Ο Βεύράκ νόμισε πως του ήρθε ξαφνικά ζαλάδα, και πιάστηκε από το πόμολο της πόρτας, για να μην πέση. Βρισκόταν, την ημέρα εκείνη — έξη μήνες μετά την επιστροφή του από τον πλανήτη Άρη — στα Γραφεία της Διεθνούς Αντιαπορροπικής Αμύνης στο Παρίσι, όπου είχε πάει για να μελετήσει τις τελευταίες ειδήσεις, που συγκεντρωνόνταν εκεί απ' όλο τον κόσμο.

Στην αρχή νόμισε πως η ζαλάδα που είχε νιώσει, προερχόταν από κούραση. Άλλά αυτή η ψευδαίσθηση δεν δάσταξε παρά ελάχιστα δευτερόλεπτα. Η αίθουσα όλοκληρη, όπου βρισκόταν, άρχισε να κουνιέται, σαν καράβι, στη θύελλα, κι από παντού ακούγονταν βαρείς κράτοι των επίπλων που έπεφταν, τριγμοί των τοίχων που ράγιζαν.

Ήταν ένας σεισμός φοβερός, διαρκής, που όμοιο του δεν θυσιόταν ο Βεύράκ.

Ο Ρομπέρ κατάφερε να συνέλθη από τον ίλιγγο, που τον είχε κυριέψει, κι άρρωψε μέσα στο γραφείο του.

Η Ζανέτ — που, τον τελευταίον καιρό, την χρησιμοποιούσε ως ιδιαίτερη γραμματέα του, γιατί σε κανένα άλλο πρόσωπο δεν θα έμπιστευόταν αυτή τη θέση — ήταν όρθια πλάι στο γραφείο, χλωμή σαν νεκρή, τόν ρώτησε μόλις τον είδε.

Η φωνή της έτρεμε, από ένα άλλοκοτο φόβο, όπως τότε που είχε πέσει θύμα των Αιματοφόρων.

— Δεν ξέρω τίποτα, απάντησε ο Βεύράκ σμίγοντας τα φρύδια του. Πάντως κάτι το φοβερό.

— Είναι σεισμός; Άλλά ποτέ ένας σεισμός δεν διαρκεί τόσην ώρα και δεν έχει τέτοιαν ένταση...

Κυττάχτηκαν στα μάτια. Και σίαν δυο το βλέμματά η ίδια σίωπηλη ύποψια διαβαδύσαν: Μήπως, άραγε, οι Άρειοι...

Άλλά κανείς τους δε μίλησε, σά να μην ήθελαν, να μην τολμούσαν να εκφράσουν τον κρυφό τους τρόμο...

Γρήγορα, Ζανέτ, είπε πρώτος ο Ρομπέρ, που κατώρωνε πάντοτε να συγκρατη τα νεύρα του, άκόμα και στις πιο δύσκολες περιστάσεις της ζωής του. Πάρε στο τηλέφωνο τον κύριο Μπουσάν.

Η Ζανέτ σχημάτισε το I-

διακίτερο νούμερο του Άκαδημαϊκού και σήκωσε το ακουστικό.

— Άλλο! Ύπηρεσία Άτομικών Έρευνών αυτού.

Μία φωνή γεροντική, άλλ' ευδιάκριτη απάντησε άμεσα:

— Ναι, ποιός αυτός;

— Σας καλεί ο στρατηγός Βεύράκ.

Ο Ρομπέρ πήρε το ακουστικό απ' τα χέρια της Ζανέτ κι έσκυψε πάνω στο γραφείο του:

— Άλλο, Μπουσάν. Έδώ, Βεύράκ. Τι γίνεται στα γραφεία σας; Έχετε πολλές ζημιές; Σ' έμας είναι όλα άνω κάτω. Τι ιδέα έχετε γι' αυτό το φαινόμενο;

Ο Μπουσάν, με το ίδιο πάντοτε ήρεμο ύφος του, όπως όταν έκανε τις ανακοινώσεις του στην Άκαδημία, απάντησε:

— Κατά τη γνώμη μου, πρόκειται για μία ισχυροτάτη σεισμική δόνηση, που προκλήθηκε από ατομική κατάκαυση.

— Έχετε καμμιάν ένδειξη γι' αυτό; ρώτησε ο Βεύράκ ανήσυχος.

— Τα ραδιοενεργά σύννεφα, που διακρίνονται στη στρατόσφαιρα ενισχύουν αυτή την άποψή μου, απάντησε ο Άκαδημαϊκός.

— Ζήτησα σχετικές πληροφορίες;

— Ναι, από το παρατηρητήριο του Μεντόν.

— Και τι σάς είπαν;

— Ότι, κατά τους υπολογισμούς τους, το επίκεντρο του σεισμού βρίσκεται κάπου στη Βόρεια Αμερική.

Ο Βεύράκ έμεινε λίγα δευτερόλεπτα σκεπτικός, με τα μάτια άπληνη. Έπειτα είπε σταθερά:

— Μπορείτε να με συνοδεύσετε, κύριε καθηγητά;

— Ευχαρίστως. Πού θέλετε να πάμε;

— Να κάνουμε ένα νόμο στο Παρίσι για να βεβαιώσουμε αν η Άντιαπορροπική Αμυνα λειτουργεί κανονικά. Δεν έβλεπα να βρεθούμε άνετοιμοι, αν τυχόν συνέβηκε κανένα άπορόισμα.

— Σας καταλαβαίνω, Βεύράκ και συμμερίζομαι τους φόβους σας. Πού θέλετε ν' ανταμώσουμε;

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

— Θα σάς περιμένω στην είσοδο του μεγάρου, μέσα σ'αυτό ακινητό μου.

— Σύμφωνα! Έρχομαι άμεσα.

Ο Βεύράκ κατέβασε το ακουστικό και στράφηκε προς την άραβωνιστική του.

— Ζανέτ, της είπε, είτοιμάσου. Θάρρη και σύ μαζί μας.

— Ναι, Ρομπέρ, σκεπτόμουν να σε παρακαλώ, απάντησε η νέα τρυφερά. Τέτοιες ώρες δεν θάβλεπα να μείνω μοναχή μου εδώ μέσα...

Ο Ρομπέρ της χαίδεψε τα μαλλιά, άλλα τα βλέμματά του ήταν καρφωμένα στο κενό, έξω από το μεγάλο ολάνοιχτο παράθυρο του γραφείου του, σά να περιμενε, και να φοβόταν συγχρόνως, ότι θ' αντίκριση μιαν έφιαλτική μορφή...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

ΕΛΛΗΝΕΣ στα πανάρχαια χρόνια άγαπούσαν ναχουν μακρυν μαλλιά γι' αυτό και ο Όμηρος σχεδόν πάντοτε τους λέει «καρηκοιμούντες Άχαιοι». Την άρχαία αυτή συνήθεια διατήρησαν πολλούς αιώνες οι Σπαρτιάτες και μονάχα στα παιδιά τους έκοβαν σύρριζα τα μαλλιά. Όταν όμως κι αυτά γίνονταν έφηβοι, δεν τους έκοβαν πιά τα μαλλιά τους.

Πλουσιότατη και καλοχτενισμένη κόμη ήταν χαρακτηριστικό γνώρισμα των Όμηρικων ήρώων και των θεών. Οι θεές έπίσης και οι ήρωίδες λέγονταν «καλλίκομες» και «εὐπλόκαμες».

Οι Σπαρτιάτες υπερηφανεύονταν για τα μακρυν και καλοπεριποιημένα μαλλιά τους και όταν έπρόκειτο να λάσουν μέρος σε γιορτές και πανηγύρια ή να συμπλακούν σε μάχη, τα χτενίζουν και τα περιποιόντανε με επιμέλεια. Είχαν άκόμα τη συνήθεια και οι άντρες και οι γυναίκες της Σπάρτης να δένουν την κόμη τους στην κορφή του κεφαλιού τους. Μεταγενέστερα μάλιστα παρανήσαν την παλιά τους συνήθεια να κόβουν τα μαλλιά τους σύρριζα και αυτό έκανε πολλούς να πιστεύουν πως τα έκοβαν και οι μεγάλοι απ' τα πανάρχαια χρόνια.

Αντίθετα οι Άθηναίοι όταν ήταν άκόμα παιδιά άφιναν μακρυν μαλλιά, που τάκοβαν όταν γίνονταν έφηβοι. Το κόψιμο μάλιστα των μαλλιών των Άθηναίων έφηβων γίνονταν δημοσία και με θρησκευτικές τελετές. Πρώτα πρόσφεραν στον Ήρακλη κρασί και ύστερα κερνούσαν όσους βρισκόταν στη γιορτή. Η σπονδή αυτή λεγόταν «οιανιστήρια». Έκοβαν τα μαλλιά του παιδιού και τα άφιέ-

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

το τότεγαν «κρώδουλος» και έπαψε να χρησιμοποιείται πριν απ' τα χρόνια του Θουκυδίδη.

...

Οι έφηβοι όταν γίνονταν άντρες άφιναν τα μαλλιά τους, όπως τους άρεσε, άλλοι πιο μακρυν και άλλοι πιο κοντά. Τα μαλλιά τους τάκοβαν μ' επιμέλεια σε ειδικά κουρεία, όπου φοιτούσαν όχι μονάχα όσοι ήθελαν να περιποιηθούν τα μαλλιά τους, άλλα και όσοι από τους έπίσημους άκόμη άντρες ήθελαν να περάσουν την ώρα τους και να κου-

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

Οι Άθηναίοι κουρείς φημιζόνταν για την έπι τηδεοτήτά τους...

θεντιάσουν για τα πολιτικά.

Αναφέρονται ως έπιτηδείοι πολλοί άρχαιοι κουρείς, που χρησιμοποιούσαν ειδικά όργανα, όπως ψαλλίδια, ξυράφια, χτένες καθρέφτες, καθίσματα πεντέτες (μαχαίριδες χτένες, κάτοπτρα, θρόνοι, μάκτρα) και τα παρόμοια. Με τα κουρευτικά εργαλεία, οι κουρείς διώρρωσαν το μαστόκι, τα γένεια, τα μαλλιά. Αφαιρούσαν τους κάλους και έκοβαν τα νύχια και τις τρίχες των αυτιών και της μύτης με ειδικά εργαλεία γνωστά ως «τριχολάσιον» και «ονυχιστήριον».

Από του Μεγάλου Αλεξάνδρου άρχισαν να ξυρίζουν και τα γένεια, γιατί ο Μ. Αλεξάνδρος διάταξε τους στρατηγούς να κόβουν τα γένεια τους έπειδή ήταν πρόχειρη, άλλα καλή λαβή κατά τις μάχες όπως λέει ο Πλούταρχος. Μονάχα οι σοφιστές και οι φιλόσοφοι έπαιναν στο παλιό έθιμο να διατηρούν γενειάδες που έμεινε και παροιμία «έκ πάγωνος σοφός».

Τις τρίχες του κεφαλιού τις χτενίζουν με ειδικό όργανο, τη φένη, που ήταν ξύλινη ή από έλεφαντόκοκαλο ή μέταλλο. Άλειθαν έπίσης τα μαλλιά τους με μυρωμένο λάδι ή με σκέτο λάδι για να γυαλίζουν. Έκτος από τα μαύρα, ήταν άκόμα άγαπητά και τα ξανθά μαλλιά, γι' αυτό και ο Όμηρος τον Άχιλλέα και το Μενέλαο και πολλούς ήρωες τους παρουσιάζε ξανθοτρίχους.

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

Ανέβαζαν τα σκορπισμένα πίσω μαλλιά και τα μαλλιά των κροτάφων κυματοειδώς πάνω απ' τα αυτιά και τάδεγαν στην κορυφή και έτσι σχημάτιζαν ένα ώριο και κομψό χτένισμα-δέσιμο, τον «κόρυμνον», που άναφέραμε παραπάνω. Δεν σήκωναν όμως πολύ ύψηλα τις τρίχες του μετώπου, γιατί νόμιζαν πως έτσι ήταν άμορφώτερες.

Μ' αυτό τον τρόπο χτενίζουν τα μαλλιά τους οι Έλληνίδες φορώντας ταίνια γύρω από το κεφάλι πλατεία στο μέσον και στενή στα άκρα. Η ταίνια αυτή λεγόταν «σφενδόνη» και ήταν πολλές φορές χρυσή ή στο δόνη. Και ήταν πολλές φορές χρυσή ή στο δόνη. Και ήταν πολλές φορές χρυσή ή στο δόνη. Και ήταν πολλές φορές χρυσή ή στο δόνη.

Ο κοινότερος άνάδεσμος του κεφαλιού των Έλληνίδων ήταν ο «κεκρόφαλος» που είχε τρία είδη. Τον κυρίως κεκρόφαλο, τον σάκκο και τη μήτρα. Ο κυρίως κεκρόφαλος ήταν κάλυμμα της κεφαλής διχτυωτό, που φορούσαν οι γυναίκες μέσα και λινά και ήταν από μεταξίνη κλωστή ή από το χορτάρι βύσσο που φυτρώνει στην Ήλεια. Ο σάκκος και η μήτρα κατασκευάζονταν πυκνότεροι και οι μόνες πρώτες σκέπαζε όλο το κεφάλι και ήταν από μεταξί, βύσσο ή μαλλί, ή δε δεύτερη ήταν πλατεία ζώνη από ύφασμα πολυχρώμο που δένονταν στο κεφάλι κατά διάφορους τρόπους.

Οι Έλληνίδες άγαπούσαν και αυτές και τα μαύρα και τα ξανθά μαλλιά και άνάλογα με τις προτιμήσεις τους τάδεγαν, όταν μάλιστα άρχισαν ν' ασπρίζουν, όπως μαρτυρούν οι Πολυδεύκης, Αλκιανός Άθηναίος και Λουκιανός. Προτιμούσαν ναχουν κατασάρμα μαλλιά, να σχηματίζουν καμπύλες και μπούκλες να σκεπάζουν όλο το κεφάλι, να αλείφουν τα μαλλιά τους με λάδι ή μύρο, όπως και οι άντρες. Το καταπληκτικότερο όμως εινε πως η τελευταία μόδα της προσηλικής μαλλιών στα χτενίσματα ήταν νωστή και στους Έλληνες και στους Ρωμαίους με τ' όνομα «περίθερος κόμη», «φενάκη», «πηνίκη».

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Μόδες της σημερινής εποχής γνωστές απ' τα παλιά χρόνια

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...